

ДЖОЙ ФИЛДИНГ

ДЪЛБОКИЯТ
КРАЙ

ДЖОЙ ФИЛДИНГ ДЪЛБОКИЯТ КРАЙ

Превод: Анна Христова

chitanka.info

Някой се обажда на Джоун Хънтър. Някой, който знае съвсем точно как живее тя.

И знае съвсем точно как ще умре.

Само един човек като че ли се интересува от нея — един непознат, със стържещ глас, мъчител, с порочно съзнание. С всяко иззвъняване на телефона, опасността и отчаянието все по-плътно затварят кръга около Джоун. Всяко ново обещаващо смърт обаждане я тласка необратимо към ДЪЛБОКИЯ КРАЙ.

„Веднъж като влезеш вътре, няма измъкване.“

Ню Йорк Таймс

„Смразяваща, пълна с напрежение.“

Пъблишърс Уикли

„Зашеметяващ нов трилър.“

Умънс Релм

ПЪРВА ГЛАВА

Телефонът звъни.

Джоун Хънтър втрещва поглед в него от мястото си до кухненската маса. Изобщо не понечва да го вдигне, защото знае кой се обажда и какво ще й каже. Чувала го е вече и няма никакво желание да го чуе отново.

Телефонът продължава да звъни. Джоун, която седи сама до кухненската си маса, притваря очи и се опитва да извика в съзнанието си образи от по-щастливи времена.

— Мамо...

Джоун чува гласа на по-малката си дъщеря като през тунел. Очите й бавно се отварят. Тя се усмихва на малкото момиче на прага.

— Мамо — повтаря дъщеря й, — телефонът звъни. — Джоун поглежда към прикрепения за стената бял телефон. — Да го вдигна ли? — пита детето, явно смутено от наподобяващото зомби състояние на майка си.

— Не — отвърща й Джоун.

— Може да е татко.

— Лулу, моля те... — Но е прекалено късно. Ръката на Лулу е вече върху телефона и вдига слушалката към ухото й.

— Ало? Ало? — Тя прави гримаса. — Има ли някой?

— Затвори, Лулу! — заповядва рязко майка й, после моментално смекчава тона си: — Затвори, съкровище.

— Защо му е на някой изобщо да се обажда, щом като само ще мълчи? — нацупва се детето.

Джоун се усмихва на дъщеря си, по кръщелно Лана, наричана Лулу от всички, с изключение на класния й в шести клас. Детето има забележителната способност да изглежда едновременно по-малко и по-голямо от единайсетте си години.

— Добре ли си? — пита Лулу.

— Чудесно — отвърща Джоун с усмивка на уста и уверен и спокоен глас.

— Защо му е на някой да го прави?

— Не знам — отговаря честно Джоун, после лъже: — Сигурно е било грешка. — Какво друго може да каже на дъщеря си? Че смъртта се обажда? Че смъртта дори не е затворила, а само изчаква? — Готова ли си за тръгване? — пита тя, като променя темата.

— Мразя тази тъпа униформа — заявява Лулу, докато се оглежда. — Не можаха ли да изберат нещо хубаво?

Джоун се взира в набитото телосложение на дъщеря си. По конструкция Лулу се е метнала на баща си, докато Робин, по-голямата ѝ дъщеря, прилича повече на нея, въпреки че и двете момичета са взели чертите на баща си. Всъщност, тя намира тъмнозелените шорти и лимоненожълтата фланелка доста приятни за окото и твърде подходящи за бялата кожа и дългата светлокестенява коса на дъщеря ѝ.

— Лагерните униформи винаги са гадни — казва тя на детето, защото знае, че е безсмислено да се опитва да го убеждава в обратното. — Много си сладка — добавя, тъй като не успява да се въздържа.

— Много съм дебела! — възпротивява се Лулу, идея, която Робин наскоро ѝ е вгълпила.

— Не си дебела. — Интонацията на Джоун обозначава края на конкретно тази тема на разговор. — Робин готова ли е? — Лулу кима. — Още ли се сърди?

— Тя винаги си е сърдита.

Джоун се размива, защото знае, че това е вярно, макар да ѝ се иска да не е.

— В колко часа ще дойде татко да ни вземе?

Джоун си поглежда часовника.

— Скоро — осъзнава тя на висок глас. — По-добре да се приготвя.

— Защо? — пита Лулу, когато майка ѝ се изправя. — С нас ли ще дойдеш?

— Не — признава си Джоун. Вече бяха решили, че ще е по-добре, ако само Пол откара момичетата до автобуса. — Просто си мислех да се преоблека...

— За какво?

Джоун прокарва нервно ръка по оранжевата си тениска и белите къси панталони. Оранжевото е цветът, който Пол най-малко харесва,

спомня си тя; шортите са стари, имат петно на единия маншет, което до този момент не е забелязвала. Би искала да изглежда добре пред Пол, мисли си тя. Поглежда надолу към босите си крака. Двата нокътя на палците ѝ са потъмнели до тъмноораво от игра на тенис с маратонки, половин номер по-малки. Чуди се, дали да не си обуе сандали, решава да не го прави. Ако Пол забележи палците ѝ, това поне ще им предостави тема на разговор. От няколко седмици не си бяха говорили за нищо друго, освен за децата.

Звънецът иззвънява. Ръката на Джоун се стрелва уплашено към косата ѝ. Още не се е ресала от сутринта. Вероятно, докато Лулу отваря вратата, би могла да изтича набързо горе, да си тегли една четка, да си облече тюркоазената рокля с гол гръб, която той винаги бе харесвал и да се появи във вестибюла, точно когато Пол и момичетата тръгват, позволявайки му да я зърне само за миг, колкото да възбуди апетита му, да го накара да си помисли добре за онова, което бе направил.

Вече е прекалено късно. Лулу е на външната врата, като не оставя на Джоун възможност да избяга. С ръка върху дръжката, Лулу се извърща към майка си, чиито устни автоматично се извиват в усмивка.

— Добре изглеждаш, мамо — уверява я Лулу. Отваря външната врата.

Човекът, който ги поздравява, е Пол Хънтър, съпруг на Джоун от почти двацет години. Той е среден на ръст, среден и като телосложение, въпреки че Джоун забелязва нови мускули да набъбват изпод синята му риза с къси ръкави — без съмнение в резултат на наскоро предприетите от него тренировки с вдигане на тежести. В този момент тя си мисли, че предпочита ръцете му такива, каквито си ги знаеше — малко слабовати, не толкова предизвикателно очертани. Много ѝ е трудно да се нагажда към промените. Това вероятно е едно от нещата, които най-вече са отблъснали Пол.

— Здравей, Джоун — поздравява я сърдечно той, прегърнал с една ръка по-малкото им дете. — Добре изглеждаш.

Джоун се опитва да му отговори, но не успява да намери гласа си. Чувства как коленете ѝ омекват, уплашва се, че всеки момент ще падне или ще избухне в сълзи, или и двете едновременно. Не иска да го прави. Защото ще накара Пол да се почувства неудобно, а това е

последното нещо, което желае. Най-много от всичко тя иска съпругът ѝ от почти двацет години да се чувства удобно в собствения си дом, защото все още се надява, че той ще реши да се върне. В края на краищата, още нищо не е решено. Изминали са само два месеца. Той все още „обмисля нещата“. Тя все още е временно в забвение, бъдещето ѝ зависи от посоката, в която мислите му в края на краищата щяха да ги отведат.

— Как си? — пита я той, присъствието му изпълва антрето.

— Чудесно — лъже Джоун, знае, че той ще ѝ повярва, защото това е, което му се иска да вярва. Няма да види копнежа в очите ѝ, нито ще чуе потреперването на гласа ѝ, не защото е безсърдечен, а защото е уплашен. Страхува се, че ще бъде върнат насила в един живот, който вече не желае. Уплашен е и защото не знае с какво иска да го замени.

— Какво е станало с пръстите на краката ти? — пита той.

— Мама играла тенис с прекалено тесни маратонки — отвърща Лулу вместо нея.

— Изглеждат много зле — отбелязва Пол, докато Джоун чак сега забелязва колко е почернял, колко отпочинал вид има.

— Всъщност — отвърща му честно Джоун, — не ме болят. Боляха ме, преди да станат морави — продължава тя, — в момента, предполагам, са нещо като вцепенени. — Джоун решава, че това е вероятно подходящ начин да опише и собствения си живот, но не го казва. Вместо това се усмихва, като се чуди дали трябва да го покани да седне във всекидневната.

Пол си поглежда часовника.

— След малко трябва да тръгваме — казва той, гласът му е равнодушен, сякаш всъщност не го е грижа особено дали ще тръгват или не. — Къде е Робин?

— Ще я извикам — сама предлага Лулу и изчезва нагоре по стълбите, като оставя родителите си да вървят по невидимото опънато въже без обезопасителната мрежа, осигурена им от нейното присъствие.

— Искаш ли чаша кафе? — пита Джоун, като влиза след Пол в просторната, светла кухня.

— По-добре не. — Той се запътва направо към плъзгащата се стъклена врата, която служи вместо южна стена на кухнята и се

вглежда в задния двор. — Голяма свинщина — отбелязва той и поклаща глава.

— Човек свиква — отвърща му Джоун, като осъзнава, че тя самата е.

Свинщината, за която говори той и с която Джоун е свикнала, е голяма, празна, покрита с бетон дупка под формата на бумеранг, която трябваше да представлява техния нов плувен басейн. Проектиран от Пол (нищо че той е адвокат по професия), за да предостави оптимално място за плуване в даденото пространство, първоначално бе замислен като техния заместител на лятна ваканция или както мъжът от „Басейни — Роджърс“ го беше описал, дни преди компанията му да изплува с корема нагоре, тяхната „лятна вила без пътуване“.

— Правя всичко, което мога, за да задвижа отново нещата — казва й Пол.

— Сигурна съм, че е така. — Джоун се усмихва, за да го увери, че разбира, че не той е виновен. — Какво можеш да направиш? — повдига рамене.

— Идеята беше моя.

— Аз и така, и така не мога да плувам — припомня му тя.

Той се извърща от прозореца.

— Как е дядо ти?

— Все същото.

— А Ив?

— Все същото.

Смеят се.

— Нови телефонни обаждания? — продължава той, след кратка пауза.

— Не — лъже тя, тъй като си дава сметка, че ако каже нещо друго, само ще го раздразни. Ще бъде принуден да повтори онова, което вече й е казал: че всички получавали откачени обаждания, че не я грози опасност, че ако наистина се тревожи, трябва отново да се обади в полицията или най-добре да говори със съпруга на Ив, Брайън. Той е полицай и живее в съседната къща. Все неща, които вече й е изтъквал. Намеквал й е също така — толкова внимателно, колкото можеше — че според него драматизира и вероятно преувеличава, сигурно не го прави нарочно, но това е начин да го държи вързан за себе си, да го кара да се чувства отговорен за нея, когато той се е

отказал от всякаква отговорност, поне временно. Той не беше предположил, за разлика от приятелката ѝ Ив, че обажданията може да са плод на нейното въображение, нейния начин да се справи с настоящото положение. Джоун не разбира теорията на Ив, но все пак Ив е психоложка, както и най-добрата ѝ приятелка. А Джоун е какво? Джоун е разделена.

Разделена, повтаря си наум Джоун, докато излиза след Пол обратно в антрето. Изключително подходящо описание. Почти шизофренично. Разделена, мисли си тя, като яйце.

Момичетата ги чакат на стълбите.

— Всичко ли си взехте? — пита баща им.

Джоун продължително се вглежда в дъщерите си, търси следи от децата, които някога са били, в младите жени, които са сега. Лулу се е променила най-малко от бебе, мисли си тя, огромните кафяви очи — подарък от баща ѝ — все още са центърът на лицето ѝ, останалите черти служат единствено за фон. Докато бебешките челюсти са се изтънили и оформили в момичешки, докато устните са се превърнали в една почти страстна муцунка и нослето сега си е истинско носле, а не просто малко, щръкнало нагоре късче плът по средата на лицето, очите ѝ са си останали все същите. Бе пораснала около тях.

Робин е различна, въпреки че също има чипия нос на баща си и квадратната му челюст. Чак сега, на петнайсетгодишна възраст тя започва да пробива странната черупка, която налага пубертета, същата, в която на Лулу тепърва ѝ предстои да влезе. В резултат, нищо с нищо почти не се връзва, прекалено дълги крака, прекалено късо тяло, прекалено голяма глава. След една или две години, мисли си Джоун, Робин ще бъде красива, грациозният лебед, изникнал от грозното патенце. Изненадващо, все пак, и за разлика от Джоун на нейната възраст, Робин изглежда много шик. И се облича много шик. Дори и сега тя е заличила скучното впечатление от лагерната си униформа, като предизвикателно е вързала късата си, малко прекалено накъдрена коса с шокиращо розов шифонен шал. Очите ѝ — обикновени лешникови очи като на майка ѝ — са упорито втренчени в пода.

— Ще почакам в колата — казва им Пол, отваря външната врата и излиза навън под яркото слънце.

Джоун се усмихва на дъщерите си, усеща как сърцето ѝ започва лудо да бие в гърдите. За пръв път, осъзнава тя, остава напълно сама.

Бе прекарала целия си живот със — за — други хора. А сега, в продължение на два месеца, няма да се грижи за никой друг, освен за себе си.

— Не се притеснявай, мамо — започва Лулу, преди Джоун да е имала възможност да проговори. — Знам речта наизуст: ще внимавам; няма да поемам никакви глупави рискове; ще пиша поне веднъж на седмица и няма да забравям да се храня. Пропуснах ли нещо?

— Ами хубавото прекарване? — пита Джоун.

— И ще прекарам хубаво — съгласява се Лулу и обвива ръце около врата на майка си. — Ти ще се справиш ли?

— Аз ли? — възкликва Джоун, като отмята няколко непокорни кичура от очите на дъщеря си. — Аз ще го ударя на живот.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Нещата сами си знаят как да се оправят — произнася Лулу толкова сериозно, че Джоун трябва да сложи ръка на устата си, за да прикрие напирещата усмивка.

— Кой ти каза това?

— Ти — уведомява я Лулу. — Непрекъснато го повтаряш.

Този път усмивката на Джоун се разпростира извън пръстите ѝ.

— Искаш да кажеш, че наистина чуваш онова, което ти говоря? Нищо чудно тогава, че си толкова умна. — Тя целува Лулу толкова пъти, колкото детето ѝ позволява, после я проследява с поглед как се затичва надолу по стълбите към колата на Пол. Робин моментално се озовава зад гърба ѝ до вратата.

— Би ли опитала поне да прекараш добре? — пита Джоун.

— Разбира се, ще го ударя на живот — отвръща Робин, като нарочно използва думите на майка си.

— Надявам се да разбереш, че сме взели правилното решение...

— Ти взе решението — поправа я Робин. — Не аз.

— Искях да кажа, двамата с баща ти — продължава Джоун, давайки си сметка, че никога през живота си не е взимала важно решение сама. — Всички се нуждаем от време, за да се поуспокоим и премислим нещата отново...

— Както правите вие двамата с татко? — пита Робин с точно премерена любезност, която кара Джоун да се запита дали скритата жестокост на забележката не е преднамерена.

— Предполагам. Както и да е — заеква тя, — опитай се да се възползваш максимално от нещата. Може дори да откриеш, че лятото ти харесва. — Напук на теб самата, допълва наум тя.

— Разбира се — изсумтява Робин.

— Мога ли да те целуна за довиждане? — Джоун изчаква разрешението на дъщеря си и изтълкувайки мълчаливото ѝ повдигане на рамене като „давай“, обгръща момичето с ръце и го целува по силно начервената буза. Ръката на Робин се вдига да оправи грима, който майка ѝ може да е развалила. Или изтрива целувката ми? — пита се Джоун и си спомня как като дете Робин упорито се бършеше от нежелани целувки. — Грижи се за себе си — провиква се тя след по-голямата си дъщеря, докато я наблюдава как подскача надолу по стълбите и изчезва отзад в колата на баща си.

Пол се показва от предната седалка и поглежда към къщата.

— Ще ти се обадя — махва той с ръка към жена си, преди да потегли.

Телефонът звъни, когато Джоун се прибира обратно в къщата. Тя не му обръща внимание и продължава през звъна към кухнята, навежда се да освободи резето в долната част на плъзгащата се врата, отключва допълнителната ключалка отстрани и отваря вратата. Стъпва върху наскоро издигнатата задна веранда, която все още чака да бъде лакирана и слиза надолу по новоизградените стъпала, които водят към басейна. Бавно — телефонът все още продължава да звъни зад гърба ѝ — Джоун присяда върху една от розовите на цвят каменни плочи, които ограждат покритата с бетон дупка и провесва крака в онова, което трябва да бъде дълбокия край на басейна. Трудно е да съжаляваш кой знае колко жена с басейн, мисли си тя, като поглежда нагоре към съседната къща и успява да мерне как най-добрата ѝ приятелка Ив я гледа от прозореца на спалнята си.

Джоун вдига ръка и махва, но неясната фигура внезапно отстъпва назад и изчезва. Слага ръка над очите си, за да ги заслони от слънцето и отново се опитва да открие приятелката си. Но Ив вече я няма там и Джоун се чуди дали изобщо я е имало. Напоследък, нейното съзнание ѝ играе номера...

— *Не казвам, че някой не ти се обажда — чува тя да заявява Ив.*

— *А какво казваш?*

— Понякога съзнанието играе номера...

— Говори ли с Брайън?

— Разбира се — изведнъж отбранително ѝ отвърща Ив. — Нали ме помоли? Той казва, че всички получават гнусни обаждания и че трябва просто да му затваряш телефона на пича.

— Не съм сигурна дори дали изобщо е мъж! Гласът е толкова странен. Не знам млад ли е, стар ли е, жена ли е, мъж ли е...

— Ама, разбира се, че е мъж — заявява категорично Ив. — Жените не се обаждат да говорят мръсотии на други жени.

— Това не са просто неприлични обаждания — поправа я Джоун. — Той казва, че ще ме убие. Казва, че аз съм следващата. Защо ме гледаш така?

Ив се кани да възрази, но се отказва.

— Просто се чудех — признава тя и се опитва да смекчи резкостта на подозренията си с разбираща усмивка, — дали телефонните обаждания започнаха преди, или след като Пол си отиде.

Същото се чуди и Джоун, като се опитва с всички сили да въведе някакъв ред в събитията от последните няколко месеца. Но като дете, оплетено във вечната гатанка за пилето и яйцето, не е в състояние да определи кое преди кое идва.

Знае единствено, че през последните няколко месеца всичко в живота ѝ се обърна наопаки, че тя самата виси от тавана, хваната за петите и гледа как познати предмети се отдалечават от нея, вижда ги изведнъж изкривени и странни. Няма нищо, в което да се вкопчи, нито ръце, които да я издърпат на безопасно място. Нещата сами си знаят как да се оправят, чува тя да повтаря Лулу, като нарочно използва същия израз, който Джоун употребяваше толкова често преди, същите думи, които спомня си тя, майка ѝ все ѝ повтаряше и на нея.

Джоун се изправя на крака, като осъзнава, че телефонът е престанал да звъни. Заобикаля дълбокия край на недовършения плувен басейн и се спуска надолу по трите стъпала в празната яма. Може би съм луда, мисли си тя, като ѝ хрумва, че вероятно това е най-лесното разрешение на проблемите.

Джоун Хънтър наблюдава как светът се отдръпва, докато тя напредва към дълбокия край на празната бетонна дупка. Обляга гръб на грубия цимент в ъгъла, от който бумерангът се извива, и бавно се

плъзва по грубата му повърхност надолу към дъното. Докато седи, с крака, прилепени към гърдите, тя чува как телефонът в кухнята отново започва упорито да звъни. Джоун кимва с глава в знак на мълчаливо приемане на непровъзгласения факт и се опитва да извика в съзнанието си образи от по-щастливи времена.

ВТОРА ГЛАВА

Доколкото Джоун си спомня, телефонът бе звъннал малко преди Ив да пристигне на външната ѝ врата, преди почти два месеца.

— Ало? — обади се Джоун, по-скоро въпрос, отколкото потвърждение. — Ало? Ало? — Тя повдигна рамене и затвори. — Деца — каза си, но продължаваше да поклаща глава в недоумение, когато след няколко минути пусна Ив да влезе.

— Готова ли си? — попита Ив.

— Само да си намеря ракетата. — Джоун отвори гардероба в антрето. — Мисля, че съм я забутала някъде тук, отзад.

— Добре де, побързай и я намери. Чувам, че новият инструктор е доста апетитен и не желая да пропусна нито минутка от урока ни.

— Не знам защо ти позволих да ме убедиш за тези уроци.

— Защото ти винаги ми позволяваш да те убеждавам за всичко. Това е част от чара ти.

Джоун за миг престана да рови и както беше клекнала под всевъзможните пролетни якета на семейството, се извърна към приятелката си от почти трийсет години.

— Помниш ли какво повтаряше вечно майка ми? — Въпросителното изражение на Ив показваше, че не помни. — Тя все ме питаше: „Ако Ив ти каже да скочиш от Бруклинския мост, ще го направиш ли?“.

Ив се разсмя.

— Поне не е звъняла на всичките ти приятели в два часа посред нощ, за да пита къде си, нито пък е слизала, за да „оправя водопровода“, докато ти забавляваш някое момче във всекидневната.

— Никога не съм забавлявала момчета във всекидневната — напомни ѝ Джоун и продължи да рови.

— Да, знам. Ти винаги си била толкова отвратително порядъчна. — Тя погледна към кухнята. — Басейнът изглежда напредва с пълна пара. Контролирам го от прозореца на спалнята.

— Ами, човекът каза: от десет дена до две седмици максимум, така че изглежда може и да свършат по план. Намерих я — додаде тя и победоносно издърпа ракетата си от дъното на гардероба. — Само ще кажа на мъжете, че излизам.

— Побързай, че ще закъснеем.

— Ти винаги все бързаш — разсмя се Джоун, изтича обратно в кухнята и отвори плъзгащата се врата, за да осведоми работниците, че излиза за няколко часа.

— А ти винаги си толкова бавна — отговори ѝ Ив, когато Джоун се върна обратно. — На човек му трябва пръчка динамит, за да те накара да се поразмърдаш.

— Точно затова сме и приятелки толкова дълго. Ако и двете бяхме като мен, никога никъде нямаше да идем. Ако и двете бяхме като тебе, щяхме една-друга да се взривим.

Така беше, мислеше си Джоун в колата, докато пътуваха към „Фреш Медоус Кънтри К्लъб“, разсъждавайки върху дълготрайното приятелство с най-старата си и най-добра приятелка. Бяха се запознали в седми клас, на пубертетската възраст от дванайсет години. Дори и тогава Ив се набиваше на очи, висока, гаменски червенокоса, със заразителен кикот и властна нотка в гласа.

— Имам нужда от партньор за опитите — беше оповестила една сутрин Ив пред класа и бе дала на Джоун да разбере, че именно тя е въпросният партньор.

Джоун не бе отвърнала нищо, беше се почувствала с вързан език — поразена, че най-популярното момиче в класа е избрало именно нея.

— Винаги ли си толкова мълчалива? — попитала я бе по-късно Ив, докато учителят им раздаваше умрели жаби за дисекция.

— Страх ме е — беше прошепнала Джоун, надявайки се, че няма да ѝ се догади, когато овалното, безжизнено тяло на жабата се плъосна на масата пред нея.

— Срах те е от една умряла жаба? — Ив я бе обърнала направо с пръсти.

— Не мисля, че мога да го направя.

— И не трябва — беше я уверила тя, явно очарована. — Аз ще го направя. Обичам такива неща. Кръв и вътрешности. Страхотно е. Ако бях момче, щях да стана лекар, когато порасна. — Тя бе замълчала за малко, изучавайки новия си партньор отблизо, сякаш Джоун, а не

жабата, бе екземплярът за дисекция. — Защо никога не се обаждаш в час? Никой не разбира, че си тук.

— Защо избра мен за партньор? — бе попитала Джоун, вместо отговор.

— Защото ти никога не се обаждаш в час и никой не разбира, че си тук — усмихнала се бе дяволито Ив. — Обичам да бъда център на внимание.

Станаха неразделни приятелки, рядко можеше да се види едната без другата. Мът и Джеф, дразнеше я майка ѝ, не без умиление. Ако Ив те накара да скочиш от Бруклинския мост, ще го направиш ли?

Вероятно, помисли си тя, когато Ив вкара колата в претъпкания паркинг.

— Ей там има празно място. Вдясно.

Ив автоматично зави наляво.

Джоун се разсмя и си припомни, че на приятелката ѝ ѝ бяха необходими три явявания, за да издържи изпита си по кормуване.

— Това не е ли Карън Палмър?

— Къде? — Ив за малко не уцели колата до тях, докато влизаше на заден в празното място, но затова пък се натресе в калника на един нов мерцедес.

— Там. Влиза вътре. Прилича на нея, но има и нещо различно.

— Господи, та тя има цици!

— Какво?

— Вдигнали са ѝ балконите, за да ѝ се вържат с пластичната операция. Знаела ли си изобщо някога Карън Палмър да е имала цици, които да се полюшват?

— Защо ѝ е да прави подобно нещо? — попита Джоун, докато двете жени се отправяха към клуба.

— Мъжът ѝ винаги си е падал по цици — сподели Ив. — Не си ли забелязала начина, по който винаги гледа към гърдите ти, докато говори с теб?

Те оставиха чантите си в шкафчетата и се отправиха директно към кортовете.

— Толкова ли е важно? — удиви се Джоун на глас.

Ив повдигна рамене.

— За някои мъже. Брайън, например, си пада по задници. Разправих ли ти какво направи онази нощ?

— Спести ми го — прекъсна я Джоун. — Не държа да знам.
— Хич не си забавна. Никога не ме оставяш да ти кажа нищо.
— Просто ще се чувствам неудобно да погледна Брайън в лицето, ако знам прекалено много подробности за сексуалния ви живот.
— Повярвай ми, лицето му не е най-забележителното в него.
— Ив!
— Джоун! — подигра я Ив.
— Ив и Джоун? — попита високият, мускулест рус мъж. — Аз съм Стив Хенри, новият тенис инструктор.
— Наистина има Бог! — прошепна Ив, докато двете с Джоун заемаха позиции пред мрежата.

— Е, какво мислиш?
— Изглежда ми добър инструктор.
— Не точно това имах предвид — уведоми приятелката си Ив с дяволието намигване.
— Не гледам мъжете по този начин — отвърна ѝ Джоун. Изражението на лицето ѝ беше нещо средно между гримаса и усмивка.
— Е, обаче той със сигурност те гледаше — подразни я Ив.
— Гледаше скапания ми бекхенд, искаш да кажеш. Ако чуя думите „замахни напред“ още веднъж, ще започна да крещя.
— Не бекхенда ти, а задника ти гледаше и ти го знаеш.
— Просто си е флиртаджия. Освен това смята, че задирянето на жени на средна възраст влиза в задълженията му.
— Мен не ме е задирял.
— Задникът ти не е достатъчно увиснал.
— Не, нямам твоите крака.
— Аз пък нямам твоята уста. Млъкни, караш ме да се чувствам неудобно.
— Защо непрекъснато се подценяваш? — попита Ив, гласът ѝ внезапно бе станал сериозен.
— Не се подценявам.
— Напротив. Непрекъснато, откакто те познавам.
— Просто имам реалистични виждания относно собствените си възможности.

— Това пък какво трябва да означава? — попита Ив. — Я се погледни. Няма абсолютно нищо в теб, което малко самоувереност и няколко изрусени кичура не биха оправили.

Джоун прокара смутено ръка през светлокестенявата си коса.

— И няколко свалени килограма, и махане на торбичките под очите, и изправяне на зъбите.

— Поговори с Карън Палмър. Съпругът ѝ е зъболекар. И докато го правиш, попитай я и кой ѝ е направил циците.

— Ти я питай, точно зад гърба ти е.

— Здравейте — поздрави ги жената с безкрайно изненадано изражение. — Чухте ли за последното ужасяващо убийство в Грейт Нек?

— Третото за тази година — допълни Ив. — Същият НД — начин на действие — както би казал съпругът ми. Мисля, че всички трябва да се преместим в Лонг Айлънд, за да сме в безопасност!

— Бедната жена — удушена, после насечена на парчета! — доразкраси Карън Палмър, гласът ѝ придоби почти зловеща нотка, докато се вживяваше в темата. — Можете ли да си представите какво ли е ставало в съзнанието ѝ, през онези последни изпълнени с ужас мигове? Безумния страх, който сигурно е изпитвала? — Очите на Карън Палмър се ококориха дори още повече, сякаш наблюдаваше сцената във въображението си. — Веднъж на Джим му попадна едно порно. Беше от онези „пикантни“ филми — нали знаете, където действително убиват някое нещастно момиче пред камерата и кълна се, че наистина можеш да вкусиш страха ѝ...

— Трябва ли да говорим за това? — прекъсна я Джоун.

— Хич не я бива да се забавлява — усмихна се Ив на явно покрусената Карън Палмър. — Никога не те оставя да говориш за чукане.

Карън Палмър повдигна рамене.

— Урок ли имахте? — попита тя в търсене на по-безопасна тема за разговор.

— Инструкторът явно лапна по Джоун — разсмя се Ив, като извади чантата си от шкафчето и затръшна вратичката.

— О, ако бях на твое място, бих замахнала напред за тази топка — посъветва я Карън с явно удоволствие.

— Точно това ѝ е проблемът — заяви Ив. — Не „замахва напред“.

— Много смешно — отвърна им Джоун и усети как се изчервява.

— Тя се изчерви — подразни я тържествуващо Ив. Винаги беше доволна, когато можеше да придаде цвят на бузите на приятелката си. — Където има пушек...

— Но той едва е излязъл от пубертета...

— Мъж в разцвета на силите си.

— На двайсет и девет е — уведоми ги Карън.

— Попреминал разцвета, значи — съжали Ив. — Но въпреки това, не е лош.

— Вие и двете сте луди — смъмри ги Джоун закачливо, докато излизаха от клуба и се насочваха към паркинга.

— Хубав, да — поправи се Ив. — Но далеч не съвършен. — Извърна се право към Карън. — Къде си правиш косата напоследък? — попита тя, като се опитваше, без особен успех, да отклони погледа си от наскоро увеличената горна половина на тялото ѝ.

Карън Палмър се усмихна.

— В „Рудолф“. Ходя там от години.

— Трябва да си намеря нов фризьор — сериозно заяви Ив. — Писна ми от хомосексуалисти. Казваш им да те направят да изглеждаш секси и те те подстригват като момче. — Очите на всички мигновено се стрелнаха към бюста на Карън. — Е, радвам се, че си поговорихме.

Видяха как другата жена се вмъква в корвета си и как удря гърди във вратата, докато се опитва да се настани вътре.

— Все още не съм свикнала съвсем с тежестта им — усмихна се смутено. — Но си заслужаваше — добави тя, докато палеше, — дори и само за да виждам всяка сутрин усмивката върху лицето на Джим.

— Нека да ти кажа какво кара Брайън да се усмихва — започна Ив, когато стигнаха до колата ѝ.

— Извинете, г-жо Хънтър! — провикна се мъжки глас от отсрещната страна на паркинга. Джоун погледна натам и видя как новият тенис инструктор тича с дълги, небрежни крачки към тях.

— Сън посред бял ден — подхвърли Ив.

— Забравихте си това на корта — каза той, когато стигна до двете жени и извади от задния си джоб връзка с ключове, закачени на синджирче.

— О, господи, благодаря ви. Непрекъснато ги забравям някъде.
— Докато поемаше ключовете си от протегнатата ръка на инструктора, Джоун усети как червенината се разпростира по бузите ѝ и навлиза в скалпа ѝ.

— До следващата седмица — усмихна се той и изчезна.

— Г-жа Хънтър цялата се изчерви — разсмя се Ив, когато влязоха в колата.

— Г-жа Хънтър си отива у дома да си вземе един душ.

— Мислиш си, че можеш да измиеш срама ли? — пошегува се Ив.

— Наистина ти доставя удоволствие да ме караш да се чувствам неудобно, нали? — попита добродушно Джоун.

— Да, така е — призна си Ив и двете жени се разсмяха, — наистина ми доставя удоволствие.

Телефонът звънеше, когато Джоун излезе изпод душа.

— По дяволите — измърмори тя, заметна се с една хавлиена кърпа и се затича към апарата до леглото. — Ало? — Никой не се обади. — Ало... ало? — Проследи как капчиците вода оставят диря надолу по левия ѝ крак и изчезват в мекия бежов килим под стъпалата ѝ. — Последна възможност... Ало? — Тя с възмущение върна слушалката върху вилката ѝ. — Довиждане — каза и видя един от работниците в задния двор да минава под прозореца ѝ, за да се посъветва с друг от колегите си. Той погледна нагоре и се втренчи право в нея, въпреки че с нищо не даде да се разбере, че е забелязал присъствието ѝ. Джоун мигновено клекна под перваза. Беше ли я видял? Не, помисли си и запълзя на четири крака обратно към банята. Тя можеше да го види, но той нея — не.

Мисълта да наблюдаваш някого, без той да съзнава, че е наблюдаван, накара Джоун да потръпне. Тя стигна до банята, увери се, че щорите са плътно спуснати и чак тогава се изправи. Хавлиената кърпа се свлече от тялото ѝ върху плочките на пода.

Улови отражението си във високото човешки бой огледало и инстинктивно се извърна. Никога не бе обичала да гледа голото си тяло, дори и преди времето и ражданията на децата да му отнемат — или пък да му придадат още нещо, зависи от това как го погледнеш —

от онова, което някога беше. Тя се сети за Карън Палмър, няколко години по-млада от нея самата, която бе подложила тялото си и психиката си на многократните порвания и подпъхвания на хирургическия нож. За какво? Заради съпруга си? Заради собствената си суета? Какво изпитваше, когато всеки ден се изненадваше от отражението си в огледалото — ежегодно представяйки нов модел, като серия нови коли.

Джоун се почувства привлечена от огледалото в банята, очите ѝ се съсредоточиха върху лицето. Остаряването е толкова удивителен процес, помисли си тя, пръстите ѝ се протегнаха нагоре, за да загладят малките бръчици около очите. Кога за пръв път се бяха появили? Тя докосна очертанията на лицето си, прокара ръка по шията си, докато изучаваше естествените гънки на времето. Колко явно остаряваме, помисли си тя, и въпреки това колко незабележимо. Очите ѝ не излъчваха по-голяма мъдрост, но със сигурност отразяваха отминалите години. Бяха по-разумни, по-недоверчиви. Торбичките под тях, които преди се изпаряваха след един хубав сън, вече се бяха превърнали в неизменна част от чертите ѝ. От колко отдавна никой не се бе вглеждал в очите ѝ и не ѝ беше казвал колко е красива? От много отдавна, помисли си тя.

Погледът ѝ неохотно се сведе към гърдите, гърди, които в младостта си бяха високи и твърди, но които вече не изглеждаха така ясно очертани. Бяха леко увиснали малко над зърната, което им придаваше доста екзотичния вид на закривените нагоре обувки на Аладин. Коремът ѝ, някога вдлъбнат, сега беше видимо закръглен, а талията неумолимо запълваше все още тесните ѝ хълбоци. Единствено краката ѝ, онова, с което винаги най-много се бе гордяла, не показваха никакви издайнически признаци, никакви изникващи зад коленете малки морави венички, като онези, от които Ив бе започнала да се оплаква. На четирийсет и една, тя все още нямаше защо да се тревожи за бричове или за целулити и дори и задникът ѝ да беше с няколко сантиметра по-нисък отпреди... е, поне Пол никога не се беше оплаквал. Може би не си падаше по задници, реши тя, като се сети за забележката на Ив. Надяваше се да си пада по крака, реши тя и докато бъркаше в шкафа под мивката за сешоара, изведнъж си даде сметка, че Пол никога не бе изразявал никакви конкретни предпочитания.

Сешоарът не беше на обичайното си място.

— О, страхотно, къде ли го е сложил Пол? — попита тя отражението си, като отвори друг шкаф. Нямаше го и там. Но пък имаше нещо друго, някакво списание, натикано в дъното на полицата. Джоун се протегна и го издърпа. — О, боже! — възкликна тя, когато го разлисти и откри една усмихната жена с огромни гърди да я гледа така, сякаш ѝ беше стара и скъпа приятелка. Докато в изражението на момичето се съдържаше известна доза невинност, в позата му обаче нямаше нищо подобно. Тя показваше голото му и несъмнено сладострастно тяло, облеганото на огромна и също така добре оборудвана стерео уредба, с тикнат не особено дискретно микрофон между краката.

— И какво ще изпеем днес? — попита Джоун, като усети гласът на Ив да се процежда през думите ѝ. Продължи да разлиства списанието, очите ѝ се ококорваха все повече и повече с всяка следваща фотография. — Господи! — възкликна тя, като се опита да отклони поглед, но очите ѝ останаха приковани върху безсрамните снимки. — Откога Пол е започнал да излиза с такива като вас? — попита тя, като си припомни, че Пол бе изглеждал прекалено замислен напоследък, че обичайната му бърза усмивка бе станала по-бавна, че често изглеждаше разсеян, дори потиснат. Бе решила, че е свързано с нещо, което става в работата му — Пол предпочиташе да не носи работата си вкъщи със себе си — и поради това бе сметнала за по-добре да не обръща внимание на онова, което бе приела за временно неразположение. Всички двойки, беше заключила тя, особено онези, които са женени от толкова отдавна като тях с Пол, преминават през периоди на спад в желанието. Когато работното му натоварване понамалееше, разсъждаваше тя, той щеше да се върне към обичайното си общително „аз“ и интересът му към нея щеше отново да нарасне. Възможно ли бе, чудеше се сега, да не я намираше вече за привлекателна? Толкова еднообразен ли беше станал сексуалният им живот, че той вече не желаше активното ѝ участие? Беше ли загубило тялото ѝ съблазнителността си, която някога без всякакво усилие съдържаше за него?

— Затова ли си тук? — попита тя усмихнатата фотография. Какво вижда той, когато те гледа? Какво вижда той, поправи се тя, докато се изучаваше в огледалото, когато гледа мен?

Бавно, Джоун смутено намести тялото си в поза, подобна на позата на една от жените на снимките, с ръце назад, изпъчени гърди, вдигнати колене и силно разкراчени крака.

— Как ги правят да изглеждат толкова розови? — попита тя на висок глас и рязко се изправи. Чувстваше се неловко, въпреки че бе сама. Никога преди не беше подлагала тялото си на толкова внимателно проучване, никога преди не се бе опитвала да види как изглежда в очите на Пол. Изведнъж се наведе и сграбчи пръстите на краката си, копирайки друга поза от списанието.

— Красота! — заяви тя саркастично, докато се оглеждаше с повесена между краката глава.

— О, мамо — гадост!

Джоун бързо се изправи, метна списанието в шкафа и затвори вратата му с ритник, като едновременно с това сграбчи от пода една от хавлиените кърпи и я уви около себе си. Усети как влажната ѝ кожа се загрева от избилата от смущението ѝ топлина.

— Какво правиш? — попита Лулу.

— Гледах си пръста на крака.

— Гледаше си пръста на крака ли?

— Ожулих го, докато играех тенис — отвърна ѝ Джоун, с доловимо рязък тон. — Какво търсиш вкъщи толкова рано?

— Учителите имаха съвет или нещо подобно. Знаеш как винаги имат съвети в петък следобед. — Тя извъртя очи. — Мога ли да отида у Сюзън? Баща ѝ е купил нов флипер.

— Разбира се, иди. Но не закъснявай за вечеря — провикна се Джоун след Лулу, която вече беше на половината път надолу по стълбите. — Милостиви боже! — въздъхна тя със смес от неудобство и облекчение, когато чу външната врата да се затваря и отваря.

Телефонът звънна.

Тя бързо се запъти да го вдигне, като внимаваше да не се приближава прекалено до прозореца.

— Ало? — Както и преди, никой не се обади. — О, не, не пак. — Тя изчака за миг, заслушана в злоещото мълчание от другата страна, усети невидими очи върху себе си, все едно телефонът беше камера и рязко пусна слушалката обратно върху вилката, сякаш току-що внезапно я бе хванало ток. — Върви тормози някой друг — заяви тя и

се отпусна направо на леглото. Чувстваше се застрашена, въпреки че не бе сигурна защо.

Това глупаво списание, помисли си Джоун, смущението отново полази по голите ѝ ръце и крака, когато си спомни сащисаното изражение на дъщеря си, заварила майка си с глава завряна между бедрата. Не че се правеше на Света Богородица относно тялото си, помисли си Джоун. Просто никога не бе смятала за необходимо да се разхожда без дрехи пред дъщерите си. Тя също никога не беше виждала майка си гола, осъзна Джоун, докато не беше станала прекалено болна и немощна, за да се облича сама. Какво правеше Пол, като купуваше такива списания? И защо?

— Ехо! Има ли някой вкъщи? — извика мъжкият глас, когато Джоун отново чу външната врата да се отваря и затваря.

— Пол? — Джоун разтревожено се изправи, бързо измъкна един халат от гардероба и се уви в него, преди съпругът ѝ да се появи на вратата. — Какво правиш у дома толкова рано следобед? Добре ли си?

Не изглежда добре, помисли си тя, докато нежно го целуваше по бузата.

— Исках да поговоря с г-н Роджърс — отвърна той и погледна през прозореца. — Мяркал ли се е днес?

— Не, само работниците. Въпреки че може и да е идвал — бях излязла за няколко часа. Двете с Ив имахме урок по тенис в клуба. При нов инструктор. Явно намира, че имам някакви заложби, не знам. Толкова време мина, откакто не съм играла... — Какви ги дрънкаше? Защо беше толкова нервна?

Тя се втренчи в гърба на съпруга си, докато той гледаше навън през прозореца. Имаше нещо в позата му, нещо в наклона на главата му, в доловимото напрежение в раменете му, което я смущаваше. Той се извърна към нея и на Джоун никак не ѝ хареса изражението на лицето му.

— Какво има? — попита тя. Искаше ѝ се да може да избие онова проклето списание от главата си. — Станало ли е нещо? Нещо с басейна ли? — продължи тя, макар инстинктивно да усещаше, че проблемът не е в басейна.

Той поклати глава.

— Не. Просто си мислех, ако Роджърс е тук, да поговоря с него за няколко минути. Не е това — продължи той почти на един дъх. —

Не затова се прибрах по-рано. Не става въпрос за басейна. Става въпрос за мен.

— За теб ли? Какво се е случило? — усети как я обзема паника. — Болки в гърдите ли имаш?

— Не, не — бързо я успокои той. — Не, нищо подобно. — Последва дълго, неловко мълчание. — Трябва да говоря с теб — каза той най-накрая.

Джоун се отпусна в синьото меко кресло до леглото. Кимна, в знак, че е готова да слуша. Той я погледна със същата тревога, която бе видяла изписана върху лицето му през онзи следобед, преди три години, когато бе нахълтал посред бял ден, за да ѝ каже, че баща ѝ е получил сърдечен удар и е бил откаран по спешност в болница. Не знаеше какво щеше да ѝ каже. Знаеше единствено, че то няма да ѝ хареса.

ТРЕТА ГЛАВА

По-късно вечерта, след като съпругът ѝ си бе опаковал някои неща в един малък куфар и се бе изнесъл да прекара нощта на хотел, Джоун разиграваше мислено сцената така, както Ив би я изпълнила.

Представяше си приятелката си на нейно място, приведена напред в синьото кресло, червената ѝ коса пада на съблазнителни вълни от двете страни на нежното ѝ лице, малката брадичка е подпряна върху дланта на ръката ѝ. Сега, застанал с гръб към прозореца, Пол, без да съзнава размяната, гледа към Ив, сякаш тя е негова жена, говори ѝ, сякаш е Джоун.

— Какво има? — чува Джоун да пита образът на Ив. Но интонацията в гласа ѝ си е изцяло нейна, по-нехайна, не толкова уплашена. Любопитна, почти предизвикателна. — Случило ли се е нещо в службата?

Джоун отпусна глава назад върху възглавницата и притвори очи, наблюдаваше как сцената се развива с най-добрата ѝ приятелка на нейно място и долавяше колебанието в очите на съпруга си, усещаше нервното потръпване на устните му, докато се мъчеха да изплюят думите.

— Репетирам го мислено от седмици — казва той. — Смятах, че знам точно как да го кажа...

— О, за бога, Пол — прекъсва го Ив, нетърпение, примесено с любопитство, — просто го кажи.

Пол се извъръща отново към прозореца, не е в състояние да погледне директно жена си в очите.

— Мисля, че трябва да се разделим — казва той най-накрая.

— Какво?! — възкликанието на Ив носи следи от смях. Тя знае, че това е шега, прелюдия към съобщение, което без съмнение ще ѝ хареса.

Пол бавно се обръща към нея, гласът му е по-спокоен, добива увереност с повторението.

— Мисля, че трябва да се разделим, да поживеем отделно известно време...

— Само защото отказах да отидем на ски миналата зима ли? — казва подигравателно Ив. — Не мислиш ли, че преиграваш малко?

— Сериозно ти говоря, Джоун — казва ѝ Пол.

Ив вижда, че наистина е така. Гърбът ѝ потъва в меката облегалка на синьото кресло. За миг, но само за миг, очите ѝ се замъгляват едва доловимо от сълзи, но после, почти неусетно, лицето ѝ се променя, челюстта ѝ се стяга и замъглеността в очите вече я няма, евентуалните сълзи са се изпарили. Ив се втренчва в Пол със студени, сухи очи и когато най-накрая проговаря, гласът ѝ е режещ, думите ѝ — гневни.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо?

— Не съм сигурен, че мога.

— Мисля, че е по-добре да опиташ.

— Не знам защо — признава Пол, след продължително мълчание.

— Не знаеш защо — повтаря Ив, като кимва, сякаш разбира, с което единствено подчертава абсурдността на онова, което Пол токущо е казал. — Ти си адвокат, Пол — подканва го тя. — Хайде, та теб обикновено толкова те бива по приказките. Сигурна съм, че можеш да измислиш нещо, някаква мъничка причина, която ще ти помогне да обясниш защо искаш да зарежеш брак, продължил почти двацет години, без да споменаваме двете дъщери от същия този брак. Не смятам, че искането ми е „необосновано“.

— За бога, Джоун — моли той, — не го прави по-трудно за мен, отколкото и така е.

Сега Ив е скочила на крака и бясно крачи напред-назад.

— Да, пази боже, да не го направим по-трудно за теб! — Тя гневно накъсва всяка дума.

— Повярвай ми — опитва се напразно той, — не искам да те нараня.

— Тогава защо го правиш?

— Защото бих те наранил повече, ако остана. — Изражението върху лицето на Ив представлява смесица от присмех и объркване.

— Как е възможно да ме нараниш повече, ако останеш? — пита тя и когато той не отговаря нищо, повтаря въпроса си: — Как? —

Престава да крачи и застава пред него, като внимателно премерва силата на думите си: — Не си мисли, че го правиш заради мен, Пол. Не го правиш заради мен. Поне бъди честен. Правиш го единствено заради себе си.

— Добре — признава той и в гнева си за пръв път повишава глас. — Правя го заради себе си. Нима аз самият не струвам нищо?

— Не кой знае колко — изстрелва в отговор Ив, с цел да го нарани и успява.

— Съжالياвам. Какво друго мога да кажа?

— Можеш да ми кажеш защо — настоява Ив, не желае да го остави да се измъкне само с едно извинение, независимо колко искрено е било казано.

Погледът му търси отговорите из стаята, ушите му долавят отвън смеха на работниците около бъдещия им плувен басейн.

— Просто не съм щастлив — казва той най-накрая. — Знам колко банално звучи това...

— А знаеш ли колко е банално? — отвръща му бързо Ив. Нападаш и парираш. — Има ли това нещо общо с Бари Келърман? (Бари Келърман е един от съдружниците на Пол. Преди около година той напусна жена си, с която бяха женени от осемнайсет години, като я остави сама с четири деца под десетгодишна възраст. И след като осем месеца ходи с поредица от очарователни и очароващи млади жени, той се сгоди за бившата Мис „Ери Каунти“, която бе на дваайсет години — на възрастта на първата госпожа Келърман, когато се оженил за нея.)

Пол изглежда искрено озадачен.

— Какво общо може да има Бари Келърман?

— Може би му завиждаш? — предлага Ив. — Може би си мислиш, че пропускаш нещо?

— Не завиждам — прекалено бързо отговаря Пол. Ив го изчаква да продължи. — Наистина чувствам, че пропускам нещо — признава той най-накрая. — Аз съм на четирийсет и две години, Джоун. Оженихме се, преди още да бях завършил.

— И моите родители ни помагаха да се издържаме — припомня му тя.

— Ти беше едва третото момиче, с което изобщо сериозно бях ходил.

— Ти пък ми беше първия — отговаря тя, знае, че не е необходимо да добавя „и единствения“.

— Никога ли не си си пожелавала друг мъж? — изведнъж пита той и я изненадва. — Никога ли не си се чудила как ли би било с някой друг?

— Можеш да си заложиш задника, че съм — отвърща вбесено Ив. — На всеки му идват подобни мисли от време на време. Но не разваляш брака си, не напускаш двете си дъщери, които се нуждаят от баща си, не разваляш семейството си, само защото не си „щастлив“! Кой ти е обещавал, че винаги ще бъдеш щастлив?

— Искам повече — промълвява тихо той.

— Искаш по-малко! — поправи го тя. — Една съпруга по-малко и две деца по-малко...

— Аз още съм баща на момичетата.

— По начина, по който Бари Келърман е все още баща? Тогава, когато му е удобно да бъде такъв? Тогава, когато може да намине набързо с някой и друг скъп подарък и няколко празни мили думи и да изведе децата си за няколко, изпълнени със забавления часове, преди да ги върне обратно на мама, когато започнат да му играят по нервите? Не той трябва да се оправя обаче с хаоса, който оставя зад себе си, след като се качи в новата си спортна кола и отпраши към новия си живот! Мама остава да се оправя с целия гняв и объркването, които неговите малки супер бащински визити създават!

— Аз не съм Бари Келърман!

— Съжалявам — отвърща бързо Ив. — Малко ми е трудно в момента да видя разликата.

— Никога не съм ти изневерявал, Джоун. През всичките тези двайсет години — казва ѝ той.

— Това трябва ли да ме накара да се почувствам по-добре? — пита Ив. — Когато ми поднесат документите за развода, трябва ли да повдигна рамене и да кажа: „Е, поне никога не ми е изневерявал“?

— Не съм споменава изобщо за развод.

Ив се вглежда внимателно в съпруга на Джоун.

— Нещо не съм разбрала. За какво тогава говорим?

— Говорим за разделяне — обяснява той. — Шест месеца, може би година. Можем да продължаваме да се виждаме... дори да ходим на кино... на вечеря...

— Искаш да сме гаджета? — пита Ив недоверчиво. — Това ли искаше да кажеш? — Той кима, лицето му отразява оптимизъм. — Искаш да се върнем назад? Искаш да започна да излизам с мъжа, за който съм била омъжена половината си живот? — Объркването на Ив е искрено. За пръв път по време на този разговор, тя не знае какво да каже. — Няма да знам какво да правя. Няма да знам каква да бъда.

— Просто си бъди ти.

— Ти не искаш мен!

— Моля те, Джоун, просто имам нужда от малко време, за да премисля нещата. Не искам да бързам да се развеждам. Просто трябва да реша какво точно искам, дали искам, или не искам да продължа да се занимавам с право, дали искам, или не искам да остана женен... И аз не знам вече. Имам нужда от време да остана сам, насаме със себе си. Надявам се, че след няколко месеца ще мога да видя ясно пътя си, за да взема конкретни решения, че може би това разделяне ще ни се отрази добре, че ще намерим начин да се съберем отново.

— Хората не се разделят, за да се събират отново. Те се разделят, за да се развеждат.

— Не е задължително.

— Пол, не бъди наивен. Виждаш какво става с другите. Виждаш какво стана с Бари и Мона Келърман. Разделянето води до собствен живот. После трябва да се справяш не само с каквито проблеми си имал в началото, трябва да се оправяш и със самото разделяне. Ако имаме проблеми, по-добре е да останеш и да се опитаме да ги изгладим. Започни да говориш с мен, да споделяш притесненията си, вместо непрекъснато да се опитваш да ме изолираш. Родителите ми постъпваха така с мен и не са били прави. Защото прекараха живота си в опити да ме предпазват и после изведнъж вече ги нямаше, а сега и ти правиш същото и това не е честно.

— Ще се справиш — намесва се Пол, тъй като усеща, че нарастващата ѝ паника се прехвърля и върху него. Той бърза да успокои и двамата. — Ти си силна, по-силна, отколкото си мислиш. Ще се справиш така, както винаги си се справяла — красиво. Всъщност, може би наистина ще започнеш да си имаш свой собствен живот и аз ще трябва да чакам на опашка...

Гласът на Ив изведнъж става безизразен.

— Моля те, не ми казвай аз как ще се чувствам.

Настъпва тишина, докато всеки обмисля какво още има да се каже.

— Мислех да си намеря апартамент близо до кантората — съобщава Пол, точно когато навън избухва шумен спор между двама от работниците. — Ти и момичетата ще си останете тук, разбира се. Ще продължа да плащам за всичко. От каквото и да имате нужда или да искате, просто ме уведомявайте. Няма да има никакви проблеми с парите, обещавам ти.

— Докато не срещнеш някоя друга — уведомява го Ив саркастично. — Светът е пълен с жени, които се борят с „никаквите проблеми с парите“, оставени им от бившите им съпрузи, след като са преодолели първоначалното си чувство за вина. — Тя поклати глава. — Вината е удивително нещо. — Настъпва нова, неудобна пауза, докато всеки чака другия да продължи.

— Кой ще каже на момичетата? — пита Ив, когато чува, че Робин се прибира.

— Аз — приема Пол.

— Кога?

— Когато искаш.

— Днес следобед правим онова, което ти искаш — напомня му тя.

Неговият глас изведнъж става също толкова студен, колкото и нейният.

— Тогава сега — казва той, като чува, че дъщеря им се движи из кухнята, точно под тях.

— Лулу е при Сюзън — съобщава му Ив.

— Имаш ли нещо против да я извикаш вместо мен? — пита той.

— Ти си този, който иска да говори с нея — отговаря му студено Ив. — Ти я извикай.

Пол кимва.

Сцената остана пред погледа ѝ, когато Джоун отвори очи и се загледа в тъмнината на изпълнената от нощта стая.

Изобщо не бе станало по този начин.

Тя не беше казала нищо. Нито дума. Просто си бе стояла и бе слушала, докато Пол се опитваше да обясни, като се препъваше в смущението си, извиняваше се, насилваше се да придаде някакъв смисъл в думите си. Тя не беше отворила уста, не беше помръднала,

освен да избърше нежеланите сълзи. Бе стояла неподвижно, без да е в състояние да го погледне в очите. Не беше възразявала, нито обсипвала с тихи молби или унищожителни контраатаки. Просто го бе изслушала и накрая се бе обадила на Лулу у Сюзън, както Пол я бе помолил и я бе извикала да се прибере. Беше си останала в спалнята, докато Пол повтаряше пред двете им деца намерението си да напусне дома им и когато по-късно те бяха реагирали, след като той си бе тръгнал, гневът им беше насочен към нея, а не към мъжа, който си бе отишъл, точно както знаеше и че ще стане.

— Не съм виновна аз — искаше ѝ се да им каже, но не го направи, защото някак си усещаше, че е.

Джоун с усилие стана от леглото. Чувстваше, че празното място до нея я задушава. Застана до прозореца и се загледа надолу към задния двор, мракът на беззвездната нощ милостиво скриваше празната яма, която работниците ѝ бяха оставили. Тя се извърна към къщата на Ив в съседство, лампите които обграждаха двора на Ив, светеха ярко и обвинително. Като дръпна плътно завесите, Джоун вдигна телефона и набра. Затвори, когато и след осмото позвъняване Ив не се обади. Късно е, осъзна тя, като си спомни, че Ив ѝ бе казала, че тази вечер двамата с Брайън ще ходят на някакво полицейско тържество. Почуди се по кое време ще се приберат, според часовника върху нощното шкафче вече почти приближаваше полунощ.

Лулу беше заспала или поне се преструваше на заспала, когато преди малко Джоун я бе проверила. Робин бе на купон.

Като се движеше подобно на робот, Джоун се пхна обратно под завивките на огромното легло, което двамата с Пол купиха, малко след като се бяха преместили в тази къща преди дванайсет години — почти осем години бяха спали върху матрак на пода в предишния им, по-малък дом в „Розлин“. Нагоре по стълбата на успеха, помисли си тя, усети как животът ѝ се свежда до една неприятна статистика.

Родителите ѝ я бяха излъгали, помисли си тя, като се опита да не вижда лицата им под спуснатите си клепачи. Бяха ѝ обещали мъдрост и стабилност с напредването на възрастта, дори и ако не толкова с думи, то поне чрез самото си присъствие на възрастни. Тя щеше да порасне, мълчаливо ѝ бяха обещавали усмивките им и светът щеше да бъде неин. Тя щеше да има власт над действията си, над съдбата си. Тя

щеше да взима решения, щеше да гласува, щеше да бъде в безопасност в един свят, вече установен и неизменчив.

И за известно време се бяха оказали прави: тя беше пораснала, в основни линии както бе планирано, беше се оженила така, както бе предвидено и самата тя бе родила деца, деца, които гледаха на нея като на стабилен възрастен човек и пазител на мъдростта. И бе станала част от тайната конспирация, която, дори и да не лъжеше винаги открито, никога в действителност не казваше истината.

След като чу ключът на Робин да се превърта в ключалката и долови стъпките ѝ по стълбите, Джоун заспа със спомена от мириса на майчиния си парфюм.

В съня си видя слънцето да грее, необезпокоявано от облаци и да кара бетонните плочки на тясната пътека пред нея да блестят ярко като диаманти — бяха топли под краката ѝ и тя вървеше към малката бяла вила отпред. Може би беше на пет години. Брат ѝ, с две години помалък от нея, спеше следобедния си сън. Чуваше смеха, който се носеше отвътре, знаеше, че майка ѝ и баба ѝ са вече в кухнята и готвят вечерята, та да е готова, когато мъжете им си дойдат от града, както правеха всеки петък следобед през двата летни месеца, когато цялото семейство живееше заедно в тази вила в провинцията. Детето Джоун подскачаше към външната врата, като поглеждаше встрани към шосето и си мислеше как след час или два двете коли ще завият по него и първо дядо ѝ, огромен, як мъж и после баща ѝ, по-дребен, но с кънтящ, весел смях, ще се появят с ръце, отрупани с пресен хляб, кифли с боровинки и черешов пай, достатъчни, за да изкарат до следващите събота и неделя. Баща ѝ щеше да се наведе да я целуне, преди да изчезне вътре във вилата, но дядо ѝ щеше да спре, да захвърли хартиените кесии със сладкиши, да я сграбчи в огромните си ръчища и да я върти наоколо отново и отново. Когато пораснеш, щеше да ѝ каже, ще те науча да играеш на руми. И всяка седмица Джоун щеше да се чуди дали е пораснала достатъчно. Тя стигна до външната врата на вилата, нямаше търпение да бъде обгърната от топлата тъмнина на стаите, докато чуваше как високия момичешки смях на майка ѝ звънти през тежката дървена врата.

Телефонът звънеше. Джоун се протегна към него в полусън, очите ѝ не искаха да се отворят, съзнанието ѝ продължаваше да е

вкопчено в детското ѝ тяло, смехът на майка ѝ я примамваше да заспи отново.

— Ало — каза тя, за миг не беше сигурна коя е, само че вече не е малко момиченце.

Никой не се обади. Нито дори мълчанието, осъзна тя бавно, като се разсъни напълно. Даваше единствено свободно. Дали телефонът изобщо беше звънял? Тя отново си легна, сърцето ѝ биеше лудо.

Джоун прекара остатъка от нощта, заклещена между съня и бодърстването, като се питаше дали звънът, който я беше събудил, бе от телефона или бе смехът на майка ѝ, която най-после ѝ казваше истината.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Момичетата още спяха — или се преструваха, че спят — когато Джоун излезе от къщи, малко преди дванайсет на следващата сутрин. Беше уморена, очите ѝ бяха подпухнали от комбинацията сълзи и недоспиване. Тя ги разтърка, чувайки как майка ѝ казва, че това само ще ги възпали още повече. Какво би ми казала сега, мамо? — попита тя безоблачното небе, докато преминаваше от своята морава към моравата на Ив. Изпъни рамене, прибери корема! — чу да ѝ отговаря майка ѝ и се усмихна. Отговорът на майка ѝ за всичко.

Ти винаги си харесвала Пол, продължи наум Джоун, като усещаше присъствието на майка си до себе си, докато се качваше по стъпалата към външната врата на Ив. Какво да не му харесваш? — отвърна ѝ протичко майка ѝ. Умно, хубаво момче, от добро семейство, иска да стане адвокат, обича дъщеря ми...

Обичаше, повтори си Джоун наум. Какво правиш, мамо — попита тя, като почука на вратата на Ив, — когато някой изведнъж престане да те обича?

Никой не ѝ отвори. Джоун почука отново, после натисна звънеца. Звънът му я накара да си спомни телефонния звън посред нощ. Беше ли звънял, или тя бе сънувала? И какъв ли болен ум се кефеше, като звънеше на хората в малките часове и ги стряскаше почти до смърт? Тя се бе мятала и въртяла през останалата част от нощта, не можеше да си намери удобно място, без тялото на Пол да ѝ служи за ориентир. Нуждаеше се от всичкия сън, който можеше да си осигури, ако искаше да се справи през следващите няколко дни без да се срине, ако искаше да запази външно спокойствие пред дъщерите си. Не се тревожете, милички, всичко ще се оправи.

Междувременно имаше нужда да поговори с Ив. Ив щеше да подреди всичко в подходящата перспектива. Щеше да помогне на Джоун да разбере гледната точка на Пол. „Всяка история винаги има две страни — можеше да чуе как заявява Ив. — Твоята — и на оня

лайнар!“ Ив щеше да я разведри или ако не успееше, поне можеха да си поплачат заедно. Къде ли беше тя? Защо не отваряше вратата?

Съпругът на Ив, Брайън, се появи точно когато Джоун се канеше да се откаже и да се прибере у дома. Висок мъж, който винаги изглеждаше някак неловко от естественото си, внушително излъчване, той имаше изненадващо благи очи, които не издаваха с нищо ежедневните ужаси, на които работата му редовно го излагаше. Идеалното лице за полицаи, помисли си Джоун, докато Брайън Стенли, който изглеждаше точно на четирийсет и пет, на толкова на колкото си беше, усмихвайки й се, но явно разтревожен, я пусна да влезе. По принцип не говореше много, но днес каза дори още по-малко от обикновено:

— Ти ще я вразумиш — промълви той, като направи знак, че жена му е в кухнята.

Джоун прекоси преддверието на къщата, която представляваше огледален образ на нейната. Откри Ив да седи до кухненската маса, с чаша кафе на коленете си. Нещо не беше наред, усети Джоун, още щом видя приятелката си. (Кое не е на мястото си в картинката? — чу тя да отеква далече в съзнанието й.)

— Какво става? — попита Джоун, като осъзна, че приятелката й още е по халат и че обикновено изрядната й коса не е сресана.

— Нищо — отвърна й Ив и дори не направи опит да прикрие раздразнението си. — Много шум за нищо.

— Как не, за нищо — сопна се майката на Ив, като изникна изневиделица, за да тикне насила термометър в устата на дъщеря си.

— Здравейте, г-жо Камерън — поздрави Джоун, изненадана да види жената, чиято червеникаво-русолява коса бе станала с няколко нюанса по-светла, откакто за последно си я спомняше. Тя се почуди какво търси майката на Ив тук. — Какво става?

— Става това — повтори жената, — че снощи дъщеря ми е припаднала и е трябвало спешно да бъде откарана в болница.

— Какво!

Ив рязко измъкна термометъра от устата си.

— Не съм припадала. Нищо ми няма.

— Пъхни термометъра обратно в устата си — заповяда майка й, сякаш Ив беше някое четиригодишно дете. Ив погледна умоляващо към тавана, но направи така, както майка й бе наредила. — Не си

имала болки снощи и не си си тръгнала от тържеството? Брайън не те е водил в отделението за спешна помощ в Университетската болница на Норт Шор? И той изобщо не ми се обади рано сутринта и не ме помоли да се грижа за теб, защото трябва да излезе, така ли?

— Имах известни болки — поправи я Ив, като отново извади термометъра изпод езика си — и вие всички прекалено драматизирате.

— Какви болки? — попита Джоун, временно забравила за собствените си проблеми.

— Просто няколко леки пробуждания в гърдите. — Ив посочи точното място с връхчето на термометъра. — Имам ги вече от няколко седмици.

— Просто няколко леки пробуждания — повтори невярващо майка й. — Казвала ли ти е, че болката е била толкова силна, че не се е издържала? — попита тя Джоун.

— Ти там ли беше? — рязко я срязва Ив.

— Някой ще ми каже ли какво става? — примоли се Джоун, като си припомни безбройните подобни сцени, на които бе ставала свидетел през юношеството си. Тя се почувства пренесена назад във времето и независимо от факта, че Ив сега се извисяваше над дребната дундеста фигура на майка си, те и двете си оставаха все същите, тираничната майка, изправена срещу непокорната си дъщеря.

Брайън се обади от вратата:

— Бяхме на гости в къщата на един от моя отдел...

— Казах ти за това — прекъсна го Ив.

— На теб ти казва всичко — добави мигновено майка й. — Да не мислиш, че на мен ми казва нещо?

— Майко!

— Вижте, дами, трябва да тръгвам. Вече закъснях. — Гласът на Брайън бе попреминал точката на раздразнение. — Фактите са, че Ив почувства спазъм в гърдите около полунощ и понеже болката стана непоносима, аз я откарах до болницата.

— Където ми направиха някакви изследвания и решиха, че всичко е наред — заяви Ив.

— Където й направиха електрокардиограма и каквото там още ти правят, когато си мислят, че си имал сърдечен пристъп... — опита се да продължи Брайън.

— И откриха, че не съм имала.

— И я посъветвах да си направи допълнителни изследвания през седмицата.

— За какво? — попита разтревожено Джоун.

— Язва, жлъчка, от тоя сорт — отвърна Брайън. — Но тя отказва да отиде.

— Беше малко стомашно разстройство, за бога. Няма да се подлагам на серия неприятни изследвания, само за да може някой доктор да получи безсъмнено много необходим опит за моя сметка. Много благодаря, нагледала съм се на болници.

— Опитай се да я вразумиш — повтори Брайън. — Трябва да тръгвам. — Той целуна окуражително жена си по главата, жест, който предизвика леко пробождане в областта на сърцето на самата Джоун и опасност от сълзи в очите ѝ. Преди още да са се оформили, Джоун се извърна и бързо избърса лице с дланта на ръката си. Сега явно не беше моментът да съобщава за внезапното напускане на Пол.

Трите жени изчакаха мълчаливо Брайън да затвори вратата след себе си. Когато Ив понечи да проговори, майка ѝ автоматично натика термометъра обратно в устата ѝ.

— За бога, няма ли да престанеш да го правиш! — възкликна Ив и ядосано запрати термометъра на пода, виждайки как изящно се разпилява на малки парченца и как живакът се разпръсва върху плочките и мигновено образува купчинки от малки сиви капчици.

— Ти никога никой не слушаш. — Майка ѝ събра счупените стъкла и нещо изгреба топчиците живак с една салфетка. — Това ти е бил проблемът винаги и докъде води всичко? — Тя размаха счупения термометър пред лицето на дъщеря си.

— Майко, върви си вкъщи — каза спокойно Ив, но смехът в гласа ѝ се превърна във внезапен болезнен стон, тялото ѝ се сви и тя се притисна към кухненската маса.

— Какво има? — в един глас извикаха Джоун и майката на Ив и двете жени мигновено се озоваха до нея.

— Къде те боли? — попита майка ѝ, гласът ѝ беше тих, а ръцете ѝ трепереха.

— Нищо ми няма вече. Болката премина. — Ив изправи рамене и се облегна назад на стола си. — Престани да се тревожиш, не беше толкова зле.

— Напротив, зле беше. Я се погледни — бяла си като платно.

— Винаги съм си бяла като платно. Та нали самата ти непрекъснато ми повтаряш да нося повече грим.

— Може би трябва наистина да идеш на лекар — настоя Джоун, като се опита да звучи непринудено. — Какво толкова ще ти навреди да си направиш още няколко изследвания?

Очите на Ив се преместиха от майка ѝ към нейната най-стара и най-близка приятелка.

— Добре — съгласи се тя след продължителна пауза.

— Естествено — нахвърли се майка ѝ. — Заради нея ще идеш. Когато обаче аз те помоля, какъв отговор получавам?

— Казах, че ще отида, майко. Нали това искаше?

Госпожа Камерън мигновено насочи вниманието си към Джоун.

— Как са дъщерите ти? — попита тя, като внезапно промени темата на разговора и почти успя да прозвучи така, сякаш наистина я интересуваше.

— Добри деца са — усмихна се Джоун. — Също като Ив.

Ив се разсмя. Майка ѝ обаче не.

— Естествено, поддържате се една друга, както винаги. Ти ми кажи — не съм ли права да се тревожа, когато дъщеря ми е била откарана по спешност в болницата от съпруга ѝ, който, както всички знаем, не е точно паникьор? Ако трябва да сме честни, той дори не обръща достатъчно внимание на Ив.

— Майко...

— Да, знам, не е моя работа. Дъщерите ти казват ли ти, че нещата, които ги засягат, не са твоя работа?

— Г-жо Камерън — започна Джоун, — ако това ще ви поуспокои, аз лично ще заведа Ив на лекар. — Тя се извърна обратно към Ив. — За кога си си записала час?

— За петък сутринта — смигна ѝ тя. — Та да не пропуснем урока си по тенис.

— Тенис, а — изсмя се майка ѝ. — Прекалено скоро е след аборта, за да играеш тенис. Най-вероятно това е предизвикало болките в гърдите.

— О, нека не започваме отново — помоли я Ив. — Абортът беше преди шест месеца, а аз съм имала един-единствен урок по тенис вчера следобед. Не беше дори самостоятелен урок, за бога. Не вярвам да съм се пренатоварила.

— Работиш прекалено много, взимаш прекалено много допълнителни часове, нагърбваш се с прекалено много ангажименти.

— Аз съм учителка, майко.

— Преподавателка — поправи я майка ѝ, като погледна към Джоун, за да провери дали разликата е направила впечатление. — Психоложка.

— Преподавател по психология, става ли? Учителка. Не работя прекалено много. Петъците ми са свободни. Имам няколко допълнителни курса вечерно време.

— За какво са ти още курсове? Ти си на четирийсет. Трябват ти деца, а не докторска степен. Не съм ли права да искам внуци?

— Не желая да говоря за това — отвърна Ив и силно удари по масата. — Подлудяваш ме, майко.

— Естествено, майка ти ти е виновна за всичко. Каж ми, Джоун, твоите дъщери говорят ли ти такива неща?

Джоун се върна мислено към вчерашния следобед, след като Пол си бе опаковал куфара и я беше оставил сама да се оправя с разстроените им дъщери.

— Сигурна съм, че всички казваме понякога на майките си неща, за които съжаляваме.

— Аз ли не го знам — въздъхна г-жа Камерън. — Как е дядо ти?

— Добре е. Следобед ще ходя при него.

— Виждаш ли сега? — попита майката на Ив. — Това е отговорно момиче. Никой не трябва да ѝ напомня да проявява съответното уважение към по-възрастните.

Джоун се ококори на приятелката си и Ив ѝ се изплези в отговор.

— Естествено, подигравайте се. Ще отида да погледам телевизия. Извикай ме, ако имаш нужда от нещо. Радвам се, че те видях, Джоун. — Беше почти на вратата, когато се извърна. — Поговори ѝ, моля те! Напомни ѝ, че няма да ме има вечно.

— Само достатъчно, за да ме побъркаш — провикна се Ив след нея, докато майка ѝ изчезваше в другата стая. — Кого будалка? Вече е погребала трима съпрузи. Всички ни ще надживее.

— Изобщо не се е променила — учуди се Джоун. — Досега вече трябваше да си ѝ свикнала.

— Има неща, с които никога не можеш да свикнеш — отвърна ѝ Ив и Джоун моментално разбра, че така ще бъде и с напускането на

Пол. — Изглеждаш уморена — отбеляза внезапно Ив.

— Някакъв идиот ми звъня посред нощ и ми затвори — отвърна й Джоун. — Ив...

— Не смяташ, че тези болки наистина биха могли да имат нещо общо с аборта, нали? — прекъсна я Ив, изведнъж изглеждаше много крехка.

— По какъв начин?

Ив се опита да се изсмее.

— Ами, нали знаеш, може да са забравили нещо вътре, докато ме кюртираха. Загубих доста кръв.

— Сигурна съм, че не са забравили нищо вътре — увери я Джоун и видя как едва доловимо цветът бавно се връща върху бузите на приятелката й. — Щеше да си умряла досега, ако го бяха направили — добави тя и двете жени този път наистина се разсмяха.

— Благодаря — усмихна се Ив. — Винаги си знаела как да ме ободриш.

Старческият дом „Бейкрест“ се намиреше на Саут драйв, на пресечка и половина от болницата „Грейт Нек“. Представляваше стара тухлена сграда, която бе преживяла няколко ремонта без видимо да се промени. Отвън прозорците бяха заменени с по-модерните „Термопейн“ стъкла; отвътре, въпреки че стените бяха наскоро преобоядисани в нюанси на модерното прасковенорозово, коридорите продължаваха да изглеждат толкова тъжни и изоставени, колкото повечето от обитателите, които минаваха по тях. Никакви ярки цветове или модерни приспособления не можеха да прикрият насилната жизнерадост на старческия дом. Ред гробове с цветя, помисли си Джоун, докато вървеше към стаята на дядо си в дъното на коридора.

Чу суматохата още преди сестрата да се появи на прага.

— Господ да го убие този човек! — възкликна много дебелият и много черна медицинска сестра, докато приглаждаше престилката си, мъчейки се да се успокои. — О, не става въпрос за дядо ти, скъпа — каза тя на Джоун, когато я позна и й се усмихна. — С твоя дядо нямаме никакви проблеми, спи си като бебе по цял ден. И изглежда много сладко с малката си шапчица.

— Г-н Хенсли ли пак ви създава проблеми? — попита Джоун. Сам Хенсли беше прочут сред сестрите в старческия дом „Бейкрест“. Той непрекъснато бе местен по различни етажи, още откакто бе пристигнал преди шест месеца.

— Влязох да го попитам дали има нужда от помощ, за да се облекчи и знаеш ли той какво направи? Замери ме с гърнето. Благодаря на Бога, че беше празно! Честно, не знам какво става с някои хора, когато остаряят. — Жената рязко спря. — Не искам да проявявам неуважение, г-жо Хънтър — заекна тя. — Вашият дядо е толкова сладък човечец. Той никога не създава проблеми.

— Дядо ми не знае къде е през повечето време — тихо отвърна Джоун, като си помисли колко странно звучи да чуе как огромният мъж, какъвто някога беше дядо ѝ, е описван като сладък човечец.

Бе започнал да се смалява, припомни си тя, на следващата година след смъртта на жената, била негова съпруга в продължение на почти шейсет години. Малко по малко теглото му се стопи, раменете му потънаха, дългият му врат се сбръчка. Наскоро ѝ се бе сторило, че прилича не толкова на човек, колкото на много стара костенурка.

Бе започнал да се обвива в пашкула си скоро след като сам, преди пет години, бе постъпил в старческия дом „Бейкрест“ и се бе запечатил завинаги вътре в него горе-долу по същото време, когато майката на Джоун откри бучка в лявата си гърда. Той никога не бе питал защо посещенията на дъщеря му стават все по-редки и по-редки и когато тя почина вследствие на болестта преди три години... (Нима вече бяха станали три години? — удиви се Джоун, докато отваряше вратата на стаята на дядо си) двамата с брат ѝ бяха решили да не му казват. Вместо това, тя се беше нагърбила да изпълнява вакантната роля и посещаваше стария човек всяка седмица, не толкова от чувство за дълг, както бе предположила сутринта майката на Ив, колкото поради това, че той ѝ осигуряваше единствената реална връзка с миналото.

Той беше човекът, който бе седял с нея във вилата през дъждовните следобеди и търпеливо ѝ бе обяснявал заплетените правила на румито, човекът, който ѝ беше варил яйцата точно пет минути, беше ги покривал с малки, оплетени на ръка шапчици, за да не изстинат, беше я наблюдавал как ги яде и оживено ѝ бе разказвал за

изминалата седмица в града — никога със снизхождение или пренебрежение, винаги изпълнен с енергия и бликащ от живот.

— Линда? — попита дядо й, когато Джоун се приближи до леглото и пое ръката му в своите. Гласът му беше почти пародия на онова, което някога бе бил.

— Да, татко — отвърна Джоун, като несъзнателно възприе гласа на майка си и помести един стол. — Тук съм. — Кога за последен път я бе нарекъл с истинското й име? — почуди се тя. Казвам се Джоун, искаше й се да му припомни, но той вече хъркаше и Джоун остана да стиска ръката му през пръчките на леглото, като се питаше дали някога ще свикне да бъде наричана с името на майка си.

— Удивително е как могат да се унасят просто така — каза гласът някъде до нея. Джоун погледна към другото легло, където старият Сам Хенсли в момента кротко спеше. — Само преди минута — продължи жената, която стоеше в долната част на леглото, — беше един беснеещ луд. Трябваше да го видите. Замери сестрата с нощното гърне! Не знам какво да правя. Ако го изритат от този етаж, не знам къде ще го сложат. Това е третият дом, в който трябваше да го местя. Излизам навън да изпуша една цигара. — Тя се завъртя и за пръв път, откакто бе влязла в стаята, Джоун забеляза, че и синът на жената е тук: облегал дървения си стол с права облегалка на стената, отпуснал глава на лявото си рамо, със затворени очи. — Не е за вярване! — продължи тя. — Ако някоя от тези две спящи красавици се събуди, кажете й, че съм излязла в коридора да изпуша една цигара.

Джоун видя как жената излиза и се опита да свърже името със странната комбинация между разстроено лице и дръзка походка. Бяха се запознали преди около месец, когато бащата на жената бе преместен в тази стая. Марг Еди-коя си, спомни си Джоун и усети как ръката на дядо й се размърдва в нейната. Кросби, сети се с известно задоволство. Марг Кросби и синът й Алън, момче на около осемнайсет години. Може би малко по-голямо. Или по-малко. Толкова е трудно да се определи днес, както би казал дядо й.

— Линда — измърмори той.

— Да, татко — отвърна Джоун, почти механично. — Тук съм.

Отново, старият човек притихна. Къде си? — попита го Джоун мълчаливо. Къде отиде? Очите й бавно обходиха бледото, изпито лице, бузите му заемаха по-малко от половината от предишния си размер,

бяха наболи от остатъка от лошото сутрешно бръснене, извършвано ежедневно от един от санитарите. Някога широката му уста сега беше сбръчкана навътре, а огромното му чело бе напълно скрито от износения шерлокхолмовски каскет, който някой бе курдисал на темето му — подарък от нея за осемдесет и пет годишнината му преди десет години.

Десетилетието беше довело до рязкото им намаляване: баба й беше починала и дядо й бе започнал да се затваря вътре в себе си; на майка й й откриха рак в лявата гърда, който се разпростря до всяка част на тялото й и накрая я уби за осемнайсет месеца, баща й пък бе починал от масивна тромбоза само девет дни, след като бяха погребали майка й. Сега и Пол си беше отишъл. И той също я беше изоставил.

— Пол ме напусна, дядо — прошепна тя, макар да знаеше, че той не я чува. — Не иска да е женен повече. Не знам какво да правя — изплака тихо Джоун. Старият човек отвори очи и ги втренчи право в нейните, сякаш изведнъж бе разбрал точно коя е и какво беше казала. — Дядо? — попита тя, като зърна искрица от мъжа, който си спомняше от детството си, да пробягва през чертите му.

Лицето му се отпусна в ленива усмивка.

— Тук ли работиш, скъпа? — попита той.

Старият Сам Хенсли изведнъж се изправи в леглото си и внезапно започна да пее.

— „Много път има до Типерари — мучеше той в изненадващо правилната октава. — Много път има да се бие!“

До него, младият Алън Кросби едва не падна от стола си при внезапните звуци.

— Дядо — прошепна той бързо, като скочи на крака и притеснено погледна към вратата. — Шшшт.

— Ти шшт, щом не ти харесва — гръмогласно отсече възрастният мъж и отново захвана песента си.

— Това е от военния му период — усмихна се смутено Алън на Джоун, когато майка му и сестрата изтичаха обратно в стаята.

— О, за бога, татко, млъкни — изкрещя Марг Кросби, докато сестрата внимателно се опитваше да накара Сам Хенсли отново да си легне на възглавницата.

— Така, така, г-н Хенсли — казваше сестрата, — концертът се отлага.

— Я се разкарай от мен — изрева Сам Хенсли, като се прицели в огромните габарити на жената с една кутия хартиени кърпички от нощното си шкафче.

— Татко, за бога...

— Защо просто не го оставите да си пее? — попита Алън Кросби, като се облегна отново на стената, опитвайки се да сдържи усмивката си.

— О, Алън — възкликна нетърпеливо майка му, — не започвай и ти.

— Линда — проплака един уплашен глас, — каква е цялата тази шумотевица?

— Всичко е наред, татко — прошепна Джоун, като потупа успокоително треперещата ръка на дядо си. — Тук съм.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин телефонът я събуди в седем без нещо.

— Ало? — прошепна Джоун замаяно, разтърка очи и се помъчи да различи колко показва часовника до леглото ѝ. — Ало? Кой е?

Никой не се обади.

Джоун седна и отпусна телефона в скута си, преди да се протегне и да го остави обратно върху вилката.

— Проклети деца — измърмори тя, като погледна към старата памучна нощница, с която винаги спеше. — Нищо чудно, че съпругът ти те е напуснал. — Издърпа одеялата нагоре към брадичката си, като се опита да попречи на ранната утринна светлина, която се процеждаше през завесите в спалнята. Но щом зарови нос в мекия пух на голямата възглавница, тя подуши следи от Пол и отсъствието му се просмука нагоре по ноздрите ѝ. Усети как ръката му небрежно се отпуска върху издигнатата извивка на хълбоците ѝ, как коленете му се завират зад нейните и тя притиска задника си в дъгата, образувана от слабините му.

Очите ѝ бавно се отвориха; Пол вече ѝ бе влязъл в главата и щеше да си остане там през целия ден. Без значение какво правеше или къде ходеше, Пол щеше да бъде плътно до нея. Тя щеше да го носи със себе си, дори и да се мъчеше да го остави зад гърба си. Единственото ѝ бягство бяха няколкото часа сън, когато вече беше прекалено уморена за по-нататъшни обвинения, прекалено съсипана за допълнителни разкаяния. Новият ден щеше да ѝ предостави нов списък от точки, за които би могла да се самообвинява: ако само не беше направила това; ако само не беше направила онова. Ако само Пол се върнеше, тя ще бъде повече такава и по-малко онакава.

Беше си легнала в един през нощта, тъй като бе стояла да гледа някакъв филм, който нямаше никакво желание да гледа. Все още беше будна, когато чу външната врата да се отваря в три и нещо, долови как Робин се прокрадва покрай вратата ѝ, как вратата на стаята ѝ тихо се затваря зад нея.

Трябва да е било пет сутринта, когато Джоун най-накрая отстъпи пред съня. Цели два часа, мислеше си тя сега, като се опитваше да си наложи още няколко. Би било трудно да изглеждаш на двацет само с два часа сън през нощта. Точно преди да се унесе тя заключи, че външният ѝ вид до голяма степен е виновен за напускането на Пол. Жената, за която се бе оженил, беше на двацет и една. Не бе предвидил, че тя толкова видимо ще остарее. Може би трябваше да поговори с Карън Палмър, да я попита кой ѝ е направил очите...

Половин час по-късно, докато Джоун все още продължаваше да се мъчи да заспи, телефонът отново иззвъня.

— Ало? — прошепна тя, като се надяваше, че може да е Пол, който ще ѝ каже, че и той не може да заспи, че иска да си дойде у дома. Никой не се обади. — Ало? Ало? Има ли някой? Защо го правите? — попита умолително тя и точно се готвеше да затвори, когато чу някакъв глас. — Казахте ли нещо? — промълви Джоун, като върна телефона до ухото си.

Настъпи кратка пауза. После:

— Г-жа Хънтър?

— Да? — Джоун бързо се опита да разпознае леко дрезгавия глас, но въпреки че в него имаше нещо, което ѝ се струваше смътно познато, не бе в състояние да определи точно какво е то. Със сигурност не беше някой, който я познава добре, защото иначе щеше да се обърне към нея с малкото ѝ име.

— Г-жа Хънтър — повтори гласът.

— Кой се обажда? — попита Джоун, изплашена от гласа, въпреки че не беше сигурна защо. Не се поддаваше на категоризиране, осъзна тя, нито млад, нито стар и странно безполов.

— Четохте ли „Ню Йорк Таймс“ тази сутрин, г-жо Хънтър?

— Кой се обажда?

— Прочетете сутрешния вестник, г-жо Хънтър. В него има нещо, което засяга и вас. Страница тринайсета от първата част.

Връзката прекъсна.

— Ало? — повтори Джоун, въпреки че онзи, който се обаждаше, вече беше затворил. В продължение на няколко минути тя остана да седи неподвижно в леглото, чуваше как сърцето ѝ бие лудо, как сетивата ѝ се изострят, като на животно, което инстинктивно усеща присъствието на опасността. Чий глас беше чула и защо бе

заинтригувана? Какво евентуално можеше да има на тринайсета страница в сутрешния вестник, което да засяга и нея? Нещо за Пол? — почуди се тя и стана от леглото.

Като провря ръце през ръкавите на халата си, Джоун на пръсти слезе по стълбите до външната врата. Момичетата още спяха. Дори не беше сигурна дали „Таймс“ щеше да е дошъл толкова рано.

Дошъл бе, откри тя, вдигна тежкия неделен вестник, отнесе го в кухнята и го тръшна върху кръглата чамова маса. Синоптикът обещаваще дъжд, прочете тя и погледна през плъзгащата се стъклена врата към все по-заоблачаващото се небе. Надяваше се, че дъждът ще спре до утре и че мъжете ще могат да продължат да работят по басейна, тъй като нямаше търпение да го приключат и чуждите хора, които се разхождаха напред-назад пред прозореца на спалнята ѝ, да се махнат от живота ѝ. Особено сега, когато Пол го нямаше.

Тя обърна бързо на тринайсета страница и хвърли бегъл поглед надолу по различните колони, без да види нищо, което да я засяга. Обикновено избягваше началните страници на вестниците, поместената там информация беше прекалено потискаща и не беше подходяща за начало на деня. Тя си мислеше, че новините, които бе важно да знае, в края на краищата щяха да стигнат до нея и имаше определена, дори и да не беше конкретна, представа за онова, което ставаше по света. Може би това не беше достатъчно за Пол, осъзна тя сега. В края на краищата той беше адвокат, беше един образован мъж и въпреки че тя също имаше университетско образование, вярно беше, че през последните години се бе предпазвала колкото можеше от неприятните новини. От смъртта на родителите си, преди три години, Джоун редовно четеше само развлекателната и семейната притурки на вестниците. Това правеше живота по-лесен, мислеше си тя, докато бавно и внимателно очите ѝ отново изчитаха посочената страница.

Нямаше нищо за Пол или за неговата адвокатска фирма. Нищо за никой, когото познаваше. Имаше само продължения на статии от другите страници, нещо за профсъюзен конфликт в текстилната промишленост, съобщение за пожар в пансион, в който загинали четирима души и по-нататъшни подробности за жената, която била насечена на парчета в дома ѝ в Седъл Рок. Джоун повдигна рамене, затвори вестника, после бързо го разгърна отново, за да провери съседната страница. Но и на съседната страница нямаше нищо

особено. Какво се искаше от нея да види? Тя отместа първата част от вестника и се зае да преглежда страницата с развлечения. Реши, че през седмицата може да заведе момичетата в Манхатън, за да видят някоя от пиесите на Бродуей.

Последната пиеса, която беше гледала, бе осъвременена постановка на „Хайде, надуй клаксона“ в ресторант-театъра „Бърт Рейнълдс“ в Юпитер, Флорида, където двамата с Пол бяха отишли за малко на почивка миналата година. Може би Пол искаше жена, която проявява повече интерес към културните прояви, съпруга, която си е поставила за цел да има билети за всички най-нови театрални премиери.

Въпреки че, ако беше така, то трябваше просто да го каже.

Тя си спомни за вечерта, която бяха прекарали в театъра във Флорида. Тогава Пол изглеждаше достатъчно щастлив и отпочинал, както винаги изглеждаше, когато почернееше. Бяха се наслаждавали и на пиесата, и на чудесната вечеря, и като завършек на вечерта, Пол ѝ бе купил тениска за спомен. Червена тениска с бял релефен надпис отпред, които гласеше: ПРЕКАРАХ НОЩТА С БЪРТ РЕЙНЪЛДС... Само когато тениската се обърнеше с гръб, надписът продължаваше... В ТЕАТЪР-РЕСТОРАНТА „БЪРТ РЕЙНЪЛДС“.

Никога не я беше обличала, осъзна Джоун. Трябваше да я носи. Нали затова ѝ я бе купил Пол; той сигурно си е мислил, че ще я носи.

Беше на третата си чаша кафе, когато Лулу сънено се дотътри в кухнята, облечена в кукленската си пижама и обути и огромни пантофи.

— Вали — съобщи тя, сякаш по някакъв начин майка ѝ беше виновна.

— Може би няма да е за дълго — отвърна обнадеждено Джоун.
— Какво искаш за закуска?

— Пържени филии? — попита Лулу и се тръшна върху един от кухненските столове, докато майка ѝ ѝ наливаше голяма чаша портокалов сок.

Джоун счупи няколко яйца в една купа, бързо добави мляко, ванилия и щипка канела.

— Добре ли спа? — попита тя. Лулу само повдигна рамене, докато разсеяно разгръщаше сутрешния вестник. — Мислех си, че можем да идем на театър през седмицата — предложи Джоун. — Има

ли нещо, което искаш да видиш? — Лулу равнодушно поклати глава. — Какво ще кажеш за онази нова постановка на Нийл Саймън?

— Би било чудесно — съгласи се Лулу, в полупритворените ѝ очи се прокрадна усмивка. Тя се загледа към задния двор. — Кога ще приключат там, навън?

— Скоро, надявам се. — Джоун метна две напоени с яйце филии в тигана.

— Татко ще дойде ли на театър с нас?

Ръката на Джоун започна да трепери.

— Мисля, че не — отвърна тя, като се мъчеше да не позволи и на гласа си да се разтрепери.

— Може ли да го попитаме?

Джоун се поколеба.

— Мислех си, че е нещо, което бихме могли да направим само ние трите. Нали разбираш, една вечер по женски.

— Искам да попитам татко — настоя Лулу. — Може ли?

— Разбира се — съгласи се Джоун, като се надяваше, че с това разговорът ще приключи. — Щом като искаш.

— Защо татко си тръгна? — попита изведнъж детето.

Джоун подхвърли още една филия хляб към тигана, но не улучи и тя се приземи върху плота, разпръсквайки лепкавото си покритие по предницата на домашната ѝ роба. Джоун отново вдигна заблуденото парче и видя как то се разполовява от острите зъбци на вилицата.

— Не знам — отвърна тя, като се опита да запази гласа си спокоен. После ловко придвижи раздробената филия към тигана и я плъосна върху другите две. — Не ти ли каза?

— Каза, че имал нужда да остане сам за известно време.

— Това горе-долу каза и на мен.

— За да премислел нещата. Какви неща? Защо не може да си мисли у дома? — добави Лулу обвинително.

— Не знам, съкровище — отвърна ѝ честно Джоун, като тръсна пържените филии върху една чиния и я сложи на масата пред дъщеря си. — Това са въпроси, които трябва да зададеш на баща си.

Наблюдаваше как Лулу загребва по една огромна топка масло за всяка пържена филия, преди да залее обилно чинията си с кленов сироп.

— Хубави ли са? — попита тя, когато с почти маниакална настървеност Лулу започна да тъпче зальци в устата си, като същевременно внимаваше да избягва погледа на Джоун.

— Заради мен ли е? — попита детето най-накрая, без да може повече да сдържа сълзите в гласа си или да ги скрива от майка си. — Защото не се справям много добре в училище?

На Джоун ѝ трябваше минута време, за да свърже тази мисъл с напускането на Пол.

— О, не, съкровище — побърза да я увери. — Напускането на баща ти няма нищо общо с теб. — *А само и единствено с мен*, за малко да добави. — Освен това — продължи вместо това тя, като отметна косата на Лулу от лицето ѝ, — ти се справяш добре в училище. Няма нищо лошо в бележките ти.

— Те не са толкова добри, колкото на Робин.

— Кой ти каза това?

— Робин.

— Цифри.

— Робин се държи много странно напоследък — отклони темата Лулу. — Забелязала ли си?

— По-странно от обикновено ли? — попита Джоун и Лулу се усмихна. — Както и да е, аз не бих се тревожила за оценките ти. Робин е друг тип ученичка. Тя никога не е имала проблеми със запаметяването на факти. Прилича малко на Ив, която все още не знае коя ѝ е лявата ръка и коя дясната, но може да запомни всичко, което поставиш пред нея. Това не означава, че Робин е по-умна от теб.

— Не съм те молила за лекция — нацупи се Лулу и излезе от кухнята.

Телефонът иззвъня, докато Джоун изплакваше сиропата от чинията на Лулу. Разтревожено тя погледна колко е часът. Беше точно единайсет.

— Ало? — обади се Джоун и хвърли поглед към „Ню Йорк Таймс“-а върху кухненската маса.

— Никога няма да се сетиш кой ще става филмова звезда! — прозвуча развълнувано от другия край на линията.

— Уорън? — възкликна Джоун, като едва успя да разпознае гласа на брат си. — За какво говориш? Какво става?

— Искат да направят малкото ти братче звезда. И не кой да е, а Стивън Спилбърг. Чакай — Глория ще ти разкаже всичко.

— Глория, какво му става на брат ми? — разсмя се Джоун, когато се обади снаха й.

— Вярно е — съобщи Глория, плътният ѝ глас звучеше малко подрезгаво от обикновено. — Можеш ли да си представиш? Бъхтя се в този бизнес от години и докъде стигам? А брат ти акушира някакво бебе на звезда и го представят на Стивън Спилбърг, който пък търсел гинеколог, да играе ролята на лекар в новия му филм. Той вижда сините очи на Уорън и решава да му даде малка роля. Започват снимки през август. Толкова завиждам, че съм в състояние да извърша убийство.

В далечината Джоун чу пискливи крясъци.

— Какво е това?

— Момичетата се карат, както обикновено — отвърна ѝ Глория. — Непрекъснато е така. Кейт мрази Лори. Наистина я мрази.

— Сигурна съм, че не я мрази.

— Напротив, мрази я. Но няма значение. Разбирам я. И аз я мразя. Как вървят нещата по Източния бряг и кога на всички вас ще ви дойде акъла в главата и ще дойдете при нас в страната на приказките?

— Тук всичко е наред — излъга Джоун, като разбра, че реалността няма място в света на приказките. Освен това защо да тревожи брат си и снаха си? Какво можеха да направят те от три хиляди мили разстояние?

— Ще те оставя да си поговориш с брат си — казваше Глория.

Джоун и Уорън прекараха следващите пет минути в приятен разговор, независимо че в основни линии беше рутинен. Уорън осведоми подробно сестра си за по-важните събития през изтеклата седмица, Джоун пък нарочно ги пропусна.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попита брат ѝ, когато разговорът наближи своя край.

— Какво може да не е наред? — попита Джоун, преди да затвори.

Робин стоеше на прага.

— Чичо ти Уорън ти праща много поздравя — каза ѝ Джоун, когато Робин се тръсна върху стола, на който преди малко бе седяла сестра ѝ и шумно се прозина. — Изненадана съм, че си станала

толкова рано. Беше навън до много късно снощи. — Видя как раменете на дъщеря ѝ се стягат, точно както и раменете на Пол винаги го правеха, когато се озовеше пред нещо, което не желаше да обсъжда. — Минаваше три, нали? — Тя постави чаша портокалов сок на масата. Робин мигновено го изпи.

— Не съм видяла колко е било часа.

— Е, аз обаче видях и не искам повече да се прибираш толкова късно — заяви Джоун, без излишна рязкост. — Ясно ли е?

Робин кимна.

— Хубав ли беше купонът? — продължи спокойно Джоун.

— Не особено.

— Тогава защо стоя до толкова късно? — Джоун забеляза, че въпросът ѝ заобиколи деликатното равновесие между заинтересованост и вмешателство.

— Не сме стояли.

— Кои сте вие?

— Скот и аз.

— Кой е този Скот?

— Просто едно момче. — Робин погледна срамежливо към майка си. — Наистина е готин. Ще ти хареса.

— Бих искала да се запозная с него. Защо следващия път, когато излизате заедно, не го доведеш дотук?

— Разбира се — съгласи се бързо Робин.

— Никога не си споменавала за Скот преди — настоя Джоун. — От твоя клас ли е?

— Не — отвърна Робин, съзнавайки, че майка ѝ очаква по-подробно доуточняване. — Той не ходи на училище.

— Не ходи на училище ли? А какво прави?

— Свири на китара в една рокгрупа. — Робин се размърда неловко на стола си.

— Свири на китара в рокгрупа — повтори Джоун, като долови в гласа си нотки от майката на Ив. — На колко години е?

Робин повдигна рамене.

— Деветнайсет, може би двацет.

— Прекалено голям е за теб — категорично заяви Джоун.

— Не е прекалено голям за мен — възрази ѝ Робин. — Момчетата на моята възраст са деца.

— Ти също.

Робин я изгледа кръвнишки.

— Съжалявам — извини се Джоун. — Не си дете. Но въпреки това на двайсет е прекалено голям за теб. С какво друго се занимава, освен с... рок? — попита тя.

Дъщеря ѝ отново само присви рамене.

— Необходимо е време, за да се направи кариера — обясни Робин.

— Да разбирам ли, че не учи в колеж?

— В колежите не дават дипломи за рокгрупи.

— Не, но дават дипломи за музика — напомни ѝ Джоун.

— Скот казва, че няма нужда от диплома.

— Всеки има нужда от образование.

— Май... ко!

Джоун прехапа долната си устна.

— Къде се запозна със Скот?

— На купон у някой си.

— Кога?

— Не знам. Преди месец, може би.

— Много си потайна.

— Не го правя нарочно. Виж, казах ти, че следващия път, когато излизам с него, ще го доведе. Какво повече искаш?

Джоун се втренчи в дървесните шарки на кухненската маса, сякаш те можеха да я снабдят с подходящия отговор.

— Искаш ли да закусиш? — попита тя вместо това.

Робин поклати глава.

— Обещах да помогна на Лулу да си научи за контролното по история.

Джоун кимна безмълвно и Робин излезе.

Телефонът иззвъня, точно когато между сестрите горе избухна шумна свада.

— Момичета, моля ви — извика им Джоун, докато посягаше към слушалката. Ако изобщо я чува, в което се съмняваше, те не ѝ обърнаха никакво внимание.

— Ало? — обади се тя, като затвори вратата на кухнята, за да заглуши шума от разправията.

— Г-жа Хънтър...

Джоун моментално позна странния глас.

— Да? — попита тя, отново уплашена, въпреки че не беше сигурна защо.

— Прочетохте ли страница тринайсета от сутрешния вестник?

— Да, прочетох я — отвърна тя, като се почувства глупаво. Защо изобщо разговаряше с някой, когото не познаваше? — Но мисля, че сте направили грешка или сте попаднали на погрешна г-жа Хънтър...

— Вие сте следващата — просто отвърна гласът и връзката прекъсна.

— Ало? Ало? — повтори Джоун. — Наистина смятам, че сте сбъркали номера. — Тя затвори телефона, очите ѝ бавно се върнаха към кухненската маса. Сутрешният вестник лежеше върху нея, горедолу в същото положение, в което го бе оставила преди малко. Бавно, като невидим магнит, странният глас я притегли обратно през стаята, докато пръстите ѝ не докоснаха изпомачканите краища на вестника. Нервно, но с нарастваща решимост, тя запрелиства страниците, докато отново не намери страница тринайсета. С увеличаващо се безпокойство, очите ѝ проследиха колоните, прегледаха бегло евентуалната стачка на текстилните работници, прочетоха повнимателно съобщението за пожара в пансиона и най-накрая стигнаха до останалото по случая за домакинята, която била насечена на парчета в дома ѝ близо до Седъл Рок. Без всякакво предупреждение, Джоун усети до себе си нечие невидимо присъствие, той се наведе поблизо и ѝ прошепна в ухото.

— Вие сте следващата.

ШЕСТА ГЛАВА

— За бога, защо не ми каза? — Ив Стенли крачеше нагоре-надолу из всекидневната на Джоун.

Джоун седеше в едното от двете кремави на цвят, въртящи се кресла, разположени до черната мраморна камина в дъното на правоъгълната стая.

— Опитах се миналата седмица — отвърна тихо тя, като се почувства някак си смътно виновна, без да е сигурна защо, освен дето напоследък се чувстваше виновна за всичко. — Но ти не беше много добре, а и майка ти беше там... Останалата част от седмицата някак си ми се губи.

— Да, добре, разбирам те — призна Ив, като се отпусна върху другото кремаво на цвят, въртящо се кресло и започна нервно да се върти наляво-надясно. — Всъщност, Брайън спомена, че не е виждал колата на Пол цяла седмица. Аз дори не бях забелязала, бях толкова погълната от болезките си. Включи и майка ми към тях. Както и да е — продължи тя на един дъх, сякаш за да заличи предишната си забележка, — когато се прибрах у дома днес следобед, видях Лулу да седи навън. Между другото, не изглеждаше особено щастлива...

— Провалила се е на контролното си по история.

— ... и я попитах дали Пол е извън града и тя ми съобщи новината. Излишно е да казвам, че едва не припаднах.

— Съжалявам. Трябваше да ти се обадя. Не реагирам много адекватно напоследък.

— Нищо чудно. Не мога да повярвам, че Пол е способен да направи подобно нещо, копеле недно, да гние в ада дано!

Джоун се усмихна.

— Знаех си, че ще ме ободриш.

— Какво точно ти каза лайнарят му с лайнар?

— Каза, че не бил щастлив — разсмя се Джоун и здраво прехапа долната си устна, та да не може смехът да се превърне в плача, който жадуваше да бъде.

— Няма право да бъде щастлив. Надявам се да го заболява зъб всеки път, щом се усмихне. Даде ли ти някакви примери?

На Джоун ѝ трябваше малко време, за да събере мислите си.

— Мисля, че е по-скоро общо неразположение, отколкото нещо конкретно.

— Неразположение — повтори Ив, наслаждавайки се на звученето. — Само малария трябва да е било. Мислиш ли, че си има някоя друга?

Джоун поклати глава.

— Казва, че не. Казва, че никога не ми е изневерявал.

— Ти вярваш ли му?

— Винаги съм му вярвала.

— Ти вярваш на всеки — отсече категорично Ив.

— Смяташ ли, че си има някоя друга? — попита Джоун.

— Не — отвърна честно Ив.

— Мисля, че просто е престанал да ме обича — промълви Джоун.

— Аз пък мисля, че е лайнар — повтори Ив. — Хайде, не може да бъде толкова неопределено. Хората не престават да се обичат без никаква причина. Трябва да има нещо по-конкретно. Как е сексуалният ви живот?

— Какво?

— Знам, че не обичаш да говориш за подобни неща, но трябва да стигнем до дъното на всичко това.

— Сексуалният ни живот беше добре — отвърна ѝ Джоун, като усети, че лицето ѝ пламва. — Може би не чак като вашия с Брайън...

— Че на кой е? — вяло отвърна Ив и двете жени се разсмяха. — Колко често се любехте?

Джоун се размърда неловко на мястото си. Забеляза, че столът на Ив е напълно неподвижен, приятелката ѝ се беше навела напред и бе облегла лакти на коленете си.

— Не знам. Никога не съм обръщала специално внимание. Веднъж, два пъти седмично, не знам. Толкова, колкото на всеки от нас му се е искало.

— Сигурна ли си?

— Шегуваш ли се? Вече в нищо не съм сигурна?

— Колко авантюристично настроени бяхте?

— Какво искаш да кажеш с това „авантюристично“?

— Нали знаеш, опитвали ли сте нови неща, правили ли сте...?

— Ив, наистина не желая да говоря за това. Не виждам смисъл. Прехвърлила съм вече всяка евентуална причина, която Пол може да е имал, за да си тръгне. Може би наистина е бил нашият сексуален живот, не знам. Той никога не се е оплаквал, но може да не съм била достатъчно... авантюристична. Може би не съм била доста неща. Всъщност, сигурна съм, че не съм била много неща. Уверена съм, че за всичко съм виновна аз.

— Я позадръж за минутка — настоя Ив и рязко се изправи, като остави креслото да се върти в кръг. — Кой изобщо е споменавал, че за всичко си виновна ти?

— Не е нужно някой да го казва. Явно е било така. Иначе защо ще ме напуска? Не направих нищо както трябва.

— О, разбира се. За двайсет години? Не си направила нищо както трябва?

Джоун кимна.

— Ами Робин? Ами Лулу?

— Тях не ги брой. Те са си отделни хора.

— Кой ги е направил отделни хора? Само не ми казвай, че не си направила нищо както трябва. Имаш две красиви дъщери...

— Имам две красиви, противни дъщери — поправи я Джоун и гузно се огледа наоколо, да не би някоя от тях да се е прокраднала незабелязано в стаята. — Искам да кажа, че ги обичам повече от всичко друго на света, но не знам какво им става на момичетата, когато достигнат определена възраст. И ние ли сме били такива?

— Според майка ми, аз все още съм. — Ив поклати глава. — Може би стана по-добре, че абортирах — продължи тя сухо, като отново седна, този път на кадифеното канапе на сини и бежови райета, което се намираше срещу двете кремави на цвят кресла. — Винаги ми пожелава дъщеря, такава каквато аз съм била. Знаеш ли, че това май е единствената причина да иска внуци. За да може да ме гледа как страдам. Както и да е... — Тя плесна с ръце върху коленете си. — Не говорим за майка ми, говорим за теб, за това как за двайсет години не си направила нищо както трябва, всъщност, най-вероятно и през целия си живот. — Джоун опита да се усмихне, но не можа. — Не готвиш ли

страхотно? Има ли някой на този свят, който да прави по-хубави сладкиши и кексове от теб?

— Това също не се брои.

— Защо да не се брои?

— Щеше да се брои, само ако работех на пълен работен ден. — Джоун се изправи и започна да размахва ръце пред себе си, сякаш физически събираше мислите си. — Изпекох доста сладкиши и кексове тази седмица — обясни тя, като кимаше с глава, докато говореше — и докато печех всичките тези тъпи сладкиши и кексове, си мислех за изминалите двайсет години и за това как съм ги изживяла... какво съм правила аз и какво са правили другите... Нима не можеш да разбереш, Ив? Аз съм един анахронизъм. Всичко, което съм възпитавана да бъда, е излязло от мода.

— Да си върна съпруга е излязло от мода? Да си добра майка е излязло от мода? Да си страхотна приятелка вече не се брои? Кой го казва? Каж ми кой го казва и аз веднага ще му шибна един, копелето недно, в ада да гние дано! — Тя спря. — Както и да е, по-добре да не казвам нищо повече, защото ако продължавам и вие двамата с Пол се съберете отново — което и ще стане — ти ще ме намразиш и аз ще загубя единствената си приятелка на този свят.

— Никога няма да ме загубиш — усмихна се Джоун. — Ти си единственото постоянно нещо в живота ми. Не мога да си представя някога да не бъдем приятелки.

— Обичам те — каза просто Ив и се приближи към нея.

— И аз те обичам — повтори Джоун. Двете жени се притиснаха в дълга, успокоителна прегръдка. — По кое време ти е часът при доктора утре? — попита тя веднага, щом се отдръпна.

— О, я забрави, не е нужно да ме водиш.

— Не ставай глупава. Защо трябва да ходиш сама? Освен това, ако си остана у дома, това просто означава, че ще изпека още от тези тъпи сладкиши и кексове.

— Добре, убеди ме. Трябва да съм там в девет и половина. И не бива да ям нищо от полунощ нататък, така че не споменавай повече за тези сладкиши и кексове. — Тя улови отражението си в стъклото на една от многото картини, наредени по стените. — О, господи, коя е тази жена? Виж ме само! Изглеждам ужасно! — Ив отметна няколко непокорни кичура от челото си. — Погледни! — Тя разтърка кожата

около веждите си, от което се образуваха малки люспици и се посипаха върху миглите ѝ. — Разпадам се.

— Нарича се суха кожа — отвърна ѝ Джоун.

Ив се разсмя.

— Крайно суха кожа. Не знам, винаги съм имала мазна кожа.

— Радостите на средната възраст.

— Предполагам. Както и да е, по-добре да тръгвам. Имам един милион контролни за преглеждане.

— Ив... — спря я гласът на Джоун, докато Ив се отправяше към антрето. — Какво знаеш за онази жена в Седъл Рок? — Ив я погледна недоумяващо. — Сещаш се, онази, която била убита.

Ив повдигна рамене.

— Не много — отвърна тя. — Само онова, което съм чела по вестниците. Била и изнасилена, и бита, и удушена, и насечена. Всичко, което е можел да ѝ направи, ѝ го е направил.

— И ти каза, че била третата за тази година?

— Според Брайън, убиецът е един и същ. Защо?

Джоун ѝ разказа за телефонното обаждане.

— Той каза, че аз съм следващата.

За голяма изненада на Джоун, Ив избухна в смях.

— Извинявай — каза набързо тя. — Наистина, нямах намерение да ти се смея. Само че изглеждаш толкова разтревожена.

— Ами, аз съм разтревожена. Пол си отиде и...

— И някакъв побъркан ти се обажда и ти казва, че ти си следващата в списъка му. Знаем, не трябваше да ти се смея. Но знаеш ли на колко жени вероятно се е обадил? На половината Лонг Айленд, обзалагам се. Безвреден е, Джоун. Хора, които си доставят тръпки от разстояние, рядко имат смелостта да направят нещо в действителност. Това е някакъв хахо, който си бие чекии, докато стряска жени по телефона. Имаш ли представа колко много подобни откачени има в град като Ню Йорк? Може би половината мъжко население. Слушай, сигурна съм, че няма нищо, но ако от това ще се почувстваш по-добре, ще кажа на Брайън, става ли?

— Ще ти бъда благодарна — отвърна ѝ Джоун.

— Не е необходимо да ми бъдеш благодарна — усмихна се Ив, като прегърна силно приятелката си. — Просто не се тревожи за глупости. Точно сега си имаш достатъчно други неща, за които да се

тревожиш. И кажи на Лулу да не се притеснява, че не е изкарала контролното. Припомни ѝ, че аз се провалях на всичко в гимназията и че никога нямаше да се дипломирам, ако майка ми не беше отишла при директора и не го бе заплашила, че ще ме прати отново на следващата година, ако не ме остави да мина. — Тя се разсмя, докато отваряше външната врата. — Само каква сила носи тази жена! Не забравяй за урока ни по тенис утре следобед — провикна се тя на половината път надолу по стъпалата.

— Ще те чакам на алеята в девет — махна ѝ Джоун, докато Ив изчезваше в съседната къща.

— Просто трябва да учиш повече — казваше Джоун само минути по-късно, докато Лулу се самообслужваше с второ парче токущо изпечен сладкиш. — Стига толкова, Лулу, ще вечеряме след един час.

— Защо си го направила, щом не трябва да го ядем. — Лулу натика крайчето на сиропирания лимонов сладкиш в устата си, без изобщо да понечи да изтрие трохите, които се посипаха от долната ѝ устна върху пода.

— Направила съм го за десерт.

— Добре де, ще си хапна и за десерт.

Джоун реши да не спори повече.

— Вероятно бихме могли да измислим някаква система, която да ти помогне да запомняш дати. — Веждите на Лулу се събраха, подчертавайки огромните ѝ кафяви очи. — Винаги помня датата на битката при Ню Орлиънс, защото, когато учех в гимназията, за нея имаше песен. — „В 1814 направихме малко пътешествие...“ — започна тя, после спря. — Е, не си спомням целия текст, но съм запомнила датата. 1814 — обзалагам се, че в училище нямаше дете, което да не я знае.

— Може би бихме могли да помолим Майкъл Джексън да напише песен за Гражданската война — предложи шеговито Лулу.

— Идеята не е чак толкова лоша.

— Животът не е „Улица «Сезам»“, майко — напомни ѝ Лулу, докато си дождаше парчето сладкиш.

Едно единайсетгодишно хлапе ми казва какво е животът, помисли си Джоун. Внезапно се чу тропане по плъзгащата се врата. Джоун се обърна към нея.

Един от работниците по басейна ѝ се усмихваше от другата страна на стъклото. Джоун бавно се изправи от мястото си, отключи вратата и я плъзна встрани.

— Свършихме за днес — мъжът (висок, кльоцав, с развяваща се от вятъра кестенява коса) я информира. — Чудех се, дали бих могъл да използвам телефона ви.

Джоун отстъпи назад и го пусна да влезе. Докато дърпаше вратата зад него, забеляза мръсните отпечатъци, които бе оставил по стъклото и влажната пръст, полепнала по обувките му, която в момента нехайно разнасяше по кухненския под.

— На стената е — отвърна тя и посочи към белия телефон.

— Благодаря ви — каза той, като се усмихна на Лулу.

Когато се обърна към стената, за да говори, Лулу направи неодобрителна гримаса към майка си.

Мъжът внезапно се извърна и облегна гръб на стената.

— Оставиха ме да чакам — измърмори той и Джоун кимна разбиращо. — Съпругът ви у дома ли си е? — попита той.

Джоун поклати глава.

— Трябва ли да говорите с него?

— Нищо, което да не може да почака. — Вниманието му отново се насочи към телефона. — Ало, да, мога ли... — Изсмя се нетърпеливо. — Пак ме оставиха да чакам. — Той смутено погледна надолу към ботушите си.

— Татко се обади — каза тихо Лулу, спомнила си изведнъж.

— Кога? — Джоун усети как ръцете ѝ започват да треперят и ги стисна между коленете си. — Защо не ме извика?

— Беше в банята. А не те извиках, защото той не поиска да говори с теб. Само с мен.

Джоун усети как слюнката засяда в гърлото ѝ.

— Какво искаше?

— Да разбере как съм изкарала контролното си. И да се уговорим за събота и неделя.

— За събота и неделя ли? — Джоун изобщо не беше помислила за предстоящите почивни дни.

— Иска да ги прекарам с него в града. Казах му, че става.

— Не мислиш ли, че първо трябваше да ме попиташ?

— Не — отвърна дръзко Лулу. — Той ми е баща. Мога да го виждам, ако искам.

— Никой не казва, че не можеш да го виждаш.

Мъжът до телефона се изкашля, сякаш за да им напомни, че е там и после се обърна отново към стената. Говореше с глас, достатъчно тих, за да мине за шепот. Джоун сниши съответно и своя.

— Ами Робин? — попита тя.

— Робин има среща събота вечер.

— Добре — отстъпи Джоун. — Можеш да прекараш почивните дни с баща си. Само нека да те върне рано вечерта в неделя. В понеделник си на училище.

— Знам, че съм на училище в понеделник. И татко знае — уведоми Лулу майка си, не без известна доза раздражение.

— Лулу, ако обичаш, би ли внимавала по какъв начин разговаряш с мен.

— Какво му има на начина, по който разговарям с теб?

— Извинете — намеси се мъжът на телефона. — Свърших. Благодаря ви. — Той се отдръпна от стената. Джоун забеляза следи от мръсни пръсти по бялата лицева страна на телефона. — Харесват ли ви? — попита той, когато излезе навън, голямата му ръка направи замах към току-що поставените каменни плочи.

— Хубав цвят.

— До утре.

Джоун затвори вратата зад него и бутна резето.

— Тръпки ме побиват от този човек — прошепна Лулу, докато гледаше как, секунди по-късно, кльощавият работник се смее весело заедно с един от другите работници до дълбокия край на басейна.

— Защо? — попита Джоун. — Изглежда доста мил.

— Не ми харесва начина, по който се втренчва в хората. Пробива дупки в теб, сякаш работи върху един от онези камъни.

— Гледаш прекалено много телевизия — отвърна Джоун, като се почувства неловко от аналогията. — Както и да е, няма да бъде тук още дълго. Скоро трябва да свършват.

— Надявам се. Би било хубаво да използваме басейна, преди да отидем на лагер. Какво има за вечеря?

— Пиле.

— Пак ли пиле?

— Отдавна не сме яли пиле.

— Защо не направиш един от твоите целувчени лимониви сладкиши?

— Защото не искам! — отвърна рязко Джоун, като изненада и двете с яростта си.

Пол я беше помолил да направи целувчен лимонов сладкиш. Любимият му, беше ѝ казал. Майка му непрекъснато правела и той никога не бил срещал друг човек, чиито сладкиши да могат да се мерят с нейните.

— Обзалагам се, че моят може — каза му Джоун, като прие предизвикателството и се втурна към къщи да пита майка си как се прави.

— Сигурно е много специален този Пол — можеше да чуе как казва майка ѝ, докато събираха продуктите, които щяха да им трябват.

— Така е — чу се Джоун да се съгласява.

— Добре — усмихна се майка ѝ. — Ще му направим такъв целувчен лимонов сладкиш, че ще сложим майка му в джоба си. Гледай внимателно. Ето как се прави. — Тя съзаклятнически се приведе напред. — Тайната е в целувките.

Джоун гледаше как майка ѝ смесва различните съставки, които влизаха в правенето на пълнежа и целувчената глазура.

— Защо използваш замразени кори? — попита тя изненадано, когато забеляза, че майка ѝ не си разточва собствени.

— Голямо главоболие е да правиш кори за сладкиш. Освен това никой никога не забелязва разликата между полуготовата кора и онази, за чието приготвяне си се бършила половин ден. Имай ми доверие, скъпа, изобщо няма да усети разликата.

Той усети разликата. Захапвайки обилната порция — целувката беше под формата на висока, съвършена арка — Пол нарочно дъвчеше бавно, после остави парчето сладкиш в чинията си, докато Джоун го гледаше с очакване.

— Това е най-хубавата целувка, която някога съм вкусвал — заяви той и Джоун изпусна дълбока въздишка в знак на разбираемо

облекчение. — Но не мога да разбера едно — продължи той, като поклати глава.

— Какво не можеш да разбереш?

— Не мога да разбера как ръце, които могат да направят такава невероятна целувчена глазура, могат едновременно с това да приготвят такава ужасна кора — каза ѝ той и зачака отговор.

Отговорът ѝ беше да си отиде у дома и да му направи още един сладкиш. И още един. Разточвайки собствено тесто, докато не го направи както трябва. Докато правенето на кори за сладкиши не се вкорени в нея, като всички останали сладкарски умения, на които майка ѝ я бе научила. Докато той не беше принуден да признае, че сладкишите на майка му не могат да стъпят на малкото пръстче на нейните и че щял да я обича вечно и казвал ли ѝ бил някога за невероятната плодова пита с праскови, която правела майка му?

Сега винаги когато правеше някакъв сладкиш, Пол се оплакваше, че бил много напълнял. Мазните храни не били добри за него, казваше ѝ, трябвало да намалят консумацията на мазнини. Повече целулоза, по-малко мазнини, говореше ѝ той. Трябвало да премислят начина си на хранене. Повече пилета, по-малко червено месо. Повече плодове и зеленчуци, по-малко сладкиши и пикантни сосове. Зърнени храни, повтаряше непрекъснато, сякаш самата дума беше свещена.

И така, тя бе престанала да прави сладкиши и бе започнала да купува пилета и риба, вместо агнешки котлети и свински пържоли и хладилникът бе пълен до пръсване с ябълки, грейпфрути, карфиол и плодови сокове, а в кухненските шкафове бяха подредени пластмасови торбички със зърнени храни от магазините за здравословно хранене и всички ходеха до тоалетната с обезпокоителна редовност и се оплакваха, че вкъщи никога нямало нищо за ядене.

И въпреки това, той я беше напуснал, помисли си Джоун, извиквайки в съзнанието си изражението на абсолютно доволство, което се бе разляло по лицето на Пол, когато тя най-накрая беше направила идеалния целувчен лимонов сладкиш. Това бе образът, който Джоун се мъчеше да запази в съзнанието си, когато най-накрая късно през нощта затвори очи и безуспешно се опита да заспи.

СЕДМА ГЛАВА

— Е, как мина?

— Моля те, дай първо да се махнем оттук и после ще говорим.

Джоун трябваше да подтичва, за да настигне приятелката си, която вече беше с половин коридор пред нея.

— Не можем ли този път да вземем асансьора? — примоли се тя, когато Ив стигна до стълбището, обозначено с „Изход“.

— Знаеш какви са болничните асансьори — заяви Ив, бутна вратата към стълбите и започна да слиза надолу. — Чакаш половин час за някой, после изникват хиляди хора и трябва да чакаш за друг. Пък и спират на всеки етаж. Хайде, оттук ще се измъкнем много по-бързо навън, направо умирам от глад. Не съм яла нищо от снощи. Освен онази гадна бариева каша, която ме накараха да изпия сутринта.

— Е, и какви изследвания ти направиха?

Но Ив беше вече с цяла площадка напред и не отговори на въпроса ѝ. Когато стигнаха до най-долния от седемте етажа и двете жени бяха силно запъхтени.

— Надолу поне беше по-лесно — усмихна се Ив.

— Прасците ми никога няма да ми простят — отвърна ѝ Джоун.

— С годините ще са ти благодарни. Това е добро упражнение. Винаги слизам и се качвам по стълбите. Асансьорите са плод на комунистически заговор.

— Ще ми кажеш ли какво ти правиха там, или не? — попита отново Джоун, когато двете жени бутнаха тежката врата на болницата и излязоха под нестихващото ръмене навън.

— О, по дяволите, още вали.

— Къде искаш да хапнем? — попита Джоун.

— Да идем в „Ултимейт“. Винаги е хубаво, пък и е наблизно.

Освен това беше претъпкано и се наложи да чакат петнайсет минути за маса. Когато най-после се настаниха, Ив поръча бутилка бяло вино към цезаровите салати.

— Можеш ли да пиеш? — попита Джоун, когато Ив изгълта набързо чашата си, сякаш бе джинджифилова бира, а не вино и после си наля още една. — Какво ти каза лекарят?

— Нищо, което някое нормално човешко същество да може да разбере. Те говорят на езика на боговете, за които се мислят.

Джоун се разсмя.

— Ти искаше да ставаш лекарка — напомни ѝ тя.

— За голям късмет на всички нас съм се родила едно десетилетие по-рано. — Ив загреба с вилицата от салатата си. — Няма ли да опиташ виното?

— Мисля, че не трябва. Знаеш как ми се замайва главата от него. Особено пък следобед.

— Ти си си замаяна по рождение. Хайде, не бъди толкова срамежлива — смърри я Ив и загледа как Джоун предпазливо отпива от крайчеца на чашата си. — Вино по обяд вече не се смята за чак толкова упадъчно, колкото преди. Вече се либерализирахме, както знаеш.

— За малко да ме заблудиш — въздъхна Джоун, като си позволи една здрава глътка. Виното наистина си го бива, помисли си тя, като го задържа в устата си за няколко секунди, преди да го глътне и после веднага отпи нова, по-дълга глътка. — Е? — Неохотно върна чашата си на масата. — Имаш ли или нямаш язва, или камъни в жлъчката?

— След като ме вързаха с каиши за онази тъпа маса и едва ли не ме изправиха на глава, докторът каза, че не можел да види нищо на рентгеновите снимки — отвърна сериозно Ив, — а щяло да мине известно време, докато получат резултатите от кръвните проби.

— Защо ще правят кръвни проби?

— Защо изобщо правят каквото и да било? Обичат да забиват малки иглички в хората. Това им дава страхотно усещане за власт. Как е салатата ти?

— Не толкова хубава, колкото виното. — Джоун пресуши чашата си. — Е, и какво следва сега?

— Животът продължава. Ще довършим обяда си, после ще поиграем тенис...

— Вали — напомни ѝ Джоун.

— Тогава ще си седим тук и ще си пием — не пропусна да се пошегува Ив.

Нещата сами си знаят как да се оправят, помисли си Джоун.

Накрая решиха да отидат на кино.

— Не мога да повярвам, че се оставих да ме убедиш да гледам този филм — разкикоти се Джоун. Имаше чувството, че главата ѝ едва се крепи на раменете.

— Филм е прекалено силно казано — изсмя се Ив, — за онова, което ще гледаме. — Тя сграбчи цяла шепа пуканки от скута на Джоун и видя как половината от кутията се разпилява по земята.

— Много ти благодаря — сопна ѝ се Джоун. — Ти каза, струва ми се, че никога не ядеш пуканки.

— А ти пък каза, че никога не ходиш на филми на ужасите.

— Тук съм, само защото ти насила ме довлече.

— Не си в състояние да караш. Най-вероятно спасих живота ти.

— Има ли някой друг освен нас тук? — Джоун бавно се огледа наоколо, беше ѝ трудно да фокусира погледа си върху няколкото разпръснати фигури, които успя да различи точно преди светлините да започнат да намаляват. — Стъмва ли се?

— Не, скъпа — отвърна ѝ сериозно Ив, — придобила си ужасяващия синдром на Бет Дейвид от „Тъмна победа“. Пригответи се, остават ти само още трийсет секунди живот.

Двете жени се отпуснаха в пияно хихикане, докато салонът потъна в пълен мрак и завесите се разтвориха.

ПРЕДСТОЯЩИ ЗАГЛАВИЯ! — оповести екранът. Следващите шейсет секунди се състояха изцяло от картечни откоси и падащи тела.

— Те постъпиха зле с него — разказваше професионално безпътният глас. — И ето, той се връща, за да ги очисти!

— Моят тип филми — изквича Ив.

Джоун усети леко раздвижване зад тях. Тя се извърна от място си, докато млад мъж с мотоциклетен шлем в ръка се настаняваше точно зад тях, независимо от факта, че повечето от останалите места в киното бяха празни. Изглежда се усмихваше, един ред лъскави бели зъби прорязаха тъмнината. Когато сложи шлема на скута си, ръцете му останаха отдолу. Джоун бързо се извърна към екрана, усещайки как главата ѝ се мъчи да не изостава.

— Дай да се преместим — прошепна тя на Ив.

— Защо? Тук ми е удобно.

— Бих предпочела да седна в средата — отвърна ѝ Джоун, тялото ѝ беше наполовина превито, наполовина изправено.

Ив я дръпна да седне.

— Знаеш, че предпочитам мястото до пътеката.

— Добре. — Джоун очи към крайните места няколко реда по-напред. — Ще седнем там, долу.

— Прекалено е близо.

— Ив, има един странен човек зад нас. Не ми харесва как изглежда.

Ив безцеремонно се обърна, за да огледа младия мъж зад тях.

— На мен ми изглежда наред — прошепна тя. — Дори ми се струва готин, доколкото мога да го видя.

— Защо трябваше да сяда толкова близо? Защо си е сложил шлема в скута?

— Защо не престанеш да се тревожиш и не си гледаш филма? — скастри я Ив и Джоун разбра, че Ив няма намерение да се мести където и да било. — Отпусни се, ще бъде страхотен филм — додаде Ив, докато една красива млада наивница с дълга, права руса коса тичаше в явен ужас през екрана.

Джоун видя как безпомощното момиче попада право в ръцете на един обезобразен побъркан с нож, който силно изви назад главата ѝ и ѝ срязва гърлото. Ярката червена кръв прие почти триизмерна форма, докато се стичаше по шията ѝ и се събираше на малки локвички в долната част на екрана, само за да се вдигне отново секунди по-късно, под формата на големи, полюшващи се главни букви — **ЧУДОВИЩЕТО НА СЪДБАТА ОТ ТРЕСАВИЩЕТО**. Джоун почувства как стомахът ѝ се обръща.

— Супер! — промърмори Ив.

— Ти си много извратен човек — прошепна Джоун и се вгледа в скута си. Усети как облегалката на стола ѝ се тресе и се опита да не мисли за онова, което момчето зад тях, може би, правеше. Без да повдига глава, тя вдигна очи към екрана, за да види как друга млада жена, която външно видимо не се различаваше от първата, се прокрадва из една стара къща, в която определено не ѝ беше мястото. Музиката високо я предупреждаваше да напусне незабавно постройката, но тъй като момичето не можеше да чуе музиката, Джоун

реши, че може би публиката се предупреждава да излезе от салона. Защо винаги си пъхаха носа където не им беше работа? — почуди се Джоун, когато момичето наближи до една стара, украсена с пискюли завеса и я дръпна. Млад мъж се строполи напред, една кама бе забита съвсем чисто, цялата в гърдите му, чак до гърба. Момичето изпищя, когато момчето се свлече в ръцете му и после избухна в истеричен смях. Джоун гледаше ужасено как момчето изважда фалшивата кама от гърдите си и младата двойка, и двамата руси тийнейджъри в калифорнийски стил с изряден тен, започват да правят любов на скърцащия дървен под, без да знаят, че са наблюдавани от вратата от обезобразеното чудовище от тресавището и че ножът му е насочен и няма търпение да се забие.

Какво правеше тя тук? — почуди се Джоун, като решително отместил поглед от екрана. Какво правеше посред петъчния следобед, посред един живот, който се разпадаше около нея, гледайки изпълнен с кръвица филм на ужасите, с приятелка, която можеше да има, а можеше и да няма язва и момче, което може би мастурбираше или може би не, в мотоциклетисткия си шлем зад нея? Имаше ли нужда да усложнява още живота си? Не беше ли достатъчно, че съпругът ѝ я бе напуснал и някакъв извратен телефонен маниак я заплашваше, че ще я накълца на малки парчета? Нуждаеше ли се в този момент и от Чудовището на съдбата?

Не, трябваше да избяга, още когато видя афиша. „Този филм ще ви накара да сънувате кошмари до края на живота си!“ Кой се нуждае от кошмари до края на живота си? — канеше се да попита тя, но Ив вече бе на касата и купуваше билети. Приемайки, че това е начинът на Ив да се справи със сутрешното си безсилие и усещайки, че е прекалено пийнала, за да кара, Джоун се бе съгласила. Кого заблуждаваше? Беше превърнала съгласяването в призвание за цял живот. Ако някой искаше да направи нещо, ако някой искаше да отиде някъде, Джоун Хънтър винаги беше готова да се съгласи.

— Плачеш ли? — попита я изведнъж Ив.

— Май че не — честно отвърна Джоун.

— Лошо ли ти е?

— Доколкото знам, не.

— Тогава защо главата ти е в скута? Защо не гледаш филма?

Джоун вдигна глава точно навреме, за да види още една млада жена, този път обаче с дълго ъгловато лице и без видим бюст, която със смесица от завист и презрение гледа как друга двойка, отново в калифорнийски стил, се е вкопчила в дрехите си на все същия скърцащ дървен под. Телефонът извънпява.

— Аз ще го вдигна — заявява плоската грозотия, без да съзнава опасността, която витае непосредствено извън обсега на камерата. Никой не ѝ обръща никакво внимание и жената напуска стаята под пронизващите звуци на музикалния съпровод. Камерата я следва в кухнята, където тя вдига телефона.

— Ало? — обажда се с ококорени очи и тих глас момичето. — Ало? — повтаря отново, когато никой не му отговаря.

Джоун притеснено се размърда на мястото си и погледна към приятелката си, чиито очи бяха обърнати към екрана. Защо Ив я бе довела тук?

— Не се притеснявай толкова — окуражи я Ив. — Тя ще оцелее. Можеш да си сигурна, защото няма цици и приятел. Убиват единствено онези, които все се работят. В мига, в който видиш секс, знаеш, че все едно вече са мъртви. Възмездие за греха и всичко останало. Не се тревожи за тази, на нея нищо няма да ѝ се случи.

— Ало? — повтори отново момичето на екрана.

— Г-жо Хънтър — прошепна заплашително гласът в ухото ѝ.

— Какво! — ахна Джоун, когато усети топлия дъх върху тила си, после скочи от мястото си и се извъртя.

Нямаше никой. Дори и момчето с шлема беше изчезнало.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика Ив. — За малко да ми изкараш ангелите!

— Стори ми се, че чух нещо. Чу ли някой да произнася името ми? — Тя сниши гласа си до шепот. — Г-жо Хънтър — повтори, като се опита да придаде точната интонация.

— Знам как се казваш — сопна ѝ се Ив, — и не, не съм чула никой да те вика. Никога не стряскай жена, която е попрекарила с пиенето. Сега ще трябва да отида до тоалетната. — Тя се изправи и понечи да се придвижи нагоре по пътеката.

— Чакай, идвам с теб.

— Не, не идваш. Някой трябва да остане и да ми разкаже пропуснатото.

Джоун проследи как Ив изчезва нагоре по пътеката и мерна един млад мъж, който стоеше в дъното на киното. Момчето с шлема? — почуди се тя, като се напругаше да види по-добре в тъмното. Но младият мъж вдигна ръка към лицето си — Да се почеше? Да закрие екрана? Да се скрие? — и Джоун не можа да различи нищо. Тя се обърна напред.

Младата двойка все още се търкаляше по пода, но този път разтърсвана не от страст, а от предсмъртна агония. Над тях отворителното обезобразено създание, с месарски нож с размерите на Лонг Айленд, режеше нещастното дуо на нови пискюли за пердетата си. Какво правеше тук? — помисли си отново Джоун, като крадешком хвърли още един поглед из тъмния салон. Момчето на задния ред си беше отишло. Дали изобщо бе било там? Тя погледна към тавана. Кога започваме да се държим като възрастни — запита се мълчаливо, когато Ив се тръшна обратно на седалката до нея. Догледаха останалото от филма в неловко мълчание.

— Поне е спряло да вали — каза Ив, когато излязоха от киното и тръгнаха надолу по улицата към колата на Джоун.

— Никога повече не ми причинявай подобно нещо — предупреди я Джоун. — Да ме напиеш и после да ме завлечеш на подобен филм. Главата ми ще се пръсне.

— Прибирай се у дома и си дремни.

— Може и да си дремна — съгласи се Джоун, докато се опитваше да изтръска тежестта от главата си. — Не разбирам, защо изобщо правят филми като този?

— Защото хора като теб и мен си плащат и то бая, за да ги гледат — отвърна ѝ Ив.

— А защо го правим? — попита Джоун, искрено заинтересувана от отговора на Ив.

— Защото знаем, че не ни грози истинска опасност — обясни Ив, докато пресичаха улицата. — Мисля, че вървим в обратната посока — съобщи тя, след като бяха изминали няколко пресечки.

— Така ли? — Изведнъж Джоун нямаше никаква представа къде си е оставила колата.

— Не паркира ли на „Манхасет“.

— Там ли паркирах?

— Мисля, че да. — Двете жени моментално се завъртяха кръгом и тръгнаха в обратната посока. — Тази ли е? — Ив посочи към кафеникавия шевролет, паркиран в дъното на улицата.

— Мисля, че да. Какво е това на предното стъкло?

— По дяволите, глоба. — Те се приближиха до колата. — Не, прекалено голямо е, за да е глоба. Парче вестник. Изглежда вятърът го е довял на стъклото ти. Да, точно така е. — Ив стигна до колата преди Джоун и издърпа парчето вестник от чистачките. Прегледа го набързо и го хвърли на паважа.

— Много лошо с този пожар в пансиона — вяло заяви тя, докато двете с Джоун се качваха, всяка на седалката си.

— За какво говориш? Какъв пожар в пансион? — попита Джоун. Тихи звуци от музикалния съпровод на филма се разнесоха из главата ѝ, докато запалваше двигателя и отделяше колата от бордюра.

— Избухнал някъде миналата седмица, мисля — отвърна Ив. — Не знам, прочетох го във вестника, който магнах от стъклото ти.

Джоун рязко натисна спирачката и двете жени, въпреки коланите, яростно политнаха напред.

— За бога, какво правиш?! — възкликна Ив.

— Вестникът? — попита рязко Джоун. — Къде е?

— Нали ме видя, изхвърлих го. Защо? Какво правиш?

Но Джоун вече беше отворила вратата си и тичешком заобикаляше от другата страна на колата.

— За бога, Джоун, къде отиваш? — извика Ив, докато приятелката ѝ сграбчваше вестника, точно преди вятърът за малко да го отвее. — Разпродажба в „Блумингдейл“ ли има или какво?

Джоун не отвърна нищо. Тя стоеше неподвижно на тротоара и здраво стискаше парчето мокър вестник между пръстите си. Половината страница беше откъсната и дъждът на практика бе направил негодна за четене по-голямата част от онова, което бе останало. Въпреки това, нямаше грешка.

„Ню Йорк Таймс“ от миналата неделя. Тринайсета страница.

ОСМА ГЛАВА

— Може да е съвсем случайно съвпадение — повтаряше Ив, повече сама на себе си, отколкото на Джоун, докато двете жени чакаха във всекидневната идването на Пол.

— Все това повтаряш — напомни ѝ Джоун. — Наистина ли го вярваш?

— Не знам.

— Би ли се опитала да се свържеш отново с Брайън?

— Вече оставих две съобщения.

— Ами, може би тогава трябва да говоря с някой друг.

— Хайде. — Ив последва Джоун в кухнята. — Не мислиш ли, че трябва да изчакаш, докато дойде Пол?

— Кой знае кога ще стане това. Знаеш какво е движението в петък следобед. — Джоун вдигна телефона и го притисна към гърдите си. — Не звучеше особено щастлив, че трябва да идва дотук. Ще взима Лулу за събота и неделя, което означава, че се налага да измине разстоянието допълнително още веднъж.

— Колко жалко! — възкликна Ив. — Някакъв побъркан заплашва майката на децата му, мисля, че най-малкото, което може да направи, е да дойде дотук и да ти окаже известна подкрепа. Ще използваш ли това чудо или просто ти харесва да си го държиш? — Ив посочи към телефона в ръката на Джоун.

— Не знам номера.

— 555-512. — Тя взе указателя с телефони, който лежеше на плота под телефона. — Ето, ще ти го запиша.

Пръстите на Джоун натиснаха съответните цифри, като пропуснаха една и трябваше да ги наберат отново, после натисна три вместо последното две и се наложи още веднъж да повтори цялата процедура.

— Дай аз да го направя — каза Ив и взе телефона. Тя бързо и точно натисна бутоните. — Може би е по-добре и аз да говоря. Седни. Изглеждаш така, сякаш ще припаднеш.

Джоун се отпусна върху един от кухненските столове без да има спомен да е прекосявала кухнята. Очите ѝ наблюдаваха Ив, която ѝ се усмихна, сякаш за да я увери, че всичко ще бъде наред, че тя владее положението.

— Да, ало. Казвам се Джоун Хънтър — заяви уверено Ив, като направи физиономия на Джоун. — Бих искала да говоря с някой относно заплашителните обаждания, които получавам. Благодаря. — Тя отметна косата от лицето си и зачака.

— Ало. Да, Джоун Хънтър е. Живея на Лоуръл драйв. Бих искала да съобщя за заплашителните обаждания, които получавам. С кого разговарям, ако обичате? — Джоун се облегна назад на стола си, наблюдаваше я с възхищение. Никога не би се сетила да попита за името. — Сержант Ейн — повтори Ив, после го записа на късче хартия. — Да получавам подобни обаждания напоследък. Започнаха...? — Тя погледна към Джоун за необходимия отговор.

Джоун присви рамене.

— Говори с мен за пръв път миналата неделя, но имах странни позвънявания в продължение на няколко седмици, може би дори повече — прошепна бързо тя.

— Да, тук съм. Получавам ги от няколко седмици — отвърна тя, парафразайки отговора на Джоун. — Някакъв мъж... — Джоун вдигна длани във въздуха, за да изрази съмнение. — Поне аз си мисля, че е мъж — поправи се Ив, — ми звъни по всяко време, рано сутрин, посред нощ, такива работи, а в неделя ме заплаши. Да, заплаши ме. Какво точно ми каза ли? — повтори тя.

— Каза, че съм следващата — прошепна Джоун.

— Ами, когато ми се обади миналата неделя — доразкраси Ив, — ми каза да погледна страница тринайсета от „Ню Йорк Таймс“. — Джоун кимна в знак на съгласие. — Така и направих и там имаше статия за жената, която била убита в Седъл Рок, което е съвсем близо дотук. По-късно ми се обади отново и заяви, че аз съм следващата. — Последва пауза. — Да, само това ми каза. Не, не каза директно, че ще ме убие... но днес намерих парче вестник върху стъклото на колата си, беше същата страница тринайсета от последния неделен брой на „Таймс“. Същата страница, така че явно този тип ме следи и се страхувам, че ако е същият, който е убил онази другата жена... да, знам това. Да, сигурна съм, че има. Да, разбирам, но... Е, не ми е приятно,

естествено. Има ли нещо друго, което можете да направите? — Последва дълга пауза. — Да, разбирам. Много ви благодаря. — Тя затвори телефона с явно отвращение. — Най-добрият в Ню Йорк — заяви тя саркастично.

— Какво ти каза?

— Онова, което си знаех, че ще ми каже.

— А то е?

— Че „ти си следващата“ не е точно най-лошата заплаха, която някога бил чувал и имала ли съм изобщо представа колко телефонни обаждания била получила полицията през последните няколко седмица от жени, които били убедени, че те са следващата жертва на Удушвача от предградието — така го наричат те. Каза, че някои жени дори обвинявали съпрузите или приятелите си и че ако трябвало да разследват всяко маниашко обаждане, което хората получавали, нямало да им остане време за нищо друго. Така че, посъветва ме той — или по-скоро, те посъветва — да си смениш телефонния номер, защото наистина нямало нищо друго, което можел да те посъветва и нямало нищо друго, което можел физически да направи, освен ако онзи тип наистина не предприеме нещо.

— В който момент аз може вече да съм мъртва.

— Хайде, по-бодро. Брайън няма да позволи да ти се случи нищо. Това е едно от преимуществата да живееш врата до врата с ченге. Довечера ще кажа на Брайън за обажданията. Ако се прибере у дома преди да съм заспала, което е малко вероятно, като се има предвид как му е тръгнала седмицата.

— Какво ти отговори полицаят, когато му каза за вестника на стъклото?

Ив повдигна рамене.

— Нищо особено. Каза, че би могло да е шегичка... или случайно съвпадение. Слушай, положението не е розово, признавам, но ако погледнеш обективно на ситуацията, какво може да направи полицията?

— Не могат ли да подслушват телефона ми?

— Такива неща стават само на кино. В действителност е както каза мъжът — трябва да чакат този смахнат да предприеме нещо... което той няма да направи — добави бързо Ив. — Какво ще кажеш за

инсталирането на алармена система? Сега, когато Пол го няма... — Тя рязко спря. — Искам да кажа, дори и когато Пол се върне отново...

— Идеята е добра — съгласи се Джоун. — Ще ме накара да се почувствам много по-сигурна. Ще помоля Пол, когато дойде.

— Защо просто не му наредиш?

— Ще го помоля — повтори Джоун, когато звънецът на вратата иззвъня.

— Аз ще отворя — предложи сама Ив и се запъти към външната врата. Джоун се надяваше, че Ив незабавно ще се извини и ще си тръгне, но след като поздрави съпруга ѝ с изненадваща сърдечност, тя последва Пол в кухнята и като се облегна на плота, се зае внимателно да ги наблюдава. Явно никъде нямаше намерение да ходи.

Джоун усети тъпа болка, когато го видя. Изглеждаше толкова хубав, толкова разтревожен.

— Каква е тая история за някакъв тип, който те заплашвал? — попита Пол, като премина направо към въпроса.

Запъвайки се, Джоун му обясни за телефонните обаждания и за парчето вестник, което бе оставено върху стъклото на колата ѝ.

— Обади ли се в полицията? — попита той.

— Ив току-що говори с тях.

— И?

— И те не могат да направят нищо, докато онзи тип действително не предприеме нещо — отвърна му Ив. — Ще поговоря с Брайън за това по-късно, ще видя дали той не може да ги убеди да направят малко повече.

— Къде е въпросното парче вестник?

Джоун не можа да си спомни. Какво беше направила с него?

— На масичката за кафе във всекидневната е — припомни ѝ Ив и ги поведе натам.

Пол взе парчето вестник от ръката на Ив и набързо го прегледа.

— Тук няма нищо за убийство — заяви той.

— Тази част липсва — обясни Джоун, като усети внезапна празнота в гърдите си.

— Няма дори номера на страницата — продължи Пол, в гласа му се прокрадна нотка на раздразнение.

— Страница тринайсет е — отвърна му Джоун. — Знам, защото изчетох всяка статия на тази страница по няколко пъти и там беше

същата история за пожара в пансиона и другата отдолу за текстилните работници...

— Тази страница може да е отвсякъде.

— И статиите от другата страна са същите.

— Джоун, виждам, че си уплашена и не се опитвам да омаловажавам страха ти, но не смяташ ли, че си оставила въображението си да се поразвихри?

— Не, не смята — отвърна Ив.

— Не знам — промълви Джоун, като се отпусна в едно от въртящите се кресла. Дали не беше прав?

— Виж — продължи внимателно Пол, — някаква откачалка ти се обажда по телефона и ти изкарва ангелите. Съвсем естествено е да бъдеш малко изнервена, особено сега, когато аз не съм... — Той замълча, като погледна към Ив.

— По-добре да тръгвам — заяви бързо Ив. — Радвам се, че те видях, Пол. Не забравяй да му кажеш за алармата — добави тя, преди да затвори вратата след себе си.

— Каква аларма? — попита Пол.

— Ив смята, че няма да е зле да си сложа алармена система. Разбира се, ако смяташ, че е прекалено скъпо...

— Не, няма да е прекалено скъпо. Къщата така и така е снабдена с инсталация. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре...

— Да, ще ме накара.

— Добре. Тогава го направи.

— Какво да направя? — попита Джоун, като се почувства глупаво.

— Аз ще го направя — отвърна той — и ще ти се обадя в понеделник.

— Благодаря ти. — Те стояха по средата на всекидневната и се чувстваха толкова неудобно, сякаш противно на волята си бяха участници в нагласена среща за запознанство, която бе потвърдила най-лошите опасения и на двамата. — Ще седнеш ли? Мога да направя кафе...

— Не, благодаря — отвърна бързо той. — Трябва да се връщам обратно в града. Къде са момичетата?

— На лекоатлетическа среща.

— Как са? — Той замълча. — Създават ли ти някакви проблеми?

— Нищо особено. Липсва им баща им.

— Знам — отвърна тихо Пол. — И на мен ми липсват. Много е тихо без тях.

— Лулу с трепет очаква утрешния ден — каза Джоун, като се насили да звучи весело. — Няма търпение да види новия апартамент на баща си.

— Не е кой знае какво — обясни Пол. — Много малък, много безличен. Лулу даде ли ти телефонния ми номер?

— Да.

— Ако имаш нужда от нещо, не се притеснявай да ми се обадиш.

— Няма.

— Ако е важно, винаги можеш да ме намериш в кантората.

— Благодаря ти. Хубаво е да го знам. — Настъпи неловко мълчание. — Имаше ли вече време да размислиш? — попита тя най-накрая.

Пол погледна към другия край на стаята.

— Всъщност, не. Бях толкова зает с преместването, мъчех се да се организирам. Изминала е само една седмица...

— Направих хубав лимонов сладкиш вчера — каза Джоун, като смени темата. — Мисля, че остана малко.

— По-добре не. — Той се потупа по корема. — Правя опити да се ограничавам.

— Добре изглеждаш.

— Благодаря ти.

— Аз сигурно изглеждам ужасно.

— Чудесно изглеждаш. Малко уморена, може би. Тези телефонни обаждания не са се отразили добре върху съня ти, убеден съм.

— Бях уплашена.

— Сигурен съм, че си била.

— Теб те нямаше...

— Опитай се да не се тревожиш за това — отвърна Пол, като заобиколи забележката ѝ. — Просто затвори следващия път, когато този кретен се обади.

— Ами ако той е убил жената?

— Не е той.

Джоун погледна съпруга си.

— Липсваш ми — промълви тя.

— Джоун, недей...

— Не мисля, че мога да се оправя без теб.

— Можеш. Ти си силна.

— Не искам.

— Трябва. — Настъпи мълчание. — Съжалявам, нямах намерение да прозвучи толкова грубо. Джоун, знаеш, че винаги съм тук, когато имаш нужда от мен.

— Имам нужда от теб.

— Но не можеш да тичаш при мен всеки път, когато възникне някакъв незначителен проблем. Не е хубаво за теб, не е хубаво и за мен.

— Това не е незначителен проблем.

— А какво е? — попита той, като вдигна парчето вестник. — Нека да погледнем реалистично на нещата. Някакъв тип ти се обажда и ти казва да погледнеш във вестника и че ти си следващата. Една седмица по-късно намиращ парче от вестник върху стъклото на колата си и започваш да драматизираш...

— Не драматизирам.

— Може и така да е. Но аз непрекъснато ставам свидетел на подобни неща, хората си вадят прибързани заключения...

— Не си вадя прибързани заключения.

— Той обажда ли ти се пак?

— Какво?

— Той обажда ли ти се пак? — повтори Пол, макар да знаеше, че тя го е чула добре още първия път.

Джоун поклати глава.

— Ето, виждаш ли?

— Не. Какво трябва да виждам?

— Че няма от какво да се страхуваш, Джоун. Ако аз си бях у дома, изобщо нямаше да обърнеш внимание на цялата работа.

— Но ти не си си у дома.

— Не — отвърна той, нежността в гласа му подкопаваше жестокостта на думите му. — И това също няма да ме върне у дома. Не разбираш ли какво правиш?

— Какво правя?

— Не мисля, че го правиш нарочно — обясни той смутено. — Поне не съзнателно.

— Какво не правя нарочно?

— Мисля, че подсъзнателно — наблегна той — това е начин да ме вържеш за себе си.

— Не.

— Джоун, за да има бракът ни някаква надежда за оцеляване, трябва да ми дадеш този шанс да остана насаме със себе си, за да премисля нещата. Не можеш да продължаваш да си намираш извинения, за да ме върнеш обратно.

Джоун не отвърна нищо. Прав ли беше? Опитваше ли се да го върже за себе си? Драматизираше ли? Вестникът беше мокър и скъсан; вероятно бе, че номерът на страницата липсваше...

— Трябва да тръгвам. Чакат ме клиенти.

Джоун кимна и изпрати Пол до външната врата.

— Не исках да бъда толкова студен.

— Не си.

— Мисля, че така е най-добре.

— Разбира се. Прав си.

Телефонът иззвъня.

— Искаш ли да те изчакам? — попита той.

Джоун кимна, затича се към кухнята и вдигна телефона, преди да успее да звънне отново.

— Ало?

— Г-жа Хънтър?

Джоун замръзна при звука на познатия глас, очите ѝ ужасено призоваваха Пол от мястото му във вестибюла. Пол бързо се приближи към нея и взе телефона от протегнатата ѝ ръка. Джоун сдържаше дъха си, докато навсякъде около нея естествените домакински шумове ставаха все по-заплашителни и по-заплашителни.

— Ало — каза решително Пол. — Кой се обажда? — Джоун чакаше. Благодаря ти, Боже, той беше тук. — Кой? — чу го да пита. — А, да, да, тук е. Съжалявам, сигурно нещо не е разбрала. — Той ѝ върна обратно телефона. Какво ставаше? — Трябва да тръгвам — отвърна ѝ тихо. — Кажи на Лулу, че ще я взема утре сутринта в десет. В понеделник ще ти се обадя за алармата.

— Ало? — обади се Джоун, като чу как външната врата се затваря.

— Г-жа Хънтър? — каза отново гласът, този път повече като въпрос. — Г-жо Хънтър, Стив Хенри се обажда, треньорът по тенис от „Фреш Медоус“. Г-жо Хънтър, чувате ли ме?

— Да — прошепна тя, като си припомни изражението, което бе пробягнало през очите на Пол само преди няколко секунди. Телефонното обаждане само беше потвърдило подозренията му. — Съжалявам. Не ви познах по гласа.

Той се разсмя.

— Няма причина да ме познаете. Поне не още. — Джоун се почуди какво ли иска да каже, но не го попита. — Мислех си, че може да искате да се уговорим за друг урок, за да компенсираме пропуснатия днес. Имам малко свободно време през почивните дни...

— Не, не ми е възможно.

— Добре — отвърна бързо той. — Всичко наред ли е? — Изглеждаше искрено разтревожен. — Звучите ми малко странно.

— Добре съм. Май нещо съм понастинала.

— Пийте повече портокалов сок и се заредете с витамин С. На мен винаги ми помага. Е — продължи той, когато тя не отвърна нищо, — предполагам, че просто трябва да отложим урока ви до следващия петък.

— Чудесно. — Джоун затвори без по-нататъшни обяснения.

Как бе могла да допусне такава груба грешка? Особено, когато Пол бе тук. Беше толкова сигурна. Когато вдигна слушалката, когато чу гласа му. „Г-жа Хънтър?“ — беше го казал по съвсем същия начин.

Телефонът отново иззвъня. Джоун машинално се протегна, като си мислеше, че това вероятно е Ив, която без съмнение само е чакала колата на Пол да си тръгне и няма търпение да разбере какво е станало.

— Г-жо Хънтър — каза гласът, преди Джоун да успее да каже „ало“. — Получихте ли съобщението ми, г-жо Хънтър?

Този път нямаше никаква грешка.

— Какво съобщение? — попита Джоун, като знаеше отговора. Бавно се свлече върху плочките с цвят на горчица, дишането ѝ почти бе спряло.

— Онова, което оставих върху колата ви, г-жо Хънтър. Не е възможно да не сте го видели. Оставих го точно под чистачката, където няма начин да не го намерите. Хареса ли ви филма, г-жо Хънтър?

— Слушайте — примоли се Джоун, като се опита да бъде твърда, но звучеше единствено отчаяна. — Слушайте — повтори тя, — мисля, че е по-добре веднага да престанете с тази шега. Съпругът ми не я намира за особено смешна.

— Съпругът ви го няма, г-жо Хънтър — уведоми я спокойно гласът. — Всъщност, по-добре е, че го няма. Нали така, г-жо Хънтър? А аз знам колко незадоволени стават жените, когато мъжете им ги няма, за да се погрижат за тях и възнамерявам лично да се погрижа да нямате подобни проблеми. Да, мадам, не трябва да се тревожите за това — преди да ви убия, ще ви покажа на какво се казва истинско забавление.

Джоун остави телефона да падне, чу го как с остро изпукване се удря в пода. Остана в същата поза, с гръб притиснат към стената, с колене прибрани към гърдите, с телефона, който издаваше неприятен, непрекъснат сигнал някъде до нея, чак докато не чу ключът да се превърта във външната врата и дъщерите ѝ не нахлуха в къщата с въпроси какво има за вечеря.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Двамата мъже от „Ейс Алармс“ пристигнаха точно в десет часа във вторник сутринта, за да започнат с инсталирането на новата алармена система в дома на Джоун. Пол беше уредил всичко; от Джоун се изискваше единствено присъствието ѝ.

— Предполагам, че трябва да ви покажа къщата — каза Джоун на двамата мъже — и двамата кестеняви и мускулести, делеше ги, може би, едно поколение. Вероятно бяха баща и син, помисли си Джоун и си спомни, че Пол бе разочарован, когато второто им дете се оказа пак момиче. Може би, ако му беше родила син...

Престани веднага с това, скара си се сама, докато се усмихваше на мъжете и се бореше с внезапното си желание да побегне и потърси убежище в спалнята си. Като прикри нарастващото си безпокойство, тя безуспешно опита да си спомни какво точно ѝ беше казал Пол да направи. Наговорил ѝ бе толкова много неща, когато се бе обадил късно вечерта в понеделник, за да я уведоми за своите уговорки. Споделеното от различни приятели, познати и партньори през почивните дни го било убедило, че „Ейс Алармс“ е най-добрия, макар и не най-евтиния вариант; личните му разговори с представителите на различни фирми били потвърдили това впечатление и той вече бил уговорил с мъжете, които щели да дойдат, типа система, която щяла да бъде най-подходяща за тяхната къща. Всичко останало, което беше казал, се бе изпарило от главата на Джоун, която си спомняше ясно единствено споменаването на дома им, сякаш беше все още мястото, където той живееше или където някой ден възнамеряваше да се върне.

— Съпругът ви не смята за необходимо да инсталираме жици около всички прозорци — уведоми я по-възрастният от двамата мъже, Хари — така каза, че се казва — докато тя ги водеше към кухнята. — Само около тези на долния етаж, около външната врата и около плъзгащите се врати. Има още един като този на първия етаж, нали така? — Хари коленичи при основата на плъзгащата се кухненска

врата и огледа как е направена. — Голяма неразбория цари навън — добави той, с очи отпратени към задния двор.

— Утре ще изливат бетона — отвърна му Джоун. — Надявам се това да означава, че е към края си.

— Няма край — отвърна сухо Хари. — Веднъж започнете ли басейн все има нещо. Не си струва главоболията, ако мен питате. Но предполагам, че вие обичате да плувате.

— Не мога да плувам — отвърна му Джоун. — Така и не се научих.

— Е — продължи мъжът непоколебимо, — предполагам, че по този начин поне ще сте сигурни, че ще виждате повече децата си през лятото.

— Момичетата отиват на лагер — заяви Джоун, започваше да й се вие свят. — Съпругът ми плува. — Само че съпругът ми не живее вече тук, искаше й се да сподели. Но не го направи.

— Ще ни покажете ли вратата на долния етаж? — попита Хари.

— О, разбира се — отвърна Джоун, като чу собствения си, изведнъж писклив глас. Мъжете я последваха в коридора. — Видяхте външната врата — изцвърча тя, като вкопчи ръцете си една в друга, за да престанат да треперят. Защо беше толкова нервна?

— Когато влизахме — развеселено отвърна Хари.

— Да, разбира се. — Тя поведе двамата мъже надолу по стълбите към най-долния етаж на триетажната къща, проектирана така, че и трите етажа да бъдат над земята.

— Ще сменим ключалките — каза Хари, когато влязоха във всекидневната в дъното на къщата, под кухнята. — Тези, които имате, са направо микимауски. Чудно е, че още не сте били разбивани. На тази външна врата й трябва само един здрав ритник, за да се отвори. — Отново се наведе да огледа стъклената плъзгаща се врата, която водеше към задния двор.

Джоун мерна тъмнокосия, кльоцав работник, от който Лулу бе казала, че я побиват тръпки. Той я наблюдаваше от другата страна на басейна, но бързо погледна встрани, когато очите им се срещнаха. И Джоун се извърна, но само за да се озове изправена срещу тъмните, почти черни очи на сина на Хари, който, доколкото можеше да си спомни, не бе промълвил нито дума, откакто бяха влезли през външната врата. Тя усети, че не й достига въздух и си заповяда да

диша дълбоко. Искаше ѝ се да седне върху сивото плюшено канапе, но краката ѝ не желаеха да се помръднат, остри иглички пробождаха като ножове пръстите и петите ѝ и я приковаваха към тъмния дъсчен под. Какво ѝ ставаше?

— Ще сложим резета на плъзгащите се врати — уведоми я Хари — и напречна брава на външната. — Това определено нямало да попречи на някой да влезе, но щяло да го накара да се потруди здравата, за да проникне. Повечето бандюги не обичали да се бъхтят чак толкова. — Къде са ви бушоните?

— Не знам — отвърна Джоун, като осъзна, че наистина не знае. — Обикновено къде са? — Това накара сина на Хари да се разсмее. Той ме смята за тъпа домакиня, помисли си Джоун. И е напълно прав. Аз съм тъпа домакиня. Защо не знам къде са бушоните? Ив щеше да знае къде са бушоните ѝ.

— Къде ви е котелното помещение? — усмихна се снизходително Хари. — Знаете къде ви е котелното помещение, нали? — Каза го на шега, но както е при повечето шеги, беше свързано с остра недоизказана мисъл, което придаде на думите му горчив вкус. Но тъй като изражението му беше мило, почти закачливо, Джоун не обърна внимание на скрития подтекст на забележката му.

Джоун поведе двамата мъже към котелното. Голямото метално електрическо табло, което се набиваше в очи на стената срещу вратата, ѝ се подигра със стаена заплаха.

— Да ви донеса ли по чаша кафе? — предложи Джоун, когато бащата и синът се заеха да проверяват различните бушони.

— Би било много мило от ваша страна — съгласи се Хари. — Лайън, а ти? — Лайън кимна, без да каже нищо. — Със сметана и захар за мен и черно за брат ми.

Значи бяха братя, мислеше си Джоун, докато се връщаше към кухнята, за да приготви двете чаши кафе. Бая голяма разлика във възрастта, пресметна тя и във въображението ѝ изникна една приемлива история за двамата мъже: семейството се е разделило; вероятно бащата е изоставил майката на Хари заради по-млада жена, когато Хари е бил още момче — да, най-вероятно точно така е станало — и след няколко години бащата на Хари е създал ново семейство и в резултат се е появил Лайън; първоначално за Хари е било много трудно да свикне, но когато пораснали, двамата братя, от един баща и

различни майки, се научили да се обичат един друг и накрая започнали заедно бизнес. Така че, в края на краищата, всички били щастливи. Освен майката на Хари, съпругата, съгласявала се с всичко, само за да бъде изоставена накрая, която винаги щеше да си остане бивша и на едно тире разстояние от почтеното ново семейство.

Джоун наблюдаваше как кафето се процежда капка по капка от филтъра в стъклената каничка на „Г-н Кафемашина“. Ако Пол се оженеше повторно догодина, продължаваше да пресмята (като оставяше време за развода им) и ако създадеше ново семейство (добавяме още една година), ами тогава за по-малко от две години — Робин щеше да е навършила осемнайсет, а Лулу тринайсет — двете биха могли да си имат ново малко братче, защото, разбира се, бебето щеше да бъде момче...

Чу се потропване по плъзгащата се врата. Джоун залитна към нея така, сякаш някой я бе ударил. Високият работник с тъмна коса, от когото Лулу я побиваха тръпки, ѝ се усмихваше от другата страна на стъклото.

— Трябва да използвам телефона ви — каза с устни той.

Джоун колебливо се приближи до вратата и я дръпна.

Мъжът, който приближаваше или минаваше трийсетте, прецени тя, моментално се вмъкна, очите му се спряха върху памучната права розова рокля, с която бе облечена, сякаш беше прозрачно бельо.

— Ей там е — посочи Джоун, като още докато говореше си даде сметка, че той знае къде е.

— Благодаря ви. — Усмивката се разтегли извън устните му. Очите му открито поглъщаха всеки детайл от кухнята, докато той бавно прекоси помещението и взе телефона. Облегна гръб върху тапета на бели и жълти цветя, а пръстите на ръцете му оставиха нова следа от мръсотия по наскоро почистената лицева част на белия телефон. Мъжът натисна съответните цифри.

— Сменили сте си телефонния номер, а? — Той посочи към новия номер, изписан по средата на телефона.

Джоун кимна и като се опитваше да не слуша разговора му, шумно извади няколко чаши от шкафа, взе сметаната от хладилника и захарта от полицата и смутено си даде сметка, че гласът му носеше познати нотки на лека предрезгавялост.

Очите ѝ се заковаха върху тила му в същия миг, в който той се извърна с гръб към стената, така че двамата се озоваха втрещени един в друг. Той спокойно остави телефона на мястото му и почти предизвикателно отпусна стойката си, без изобщо да направи усилие да си тръгне.

— Съпругът ви вкъщи ли си е? — попита. Същите думи, които бе използвал и миналата седмица, но тонът беше различен.

— На работа е — отвърна Джоун, но си спомни, че той вероятно бе дочул поне част от разговора ѝ с Лулу и за себе си вече бе проумял ситуацията.

Чу се силно тропане на външната врата и Джоун подскочи.

— Натоварен ден — каза мъжът и устните му се извиха в разбираща мазна усмивка.

Джоун се размърда смутено, игличките в краката ѝ, които я бяха обездвижили на долния етаж, се завръщаха, за да я приковат отново на място. Тя искаше да се помръдне, но не можеше. Мазната усмивка на мъжа се превърна в хилеща се гримаса.

— Няма ли да отворите?

Не бъди глупава, мълчаливо се скастри Джоун, успя да овладее краката си и се запъти към външната врата. Само защото мъжът изглежда гадно не означава непременно, че е гаден. Колко пъти беше предупреждавала дъщерите си, когато бяха малки, че лошите хора невинаги изглеждат лоши, че външният вид може да лъже? На много хора гласовете бяха леко дрезгави. Това нищо не значеше. Държеше се налудничаво, оставяше въображението си да се развихри. Всеки ѝ звучеше дрезгаво. Всеки ѝ изглеждаше застрашително.

Тя отвори външната врата.

— Г-жо Хънтър — каза застаналият пред нея нисък мъж с крушовидно телосложение.

— Г-н Роджърс — поздрави го Джоун в отговор, като позна мъжа, който притежаваше и ръководеше „Басейни — Роджърс“.

— Чудех се, дали не бихте могли да преместите камиона на алеята отпред. Работниците ми трябва да влязат, за да започнат изливането бетона.

— Да, разбира се, само секунда. — Джоун се спусна по коридора към стълбището. — Г-н... Хари — провикна се тя, не беше сигурна

дали ѝ беше казал фамилията си. — Хари, Лайън, може ли някой от вас да премести камиона ви?

Лайън изкачи стълбите по две, без да каже нищо, само кимна на г-н Роджърс и заподскача надолу по стъпалата. Сигурно не може да говори, реши Джоун. Дефект по рождение, може би...

— Нещо ремонтирате ли? — попита г-н Роджърс, като прекъсна мислите ѝ.

— Инсталираме алармена система.

— Добра идея. Каква система инсталирате?

— Не знам — отвърна му тя, като отново се почувства глупаво. Защо не знаеше? — Мъжът ми я е избирал...

Но г-н Роджърс вече беше минал покрай нея и бе влязъл в кухнята, сякаш смяташе, че е в правото си да бъде поканен вътре.

— Харесва ли ви? — попита той, като погледна навън през плъзгащата се врата.

— Ами, малко е мръсничко — смирено отвърна Джоун, като го последва и с облекчение видя, че мъжът, от когото я побиваха тръпки, се беше махнал от кухнята ѝ, въпреки че, забеляза тя, беше оставил пътечка от кални стъпки. Джоун видя чантата си на пода до телефона. Така настрани ли беше облегната, когато изтича да отвори вратата или беше местена?

— Ще бъде красиво. Ще видите. Ще се влюбите в него. Само излизате в задния си двор и сте на почивка. Точно като лятна вила. По-добре. Без да биете пътя.

— Кога мислите, че ще е готов? — осмели се да попита Джоун.

— Максимум още няколко дена. Зависи от времето. Щяхме да сме свършили досега, ако не беше всичкия този дъжд. Утре ще покрием отвътре с бетон. После е въпрос само на няколко довършителни щрихи.

— Изглежда все пак остава още доста работа.

— Не, нищо кой знае какво, след като бетонът веднъж се излее отвътре. Което, между другото, означава нова вноска. Мислите ли, че ще можете да ми пригответе един чек до края на деня? Просто го дайте на Рик, ей там.

— Рик? — Джоун погледна към басейна, почти очаквайки високият, кльощав работник, който бе влизал в дома ѝ, да потвърди нехайното представяне, като размаха мръсните си пръсти. Но г-н

Роджърс посочи през него към един друг кльощав работник с тъмна коса, който се усмихна и кимна с глава.

— Това е Рик — отвърна г-н Роджърс. — Просто му дайте чека.

— За колко? — попита Джоун и г-н Роджърс, който, осъзна тя, също имаше леко дрезгав глас, ѝ подаде една фактура.

— До скоро — каза ѝ г-н Роджърс, докато двамата с Лайън се разминаваха на външната врата.

— Кафето ви е готово — провикна се Джоун след Лайън, но той не отвърна нищо и си продължи надолу по стълбите, сякаш не я беше чул. Защо не говори? — почуди се тя, като се върна в кухнята и наля кафето в пригответените чаши. Може би просто беше срамежлив. Или, може би, се страхуваше да не би да познае гласа му...

Тя замръзна, усети как ръцете ѝ се разтреперват и току-що наляното кафе се разлюлява опасно близо до ръбчетата на чашите. Постави ги на плота. Ако не внимаваше, щеше да се опари. И за какво? Защото всеки мъж, който я заговореше или, все същото, който не я заговореше, можеше да бъде загадъчния телефонен маниак? Някой, както всички непрекъснато я уверяваха, безвреден хахо. Някой, който дори не се беше обаждал през последните няколко дни, откакто си бе сменила телефона.

— Добре — каза Хари, като изведнъж, без тя да го усети, изникна зад нея.

— Господи! — възкликна Джоун и завъртайки се, обърна една от чашите. Наблюдаваше с безпомощно отчаяние как тъмнокафявата течност — също като кръв, помисли си тя — се процежда на пода до голите ѝ крака.

— Нямате ли книжни кърпички? — попита Хари, когато Джоун не направи никакъв опит да избърше разляното.

Думите му ѝ подействаха като остро смущване в ребрата и Джоун моментално се озова на пода да бърше разляното кафе, след което му наля нова чаша.

— Много съжалявам.

— Внимателно — предупреди Хари, като пое двете чаши от треперещите ръце на Джоун и ги постави върху кухненската маса. — Вече сме готови да започнем — уведоми я той и Джоун забеляза, че по време на суетнята Лайън незабелязано бе влязъл в кухнята и сега я

наблюдаваше, лицето му — нагледна илюстрация на смаяно безразличие. Смята ме за малоумна, помисли си Джоун.

— Колко време ще отнеме? — попита тя, като внимаваше да сдържа погледа си върху Хари, с когото се чувстваше не чак толкова неловко.

— Няколко дена. Имаме доста работа.

— Каква точно? — попита Джоун, искаше ѝ се да седне.

— Не се тревожете за тези неща — отвърна ѝ мъжът, който явно беше решил, че това надхвърля умствените ѝ способности. — Уговорили сме се със стопанина на къщата. Ще ви обясня как се задейства всичко, след като го инсталираме. Решихте ли вече къде искате да е интеркомът?

— Интеркомът ли? — сега, когато чу думата, Джоун смътно си спомни, че Пол беше споменал нещо за...

— Съпругът ви ни каза да инсталираме интерком. В къщата вече е прокарана инсталация. Трябва да имате главен терминал. Повечето хора предпочитат да им е в кухнята. — Той се огледа из помещението. — Ей там, до телефона може би е най-подходящото място. — Той погледна към Джоун за потвърждение.

Тя мълчаливо кимна, усещаше слабо бучене в ушите си. Вероятно заради мравките, които лазеха по гърба ѝ, помисли си тя, като се опита да се съсредоточи върху онова, което Хари казваше. Но колкото повече се мъчеше да внимава, толкова по-трудно ѝ беше. Нещо за интеркоми из всички стаи, за това, че ще могат да се чуват и да си говорят един на друг, без да си крещят. Човекът явно нямаше дъщери. Джоун се усмихна и разбра, че той бе свършил да говори и бе приел усмивката ѝ за съгласие. В края на краищата, вече бе обсъдил всичко важно със „стопанина на къщата“. Разбира се, стопанинът на къщата бе пропуснал да спомене, че от известно време вече не е в къщата. Означаваше ли това, че възнамерява да се върне?

Телефонът иззвъня.

— Джоун, Пол се обажда — каза гласът любезно, но делово, сякаш тя беше приятна, ала далечна позната. — Мъжете дойдоха ли?

— От алармената компания ли? Да, тук са. — Чак сега си спомни, че трябваше да му се обади, след като пристигнеха. — Съжалявам, забравих...

— Дай ми Хари.

Мълчаливо, тя подаде телефона на по-възрастния от двамата мъже и заслуша как той се уговаря със съпруга ѝ. Притеснено се усмихна на Лайън, който спокойно ѝ се усмихна в отговор, без да каже нищо, бавно отпивайки от кафето си, зареян някъде в собствените си мисли.

— Да се залавяме за работа — заяви изведнъж Хари.

Лайън бързо последва брат си навън от кухнята.

— Съпругът ми не искаше ли да говори с мен? — извика Джоун след тях.

— Не каза такава неща — извика в отговор Хари, докато изчезваше надолу по стълбите.

Без да помисли предварително какво ще му каже — знаеше, че Пол щеше да сметне казаното от нея, каквото и да бе то, за посегателство върху времето му — и без да може да устои, Джоун вдигна телефона и набра кантората на съпруга си в Манхатън.

— Пол Хънтър — каза тя на телефонистката на голямата фирма. Дали младата жена знаеше, че Пол я е напуснал? Телефонистката я свърза незабавно с кантората на Пол.

— Мога ли да говоря с Пол? — попита Джоун секретарката Кати. А тя дали знаеше?

— Има клиенти — отвърна Кати, гласът ѝ беше определено неразгадаем. — Може ли да ви се обади по-късно?

— Той ме е търсил — настоя Джоун. — Важно е.

— Един момент. Ще видя дали мога да го прекъсна.

Пол се обади няколко секунди по-късно.

— Проблеми ли има, Джоун? Четирима души току-що влязоха в кантората ми.

Джоун му каза за исканите от г-н Роджърс още пари и Пол ѝ отвърна, че чековете са в чекмеджето под телефона, където винаги са си били. Въпреки че съдържаше гласа си, ясно беше, че е раздразнен на онова, което смяташе за излишно прекъсване.

Остатъкът от следобеда носеше усещането за излязла от фокус снимка, къщата, пълна с мъже, които притичваха нагоре-надолу като мишки. Няколко от работниците по басейна имаха нужда от достъп до водопровода, до който можеха да стигнат само през котелното, така че и те се присъединиха към двамата мъже от „Ейс Алармс“, които вече

бяха вътре, заети да свързват жици и да прикачват малки кутийки. На различни интервали току се чуваше пронизително звънене.

— Пробваме системата — уведомяваше я Хари. И всеки път Джоун подскачаше. Ив се обади по телефона, когато се върна от работа да пита какви са всичките тези камиони по улицата и да каже, че отгоре на всичко мисли, че започва да я боли гърло; Робин и Лулу влетяха през външната врата наред разгорещена караница, която продължи дори и след като двете момичета си отидоха по стайте и се предполагаше, че си пишат домашните. В пет часа Рик дойде на вратата да вземе чека, точно когато Хари питаше Джоун каква комбинация от цифри е избрала за алармата.

— Цифри ли? — попита Джоун, след като Рик си отиде с парите и изведнъж забеляза, че Лайън, който винаги се появяваше изневиделица, докато тя си мислеше, че е сама с Хари, я наблюдава. Опитва се да реши дали винаги съм такъв заплес, помисли си тя.

— Съпругът ви каза, че оставя цифрите на вас. — Джоун погледна към Хари. — От вас се иска да изберете четири цифри, г-жо Хънтър — продължи внимателно Хари, усещайки, че има нещо, но не искаше да рискува да попита какво е. — Каквата комбинация си пожелаете. — Той я заведе до малката кутия, която бяха инсталирали отляво, съвсем до вратата. Тя съдържаше поредица от бутони за натискане, същите като тези от вътрешната страна на телефона. — Винаги когато напускате къщата, трябва да натискате четирите цифри. Ще светва зелената лампичка. После имате трийсет секунди да излезете и да затворите вратата след себе си. Същото важи и когато влизате. Влизате и имате трийсет секунди да натиснете цифрите, за да изключите алармата. Зелената лампичка ще изгасва. Ако не го направите, алармата се включва. Разбирате ли?

Джоун кимна. Мравките от гърба ѝ се бяха скупчили в гърдите ѝ и в момента се бяха заклецили в лабиринта на гръдния ѝ кош.

— Така че изберете си четири цифри.

— Каквито и да е?

— Каквито мъничкото ви сърчице си пожелае.

Лайън потисна смеха си, преструвайки се, че кашля, когато от горния етаж се посипа артилерийски огън от обвинения и блъскане на врати.

— Момичета — провикна се Джоун, като тайно се зарадва на вмешателството. — Престанете веднага!

— Тя ме нарече лъжкия! — изкрещя Лулу.

— Тя си е лъжкия! — развика се Робин след нея. — Казва, че не е влизала в стаята ми.

— Влязох, само за да си взема една книга, която си е моя.

— Лъжкия! — изкрещя Робин.

— Крадечка! — дойде незабавният отговор.

Отново коридорът се разтресе от блъскане на врати.

— Цифрите? — попита търпеливо Хари.

— Кога беше началото на Гражданската война? — попита Джоун, умът ѝ беше горе при дъщерите ѝ.

— Извинете? — попита Хари. — Гражданската война ли? — Той погледна към брат си.

— 1861-а — отвърна спокойно Лайън. Направо чудесен глас, помисли си Джоун, но явно не го употребяваше, освен ако не беше крайно наложително.

— Мога ли да я използвам? — попита Джоун.

— Ако искате, можете да използвате и началото на Бурската война — отвърна ѝ Хари. — 1-8-6-1. Готово.

— Дъщеря ми е слаба по история... не я бива в запомнянето на дати. Може би това ще ѝ помогне — сподели Джоун, но двамата мъже вече бяха слезли надолу по стълбите.

Джоун се извърна към кухнята. Високият работник, от когото я побиваха тръпки, стоеше на прага на външната врата. Колко ли дълго бе стоял?

— Почуках на вратата на кухнята — обясни той. — Предполагам, че не сте ме чули. Съпругът ви върна ли се вече? — Джоун поклати глава, не беше в състояние да проговори, защото мравките се опитваха да си пробият път навън през гърлото ѝ. — Каза, че искал да говори с мен преди да започнем с циментирането на плочите. Ще ги циментираме утре.

— Ще му се обадя — отвърна Джоун, като едновременно овладя гласа и краката си и се запъти към кухнята. Помисли си, докато слушаше как секунди по-късно мъжът спокойно разговаря по телефона със съпруга ѝ, че гласът му напълно бе изгубил доловената преди от нея дрезгава нотка. Всъщност, ако трябваше да бъде обективна,

налагаше се да признае, че тембърът му бе доста приятен. Нямахте нищо толкова смразяващо в начина, по който изглеждаше, реши тя, след като внимателно го огледа и се изкашля, за да се освободи от драскащото усещане, настанило се в гърлото ѝ.

Високият, кльоцав работник, от когото Лулу я побиваха тръпки (не Джоун, сега, когато беше толкова обективна) затвори телефона и се завъртя с лице към нея.

— Благодаря ви — усмихна се той и очите му се втрениха в нейните, сякаш знаеше нещо, което тя не знаеше.

Всичките ѝ лоши предчувствия моментално се завърнаха. Беше ли ровил из чантата ѝ преди? Колко дълго бе стоял на вратата? Беше ли чул цифрите, за които тя и Хари си бяха говорили? Дали бе разбрал за какво са? Не можеше да рискува — трябваше да смени комбинацията.

— Хари — провикна се Джоун надолу по стълбите, секунди, след като високият кльоцав работник си беше тръгнал и тя здраво бе залостила резето на плъзгащата се врата зад него.

— Да, г-жо Хънтър? — отекна гласът на Хари с любезно нетърпение, сякаш вече знаеше какво щеше да го попита.

— Кога беше започнала Англо-бурската война? — попита тя и чу как Лайън избухна в неудържим смях.

Смята ме за малоумна, помисли си Джоун.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Как си? — попита Карън Палмър, с малко повече загриженост, отколкото обикновено въпросът изискваше.

Тя знае, помисли си Джоун и усети как изведнъж я присвива стомахът. Набута чантата си в шкафчето и направи опит да се усмихне. Беше се държала толкова дълго — нямаше да се срине точно сега, в женската съблекалня на Фреш Медоус Кънтри Клъб. Особено пък пред тази жена, която в най-добрия случай можеше да нарече добра позната.

— Добре — отвърна Джоун и долови, че гласът ѝ потреперва. Здравно прехапа долната си устна, но усети как устната ѝ се изплъзва от захапката на зъбите и изведнъж избухна в сълзи. Мълчаливите сълзи бързо прераснаха във високи ридания, които не бе в състояние да овладее. Наблюдавайки безпомощно как всичко вътре в нея се срива, Джоун стоеше по средата на покрития със сив мокет под и виеше като ранено животно.

— О, господи, бедничката ми — възкликна Карън Палмър и незабавно обгърна Джоун с ръце. — Ела, дай да седнем. — Джоун се остави да бъде отведена до удобните кресла, подредени в редица до една от розовите стени на женската съблекалня. — Не се притеснявай, наплачи се — посъветва я Карън Палмър, когато Джоун зарови глава в огромния ѝ бюст. Сякаш лежиш върху дунапренова възглавница, помисли си Джоун между хлипанията. Не можеше да спре да се тресе, ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали, повдигаше ѝ се. Молеше се да не повърне. Ив щеше много да ѝ се разсърди, ако изпуснеха още един урок. Къде ли се губеше Ив? Защо още не беше дошла?

— Искаш ли да поговорим? — внимателно попита Карън.

Джоун изтри очи, възвръщайки самообладанието си, разтресе се за последно от хлипанията и вдигна глава.

— За бога, какво си направила с косата си? — попита, когато за пръв път този следобед погледна наистина към другата жена.

Ръката на Карън Палмър мигновено се стрелна към главата, пръстите ѝ преминаха през остатъците от онова, което доскоро беше

пищна маса кестенява коса.

— Пънк — обясни Карън. — На Джим му беше писнало от старата прическа. Толкова дълго се носех все по един и същи начин. — Опита да се разсмее. — Каза, че съм изглеждала така, сякаш са ме замразили в петдесетте. Прав беше. И Рудолф се съгласи. Нямаше търпение да хване ножиците. Естествено, сега Джим твърди, че никога не е имал предвид чак толкова късо. О, дявол да ги вземе тези мъже! През повечето време не знаят какво искат... — Тя замълча. — Чух за вас с Пол. Толкова съжалявам.

— Само временно е. Опитваме се да изгладим нещата. — Джоун чу думите си, сякаш излизаха от нечия чужда уста.

— Сигурна съм, че ще успеете — съгласи се Карън, а Джоун се почуди как изобщо някой би могъл да бъде сигурен за каквото и да било, особено пък за неща, които не го засягат, макар вътрешно да си признаваше, че на мястото на Карън и тя вероятно би казала същото. — Не знам какво им става на мъжете, когато стигнат определена възраст — продължи Карън. — Точно както пишат по книгите — явно превъртат. Как се оправяш?

— Добре — отвърна Джоун. Какъв смисъл имаше да обяснява? — Слагам си алармена система — додаде тя, когато видя, че се очаква да добави още нещо.

— Искаш да кажеш, че още не си си сложила?! — Джоун поклати глава. — Не че има кой знае каква полза — добави Карън. — Винаги се включват, когато не трябва, а и без това полицията никога не идва.

— Какво искаш да кажеш?

— Прекалено заети са, за да се отзовават на всяка фалшива тревога.

— Но как разбират, че е фалшива?

— Повечето са фалшиви. А дори и да не са, те са си все така заети. Опитвала ли си се да набереш „Бърза помощ“? 911? — Джоун поклати глава. — Опитай някой път. Да видиш какво ще стане. Работата е, че нищо няма да стане. Ще чуеш записано съобщение да ти казва, че всички линии са заети. Ако все още си жива след двайсетината минути, необходими на някой, който не е машина, да ти се обади, полицията може и да реши да разследва случая... ако имаш късмет. — Тя се разсмя. — Разбира се, ако имаш късмет, няма да ти се

налага да им се обаждаш. Но все пак е добре да имаш алармена система — заключи напук на всякаква логика тя. — Искам да кажа, по-добре е от нищо. Инсталираш ли си копчета в случай на паника?

— Копчета в случай на паника ли? — Паника, повтори си Джоун наум, дума, чието значение разбираше добре.

— Трябва да си сложиш няколко, просто в случай че някой проникне, докато си си у дома. Тогава трябва само да натиснеш копчето и алармата се задейства. Ако приемем, че успееш да се добереш до копчето, разбира се — усмихна се тя.

Джоун се почуди защо разговаря с тази жена. Беше по-зле и от филма на ужасите, на който Ив я бе завлякла. Погледна си часовника.

— Чудя се къде ли е Ив? — каза тя на висок глас. — Обикновено е толкова точна.

— Урок по тенис ли имате?

— След пет минути — отвърна ѝ Джоун, като се изправи и се запъти към вратата.

— Ще дойде — заяви Карън Палмър със същата увереност, с която преди малко бе успокоила Джоун, че бракът ѝ ще се оправи.

Откъде знаеше всичко? — почуди се Джоун. Тя се извини и се измъкна от топлото розово и сиво на съблекалнята в студеното зелено и бяло на фойето.

— Търсихме ви — уведоми я няколко секунди по-късно една жена, която Джоун бегло си спомняше от предишния път. — Има съобщение за вас на регистратурата.

Джоун се обърна към ослепително русата млада жена зад рецепцията и реши, че това е жената, в която ще се прероди в следващия си живот. Беше ѝ предадено съобщение, с което я уведомяваха да се обади на Ив Стенли у дома.

— Какво правиш още у вас? — попита тя, щом чу гласа на Ив. — Добре ли си?

Настъпи кратка пауза.

— Ами, не съм сигурна. Тъпото ми гърло ме боли и изпитвам онези глупави болки в гърдите. Не ходих на училище днес. Майка ми е у нас.

— Тогава защо ми каза да те чакам тук? — попита Джоун.

— Защото знаех, че няма да отидеш, ако не дойда и аз.

Джоун си замълча, Ив беше права.

— Както и да е, вероятно няма нищо, но реших или по-точно, майка ми реши, че ако остана в леглото няколко дни, може и да се отърва от тия болезки, независимо от какво са.

— Получи ли резултатите от изследванията на кръвта?

— Да. Отрицателни са. Всичко е наред.

— Е, това все пак е някакво успокоение.

— Майка ми не е задоволена. Ще ми записва час при нейния кардиолог.

— Обади ми се за кога е. Аз ще те заведа.

— Благодаря. По-добре да се връщам обратно в леглото. Мама ми прави физиономии.

— Добре, ще ти се обадя като се прибера.

— Приятен урок.

— Много ти благодаря.

— Имате силен, природно даден бекхенд, г-жо Хънтър — обясняваше ентузиазирано Стив Хенри. — Просто се научете да бъдете по-агресивна. Чакайте прекалено дълго, за да ударите топката. Трябва да я посрещнете, когато дойде тук — той сочи къде, — а не там отзад. — Усмива се. — И използвайте повече тялото си. Разчитате прекалено много на ръката си. Хубава, силна ръка, вярно, но не бива да я натоварвате чак толкова. Навеждайте се по-близо към топката. Ето така. — Той застана зад нея, за да насочи дясната ѝ ръка. Издърпа я назад покрай лявата страна на тялото ѝ и после я избута напред, за да удари въображаемата топка. — Пресрещайте я. Точно така. Когато видите топката да идва към вас, извъртете се... точно така... задният крак да е здраво стъпил на земята... сега се приведете към топката и я ударете, когато малката гадинка дойде тук. — Соци къде. — Не чакайте да мине отзад. Така губите половината от силата си. Ясно? Да опитаме още няколко такива. Много добре се справяте, г-жо Хънтър. Просто се отпуснете. Нали играете за удоволствие?

Джоун се усмихна, но крадешком хвърли поглед към часовника си, за да види колко време още остава от урока ѝ. Беше уморена; краката я боляха; ръката я болеше; слънцето ѝ блестеше в очите; изпотила се бе цялата в новата си бяла рокля за тенис. Не вижда ли, че

съм една стара жена? — почуди се тя и замахна към внезапно появилата се лимоненозелена топка, сякаш беше досадна муха.

— Замахвайте напред, г-жо Хънтър — подкани я гласът от другата страна на мрежата. — Замахвайте напред.

За какво говори? — запита се Джоун, извъртя се яростно при следващата топка, после случайно запрати последвалата я веднага нова високо във въздуха. Какво иска този човек от мен? Какво търся аз тук? Уроците по тенис бяха идея на Ив, по дяволите! Защо стана така, че Ив си лежи болна в леглото у дома, докато аз търча из този тъп корт да гоня флуоресцентни топки? Не знаеш ли, че имам да върша по-важни неща? — изкрещя безмълвно Джоун на младия мъж от другата страна на корта. Като например? — чу го да пита, след като без всякакво усилие ѝ върна топката, която тя някак си бе успяла да прехвърли през мрежата. Цял куп неща, нацупи се тя и се втурна назад, за да стигне една ниска топка. Например, да чакам дъщерите ми да се върнат от училище! Например, да чакам съпругът ми да реши! Например, да изпека цял куп проклети целувчени лимонови сладкиши, докато свърши цялото това чакане! Тя запрати следващата топка право в мрежата.

— Замахвайте напред, г-жо Хънтър — провикна се Стив Хенри и тялото му се наклони напред, за да подчертае казаното.

Не можеш да разбереш, помисли си Джоун, прекалено млад си. Твоето поколение си въобразява, че може да има всичко. И вероятно е така. Желая ти късмет. Но аз съм от поколението, което просто не успя. В моята младост не беше на мода момичетата да бъдат прекалено умни или прекалено независими. Момичетата ги насърчаваха да насърчават мъжете си. Учеха ни да бъдем умни, но никога по-умни от тях, да бъдем интелигентни, но въпреки това зависими и да искаме единствено онова, което мъжът би могъл да ни осигури. Бях много добра във всичко това! Завърших с отличие! И ето, появяваш се ти и ми отнемаш дипломата. Честно ли е? Прекалено стара съм, за да уча нов набор от правила. Тя яростно се извъртя при една идваща топка, но изобщо не успя да я улучи и се приземи тежко на задника си.

Стив Хенри моментално се озова до нея.

— Добре ли сте? — Гласът му беше загрижен. Ръцете му се пъгнаха под нейните, за да ѝ помогнат да се изправи. — Е, добре замахнахте — усмихна се той. — Но отклонихте погледа си от топката.

— Никога няма да мога да го проумея — отвърна тя, докато изтупваше бялата си туника, сега поръбена с ивици зелен прах.

— Би било от полза да си купите нова, по-голяма ракета. Това страхотно би подобрило играта ви.

— Нямах предвид тениса — поясни тя. — Имах предвид живота. Той се разсмя.

— Искате ли да си починете няколко минути?

— Искате да кажете, че урокът още не е свършил ли? — Този път и двамата си погледнаха часовниците.

— Имаме още десет минути.

— Мисля, че ми беше достатъчно — усмихна се Джоун. — Прекалено стара съм за това.

— Прекалено стара ли? Имате най-хубавите крака от всички жени в този клуб. — Забележката беше непринудена, изречена така, сякаш бе просто един неоспорим факт. Джоун усети как лицето ѝ пламва. — Съжалявам, не исках да ви засегна — извини се бързо той, въпреки че усмивката му си остана.

— Не сте — отвърна тя и бързо напусна корта.

— На колко години сте? — попита Стив, озовавайки се изведнъж отново до нея.

— Четирийсет и една — призна си честно тя, като си спомни, че дори и на смъртното си легло, майка ѝ бе отказала да разкрие пред лекарите истинската си възраст.

— Изглеждате с десет години по-млада.

— Страхувам се, че не е достатъчно.

— За кого? От какво се страхувате?

Джоун прехапа долната си устна. Сваляше ли я? Тя пропъди обезпокоителното хрумване и реши, че вероятно не би разпознала свалка, дори и да ѝ я завират под носа. Не, просто си беше роден флиртаджия. От инструкторите по тенис се очакваше да карат ученичките си да се чувстват добре. Това влизаше в методите им на преподаване.

— Съпругът ви е щастливец — отвърна Стив Хенри, когато отвори вратата на корта и отстъпи назад, за да я пусне да мине пред него.

— Той не си пада по крака — чу се да отговаря Джоун, без да може да повярва на ушите си. Защо го каза? Това беше нещо, което Ив

би могла да каже.

— Тогава е глупак — отвърна ѝ Стив Хенри и приключи разговора. — Забравихте си ги на корта — добави той, като издърпа тъмносините ѝ слънчеви очила от задния си джоб и ѝ ги подаде. — Ще се видим следващата седмица.

Кого будалка той? — мислеше си Джоун, докато се насапунисваше под душа в съблекалнята след урока; изглеждаше на всичките четирийсет и една години, та дори и отгоре. Странното беше, че в действителност изобщо не се чувстваше по-стара, отколкото преди двайсет години. Вътрешно продължаваше да си е същото неуверено малко момиченце, което винаги бе била и да се опитва да бъде идеалното превъплъщение на всичко, което всеки искаше от нея да бъде, да се страхува да се смее прекалено силно или да говори прекалено много, да бяга прекалено бързо или да иска прекалено много, да каже нещо, за което по-късно да съжалява, да се провали в нещо, с което никога не е трябвало да се захваща. Долови, че се смее под силната струя гореща вода. Въпреки това се бе провалила. Но защо? Беше доброто дете. Идеалната дъщеря, която се превърна в идеалната съпруга и майка, излъчваща жизнерадостна непобедимост. Ти си силна, беше ѝ заявил съпругът ѝ, когато я напуснаше и го бе повторил отново преди една седмица. Аз съм жена, изтананика си мълчаливо тя, като потопа глава под силната струя на душа.

Е, а сега какво? — замисли се Джоун, като спря душа и се уви в една от луксозните розови хавлиени кърпи на клуба. Розово за момичета, помисли си тя. Какво правиш, запита се отново, когато изведнъж някой престане да те обича?

Кога бе престанал? На четирийсетия ѝ рожден ден? На трийсетия? Бе престанал малко по малко или изведнъж? Постепенно ли беше станало, или го бе обзело внезапно някоя сутрин, когато се бе обърнал в леглото и я бе видял да лежи до него с уста, отворена в съня и изпомачкана от възглавницата коса? Кога му бяха омръзнали нещата, които преди бе намирал за толкова успокояващи? Кога бе престанал да я обича? Беше ли престанал да я обича?

Каза, че не бил щастлив. Та кой беше щастлив? Никой не можеше да е щастлив през цялото време или дори през по-голямата

част от времето. Обикновено хората заемаха едно неутрално средно положение. Единственото, което пречеше на хората да бъдат щастливи по двацет и четири часа в денонощието, помисли си Джоун и рязко се изкикоти, беше животът.

Една ниска, изненадващо мускулеста жена, която се мереше върху намиращия се наблизо кантар, хвърли на Джоун озадачен поглед. Човек не се смееше на висок глас, докато се разхождаше сам из съблекалнята на скъп извънградски клуб в Лонг Айлънд. Джоун се отпусна пред една от тоалетките, предназначени за изсушаване на коса, включи в контакта сешоара, който лежеше върху малката масичка и насочи уреда с форма на пистолет към главата си. Някой да иска да му пръсна черепа? — чу тя да пита закачливо Ив и погледна в огледалото, за да види как се изчервява.

Какво искаше да каже Пол с това, че не бил щастлив? Джоун ли беше тази, която трябваше да бъде държана отговорна за неговото щастие? Въпреки че няма сама преди много години не бе предоставила на Пол отговорността за нейното собствено? Вгледа се леко шокирана в жената на средна възраст в огледалото срещу нея.

— Какво, за бога, съм направила с косата си? — попита тя на висок глас, като видя заплетените на кълбо къдрици върху челото си. Пънк, чу да казва Карън Палмър и реши да не я мокри и суши отново. Никой нямаше да я види. Отиваше си право вкъщи, където двете с Лулу вероятно щяха да прекарат вечерта пред телевизора. Робин имаше среща. Дали Скот щеше да дойде да я вземе, така че най-накрая да може да го представи на майка си?

— Не съм готова за дъщери, които си имат гаджета — прошепна Джоун на отражението си и после му се оплези.

Ниската мускулеста жена от кантара седна на тоалетката до Джоун и ѝ хвърли още един разтревожен поглед. Мисли ме за побъркана, реши Джоун. Добре дошла в клуба! Изправи се и събори стола, на който седеше. Е, и какво, ако си говоря сама? — запита се тя, докато се навеждаше да го вдигне. Както обичаше да казва майка ми: „Винаги когато ми се прииска да си поговоря с някой интелигентен човек...“.

Нещата ще бъдат по-различни за дъщерите ми, реши Джоун, подхванала нишката на по-раншните си разсъждения, докато отключваше шкафчето си. Припряно започна да си навлича дрехите. Те

са росли в един различен свят, научени са да стоят на собствените си два крака, а не да разчитат на някой друг за щастието си. Рязко спря, докато нахлузваше моравата тениска през главата си, с лакти във въздуха и с лице напълно скрито под мекото жарсе.

Колко по-различни щяха да бъдат нещата за дъщерите ѝ? Какъв пример Робин и Лулу имат пред себе си? Една жена, която се бе преместила от дома на родителите си в апартамента на съпруга си, без изобщо да е успяла да опознае себе си? Една съпруга, която се беше оженила млада и бе посветила живота си на изпълняването на прищевки и правенето на целувчени лимонови сладкиши? Една майка, прекарала дните си да разтребва след всички и да изрича тъпи, изтъркани фрази от рода на: „Аз искам онова, което ще направи теб щастлива“, точно както собствената ѝ майка я беше уверявала? Една жена, която никога не бе взимала важно решение — решение само нейно — през целия си зрял живот? Една дъщеря, която бе прикрила скръбта си след смъртта на родителите си, за да не бъдат собствените ѝ дъщери ненужно разстройвани; която скърбеше за загубата на съпруга си по същия мълчалив начин, като щадеше децата си така, както нея самата винаги бяха щадили като дете, опитвайки се да ги предпази. От какво? Животът не щадеше никого, помисли си Джоун.

Аз искам онова, което ще направи теб щастлива, чу тя да шепне майка ѝ от опаката страна на фланелката.

— Е, обаче аз не съм щастлива — извика сърдито Джоун, като издърпа тениската през лицето си и намуши ръце в късите ръкави. — Не съм щастлива! Чуваш ли? Не съм щастлива! — Тя се свлече на пода, останалите дрехи лежаха на топка около голите ѝ колене.

— Добре ли сте? — попита жената от кантара.

Да не би да я следеше? — и се наведе, поддържайки тежестта си върху мускулести прасци.

— Добре ли сте? — повтори тя, когато Джоун не ѝ отговори.

Джоун се втренчи в очите на другата жена и видя, че тя е някак смътно уплашена. Остави я да ѝ помогне да се изправи на крака.

— Съпругът ми ме напусна, а някакъв побъркан непрекъснато ми се обажда по телефона и ме заплашва, че ще ме убие — отвърна непринудено Джоун.

Лицето на жената беше напълно озадачено.

„Е — помисли си Джоун, като навлече останалите си дрехи и остави жената да си стои сама по средата на съблекалнята, — тя сама попита!“

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Обадиха ми се по телефона, когато се прибрах следобед — съобщи Джоун, като погледна през масата към по-голямата си дъщеря. Робин, с уста пълна с проблясващи спагети, провиснали измежду стиснатите ѝ устни, погледна към майка си със смесица от любопитство и досада. — Както виждам, наясно си защо.

Робин дълбоко си пое въздух, сякаш дърпаше силно от цигара и бавно всмука провисналите спагети. После, без да каже нищо, вяло ги дъвка в продължение на няколко секунди. Беше забола упорито поглед в чинията, като че ли от спагетите зависеше животът ѝ и отказваше да обърне каквото и да е внимание на майка си.

— Робин... ще ми отговориш ли?

Робин мълчеше.

— Робин...

— Защо трябва да ти отговарям? — попита рязко Робин. — Вече знаеш отговора. Винаги правиш така. Задаваш въпроси, на които знаеш отговорите. Защо?

Джоун нямаше представа какво да каже.

— Не знам — вдигна рамене накрая. — Предполагам, искам да го чуя от теб.

— Какво става? — попита Лулу, очите ѝ шареха наляво-надясно между майка ѝ и сестра ѝ, сякаш наблюдаваше тенис турнир.

— Млъквай — сопна се Робин на сестра си.

— Робин... — предупреди я майка ѝ.

— Ти млъквай — изстреля в отговор Лулу.

— Момичета, моля ви...

— Защо не идеш да пропълзиш някъде в някоя дупка — продължи Робин. — Червей такъв!

— Робин, прекаляваш.

— Поне е по-добре, отколкото да си змия — изкрещя Лулу.

Този път очите на Джоун се стрелкаха наляво-надясно през кухненската маса.

— Червеите са най-низшите — озъби се Робин, — особено дебелите.

— Стига толкова, Робин. — Джоун се мъчеше да не повишава глас. — Не можем ли поне веднъж да ядем без да се дърлите? — Беше повече молба, отколкото въпрос. — Момичета, та вие сте сестри; вие сте всичко една за друга...

— Предпочитам да нямам нищо. — Робин ядосано натъпка още една вилица спагети в устата си.

— А, така ли, аз пък предпочитам да беше умряла — изкрещя Лулу.

— Престанете! — извика Джоун, като за миг изгуби самообладание. — Престанете — повтори отново, възвръщайки си го. — А сега, нека да поседим тихо и да си довършим вечерята. Не искам да чуя нито дума повече и от едната, и от другата. — Тя се опита да увие няколко спагети около вилицата си, но не успя. Остави прибора върху чинията и дълбоко си пое дъх. Усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи и бързо понечи да ги изтрие. — Ще трябва да ми помогнете, момичета — каза им тя, като се мъчеше да запази гласа си спокоен. — Моментът е много труден за мен. Знам, че и на вас не ви е лесно, но на мен ми е още по-тежко. Не ви моля да ходите на пръсти наоколо ми. Просто ви моля да проявявате повече търпимост една към друга. Поне по време на хранене. Бих желала да се наям поне веднъж, без да ми пресядат зальците.

— Не съм дебела — каза Лулу.

— Тлъста си — дойде незабавният отговор.

— Не е дебела — отсече Джоун. — И ви предупреждавам и двете, че ако чуя още една думичка, докато не ви разреша и двете няма да си подадете носа от къщи събота и неделя. — Робин погледна към майка си. — Сериозно говоря — повтори Джоун, чувайки как Лулу се размърдва притеснено на стола си.

Останалата част от вечерята — пресни спагети, които Джоун сама беше приготвила — премина в напрегната тишина. Вкусът на пикантния, домашно приготвен доматиен сос се бе изгубил, фината материя на подобните на ангелска коса спагети остана неоценена.

— Искам да поговоря с теб — обърна се Джоун към Робин, когато се зае да раздига чиниите и двете момичета се нахванаха да станат от масата.

— Трябва да се оправям за срещата си — възпротиви се Робин.

— Ще се оправяш после — отвърна ѝ твърдо Джоун. Робин изпусна нетърпелива въздишка. — Ти можеш да вървиш — каза Джоун на Лулу.

— Искам да слушам — възрази ѝ тя.

— Ще се разкараш ли оттук? — изкрещя Робин.

— Опитай се да ме накараш.

— Лулу, върви си в стаята и се позанимавай с нещо за малко — нареди Джоун.

— Какво да правя?

— Не знам. Напиши си домашното.

— Вече си го написах.

— Тогава се изкъпи.

— Сега ли?!

— Лулу, не ме е грижа какво ще правиш, просто го прави някъде другаде.

— Името ми е Лана! Отсега нататък искам да ме наричате с истинското ми име... Лана.

— Иначе известна като червей.

— Робин, предупреждавам те, още една думичка и можеш да забравиш за срещата си тази вечер.

— Какво толкова съм направила?

Джоун се удиви на напълно невинното изражение и едва не се разсмя. Вместо това си пое няколко пъти дълбоко въздух, преброи наум до десет и се обърна отново към другата си дъщеря.

— Лулу, моля те, с теб ще си поговорим по-късно.

— Лана!

— Лана — повтори Джоун, докато наблюдаваше как по-малката ѝ дъщеря бавно — толкова бавно, колкото никога преди не я беше виждала да се движи — излиза от стаята. Чу името да отеква в главата ѝ и се опита да си обърне езика. Името беше идея на Пол; тя предпочиташе Лулу, което обаче той смяташе, че повече подходжда за галено. Така че постигнаха компромис, като я кръстиха Лана, но ѝ викаха Лулу. Сега Пол си беше отишъл, но тя нямаше как да се отърве от името Лана, помисли си Джоун и издърпа стола до по-голямата си дъщеря. Почуди се какво точно се канеше да каже.

— Следобед ми се обади учителят ти по математика — започна тя. Робии не каза нищо, гледаше в масата толкова съсредоточено, колкото преди това беше изучавала вечерята си. — Г-н Ейвъри не е особено доволен от работата ти напоследък. Каза, че бягаш от часовете му.

— Не съм... — възпротиви се Робин, после замълча. — Толкова са скучни, мамо.

— Не ме интересува колко са скучни. Нямах избор. — Джоун внимателно подбра следващите си думи. — Каза, че не си се справила много добре на последното контролно по математика.

— Провалих се на последното си контролно по математика.

— Да, точно така ми каза и той.

— Тогава защо и ти не го каза така? Защо никога не казваш онова, което мислиш?

— Мислех, че го казвам.

— Никога не го правиш.

— Робин, не сме тук да обсъждаме моите недостатъци. Можем да го направим друг път, когато разполагаме с повече време. В момента говорим за теб. Искам да знам защо бягаш от час?

— Казах ти. Скучно ми е.

— Това не е достатъчно основателна причина. — Джоун се огледа из стаята, почти се надяваше, че някой, с изписани върху картон реплики, ще се появи като по чудо, за да ѝ подаде следващата. — Винаги си била много добра по математика. Ако не можеш да разбереш нещо, трябва да говориш с г-н Ейвъри. Стори ми се приятен човек.

— Сухар.

— Ще трябва да положиш малко повече усилия, Робин. — Джоун сграбчи някакъв кичур, който ѝ влизаше в очите и го усука на стегната топка. — Робин...

— Какво си направила с косата си? — попита момичето, внезапно забелязало промяната в майка си, горе-долу по същия начин, по който преди това Джоун бе забелязала Карън Палмър в клуба.

Джоун пусна кичура от юмрука си и погледна нагоре, предавайки се.

— Не знам — отговори тя притеснено. — Бързах след урока си по тенис. Не съм обърнала внимание.

— Харесва ми — заяви Робин, явно искрено.

— Благодаря ти — отвърна Джоун, удивена колко бързо младите можеха да променят темата. — Относно г-н Ейвъри...

— О, мамо, трябва ли?

— Да, трябва.

— Няма да бягам повече от час. Става ли? Обещавам.

— Той каза, че не вижда защо си се провалила на контролното, тъй като си много умно момиче. Също така ми каза, че напоследък си доста разсеяна в час, когато сметнеш за нужно да се появиш, разбира се.

— Много ми се струпа напоследък.

Джоун не отвърна нищо. Чувстваше се отговорна за душевното състояние на дъщеря си и мълчаливо прие упрека. Всички те преживяваха труден момент, осъзна тя.

— Остава само още един месец и училището свършва. Ще можеш да издържиш дотогава, нали? Би ми било много неприятно да си съсипеш годината, понеже... — Понеже ние ти съсипахме живота, помисли си тя, но не го каза.

— Ще бъда добро момиче — отвърна ѝ Робин и Джоун почувства неприятен спазъм. Щеше ли да бъде доброто момиче, което тя самата винаги бе била? Това ли караше Робин да бъде? — Мога ли да се оправям вече? Скот ще бъде тук след час.

Джоун кимна, без да става от мястото си и чу как Робин се качва тичешком по стълбите. Точно се канеше да се изправи, когато гласът на Робин прокънтя из къщата.

— Дебелана! — изкрещя пронизително тя.

— Скапана гъзла! — последва бързият, разярен отговор.

Джоун подпря чело на масата, ръцете ѝ висяха безжизнено отстрани, отгоре се чу трясъкът при затръшването на две врати.

Когато най-накрая се появи на външната врата, Скот Питърсън определено не оправда очакванията. Слаб като подострен молив и не много висок, по подобие на много от настоящите рокзвезди, той имаше определено невпечатляващо скроена фигура. Косата му беше късо подстригана и тъмноруса. Нямаше никакви морави или оранжеви кичури — не беше ли вече модерно? — както и никакви обици или сенки по очите. Беше облечен в тесни бели джинси и ярка, възширока червена фланелка. Лицето му, въпреки че беше издължено и бледо, не

бе по-изпито, отколкото позволяваха общественото установените норми. Приличаше повече на квартален монтьор, отколкото на бъдещ Елвис Пресли, но всъщност едва ли беше толкова голям, за да си спомня Елвис Пресли.

Джоун се опита да си представи света на младите, за които името Елвис беше просто още една икона от миналото, смътна антика от едно време, което не ги касае, така, както бе Глен Милър за повечето от нейното поколение.

Намали този шум, спомняше си тя да вика баща ѝ. Джоун мърмореше, но правеше каквото ѝ бе наредено, като мълчаливо си обещаваха, че никога няма да остарее толкова, та да не оценява гения на Литъл Ричард, Дион и Белмонтс. Но това поне беше музика! Това беше рокендрол! Децата все още слушаха някои от старите идоли на нейната младост — Мик Джагър и Елтън Джон. Боже мой, помисли си Джоун, докато пристъпваше напред, за да бъде представена, та аз съм по-стара от Елтън Джон!

— Скот, това е майка ми — чу да казва Робин.

— Здравей — казаха си едновременно Джоун и момчето.

Скот Питърсън гледаше право към нея, но тя знаеше, че не можеше да я види. Онова, което виждаше, беше майката на Робин, т.е. всъщност никой. Гледаше през Джоун, сякаш тя беше невидима, по начина, по който младите често гледат по-възрастните, по начина, по който тя самата, осъзна Джоун леко шокирана, продължаваше да гледа на онези от предходното поколение. Образът на майката на Ив — непредупредил за присъствието си и неканен, така както тя често се появяваше и в действителност — изведнъж изникна пред очите на Джоун.

Скот Питърсън продължаваше да я гледа така, сякаш беше слеп. В действителност аз не съм по-възрастна от теб, опита се да му предаде Джоун чрез изражението си. Вътрешно аз съм на твоите години. Разликата не е в мен, а в начина, по който ти ме възприемаш. Отново майката на Ив изникна на преден план във въображението на Джоун. Колко ли трудно трябва да ѝ е на нея, разбра изведнъж Джоун, да бъде смятана за стара, да бъде категоризирана и ограничавана и в края на краищата отхвърляна. И тя ли щеше да свърши така? — запита се Джоун. Образът на майката на Ив бе изтласкан от този на дядо ѝ, заспал в леглото си. Стара и самотна, в старчески дом или на улицата?

— Хм-хм — чу се силно покашляне от площадката на стълбите. Лулу стоеше и усукваше дългата си кестенява коса между нервните си пръсти.

— Това е сестра ми — поясни неохотно Робин и после нарочно добави: — Лулу.

— Лана — последва незабавната поправка.

— Лулу ми харесва повече — усмихнато каза Скот. — „Малката Лулу и Лунетите“. Страхотно име за рокгрупа.

Лулу не отвърна нищо, лицето ѝ замръзна в обожание.

— По-добре да вървим — обади се Робин и собственически хвана Скот под ръка.

— Ще я върна вкъщи до един, г-жо Хънтър — увери Скот Джоун, без всякакво напомняне. — Радвам се, че се запознахме. И с теб също, Лана.

— Лулу — отвърна бързо детето.

— Хареса ти, нали? — попита Джоун по-малката си дъщеря, когато външната врата се затвори. Защо я питаше? Както Робин я беше уведомила преди малко, тя вече знаеше отговора.

— Готин е — отвърна Лулу и се понесе по коридора. — Робин не го заслужава.

— Не можеш ли поне веднъж да кажеш нещо хубаво за сестра си?

— Тя ми вика червей.

— А ти на нея ска... знаеш как я нарече.

— Тази вечер ще дават хубав филм по телевизията. Искаш ли да го гледаме заедно? — попита Лулу, като смени темата.

Джоун последва дъщеря си надолу по стълбите към всекидневната. Лулу се тръшна върху сивото плюшено кресло, а краката ѝ избутаха вървящата към него табуретка на удобно разстояние, докато Джоун припряно нагласяше вертикалните щори на прозорците и затваряше плъзгащата се врата. Навън беше светло и нямаше да се стъмни поне още час. Въпреки това на Джоун не ѝ се нравеше мисълта отвън да виждат вътре в стаята и да знаят, че тя и дъщеря ѝ са сами.

— Какъв е филмът? — попита, като седна върху едно от двете сиви плюшени канапета, разположени под прав ъгъл по средата на просторната стая.

— „Нашествието на крадците на трупове“ — отвърна Лулу.

— Кажи ми, че се шегуваш.

— Би трябвало наистина да е хубав.

— Сигурна съм, че е чудесен. Просто не мисля, че съм в настроение за подобен филм тази вечер. Няма ли нещо друго, което бихме могли да гледаме?

— Мамо-о-о-о... — Думата съдържаше поне три срички в повече, отколкото бе необходимо и Джоун разбра, че да спори означава само да си хаби думите и времето.

— Какво мислиш за Скот? — попита Лулу, докато чакаха да започне филма.

— Изглежда ми добро момче — отвърна честно Джоун. — Само ми се иска да беше с няколко години по-малък и да продължаваше да учи.

— Значи искаш да е някой друг — отвърна Лулу.

Предполагам, че е така, съгласи се мъчливо Джоун и реши, че Скот изглежда достатъчно приятен младеж. Беше любезен; държа се много мило с Лулу; признаваше правилата на Джоун, дори и да не признаваше присъствието ѝ.

— О, не — извика изведнъж Лулу. — Черно-бял е.

— Сигурно е оригиналът.

— Не искам да гледам оригинала — изхленчи Лулу. — Искам да гледам цветния.

— Чух, че оригиналът бил по-добър — каза ѝ Джоун, като се помъчи да си спомни откъде го е чула. От Ив, разбира се. Джоун надникна през полиците с книги на отсрещната стена, сякаш можеше да види в съседната къща и се почуди как ли се чувства приятелката ѝ.

Ив и Брайън бяха купили съседната къща веднага щом бе обявена за продан, малко след женитбата им преди седем години. Всъщност, майката на Ив бе дала парите за наложения платеж. Тя и сега продължаваше непрекъснато да им пробутва по някой и друг долар допълнително, за да могат да си позволяват удобството на лукса. Ив бе споделила всичко това с Джоун и я бе заклела да не казва на никого. Брайън щял да се почувства унижен, излишно бе пояснила тя, ако разбере, че и някой друг знае, че фактически го издържа тъща му. Джоун не бе казвала на никого, дори и на Пол, който щеше да обяви Брайън за глупак, задето е задлъжнял толкова много на една жена,

която едвам понасяше. Джоун се запита кое ли беше дошло първо — дългът или неприязънта.

— Не искам да гледам никакви си стари филми — заяви категорично Лулу, връщайки Джоун в реалността. Детето взе дистанционното и започна да прескача механично през различните програми. Джоун се канеше да възрази, но си спомни, че и на нея не ѝ се гледаше особено която и да било от версиите. И аз ли съм била такава? — почуди се тя, докато дъщеря ѝ нетърпеливо пресяваше различните възможности. Толкова ли съм бързала да изключам миналото?

Джоун се размърда неловко на мястото си, хипнотизирана от визуалната атака на бързите присветвания и неясните образи, които изскачаха от телевизионния екран.

— Би ли престанала вече? — помоли тя по-малката си дъщеря, чийто палец сякаш бе залепнал за дистанционното.

— Не мога да намеря нищо, което да ми се гледа.

— Тогава го загаси.

Лулу погледна майка си така, сякаш горката жена си бе загубила ума.

— Добре, ще гледаме това. — Лулу върна на първата програма.

Гледаха филма мълчаливо, първоначалните резерви на Джоун изчезнаха, докато простият сюжет се развиваше със смразяваща бързина. Гледаше, хипнотизирана, как младият Кевин Маккарти смело се бори срещу извънземното зло, стоварило се върху малкото калифорнийско градче под формата на гигантски пашкули, които имат способността да приемат човешка форма, докато потенциалните им жертви спят. С настъпването на утрото метаморфозата приключва, тялото остава непокътнато, но чувствата са изчезнали. Не искам да живея в един свят без любов, без чувства — разстроена, но красива Дана Уинтър плаче в прегръдките на младия Маккарти, когато филмът приближава развързката си. Не заспивай — предупреждава я той, оставяйки я за малко, за да провери наоколо. Но естествено тя заспива и когато Кевин се връща, Дана вече не е същата нежна, влюбена жена, която е оставил, а съвсем друг човек. „Заспах — казва му тя, после изкрещява: — То е вътре в мен!“ Той побягва.

— Тичай! — подканва го Лулу до нея и Джоун се чуди в кой момент от филма дъщеря ѝ се е преместила до нея на канапето.

Най-накрая го взимат на стоп и го откарват до болницата в близкия град, където той разказва историята си на невярващия медицински персонал.

— Защо не му вярват? — проплаква Лулу.

Как пък не, мисли си Джоун, нежеланият образ на собственото ѝ обезобразено тяло изведнъж проблясва пред очите ѝ, накарай хората да повярват, че животът им е заплашен от куп пашкули!

— Фантастично беше — заяви ентузиазирано Лулу, когато двете с Джоун надигнаха изтръпналите си тела от канапето и се запътиха нагоре да си лягат. — Би ли погледнала обаче под леглото вместо мен? — попита притеснено Лулу, докато Джоун подпъхваше завивките под брадичката ѝ.

Джоун повдигна кремавобялата къдра, за да надникне под леглото.

— Няма пашкули — усмихна се тя, като целуна Лулу по челото. — Лека нощ, сладка моя. Приятен сън.

Джоун започна да се съблича още преди да стигне до спалнята си. Свали останалото от дрехите си, докато отваряше средното чекмедже на скрина. Потърси из него бялата си памучна нощница и си спомни, че я бе оставила за пране. Ръката ѝ се натъкна на една стара тениска на Пол, натъпкана в дъното на чекмеджето. Тя я издърпа и я облече, усети как се увива свободно около тялото ѝ, окуражаващо. Извърна се към леглото и изкрещя.

Застанала на вратата, Лулу на свой ред също силно изкрещя и се втурна в прегръдките на майка си.

— Няма нищо — разсмя се през сълзи Джоун. — Просто ме уплаши. Не те очаквах.

— Мога ли да спя при теб тази вечер? — попита жално детето и Джоун кимна. — Провери ли под леглото?

— Още не — усмихна се Джоун и го направи.

— Няма пашкули?

— Нито следа дори.

Когато се сгушиха една до друга върху огромната спалня, Джоун отново остана поразена колко голямо ѝ се бе струвало леглото през последните няколко седмици. Хубаво беше да усеща някой до себе си. Тя се надигна и целуна дъщеря си по челото.

— Лека нощ, съкровище.

— Мамо — прозвуча тъничкото гласче в тъмното, — мислиш ли, че съм дебела?

— Дебела ли? Шегуваш ли се?

— Робин казва, че съм дебела.

— Робин казва много неща. Не трябва да й вярваш на всичко.

— Но...

— Никакво но. Друг път ще си поговорим за това. А сега, заспивай — не си дебела.

След няколко минути Джоун долови тихото, равномерно дишане на дъщеря си. Самата тя можеше единствено да потъва и да се събужда отново, докато не чу Робин да влиза през външната врата в един без десет. Чак тогава вече можа да се поддаде на умората си. Бързо потъна в дълбок сън, без сънища, с ръце, удобно преметнати през гърба на помалката си дъщеря.

Телефонът иззвъня.

Джоун мигновено скочи и го сграбчи, притисна слушалката до ухото си, без напълно да се е разсънила и да е осъзнала какво прави. Лулу се размърда и се обърна по гръб, но не се събуди.

— Ало? — прошепна Джоун, биенето на сърцето ѝ се чуваше по-силно от гласа ѝ.

— Г-жо Хънтър — подразни я гласът, раздрусвайки я така, че я събуди напълно. — Да не би да си мислехте, че няма да открия новия ви номер? — Неприятна тръпка, подобно на струйка студена вода, пробяга надолу по гръбнака на Джоун.

— Престанете да ме тормозите — рязко отвърна тя, като погледна към луминесцентния циферблат на часовника до леглото и видя, че беше четири сутринта.

— Новите ви брави няма да ми попречат да вляза. — Усети как, без да иска, стомахът ѝ се свива. — Приятни сънища, г-жо Хънтър.

Джоун скочи от леглото и се втурна надолу по стълбите. Движеше се като обезумяла, провери ключалките на външната врата и на плъзгащата се врата в кухнята. После се втурна надолу по стълбите към всекидневната. Навсякъде беше заключено. Надникна през вертикално спуснатите щори към мрака навън, полумесецът смътно очертаваше контурите на басейна. Там някъде ли се спотайваше нейният мъчител? Върна се в преддверието и се загледа в номерираните копчета на прикачената към стената алармена система.

Имаше някакъв начин да се включи системата, когато си в къщата, без да се задейства алармата, спомни си тя, докато отчаяно се опитваше да се сети какво точно ѝ беше казал Хари. Нещо за някакъв друг бутон, който можеше да натисне. Очите ѝ шареха като обезумели по малката кутия.

— Най-долното копче — каза си Джоун на глас, долавяйки любезния глас на Хари в ухото си. Онова без цифра. Просто го натисни и алармата ще се включи. Ще се задейства, ако някой впоследствие отвори вратата или плъзгащите се френски прозорци на долния етаж. Бавно, треперещите пръсти на Джоун се приближиха към копчето. Тя го натисна и видя как малката зелена лампичка светна. Като съдържаше дъха си, зачака нежелания вой на алармата. Но такъв не последва. Направих го както трябва, въздъхна тя, освобождавайки въздуха от дробовете си. Краката ѝ трепереха по пътя обратно нагоре по стълбите, докато проверяваше Робин, преди да се върне в леглото. Сега поне щяха да бъдат известени, ако той се опита да проникне.

Той ли беше? — запита се Джоун, когато главата ѝ потъна в меката възглавница. Гласът беше толкова явно преправен и имаше нещо толкова... неопределено... в него. Каква беше модерната в момента дума? Андрогинно? Това беше терминът, който непрекъснато чуваше във връзка с модния подиум, прическите, рокпевците...

Образът на момчето, слабо като подострен молив, поздрави затворените ѝ клепачи. Той гледеше през нея, сякаш тя в действителност не беше там, после бързо изчезна. Джоун остана будна през останалата част на нощта да гледа как младият Кевин Маккартни прегръща красивата Дана Уинтър за последен път и я предупреждава да не заспива.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Само да ни беше видял — казваше Джоун. — Робин не знаеше, че алармата е включена и бедното дете, мисля, че за пръв път в живота си се събуди преди десет часа. — Робин изсумтя високо някъде отстрани. — Отворила външната врата, за да вземе вестника и алармата се задействала, само да беше чул воя на тези проклети сирени. Тя започна да крещи и ние двете с Лулу се изстреляхме от леглото, и естествено и ние започнахме да пищим, и всички търчахме нагоре-надолу като пациенти на психиатрична клиника, и разбира се, аз не можах да си спомня как да изключа проклетото нещо, та то ви повече от половин час и най-после полицията пристигна, и трябваше да им обяснявам какво се е случило, и е излишно да споменавам, че не останаха очаровани.

— Мамо — намеси се отегчено Робин, — той не те чува.

— Чува ме — продължи упорито Джоун. — Нали, татко? — Джоун се втренчи в светлите очи на дядо си, очи, които гледаха точно през нея, независимо къде заставаше. — Както и да е, трябваше да се обадя на Пол и да му обясня какво се е случило, и да го попитам как да изключи алармата, защото не успях да открия телефонния номер на алармената компания — просто не знам къде съм го сложила — така че той трябваше да звъни по телефоните и да ми се обади пак. Хората от компанията дойдоха и отново ми обясниха цялата работа — което ми струваше само шейсет и пет долара — и сега Пол ми се сърди, полицията ми се сърди и Робин ми се сърди...

— Кой казва, че ти се сърдя? — попита сърдито Робин.

— Както и да е — продължи Джоун и опита да се разсмее, — поне знаем, че алармата работи.

— И аз никога няма да забравя кога точно е започнала Англо-бурската война — изчурулика Лулу от прозореца.

Джоун се усмихна, благодарна, че поне едно от децата се опитва да се включи в разговора. Тя погледна към отсрещния край на стаята, където старият Сам Хенсли седеше и гълчеше дъщеря си и внука си,

после отново се обърна към дядо си, който лежеше неподвижно под един куп завивки. Къде беше отишла борбеността му? — почуди се тя, като си помисли, че би предпочела малко от свадливостта на Сам Хенсли. Хайде, татко, помоли се тя мълчаливо, чувайки гласа на майка си, да видим малко от онзи стар бодър дух.

— Мамо — захленчи Робин, — не може ли вече да тръгваме?

— Не, не може — отвърна рязко Джоун. Незабавно смекчи тона си. — Виж, не идвате тук кой знае колко често. Няма нищо да ви стане, ако постоите мирно няколко минути.

— Той не знае коя съм — възпротиви се Робин.

— Не можеш да си сигурна.

— Линда — простена немощният глас, старческото лице още малко и щеше да бъде погълнато от твърдите бели чаршафи, които се увиваха около някога решителната брадичка. Синята маоистка шапка, която някой беше курдисал на главата му, се спускаше ниско над набразденото от бръчки чело. Кой ли му беше сложил тази шапка? — запита се Джоун.

— Да, татко, тук съм — машинално отвърна тя.

— Кои са тези хора? — Очите му не можеха да се фокусират върху никой конкретно, въпреки че гласът му бе инстинктивно предпазлив.

— Виждаш ли — промърмори Робин, не съвсем под носа си.

— Това са дъщерите ми, татко — отвърна гордо Джоун. — Нали си спомняш Робин и Лулу? — Тя протегна ръце към тях и ги привлече към себе си. — Вероятно няма да ги познаеш, толкова много са пораснали. Това е Робин... — Робин смирено се усмихна, сякаш се беше изправила лице в лице с някой митичен трол и се страхуваше да се приближи прекалено близо. Или може би възрастта беше причината да се бои да се приближи, предположи Джоун, някак си смътно уплашена, че може да се окаже заразно. Така е, помисли си Джоун. На глас каза: — А това е Лулу, мъничкото ми детенце.

— Мамо! — възрази Лулу. — Здравсти, дядо — прошепна, без да е сигурна как трябва да се обръща към този човек. Тя смътно си спомняше този древен артефакт, който вече беше преживял осемдесет и четири години по времето, когато тя се бе родила.

Само ако можехте да го видите преди трийсет години, помисли си Джоун, когато дъщерите ѝ бързо се отдръпнаха на предишните си

места.

— Хубаво, много хубаво — промърмори дядо й, погледът му с едно мигване се фокусира. Той изведнъж се надигна на лакти, за да огледа по-добре сащисаните момичета. — Децата ти могат ли да играят на карти? — отчетливо попита той.

Джоун усети как устните й се разтягат в усмивка, внезапно я обхвана приповдигнато настроение — колко много дъждовни следобеди на вилата двамата с дядо й бяха прекарвали да играят джиг-руми.

Но преди да успее да му отговори, Джоун си даде сметка, че отговорът вече е излишен. Дядо й — старческите очи отново празни, треперещата му глава, потънала в безопасността на възглавниците — пак се бе затворил в единствения свят, с който крехкото му тяло понастоящем можеше да се справи. В стаята изведнъж се възцари пълна тишина.

Джоун погледна към другото легло и видя стария Сам Хенсли, подпрян на няколко възглавници. Посетителите му ги нямаше, очите му бяха замъглени от сълзи.

— Г-н Хенсли — прошепна тихо Джоун, като изплъзна ръка от тази на дядо си и прекоси стаята. — Добре ли сте? Боли ли ви нещо? — Сам Хенсли бавно извърна глава. — Искате ли да повикам сестрата?

Сам Хенсли не отвърна нищо. Но докато продължаваше да се визира в Джоун, съсухрените му, хищнически черти претърпяха едва доловима, но въпреки това бърза и цялостна метаморфоза, любопитство преминаващо в безразличие, безразличие стопяващо се във враждебност и накрая враждебност, изцяло погълната от осезаема омраза, толкова яростна, че Джоун усети как отстъпва с олюляване назад, сякаш беше отблъсната физически. Огромни, костеливи ръце се протегнаха нагоре към нея, като че ли изгаряха от желание да се вкопчат в гърлото й и приглушен вой, който сякаш се издигаше долу ниско от пода, започна да изпълва стаята, принуждавайки застаналите там да напуснат бързо мястото, поради липса на пространство.

— Господи, той е по-зле и от алармата — възкликна нервно Робин от прага. — Какво го задейства?

— Какво му каза, мамо? — попита Лулу.

— Просто го попитах дали е добре.

Ниският вой продължаваше да се надига все по-силно и по-силно, докато през цялото време Сам Хенсли лежеше неподвижно в леглото си, с изпънати напред ръце и ококорени, разярени очи. В следващия миг стаята се изпълни със сестри. Джоун видя да проблясва спринцовка. Тя погледна към дядо си. Със затворени от съня очи, той изобщо не съзнаваше настъпилото около него раздвижване.

— Да тръгваме, мамо — прошепна Робин и я задърпа за ръката.

— Бихте ли излезли навън за няколко минути — помоли една от сестрите, като рязко дръпна пердето около леглото на Сам Хенсли. — От време на време му става нещо. Ще са необходими само няколко минути, за да го успокоим, после можете отново да влезете.

Джоун мълчаливо кимна и изведе дъщерите си от стаята. Всяка една знаеше, че посещението бе приключило. Поеха мълчаливо надолу по коридора. Видяха дъщерята и внука на Сам Хенсли в залата за посетители срещу асансьорите. Марг Кросби пушеше цигара. Синът ѝ гледаше черно-белия телевизор до бледопрасковената стена. Джоун се приближи до жената и внимателно ѝ обясни какво се бе случило.

Марг Кросби повдигна рамене и загаси цигарата си.

— Случвало се е и преди — отвърна тя, като неохотно се изправи на крака. — Идваш ли, Алън? — извика тя на сина си, очите на който останаха приковани към телевизора. — Алън? — повтори тя.

Той се извърна към майка си, сякаш изненадан от присъствието ѝ, но погледът му бързо премина през нея, през Джоун, отправен някъде зад тях. Едва забележима усмивка постепенно се прокрадна към ъгълчетата на устните му. И двете с Марг Кросби бавно и любопитно се обърнаха, само за да видят Робин, с очи, срамежливо сведени надолу и същата едва забележима усмивка върху обилно намазаните ѝ с гланц устни.

— Стой мирен, Роувър — изсмя се многозначително жената и Джоун си помисли, както си беше помислила и предишната вечер за приятеля на Робин, Скот, че той дори не я вижда.

— Време е да си вървим — заяви Джоун, като постави ръце върху раменете на двете си дъщери и ги поведе към асансьорите.

— Г-жо? — провикна се гласът зад нея.

Джоун се огледа да види към коя жена се отнася обръщението и когато осъзна, че е отправено към нея, спря.

Момчето рязко се закова на място, на няколко крачки зад нея.

— Ваши ли са? — попита то. Върху протегнатата му длан лежеше връзка с ключове.

Джоун незабавно позна ключодържателя си. Почувства неочакваната тежест на ключовете, когато момчето ги пусна в ръката ѝ.

— Този път къде ги бях забравила? — попита тя, обзета от чувство за безпомощност.

— На масата в чакалнята — отвърна Алън Кросби и се усмихна отново през нея натам, където стоеше и чакаше Робин.

— Благодаря ви — отвърна му Джоун и го проследи как се отдалечава. Обърна се към дъщерите си. — Вкъщи, Джеймс! — каза тя.

— Наистина, изобщо не се чувствам по-стара от тях — казваше Джоун на Ив, която седеше в кухнята си, пиеше голяма чаша с мляко и нервно мачкаше синия си малиполен халат. — Поглеждам Робин и Лулу и долавям какво си мислят — че ни делят светове — и ми се иска да им кажа, че не хората се променят, ние не се променяме, времената се променят. — Тя замълча, не беше сигурна дали казаното от нея има някакъв смисъл. — Просто ми се иска да можеха да го видят, както аз съм го виждала, да разберат какво беше той.

— Очакваш младежта да разбере какво означава да остарееш? — сподави смеха си Ив. — Как биха могли? А ти можеш ли? Не, щом старите хора не могат да разберат младите, а те някога също са били млади, как очакваш младите хора, които нямат абсолютно никаква база за сравнение, да разберат какво означава да остаряваш. Ако питаш тях, остаряването означава разпадане, а мен ако питаш, абсолютно прави са.

Джоун се разсмя, въпреки че под смеха ѝ се криеше тревога, тревога за потиснатото състояние на приятелката ѝ, за почти тревожния ѝ външен вид. Ив винаги бе полагала извънредни усилия да изглежда ако не поразително, то поне впечатляващо. Единственото впечатляващо нещо в жената, която седеше отсреща ѝ, беше, че пиеше мляко, нещо, което Джоун не бе виждала Ив да прави от години. Тя олицетворяваше стереотипната представа за домакиня от предградията: обути в пантофи крака, неизмита коса, която се нуждаеше от едно добро сресване, размъкната синя роба, безизразни

отегчени очи. Ив не беше от хората, които се оплакват или позволяват на болестта да ги сломи и отпусне. А сега изглеждаше ако не сломена, то тогава разкисната. Това тревожеше Джоун, заплашваше вече и без това разклатените ѝ устои. Да вижда приятелката си, винаги посилната от двете, толкова завладяна от неразположението си. Молеше се докторите да открият в какво точно се състои проблемът на Ив и бързо да го отстранят. Джоун забеляза странно изражение изведнъж да пробягва по лицето на Ив.

— Ив? Има ли нещо? Нови болки ли?

— Не става въпрос за нови болки — призна Ив, отчаянието се бе вкопчило във всяка нейна дума. — А само за една постоянна болка. Продължавам да си мисля, че ще изчезне. Лягам си с надежда, че когато се събудя, всичко ще бъде наред. Но не става така. Ако изобщо нещо става, то става по-лошо. Сякаш се разпространява. Нали знаеш как се чувства човек, когато е на ръба да го заболи гърлото? Така си усещам и аз гърлото, някак стегнато, сякаш нещо ми е приседнало, още малко и ще се задуша. Не можах да мигна цяла нощ. Накрая в шест часа сутринта си премерих температурата.

— И?

— По-висока с половин градус.

— Може би се разболяваш от грип.

— Освен това и се претеглих. Тежах с един килограм по-малко, отколкото посред нощ.

— Хората обикновено тежат по-малко сутрин, отколкото вечер — отвърна бързо Джоун. — Пол веднъж ми каза — продължи тя, като усети как дъхът ѝ се стяга в гърдите, — че теглото на всички варира в рамките на два килограма, в зависимост от това по кое време на деня е и колко вода задържаме, нещо такова.

— И се запичам — продължи Ив, сякаш Джоун нищо не беше казала. — Кълна се, че направо се разпадам. Сякаш цялото ми тяло е решило, че не желае повече да има нищо общо с мен. Погледни ми корема — така съм се издула, че изглеждам както когато бях бременна.

— Бременна ли си? — попита с надежда Джоун.

— Шегуваш ли се? — попита на свой ред Ив. — Мензисът ми дойде. — Очите ѝ изведнъж се стрелнаха към Джоун. — Не смяташ, че имам синдроми на токсичен шок, нали?

— Не мисля, че синдромите ти имат нещо общо с онези, които човек получава при токсичен шок — отвърна загрижено Джоун, споделяйки мигновено тревогата на приятелката си. — Но ако ти е притеснено, недей да си слагаш тампони.

— А какво да правя?

— Слагай си превръзка.

— Господи, боже мой! — възкликна ужасено Ив. — По-добре да получа токсичен шок!

Джоун се разсмя.

— Това повече прилича на онази Ив, която познавам и обичам. Кога ти е следващият записан час за лекар?

— Вторник сутрин при кардиолога, петък сутрин при гинеколога. И още няколко, не помня кога. Не е необходимо да идваш с мен.

— Разбира се, че ще дойда с теб. — Настъпи моментно мълчание. — Може би ще успееш да убедиш Брайън да те заведе на някой филм на ужасите, за да разкараш всички лоши мисли от главата си.

— Не мога да седя изправена толкова дълго време. Освен това, кога за последен път си виждала Брайън?

— Още ли продължава да работи извънредно?

— Човекът си обича работата. Какво да ти кажа? — Ив изведнъж се присви напред, притисна гърди към извивката на бялата си кухненска маса, очите ѝ се затвориха, докато съдържаше дъха си.

— Пак ли те заболя?

— Да го наречем не болка, а спазъм — прошепна Ив, като отново отвори очи и изпусна въздуха от дробовете си. — Не звучи чак толкова страшно. — Тя се изправи и се опита да се усмихне.

— Дай да поиграем на карти — предложи ентусиазирано Джоун, като погледна към полицата на стената, където Ив обикновено държеше всевъзможни неща. — Хайде, ще играем на джин-руми. — Джоун откри едно тесте с карти за игра и бързо ги изтръска от кутийката им, усетила прилив на детинско въодушевление да напират към пръстите ѝ.

— Никога не мога да те бия на джин — намуси се Ив.

— Много късно, вече ги размесвам. — Джоун умело разбърка картите по начина, по който дядо ѝ я беше научил, когато още нямаше

и десет години и започна да раздава. — Десет карти — каза тя. — Никакво вкарване.

— Моля те — подразни я Ив, — та аз съм почтено момиче. — Джоун се изчерви. — Ти раздаваше... това означава, че аз съм първа — заяви Ив, когато Джоун остави тестето на масата. Ив погледна към обърнатата дама каро. — Тази не ми трябва — каза тя, устните ѝ се бяха нацупили.

— На мен също — съгласи се Джоун.

— Тогава аз тегля — обяви победоносно Ив, сякаш това само по себе си беше малка победа и изтегли първата карта от обърнатото тесте. — И тази не ми трябва. — Тя безцеремонно захвърли непотребната карта върху обърнатата дама.

— На мен ще ми свърши работа — отвърна ѝ Джоун и прибра захвърлената от Ив десетка пика, като пусна двойка купа.

— Естествено — изсумтя Ив. — Какво взе?

— Десетка пика.

— Десетка пика значи? Добре, ще го запомня. — Тя изучаваше внимателно двойката купа в продължение на няколко секунди, преди да я вдигне, после веднага отново я изхвърли и си изтегли друга карта, която също захвърли.

Джоун автоматически я прибра.

— Този път какво ти дадох?

— Шестица спатия.

— Шестица спатия, само да не го забравя. А-ха! — възкликна тя, когато Джоун пусна деветка купа и я прибра. — Не трябваше да ми даваш тази.

— Джин ли?

— Не още. Но почти.

Продължиха играта още няколко секунди, без да говорят.

— Брайън споменава ли ти е нещо наскоро за... — започна Джоун, после спря.

— За какво? — Ив отпусна ръката с картите си, веждите ѝ се повдигнаха.

— За онзи тип, който уби онези жени — промърмори Джоун, като се опита да прозвучи небрежно, сякаш нямаше особено значение.

— Тайният ти обожател ли?

— Благодаря ти.

— Извинявай, не исках да те разстройвам. — Тя се разсмя и хвърли вале пика, което Джоун взе. — Какво беше това? — Джоун ѝ показа. — Не, нищо ново. Съобщи ли в полицията за снощното обаждане?

Джоун кимна.

— Казаха, че нищо не можели да направят. Отговорих им, че знае за новия ми телефонен номер, за новите ми брави. Те пак ми заявиха, че въпреки това не можели да предприемат нищо. Отвърнах им, добре тогава, аз какво да направя? Посъветвах ме отново да сменя телефонния си номер и да продължавам да включвам алармата си всяка вечер. Но да бъде така любезна следващия път да си я изключи сама. — Тя се усмихна. — Сякаш бях им объркала плановете с това, че още съм жива. — Джин — добави тя, свали картите си и се опита да прикрие треперенето на ръцете си.

— Мамка му! С една ръка ме водеше. — Ив свали картите си. — Не се страхувай толкова, Джоун. Това е просто някое тъпо хлапе, което си прави гадна шега. Хайде, раздавай! Няма да ме биеш повече. — Джоун разбърка картите отново и ги раздаде. — Сигурно е някой от приятелите на Лулу или Робин. Знаеш колко са проклети децата на тази възраст.

— Не мисля, че някой от приятелите на момичетата е чак толкова проклет. — Джоун взе петица спатия и извади дама пика, поколеба се дали да я пусне, когато видя усмивката на Скот Питърсън върху устните ѝ.

— Пускаш или не пускаш тази карта? — Джоун отдръпна пръсти от гърлото на дамата. — Всеки може да е — продължи Ив. — Онзи камион беше паркиран на алеята ти дни наред. Всеки, който минава, би могъл да го види. Гласът му не ти ли звучи като на някой познат?

— Това е проблемът — звучи като на всеки, когото познавам.

— Чакай малко, каква е тази карта? Аз ще я взема.

Ив изтегли картата от тестето и триумфално я пхна сред тези в ръката си.

— Е, ще го направиш ли? — попита Ив.

— Да направя какво?

— Ще си смениш ли пак телефонния номер?

— Не знам — призна Джоун. — Толкова е досадно. Като си помисля за всички хора, на които трябва отново да се обаждам. Който

и да е, открил го е първия път. Вероятно ще го открие и следващия, независимо с какъв номер ще го сменя и пак ще се върнем там, откъдето започнахме.

— Или пък ще му писне и всичко ще приключи. Освен, ако ти не държиш...

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — заяви Ив, като отметна глава. — Играй. Няма за какво да се тревожиш, освен за това, че те превъзхождам в играта.

Джоун пусна поп каро, който Ив прибра, като хвърли тройка спатия.

— Джин — заяви Джоун, като нервно разстла картите си върху масата. Не беше убедена, че няма от какво да се тревожи и беше озадачена от подмятането на Ив.

— Предавам се. Дядо ти те е научил прекалено добре. По-хубаво да си редя пасианси. — Тя взе тестето и започна да реди картите по масата по съответния начин за пасианс, спря, когато се получиха седем спретнати купчинки. — Така поне мога да лъжа.

— Хората, които лъжат на пасианс, са неуверени в себе си — отвърна Джоун и се усмихна, припомняйки си думите на дядо си.

— Знаеш, че не ме бива да губя — заяви чистосърдечно Ив. — На мен ми дай победа или смърт — изрецитира тя, после се присви на две от болка, като разпиля картите и преобърна чашата пред себе си, разливайки каквото беше останало от млякото на пода. — Мамка му и прасе!

— Аз ще оправя — Джоун грабна гъбата за миене на чинии от мивката и бързо избърса разляното мляко, после се върна до мивката, изплакна гъбата и повторно избърса пода с чиста вода, така че да не лепне. Остави вече празната чаша в мивката.

— Добре ли си? Може би трябва да те заведа до болницата.

Ив отхвърли предложението с нетърпеливо махване на ръка.

— Не ми е за първи път, забрави ли? Няма нищо. Сигурна съм, че ще оцелея до вторник сутринта.

— Защо не си полегнеш малко?

Ив се съгласи с изненадващо малко възражения.

— Току-що се сетих за онази катастрофа, когато дядо ти ни караше на училище един следобед. Спомняш ли си? — попита тя, докато Джоун я водеше нагоре по стълбите към спалнята. — Дядо ти

беше заел средното платно, а някакъв човек искаше да го задмине и накрая се блъсна отстрани в колата ни и двамата започнаха да се карат наред улицата и дядо ти накрая заяви, че не може да си губи повече времето да спори с някакъв идиот, защото внучката му щяла да закъснее за училище и потегли, като остави онзи да крещи по средата на платното и когато по-късно пристигнала полицията, обвинила дядо ти за това, че е напуснал местопроизшествието. Спомняш ли си? — Тя се усмихна. — Нямахме нищо по-важно от внучката му.

Джоун дръпна завивките на голямото легло с балдахин на Ив.

— Пропусна най-хубавата част. — Тя се усмихна, докато наблюдаваше как Ив се пъха под завивките, без да си сваля домашния халат. — Частта, когато се срещнахме с адвоката на дядо ми и той ти зададе няколко въпроса, а ти не можеше да си различиш лявата от дясната ръка и накрая адвокатът се хвана за главата и каза: „Ако искате да спечелите делото, дръжте това момиче далече от съда“. — Джоун се разсмя. Ив затвори очи. — Да ти донеса ли нещо, преди да си тръгна?

Ив си отвори едното око.

— Някъде имаше един брой на „Пийпъл“ — отвърна тя. — Просто го остави на леглото.

Джоун се огледа, но нищо не откри.

— Да нямаш нова домашна прислужница? — попита тя. — Никога не съм виждала тази стая толкова подредена.

— Майка ми „оправяше“ — каза Ив. — Може Брайън да го е взел. Погледни в кабинета му.

Усещането да бъде в къщата на Ив винаги бе странно, помисли си Джоун, докато вървеше по коридора към предната част. Всичко — обърнато обратно на онова, което бе в собствения ѝ дом, смущаващ огледален образ, към който така и не бе успяла да привикне. Кабинетът на Брайън, който се намираше вдясно по коридора, заемаше по-голямата от двете предни стаи. В нейната къща, по-голямата от двете стаи се намираше отляво и принадлежеше на Робин. Джоун хвърли набързо поглед из него — любопитно, но без желание да си навира носа в чужди работи. Почуди се кога ли работеше Брайън тук — толкова рядко си беше у дома. Погледът ѝ небрежно се спря върху огромното разхвърляно бюро. Имаше множество вестници, полицейски наръчник и няколко книги, но нито следа от „Пийпъл“. За миг Джоун се подвоуми дали да не остави на Брайън бележка с молба

да ѝ се обади, но после се отказа. Ив беше обещала, че ще му каже за заплашителните обаждания, които получаваше и вероятно му бе казала. Явно смяташе, че няма за какво да се тревожи, в противен случай щеше да ѝ се обади. Както постоянно повтаряше Ив, всеки получавал заплашителни обаждания. Нямаше за какво да се тревожи. Тя излезе от стаята, въпреки всичко разтревожена.

В отсрещния край на коридора се намираше по-малката от двете предни стаи, стаята, която Ив и Брайън бяха запазили за детска. Джоун се приближи до прага и надникна вътре. Преди шест месеца тя представляваше един розово-бял сън, обзаведена напълно за малкото момиченце, чиято поява аспирацията на околплодните води бе разкрила, че се очаква в началото на май. След години на отчаяние, най-накрая се чакаше бебе, беше ѝ избрано име, необходимите бебешки принадлежности бяха набавени. Сега стаята стоеше празна, бялата люлка бе разглобена, пердетата с къдри — свалени, музикалната дрънкалка натъпкана обратно в кутията ѝ, само нежните тапети на бели и розови райета подсказваха за предназначението, което тази стая бе имала. Джоун точно се канеше да си върви, когато видя разтворения брой на „Пийпъл“ да лежи на пода до голите прозорци. Прекоси бързо на пръсти светлорозовия килим, взе го и незабавно напусна помещението. Какво ли правеше списанието вътре? Дали Ив идваше тук, за да се отдава на тъжни спомени? Ако е така, време е да се направи нещо с тази стая, помисли си Джоун, като реши, че ще го подметне на Ив по възможно най-деликатния начин. Но когато се приближи до леглото ѝ, видя, че вече е заспала. Внимателно остави списанието при краката ѝ и възможно най-тихо напусна къщата.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво мислят, че ви е? — ниската, набита жена с кестеняви кичури в иначе тъмната коса попита разтреперано Джоун. Джоун определи възрастта ѝ на около трийсет, въпреки че беше трудно да се каже със сигурност, тъй като тя притежаваше едно от онези лица, които се състаряват преждевременно, но затова пък след определена възраст изглеждат по-млади. Забеляза обикновената златна халка върху съответния пръст на треперещата лява ръка на жената и отпусна списанието в скута си.

— Аз чакам една приятелка — усмихна се мило Джоун, нямаше търпение да се върне към списанието си, въпреки че в интерес на истината, беше прекалено разтревожена, за да чете.

— Какво ѝ е? — настоя другата жена, явно ѝ се говореше, въпреки потреперването в гласа.

— Не знаят — отвърна Джоун. — В рентгена е.

— И аз чакам за рентгена — кимна младата жена. Изглеждаше непоносимо уязвима. — Има ми нещо на стомаха — продължи тя, почти шепнешком. — Малко съм уплашена.

— Сигурна съм, че всичко ще е наред — отвърна Джоун и с неудобство осъзна изтъркаността на казаното, когато долови гласа на Карън Палмър в думите си.

— Не знам — продължи жената. — Имам... някаква... бучка.

Джоун върна списанието си върху разхвърляната пластмасовата масичка до зеленото винилено канапе, на което седеше. Мислите ѝ бяха заети с Ив.

— Уверена съм, че няма защо да се притеснявате — чу се да казва. Жената направи опит да се усмихне, но Джоун виждаше, че ѝ идва да заплаче. — Как се казвате? — попита тя, по-скоро като средство да отложи тази вероятност, отколкото от искрен интерес. Размърда крака, голи под семплата синя памучна рокля, отлепяйки бедрата си от изкуствената повърхност.

— Лесли. Лесли Фрейзър. А вие?

— Джоун Хънтър.

Лесли Фрейзър отново кимна, докато притеснено потриваше ръце в скута си.

— Имам три малки деца, затова съм така уплашена. Толкова са мънички, за да останат без майка, нали разбирате...

— Хей, хей, я почакайте — прекъсна я бързо Джоун, — кой казва, че някой щял да остане без майка? Дори ако се стигне до най-лошото и те наистина открият нещо, което не трябва, това не означава, че ще умрете. — Образът на собствената ѝ майка пробягна пред очите ѝ. — Просто ще извадят каквото там има и вие отново ще сте добре. Не сте ли чели за невероятния напредък, който медицината направи през последните няколко години? Във всички списания пише. — Тя издърпа един „Тайм“ от камарата върху пластмасовата масичка и небрежно го заразлиства. Не можеше да си спомни дали вътре имаше нещо за чудесата на медицината, или не.

— Доста ужасяващо, нали? — каза Лесли Фрейзър, като кимна към списанието.

— Ужасяващо ли? — попита Джоун, не беше сигурна за какво става дума, докато не погледна наистина към отворената страница в ръцете ѝ. „Престъпления“ гласеше рубриката. „Удушвачът от Лонг Айлънд“. Джоун бързо затвори списанието и го пусна обратно върху масата.

— Е — продължи Лесли Фрейзър и опита да се засмее, — предполагам, че ако едно ти се размине, друго ти се стоварва. Това просто иска да ни покаже колко малко контрол всъщност имаме над живота си.

Джоун нямаше настроение да се задълбочава в подтекста на забележката. Тя нервно огледа притеснените лица около себе си в претъпканата чакалня.

— Шансовете са на ваша страна — обърна се към младата жена.

— Знам какви са ми шансовете — отвърна ѝ Лесли Фрейзър. — Майка ми умря от рак.

— Моята също — автоматично отвърна Джоун, без да помисли, че това едва ли е най-подходящото нещо, което можеше да каже. — Шансовете са на ваша страна — повтори тя с тиха увереност.

— Е, ако не ме убие физически, със сигурност ще ме довърши финансово — продължи Лесли Фрейзър. — Нямаме много пари. Как

можеш да спестяваш с три деца? Съпругът ми в момента работи на две места. Не знам как ще покроем всички медицински разходи.

— Тревожете се само за едно нещо едновременно — отвърна ѝ Джоун.

Тих смях успя да се изтръгне от устата на жената, преди очите ѝ изведнъж да се напълнят с отдавна застрашаващите сълзи.

— Толкова се страхувам — прошепна тя.

Джоун се пресегна и взе ръката на Лесли Фрейзър, без да казва нищо.

— Лесли Фрейзър — извика от прага една млада жена със зелена лабораторна престилка върху бялата си униформа, очите ѝ преглеждаха набързо списъка, който държеше на ръка разстояние пред себе си.

— Ето ме — отвърна Лесли, като вдигна ръка, сякаш се намираше в класната стая.

— Насам — нареди ѝ сестрата и отвори вратата.

Лесли Фрейзър бързо се изправи на крака, въпреки че веднъж направила го, изглежда не можеше да помръдне.

— Късмет — пожела ѝ Джоун.

Лесли Фрейзър кимна.

— Надявам се всичко да е наред с приятелката ви — отвърна тя. В следващия миг изчезна през вратата на рентгена.

Джоун се втренчи в празната рамка на вратата, съзнанието ѝ беше странно изпразнено. „За какво си мислиш по цял ден?“ — бе събрала смелост един ден да попита умиращата си майка и жената, която прекарваше деня да лежи по гръб и да гледа в тавана, я бе погледнала с някога жизнерадостните си очи и ѝ беше отговорила: „За нищо. Странно, нали? Да лежиш ден след ден и да не мислиш за абсолютно нищо“.

Връщайки се рязко в действителността, Джоун осъзна, че се е втренчила в една възрастна жена отсреща. Жената неловко се размърда на мястото си и извърна глава встрани, за да избегне настойчивото критично изучаване, на което усещаше, че е обект. Джоун сведе поглед, като потърси какво да прави с ръцете си. Разсеяно, тя започна да рови из списанията върху масичката до себе си, като внимателно избягваше последния брой на „Тайм“ и накрая се спря на един „Нюзуик“, който вече бе прегледала и знаеше, че е безопасен. Тя запрелиства

страниците и видя, че наистина има статия за няколко наскорошни успеха на медицината. Опита се да я прочете, но всъщност не я интересуваха никакви медицински чудеса. Идваха прекалено късно, за да помогнат на хората, които бе обичала. Колкото и да ѝ се искаше да бъде оптимистка, образът на майка ѝ, тя самата винаги изпълнена с надежда и опитваща се да щади дъщеря си чак до края — „Не се тревожи, пиленце, всичко ще бъде наред“ — продължаваше да ѝ пречи. Джоун безцеремонно хвърли списанието обратно върху купчината и издърпа друго, ръката ѝ мина по корицата на броя на „Тайм“, усети как привлича дланта ѝ подобно на магнит.

След няколко секунди ръката на Джоун — която се държеше така, сякаш си имаше свой собствен живот — се пресегна и го вдигна. Като внимателно отбягваше рубриката за престъпления, Джоун обърна на страницата за кината, прегледа три язвителни отзива за филми, които никога нямаше да гледа, после отгърна на рубриката за книги и направи същото. Прегледа театралните отзиви в рубриката за театри и разсеяно се почуди дали Робин и Лулу биха искали да видят някоя от постановките, после прегледа светската хроника за последните подвизи на богатите и прочутите, преди накрая да отвори на съобщенията, за да види кой се е оженил, родил, развел или умрял. Както обикновено, повечето от изброените хора заемаха последната категория. След това Джоун нарочно затвори списанието, погледна си часовника и се почуди защо ли се бави Ив. Последния път, когато Ив си бе правила изследвания, бе свършила много по-бързо. Бяха ли открили нещо? Джоун отново отвори списанието. Знаеше, дори без да поглежда, на какво ще се натъкне. „Престъпления“, гласеше рубриката. „Удушвачът от Лонг Айлънд“.

Джоун без да иска високо изпъшка и привлече нежеланото внимание на възрастната жена отсреща, която я погледна със зле прикрито раздражение. Като се почувства едва ли не виновна, Джоун се върна отново към статията, усещайки сега погледа на жената върху себе си, сякаш чакаше ново нарушаване на тишината.

Джоун се насили да прегледа спокойно събраните безстрастни факти: и трите убити жени живеяха в Лонг Айлънд; бяха на средна възраст, омъжени, всичките с деца; едната работеше навън, другите две — не. Не съществуваше логичен мотив за убийствата, никаква, освен

най-бегла връзка между жертвите. Всичките бяха подложени на сексуално насилие, преди да бъдат убити.

Очите на Джоун стигнаха до края на страницата и тя отново изпъшка. Жената отсреща стана и се премести в другия край на помещението. Снимки. Три малки квадратни снимки на края на страницата с лицата на убитите жени.

Джоун внимателно разгледа снимките. Нямахше нищо особено впечатляващо в която и да е от жените, осъзна бързо тя. Изглеждаха като домакини и майки от предградията, каквито и бяха: симпатични, привлекателни, но не красиви; двете руси, едната кестенява; обикновени жени, които водеха обикновен живот. Единственото необикновено нещо у тях беше начинът, по който бяха умрели.

Полицията отправяше обичайните предупреждения към жените в Лонг Айленд, да бъдат изключително предпазливи, да не отварят на непознати, да уведомяват полицията за всички подозрителни типове из района. Освен това, отчаяни, полицаите признаваха, че не могат да направят кой знае какво. Грижата за безопасността, подчертаваха те, си остава на жените, които трябва да взимат всички необходими предпазни мерки. „Полицията, която на практика не разполага с никакви улики — завършваше статията, — се съмнява, че ще успее да хване Удушвача от предградията, преди да се е добрал до следващата си жертва.“

Очите на Джоун се върнаха отново към снимките накрая. Тя се почувства засрамена от безпристрастната си оценка, виждайки собствената си снимка — коя ли щяха да използват? — да се намъква вътре в страницата и да заема мястото си до другите. Щяха ли хората толкова бързо да я сведат до симпатична, приятна, обикновена? И не беше ли интересно, долови, че си мисли тя, дето полицията смяташе цялата работа за грижа на жените, а не тяхна?

— Да се махаме оттук — заяви решително гласът някъде до нея.

— Какво става? — попита Джоун, като скочи на крака, пластмасата неохотно пусна бедрата ѝ с високо засмукващо плъок, броят от „Гаймс“ отхвъркна от коленете ѝ на пода, когато забърза да догони Ив.

— Копелето му с копеле — мърмореше си Ив, когато откри стълбището за надолу и започна бързото си спускане.

Джоун се втурна след нея с почти непреодолимото усещане за нещо, което вече се е случвало. Не бяха ли попадали в същата ситуация преди седмици?

— Какво стана? — провикна се тя, но чу в отговор единствено потракващите токчета на Ив. — За бога, Ив, ще паднеш и ще си строшиш врата, ако не намалиш малко. Чакай секунда. Какво стана?

— Къде е колата? — попита Ив, веднага щом излязоха на улицата.

— На паркинга, където я оставихме. Ще ми кажеш ли какво стана там вътре?

Ив се запъти към паркинга, рязко спря и се извърна към сащисаната, разтревожена Джоун.

— Копелето му с копеле — измърмори тя отново и понечи да продължи напред.

Джоун сграбчи Ив за ръкава на бялото ѝ ленено сако.

— Би ли престанала да тичаш и псуваш, и да ми кажеш какво се случи там вътре?

Ив си пое няколко пъти дълбоко въздух и съзнателно се помъчи да се успокои.

— Знаеш ли какво има нахалството да ми каже този задник? — Джоун поклати глава, нямаше търпение Ив да се доизкаже. — Има нахалството да ми каже, че болките ми са изцяло въображаеми.

— Какво?

— Каза ми, че физически ми нямало нищо, поне доколкото той можел да установи, така че явно ми няма нищо, доколкото изобщо някой би могъл да установи...

— Ив, успокой се, нищо не разбирам.

Ив започна да крачи напред-назад по горещия асфалт, силно въздействаща фигура на безстрастния декор от паркирани коли.

— Направи ми същата серия изследвания, както и лекарят в „Нортуест Дженерал“. Естествено, не съм му казала, че вече са ми правени, но му казах за кардиолога и гинеколога, и за онзи тип, специалист по патологични паразитни заболявания и там вероятно ми беше грешката, не биваше да му казвам нищо, копеле такова...

— Ив, успокой се...

— И той заяви, че според него ми нямало нищо, рентгеновите снимки показвали, че всичко е наред. Че съм в цветущо здраве!

Попитах го, ами болката? И той ми отвърна, че тялото ми е претърпяло наскорошна травма, имайки предвид аборта, разбира се, и смятал, че страдам от типичен случай на послеродова депресия. Отговорих му, че не съм депресирана, но той ми отвърна, че клиничната депресия се различава от онова, което ние смъртните смятаме за депресия, аз пък му отвърнах, че няма нужда да ми обяснява какво значи клинична депресия, че съм преподавател по психология и той ми заяви, цитирам: „Малкото знание е нещо опасно“. Можеш ли да си представиш нахалството на този човек? — Тя се завъртя около себе си. — Отвърнах му, че знам разликата между физическа болка и душевно страдание и този надут кучи син ми се усмихна търпеливо, като че ли разговаря с двегодишно хлапе и ми каза: „Понякога съзнанието играе номера“. Съзнанието играело номера — повтори тя невярващо. — И накрая ми изписа валиум!

— Мисли ли, че трябва да се подлагаш на по-нататъшни изследвания?

— Според него, вече съм се подложила на повече от достатъчно изследвания. Попитах го за онези неща, които ти ги навират в гърлото, за да ти погледнат в стомаха. Той ми отвърна, за какво ви е да се подлагате на такава процедура? Аз му казах, искам да стигна до източника на тази болка. Той ми отговори, че щяла да си отшуми сама и истерията с нищо нямало да помогне. Отвърнах му, че единственото, което ме кара да истеризирам, е отношението му и той ми заяви, че винаги мога да си намеря друг лекар. Честно казано, не си спомням какво му тръснах след това. Но каквото и да е било, не мисля, че ще може скоро да ме забрави.

— Да си вървим у дома — предложи Джоун, тъй като нищо друго не й хрумна и поведе приятелката си към колата.

— Можеш ли да си представиш нахалството на този човек? — продължаваше да повтаря Ив, докато Джоун изкарваше колата от паркинга на улицата. — Не може да разбере какво ми има, така че, естествено, трябва да е въображаемо. Попитах го, как си обяснявате отслабването и високата температура? Той ми отговори, че теглото ми било нормално за възрастта и височината ми и че не съм имала температура. Попитах го, как си обяснявате, че стомахът ми не функционира нормално? Знаеш колко редовен стомах съм имала винаги. — Джоун кимна, въпреки че, всъщност, нямаше ни най-малка

представа за състоянието на стомаха на Ив. — Каза ми да взимам валиума и стомахът ми щял да се оправи.

— Значи, може би трябва...

— Какво?

— Може би ще... ти разхлаби стомаха, не знам...

— Естествено, че не знаеш. Валиумът е успокоително, а не лек за рак.

— Кой говори изобщо за рак?

Настъпи неловко мълчание, натежало от неизказани заключения.

— Добре, какво си мислиш, че ми е? — попита тихо Ив.

— Не знам — отвърна Джоун, разтревожена от изненадващото твърдение, въпреки че мисълта ѝ беше минавала на няколко пъти през главата. — Не съм лекар — отвърна неуверено тя.

— Да не мислиш, че те знаят повече от теб? При колко ходих през последните шест седмици? Ами... по един на седмица? Повече? Всичко десетина?

— Не чак толкова.

— Но достатъчно. И нито един от тях не можа да ми каже нищо. Всички тези изтъкнати специалисти не знаят повече от бедния ми семеен лекар, който знае какво — трънки! Междувременно целия минал месец не ходих на училище; не си завърших курсовете, които посещавах, нито си предадох разработките. Дявол да го вземе, догодина отново ще трябва да ги повтарям. — Изведнъж избухна в порой от гневни сълзи.

Джоун бързо отби колата встрани от пътя. Никога преди не беше виждала Ив да плаче. Виждала я бе щастлива, тъжна, развълнувана, отчаяна и побесняла, но никога не беше виждала Ив да плаче. Дори и след като загуби бебето, не си беше оставила място за самосъжаление, скачайки обратно във въртележката на обичайния си трескав ритъм с краткото „Такъв е животът“.

— Ив...

— Защо никой не може да ми каже какво ми е? — проплака тя. — Ти ме познаваш по-добре от всеки, за бога! Знаеш, че не съм хипохондричка. Знаеш, че като кажа, че нещо ме боли, значи наистина ме боли. Аз бях тази, която първоначално настояваше, че ми няма нищо. Бях убедена, че майка ми и Брайън правят от мухата слон.

— Помня...

— И сега, когато болката наистина е непоносима, когато, кълна се, нищо в тялото ми не функционира както трябва, защо сега всички ми казват, че ми няма нищо?

— Кой друг ти е казал, че ти няма нищо?

— Ами, никой от останалите доктори не беше толкова безочлив, като този мухльо, но повечето намекнаха същото. Знаеш колко многозначителни са лекарите. Направих си всички изследвания на кръвта; прегледах се при всички специалисти. Резултатите са негативни. И сега Брайън...

— Какво Брайън?

— Познаваш Брайън, той е много безцеремонен. Заяви, че след като докторите не могат да открият нищо, значи не е нещо сериозно, така че да не му обръщам внимание. Да не обръщам внимание на болест, която не ми дава нито да се храня като хората, нито да спя като хората, нито да сега като хората... да не обръщам внимание на болка, която не ми позволява да стоя изправена повече от пет минути. Да изляза и да ида да си направя косата. Да си купя нови дрехи. Ако бях мъж и имах проблеми с безценния си малък пенис, нямаше да ме отпращат толкова лесно. Тогава нямаше да ми казват да отида да си направя косата! — Тя се огледа наоколо, сепната и загубила ориентация. — Защо сме спрели?

Джоун веднага запали колата отново и я отдели от бордюра.

— Просто ще продължим да ходим по доктори, докато не открием какво ти е — отвърна решително тя. — Познавам те. Знаем, че щом се оплакваш, нещо не е наред. Ще продължаваме с прегледите, докато не открием какво има.

— А дотогава вече може да съм мъртва — отвърна й Ив и Джоун изведнъж избухна в смях. — Нещо смешно ли казах? — попита приятелката й, като изтри последните следи от сълзи.

— Не — усмихна се Джоун. — Разбира се, че не. Просто водихме същия разговор, но си бяхме разменили ролите, следобед, когато за пръв път те водих до болницата. Когато намерих вестника върху колата си и ти се обади в полицията, и те казаха, че нищо не можели да направят, докато онзи не предприемел нещо, и аз казах: „Дотогава може да съм мъртва“ или нещо подобно. Не си ли спомняш?

Ив поклати глава.

— Обаждал ли ти се е пак напоследък? — попита тя. Нямаше желание, осъзна Джоун, да променя темата на разговора, да измества фокуса на вниманието от себе си.

— Два пъти. Затварям веднага, щом чуя гласа му.

— Добре правиш — разсеяно отвърна Ив.

— Не смятам, че е безвреден хахо — продължи нерешително, като за първи път се осмели да изрази на глас най-дълбоките си страхове. Видя как снимките на убитите жени се появяват в огледалото за обратно виждане. — Наистина смятам, че е... същият, който е убил онези жени. Мисля, че изчаква удобен момент, следи ме, играе си с мен... нали знаеш, както котката си играе с мишката, преди да я убие.

— Хайде, Джоун — разсмя се Ив. — Не смяташ ли, че малко драматизираш?

Джоун повдигна рамене, почувства се леко засегната — тя бе уважила трагичното излияние на Ив, прекалено много ли беше да очаква да ѝ бъде позволена същата привилегия? Но не отвърна нищо.

— Кажи ми, Джоун — продължи Ив, гласът ѝ придоби непринудена, спокойна нотка, — има ли някой вкъщи, когато ти се обажда?

— Какво искаш да кажеш?

— Сама ли си, когато се обажда, или понякога има някой с теб?

Джоун трябваше да си помисли за миг.

— Май че обикновено съм сама, поне в стаята. Освен, когато се обади в нощта, през която Лулу спеше при мен.

— Но тя не е чула нищо — беше твърдение, а не въпрос.

— Ами, тя не се събуди — възпротиви се Джоун. — Защо? Накъде биеш?

Ив поклати глава.

— Наникъде — отвърна и погледна през прозореца.

— Какво се опитваш да намекнеш? Че си въобразявам разни неща ли?

— Не съм казвала такова нещо.

— Какво тогава?

— Понякога съзнанието играе номера — отвърна Ив, с невидими кавички около думите, които лекарят преди малко бе използвал по отношение на самата нея.

Джоун се почуди дали бе преднамерен изборът на точно същите думи и дали Ив съзнателно бе направила така, че да прозвучат толкова жестоко.

— Говори ли с Брайън? — попита Джоун, като реши да не обръща внимание на намеците в твърдението на Ив.

Тонът на Ив стана отбранителен.

— Разбира се, че говорих с Брайън — отвърна тя. — Нали ти ме накара? Препоръча същите неща, които всички ти казахме — ако някой ти се обажда да ти говори мръсотии, да му затваряш телефона.

— Не съм сигурна дори дали е мъж — напомни ѝ Джоун. — Гласът е толкова странен.

— Ами, разбира се, че е мъж — заяви Ив, като не остави място за спор. — Жените не се обаждат да говорят мръсотии на други жени.

— Става дума за нещо повече от неприлични обаждания! — поправи я ядосано Джоун. — Той заплашва, че ще ме убие. Казва, че аз съм следващата. Защо ме гледаш така?

Джоун долови моментно колебание в очите на Ив.

— Просто се чудех — призна Ив, лицето ѝ се отпусна в мила усмивка, — дали обажданията започнаха преди, или след като Пол си тръгна.

Джоун не отвърна нищо, усети как раменете ѝ увисват и гърбът ѝ се отпуска върху меката кожена тапицерна на седалката, беше прекалено объркана и разстроена, за да оспорва казаното от приятелката ѝ.

— Не твърдя, че някой не ти се обажда — повтори извинително Ив, когато Джоун зави по алеята пред дома си. — По дяволите, не знам какво говоря. Джоун, погледни ме. Моля те. Съжалявам. Погледни ме. — Джоун загаси двигателя и издърпа ключа от стартера. Бавно се извърна към приятелката си от почти трийсет години. — Моля те, забрави всичко, което ти наговорих. Не го мислех наистина. Бях бясна на този глупав доктор и отчаяна, защото никой не може да разбере какво ми има, така че си го изкарах на теб. Докторът ми заяви, че проблемите ми са въображаеми, така че и аз ти казах същото. За какво са приятелите? Много зряло, нали? Дай на малката психоложка златна звезда, задето се държи като голяма. Моля те, прости ми, Джоун. Не исках да го кажа. — Джоун кимна. — Знаеш, че те обичам — продължи Ив. — Просто съм толкова разстроена.

— Знам. И те разбирам, наистина те разбирам.

— Аз пък знам, че няма за какво да се тревожиш — отвърна Ив.
— Ако някой тук ще умира, това ще съм аз, така че да не си посмяла да си присвояваш правото ми, ясно?

Джоун видя, че Ив говори сериозно, че наистина е уплашена.

— Няма да умреш — повтори тя. — Обещавам ти — кимна, когато видя, че Ив чакаше да ѝ каже точно това.

Ив придърпа приятелката си към себе си и я стисна толкова силно, че Джоун усети, че ѝ е трудно да си поеме дъх.

— Моля те, не ми се сърди — прошепна тя.

— Не ти се сърдя — отвърна честно Джоун и поглади Ив по косата. — Първата ни караница — усмихна се тя.

— Май че да — ръката на Ив потупа косата, която Джоун беше погалила. — Толкова е суха — подхвърли, като се опита да прозвучи нехайно. — Нали си спомняш, че винаги съм имала мазна коса.

— Ще се оправяш — успокои я Джоун.

— И ти — отвърна ѝ Ив.

Двете жени излязоха от колата, вратите им се затръшнаха едновременно.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Джоун стоеше гола по средата на помещението, което ѝ служеше за гардероб, с намръщено изражение върху лицето си и един куп разхвърляни дрехи на пода около голите си крака. Тук просто нямаше нищо, което да ѝ се иска да облече. Всичко, до което се докосваха ръцете ѝ, изглеждаше чуждо и непознато, сякаш беше купено от някой друг. Някой, без абсолютно никакъв вкус или усет за стил, помисли си Джоун, докато издърпваше една рокля в морскосиньо и бяло от закачалката ѝ и я вдигаше към изпотените си гърди.

Защо се потеше? Тя никога не се потеше. Къщата имаше климатична инсталация; защо ѝ беше толкова горещо? Джоун захвърли роклята на пода — не ѝ стоеше. Правеше я да изглежда като домакиня на средна възраст. Въпреки че беше точно такава, каза си тя, това бе последното нещо, на което искаше да прилича. Беше прекалено строга, прекалено старомодна, с тази спретната малка якичка а ла Питър Пан и подчертаващото талията, синьо кожено коланче. Мразеше тази рокля. Какво изобщо я беше накарало да я купи? Ако имаше снимка с тази рокля, реши Джоун, несъмнено именно нея щяха да използват във всички вестници, след като откриеха обезобразеното ѝ тяло. Жертва номер четири, видя тя изписано под усмихнатото ѝ, невзрачно лице. Симпатична, щяха да си кажат хората (както тя самата беше отбелязала за останалите жертви на Удушвача). Приятна. Обикновена.

Може би трябваше да изтича сега навън, помисли си Джоун едва ли не в приповдигнато настроение и да се снима в една от онези малки кабинки, която ти вадят четири снимки за долар или каквото там струваше вече, само че да закачи с карфичка една малка бележка върху бялата, питърпановска якичка, която да гласи: „Нали ти казах“ с дебели, черни букви. Не, поправи се тя, като ритна роклята встрани, морскосини букви. Да отиват на роклята. Не ставаше, обаче, бележката не отиваше на роклята!

Тя смъкна друга дреха от закачалката, бяла ленена рокля, която продавачката в „Бергдорф Гудман“ я бе убедила да купи, въпреки че

беше в разрез с разбиранията ѝ. Какви разбирания? — запита се тя, когато я допря до себе си. Това несъмнено беше най-стилното нещо, което притежаваше, но бе почти прозрачно и това означаваше, че трябва да носи подплата, а беше прекалено горещо за подплата, пък ленът и без друго се мачкаше толкова бързо, въпреки че продавачката я бе уверила, че трябвало да изглежда намачкана, така се носело. Но Джоун винаги се беше чувствала неудобно от гънки — непрекъснато копнееше да грабне ютията. Достатъчно ѝ бе, че се чувстваше неловко, не желаше и да изглежда така. Искаше да бъде красива. Мечтаеше Пол да я погледне и да я сграбчи в прегръдките си, и да ѝ каже колко съжالياва, какъв глупак е бил и ако само тя можела да му прости и да си го прибере обратно, той би прекарал остатъка от живота си в опити да поправи стореното и всичко това пред учителя по математика на Робин, г-н Ейвъри, който щеше да се усмихне и да заяви, че е уверен, че проблемите, които има с Робин, ще се оправят начаса, че съжالياва, че ги е обезпокоил. А те ще му се усмихнат, сълзи на благодарност ще се стичат надолу по щастливите им лица и ще му кажат да не се извинява, в края на краищата нали той е човекът, който ги събра отново заедно.

Джоун хвърли бялата ленена рокля на пода и усети как по бузата ѝ се стича сълза. Това никога нямаше да стане, помисли си тя! Никога нямаше да стане, защото нямаше какво да си облече! Щеше да се срещне с Пол в кабинета на г-н Ейвъри след час — Мили боже, след един час! — и щеше да е облечена в същите стари дрехи, като жената, която беше оставил и Пол щеше да я погледне и да се усмихне — старомодността ѝ щеше да подсили решението му да я напусне — и щяха да седят един до друг, без да се докосват, все още загрижени родители, ако не друго, и да изслушат каквото там г-н Ейвъри имаше да казва, а после щяха да отидат да обядват някъде — Пол се бе съгласил на предложението ѝ за обяд, може би това беше знак, че му липсва? — и щяха да обсъдят тревогите на г-н Ейвъри, и да се опитат да намерят най-добрия начин да се справят с проблемите на Робин по цивилизован път. Цивилизован! Точно това беше проблемът с всичките ѝ дрехи. Бяха прекалено „цивилизовани“. Можеха спокойно да я погребат в която и да е от тях.

Телефонът иззвъня.

Джоун стоеше като закована по средата на гардеробната и гледаше към него. Знаеше, че е тук вътре, помисли си тя, усещайки как нова вълна от пот покрива тялото ѝ. По някакъв начин можеше да вижда в това малко помещение без прозорци; знаеше, че е гола; дори сега очите му я оглеждаха внимателно, пръстите му опипваха плътта ѝ, забиваха се в прекалено очебийните гънки. Джоун стоеше неподвижно, като сдържаше дъха си, докато телефонът не престана да звъни: да не би звукът от дишането ѝ да я издаде. После продължи да рови из дрехите, треперещите ѝ ръце се спряха на една тюркоазена лятна рокля, в която поне имаше искрица младост. Изтича до скрина с чекмеджета в спалнята, като се навеждаше, за да не се показва по прозорците, въпреки че в момента никой не работеше в задния ѝ двор. Издърпа най-горното чекмедже, извади чифт обикновени бели бикини и съответстващ сутиен — защо нямаше нещо по-секси? — и ги нахлузи. Пръстите ѝ се затрудниха с кукичката на белия памучен сутиен. Защо нямаше някое от онези дълбоко изрязани дантелени комплектчета, които Ив непрекъснато си купуваше? Тя си отбеляза наум да си купи няколко в най-близко бъдеще. Може би, ако имаше достатъчно време, можеше да спре до някой магазин на път за училището на Робин и да си вземе нещо. Погледна си китката, видя, че не си е сложила часовника и се обърна към будилника до телефона. Десет без десет — нямаше да има никакво време.

Какво си мислеше всъщност? Тя се разсмя, с онзи рязък, отсечен смях, който ти пресяда на гърлото. Намъкна тюркоазената рокля. Пол едва ли се интересуваше от бельото ѝ. Нямаше да го види. Имаха среща с учителя по математика на Робин след четирийсет минути, за да обсъдят поведението на по-голямата им дъщеря и след това щяха да обядват — по предложение на Джоун — за да си поговорят допълнително за нея. Нямаше да има никакви романтични срещи в близката хотелска стая за десерт.

Джоун влезе в банята и се огледа във високото човешки бой огледало. Един бърз поглед бе достатъчен да я убеди, че съпругът ѝ от почти двайсет години няма да бъде чак толкова погълнат от страст, та да бърза да види какво бельо е подбрала за случая.

Злобно опъна назад косата си и реши, че проблемът изобщо не е в дрехите, а в лицето ѝ. Трябваше ѝ просто нова глава, помисли си тя, изръмжавайки неодобрително на отражението си. Изглеждаше толкова

бледа. Като се върна обратно до прозореца в спалнята и нахлузи чифт стари сандали на краката си — какво ставаше с ноктите на палците ѝ? — тя се загледа в неразборията, която някога представляваше добре поддържана морава и градина. Лятната ми вила, без да бия път, помисли си тя унило, загледана в празната бетонна дупка, била някога заден двор.

Бяха изминали десет дни откакто никой от работниците не се беше мяркал наоколо; седем дни, откакто накратко бе уведомена, че „Басейни — Роджърс“ е предадена в ръцете на съдия-изпълнител и пет дни, откакто Пол ѝ беше казал, че се опитва да задвижи отново нещата.

Грим, хрумна ѝ изведнъж, малко грим. Тя бързо се запъти към банята, рязко отвори аптекката и извади кутията със скъпи тубички, която Ив веднъж, с хиляди уговорки, я беше убедила да купи, въпреки че не можеше да си спомни кога за последен път бе използвала някоя от тях. Хубава си си, както си си, винаги я беше учила майка ѝ и Пол ѝ бе повтарял неведнъж, че не обича никакви изкуствени неща. Въпреки това, малко грим нямаше да навреди. Не толкова, че да се забелязва; просто достатъчно, за да подчертае разликата. Тя разтри малко руж върху бузите си, реши, че не е достатъчно и сложи още малко. Сега пък беше прекалено. Бързо го изми и опита отново. След четири подобни опита, все още не беше доволна. Трябваше да попита Ив как се прави. Остави бузите си и се пресегна за спиралата, започна внимателно да завърта извитата четчица нагоре с поредица от бавни, внимателни движения.

Телефонът иззвъня. От неочаквания звук грубо си бръкна със спиралата в окото, клепките ѝ бясно започнаха да мигат от внезапната остра болка. Джоун затисна дясното си око с ръка, за да престане паренето и когато се погледна миг по-късно, видя, че е размазала туша по цялата си буза.

— Страхотно — каза тя високо, гласът ѝ трепереше, очите ѝ бяха изпълнени със сълзи на самосъжаление. — Просто великолепно. Колкото повече се приближава... — промълви тя, припомняйки си старата реклама на „Клерол“: една красива млада жена тича на забавен каданс през море от цветя, за да се хвърли в прегръдките на тръпнещия си от желание любим.

Телефонът продължаваше да звъни.

— Дяволите да те вземат! — изкрещя Джоун към него. — Виж какво си направих заради теб. Не ти стига, че ще ме убиваш, трябва да съсипеш и грима ми! — Тя разярено се понесе към телефона и рязко го издърпа от поставката му.

— Ало! — изрева тя, стягайки тялото си в очакване на странния стържещ глас, който мигновено щеше да превърне плътта ѝ в желе.

— Джоун?

— Уорън? — За миг се обърка. Защо ли се обаждаше брат ѝ? В Калифорния още нямаше седем сутринта. Освен ако не се бе случило нещо. — Какво има? Добре ли сте всички?

— От тази страна всички сме добре — отвърна той рязко. — Ти си тази, за която се притеснявам.

— Аз ли?

— За бога, Джоун, защо не ми каза?

На Джоун ѝ трябваше малко време, за да се съвземе от объркването си и да разбере за какво говори Уорън.

— Имаш предвид за нас с Пол ли? — попита тя.

— Между другото! Защо не ми каза?

— Не исках да те разстройвам. Надявах се, че всичко ще се е оправило досега — обясни тя, като си помисли, че точно в този момент от живота си не изпитва нужда от подобен разговор.

— Но не е.

— Не е — призна тя. — Поне не още. Но днес ще обядваме заедно с Пол и...

— Вчера говорих с Пол.

— Така ли? — Глупав въпрос, помисли си Джоун, след като го зададе. Как иначе щеше да разбере за раздялата им? — И той какво ти каза?

— Ами, можеш да си представиш като какъв идиот се почувствах — започна Уорън, заобикаляйки въпроса ѝ. — Потърсих те на стария номер, но ми казаха, че е закрит, така че се обадох на Пол в кантората и го попитах какво се е случило, последва онова неловко мълчание и той накрая ми заяви: „Искаш да кажеш, че Джоун не ти е казала?“. И аз отвърнах: „Какво да ми е казала?“. И той ми каза.

— Какво ти каза?

— Какво ми каза ли? — повтори той. — Каза ми, че вие двамата сте се разделили, че си имал отделен апартамент в града, че някакъв

мръсник те тормози по телефона. Джоун, добре ли си?

Естествено, че не съм добре, помисли си Джоун.

— Естествено, че съм добре — отвърна. — На Пол му трябва време, за да... премисли нещата. Объркан е, това е всичко.

— Искаш ли компания? Глория може да дойде със самолета за няколко дни...

— Не, добре съм, наистина. — Ако признаеше нуждата от компанията на Глория, това само още повече щеше да разтревожи брат й. Какъв смисъл имаше да го прави?

— Глория иска да ти каже няколко приказки.

— Здравей, Джоун. — Глория винаги звучеше така, сякаш носът й току-що е доловил миризмата на нещо неприятно. — Как си?

Джоун й отговори, че е добре. Не й каза, че си е размазала туша по цялата буза, че няма нищо свястно да облече, че подът на гардероба й е затрупан с нахвърлени дрехи, че задният й двор е затрупан с изоставен бетон, че най-добрата й приятелка се е разкапала и че тя е все по-убедена, че ще е следващата жертва на Удушвача от предградията. Каза, че е добре, защото знаеше, че това е, което Глория иска да чуе.

— Е, хубаво. Искам да кажа, знам, че такъв е животът и всичко останало — продължи Глория, — но се опитай да не го приемаш много на сериозно. Разбираш какво имам предвид.

— Мислех си, че ще идем да обядваме някъде — възропта Джоун.

— Знам, съжалявам — каза Пол, с лека нотка на раздразнение в гласа. — Направих опит да ти се обадя тази сутрин, когато това изникна, но никой не вдигна. — Джоун си се представи как стои посред гардеробната си, а телефонът звъни пронизително от масичката до леглото. — Наистина съжалявам, Джоун. Но нищо не мога да направя. Става дума за важен клиент и когато ме кани на обяд, това е повече от обикновена покана, ако разбираш какво имам предвид. — Джоун погледна към пода. (Разбираш какво имам предвид — изрече отново снаха й от почти пет хиляди километра разстояние.) — Виж, имам обаче време за по едно кафе — додаде той, тонът му се беше смекчил.

— Къде? — попита Джоун, погледът ѝ се плъзна из пустия училищен коридор.

— Тук трябва да има кафе, нали?

— Тук? В училището?

— Какво по-подходящо място за обсъждане на проблемите на Робин?

Трябва да се възхитиш на умението му, помисли си Джоун, когато съпругът ѝ я хвана за ръка и я поведе надолу по широкото стълбище към кафетерията. С едно-единствено изречение бе казал всичко: бяха тук, за да разговарят за проблемите на дъщеря им, а не за техните; беше решен да не допуска нищо повече; да се опитва да направи нещо друго едва ли щеше да бъде уместно, като се има предвид мястото и времето. Да се държим като нормални хора, предупреждаваше той, естествено и най-вече съдържано.

Джоун потърси опора в перилата, когато Пол пусна ръката ѝ. Усети как коленете ѝ се удрят едно в друго, забави крачка, страхуваше се да не падне и да го накара да се почувства още по-неудобно. Мирисът на храна започна да се смесва с други познати миризми, на мръсни чорапи и физкултурен салон, на тебешир и черни дъски, на отчаяние и ентузиазъм. На младост, осъзна тя, като зърна тях двете с Ив, когато видя две момичета да се кикотят до отворените си шкафчета, облепени със снимки на настоящите младежки идоли.

— Пристигнахме — заяви Пол и бутна двете крила на вратата на кафетерията, като отстъпи назад, за да пусне Джоун да влезе първа.

(— Насам! — провикна се веднага Ив към нея и заподскача на място. — Можеш да вземеш сандвича, който майка ми ми е приготвила — пак салам, ако искаш вярвай. Сигурно имам акции във фабрика за салами. Майка ти какво ти е направила? Риба тон, страхотно, ще си ги разменим.)

— Какво искаш? — Пол грабна един поднос от купа и го плъзна по металните пръчки към касата.

— Само кафе — отвърна Джоун, връщайки се рязко в действителността и отново съзря Ив, когато видя едно високо стройно момиче, може би петнайсетинагодишно. Гъстата му червеникава коса бе хваната отзад на неравна конска опашка, завързана с тъмнозелена панделка.

В цялото помещение имаше само шепа ученици, масите бяха стриктно подредени в дълги редици. Няколко от децата се извърнаха да я огледат, когато тя последва Пол към една маса до прозореца, който се намираше над главите им, така че единственото, което човек можеше да види от училищния двор, бяха крака. Пол премести двете чаши от покрития с петна оранжев поднос и плъзна таблата на близкостоящата маса. Изучаваше внимателно кафето си, сякаш очакваше всеки момент някой да започне да го изпитва върху него, с което напомни на Джоун за дъщерята, за която бяха тук да говорят.

— Е, какво мислиш за онова, което Ейвъри имаше да ни казва?
— попита той най-накрая.

— Мисля, че е много загрижен за Робин.

— Не смяташ ли, че преувеличава?

Тия дни не всички преувеличават, искаше ѝ се да му заяви, но вместо това отвърна:

— Не, не смятам.

— Искам просто да кажа, че е юни, за бога, децата не ги свърта на едно място. Днес следобед училището свършва, остават само годишните изпити и той дори призна, че Робин със сигурност ще ги изкара.

— Загрижен е за догодина, поведението ѝ...

— Ще се оправи до есента.

— Така ли? Защо? — Джоун се сепна от собствения си въпрос не по-малко от съпруга ѝ. — Ще бъдат ли нещата по-различни наесен? — настоя тя.

— Джоун...

Джоун погледна към покритите с точици плочки на бледия, облицован таван.

— Съжалявам — извини се тя бързо. — Просто не смятам, че можем да си позволим да пренебрегваме въпроса.

— Никой не пренебрегва въпроса. Няма съмнение, че ще трябва да проведем един разговор с Робин, да я накараме да разбере сериозността на поведението си, че не може да си позволи да започне идната година по начина, по който завършва тази, че трябва да посещава всичките си часове, че да бяга от който и да е от тях е напълно недопустимо.

— И кога ще ѝ кажем всичко това?

Пол не отвърна нищо, а отпи голяма глътка от кафето си.

— Ще говоря с нея в събота и неделя — каза той най-накрая, като многозначително си погледна часовника.

— Пол, трябва да поговорим. — Джоун долови потрепването в гласа си, ненавиждаше се заради това.

— Ние говорим — отвърна той, като нарочно се направи, че не разбира и отказвайки да я погледне в очите, отпи още една голяма глътка от чашата си.

— Липсваш ми — прошепна тя.

Пол се огледа и на двете страни с явно неудобство.

— Ако имаш нужда от нещо...

— Имам нужда от теб.

— Не му е мястото сега.

— А кога? Непрекъснато повтаряш, че ще се обадиш, но не го правиш. Надявах се, че ще можем да поговорим, докато обядваме.

— Обясних ти вече за обяда.

— Не в това е въпросът.

— Въпросът е, че не съм имал достатъчно време — отвърна й той, както вече веднъж й бе обяснил. — Едва започвам да свиквам да бъда сам. — Той вдигна глава от масата и я погледна право в очите, гласът му беше съвсем тих, едва се чуваше. — И ти също трябва да свикнеш.

— Не искам да свиквам — отвърна му тя, изненадана от собствената си самоувереност.

— Ще трябва — повтори той. — И е време да престанеш да ми се обаждаш в кантората за всеки малък проблем, който изникне.

— Това не е малък проблем. Г-н Ейвъри...

— Не говоря за г-н Ейвъри. Става въпрос за неща, като сметката за газта...

— Във фактурата беше допусната грешка. Сумата не излизаше.

— За „Спортс Илюстрийд“...

— Не знаех дали искаш да подновиш абонамента си.

— Би могла и ти да решиш.

— Не исках да взема погрешно решение! — Джоун незабавно избухна в сълзи. — Извинявай — изхълца тихо тя, издърпа една хартиена салфетка от алуминиевата поставка и си издуха носа. — Не исках да се разплача.

— Не — отвърна нежно той, пресегна се през масата и взе ръката ѝ в своята. — Аз съм този, който трябва да се извини. — Джоун го погледна обнадеждено. Това е моментът, в който ми казва какъв глупак е бил и моли да му простя, ако само му позволя да се върне, той ще прекара остатъка от живота си в опити да поправи стореното. — Не трябваше да казвам нищо — изрече той вместо това. — Знаех, че не му е нито времето, нито мястото. Господи, Джоун, караш ме да се чувствам като някакъв гадняр!

Джоун покри очи със свободната си ръка и толкова силно прехапа долната си устна, че усети вкуса на кръв.

— Размазах ли се? — попита, когато той отдръпна ръката си. Тя разсеяно отметна косата си и нервно започна да си играе с деколтето на роклята си.

— Не — отвърна Пол, погледът му беше мил, гласът — нежен. — Изглеждаш чудесно. Знаеш, че винаги съм харесвал тази рокля.

Джоун се усмихна.

— Обичам те — прошепна тя, без да поглежда към него, устните ѝ потрепериха, въпреки напразните усилия да ги овладее.

— И аз те обичам — каза той.

— Тогава какво правим?

Пол поклати глава.

— Не знам — призна си.

— Върни се у дома.

Той погледна към вратата на кафетерията, когато една двойка шумно влетя вътре. Смееха се и игриво си подхвърляха закачливи обиди един на друг.

— Не мога — заяви той и въпреки че думите му се загубиха в раздвижването, настъпило около тях, на Джоун ѝ трябваше само да погледне към очите му — решително съсредоточени върху сега вече празната му чаша — за да разбере какво бе казал.

— Г-жо Хънтър — провикна се гласът от срещнатата страна на фойето.

Джоун рязко се извъртя и за малко не се блъсна в една жена в екип за тенис, която вървеше след нея.

— Съжалявам, не исках да ви стресна — извини се Стив Хенри, докато прекосяваше зелено-бялото фоайе на клуба.

— Забравила ли съм си нещо на корта? — попита Джоун и веднага зарови из чантата си за ключовете.

— Не — засмя се той, на лявата му буза се появи трапчинка. — Отмениха ми урока, така че се почудих, дали не бихте желали да изпиете с мен чаша кафе. Можем да си поговорим за това колко се е подобрила играта ви през последните няколко седмици — добави той.

— Не мисля — отвърна бързо Джоун.

— Не мислите, че играта ви се е подобрила или не мислите, че бихте искали да изпиете с мен едно кафе?

— И двете, страхувам се. — Имала бе достатъчно разговори на кафе за един ден. — Малко съм закъсняла.

— Разбира се — отвърна той не принудено, като продължи да върви с нея към вратата. — Какво става с приятелката ви, червенокосата...

— Ив ли?

— Да, Ив, с лошия форхенд и дяволития смях.

Джоун се усмихна в знак на съгласие. Смяхът на Ив наистина беше дяволит, сякаш знаеше нещо, което останалият свят не знаеше, но можеше да бъде придумана да го сподели.

— Ще я видим ли някога пак?

— О, сигурна съм, че ще възстанови уроците си, веднага щом се почувства по-добре.

— Надявам се — отвърна той, — въпреки че ще трябва да поработи здраво, за да ви настигне.

— Не съм убедена.

— Кой е учителят тук? — Джоун се опита да му върне усмивката, но имаше нещо в русолявия, прекрасно изглеждащ без каквото и да е усилие Стив Хенри, което я караше да се чувства неловко. — Днес направихте няколко много хубави удара — продължи той. — Накарах ви да потичате из целия корт, но вие успяхте да ги хванете всичките.

— И да ги запратя право в мрежата.

— Все още не замахате достатъчно през цялото време — съгласи се той. — Но, не знам, усетих появата на някаква нова

агресивност днес следобед. — Джоун не можа да сдържи смеха си. — Ето, значи знаете за какво говоря, нали?

— Вижте ми пръстите — проплака тя, не знаеше какво друго да каже. Погледна надолу към сините на цвят нокти, които се подаваха под каишките на сандалите ѝ. — Изглеждат така, сякаш ще паднат.

— Вероятно ще загубите ноктите — отвърна той спокойно. — Маратонките ви сигурно са прекалено малки. За тениса ви трябва половин номер по-големи. Иначе пръстите ви се притискат в кожата отпред, тъй като нямат достатъчно място да се движат.

— Имат такъв прекрасен син оттенък — усмихна се тя, когато стигнаха до външната врата.

— Също като очите ви — отвърна ѝ той.

О-хо, помисли си Джоун, изненадана и същевременно загубила дар слово, вече не става въпрос за тенис.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Да, и тогава ти какво му отговори?

— Какво искаш да кажеш, какво да му отговоря? Нищо не му отговорих.

— Джоун, за бога — възкликна нетърпеливо Ив, — мъжът явно те сваля, казва ти, че ноктите на краката ти са същия цвят като очите ти... — Двете жени изведнъж избухнаха в смях. — Добре де, не е най-романтичното нещо, което е можел да ти каже, но е доста мило.

— Очите ми не са сини, кафяви са.

— Колко си придирчива. Не това е важното. Важното е, че той ти е казал какви хубави очи имаш. Кога за последен път някой ти е казал нещо подобно? — Джоун се усмихна, спомни си, че и тя самата се бе питала същото неотдавна. — Важното е — продължи Ив, — че той явно те харесва.

— Мен — заяви Джоун, въпреки че това несъмнено беше въпрос.

— Защо не? — попита Ив.

Двете жени стояха до вградената готварска печка в кухнята на Ив и наглеждаха съботната вечеря, която Ив приготвяше.

— Поотпусни се малко, направи си няколко руси кичура и ставаш една много красива жена.

— Мисля, че всички онези рентгенови лъчи са ти увредили мозъка — отвърна закачливо Джоун на приятелката си, въпреки че ѝ беше благодарна за комплиментата.

— Ти не си на ред, ако не се възползваш от онова, което Стив Хенри ти предлага.

— И какво е то?

— Едно от най-хубавите двацет и девет годишни тела, които някога съм виждала. Хайде, Джоун, ако не за друго, направи го заради мен.

Джоун високо се разсмя.

— Не мога — отвърна тя най-накрая.

— И защо не, по дяволите?

— Защото съм омъжена жена.

Последва дълга пауза, преди Ив отново да проговори.

— Мислиш, че Пол си седи по цяла вечер вкъщи и разправя на всички, че е женен мъж?

— Какво искаш да кажеш? — Още преди въпросът да е излязъл напълно от устата ѝ, Джоун вече съжаляваше, че е попитала.

— Виж, не казвам, че има някаква сериозна връзка...

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Не знам нищо със сигурност — отстъпи Ив.

— Какво си чула?

— Няколко души са го виждали нагоре-надолу.

— С кого? — Въпросът беше изтикан от гърлото ѝ от внезапно ускореното биене на сърцето ѝ.

— Някакво момиче. Джуди еди-коя си. Никой не я познава. — Тя повдигна рамене, лицето ѝ изразяваше подходящо за случая презрение.

— Блондинка, естествено.

— Млада?

— Двайсет и пет — трийсет.

Джоун се вкопчи в кухненския плот на Ив, търсейки опора.

— Слушай — продължи бързо Ив. — Не ти казах за тази блондинка Джуди еди-коя си, за да те разстройвам. Казах ти за нея, за да си размърдаш задника. Случаят ти чука на вратата, за бога. Колко шансове като този си мислиш, че ще имаш още? Стив Хенри е страхотно парче. Знаеш ли каква издръжливост имат двайсет и девет годишните мъже? Помисли си, Джоун. Това е всичко, за което те моля.

— Какво, по дяволите, става тук? — провикна се мъжки глас от трапезарията. — Мислех си, че ще вечеряме все пак.

— Вечерята идва — провикна се Ив, като шумно заразмества различни тенджери върху котлоните на печката, без в действителност да прави нищо. — Важното е, Джоун — продължи тя шепнешком, — че Пол не прекарва вечерите си сам в новия си апартамент, потънал в дълбок размисъл; той също така излиза... и не мисли. — Ив извади една голяма огнеупорна купа и няколко дълбоки чинии и започна да подрежда вечерята, която беше приготвила. — Брайън е в ужасно настроение — уведоми тя Джоун, когато наближиха свързващия с трапезарията портал, ръцете им бяха отрупани с разни вкуснотии. — Опитай се да не говориш за работата му, става ли?

Джоун кимна, чувстваше се скована от върха на разрошената си кестенява коса до яркосините нокти на краката си. Вече не беше гладна, въпреки апетитните миризми и се съмняваше, че изобщо ще може да каже нещо на Брайън с огромната буца, заседнала в гърлото ѝ.

— Е, как са момичетата? — питаше Брайън, голямата му уста беше натъпкана догоре с храна.

— Добре са — отвърна механично Джоун. — Е, всъщност, не, не са добре — поправи се, като вдигна поглед от недокоснатата си чиния с пригответено по китайски говеждо върху гарнитура от ориз, което Ив, без всякакво съмнение, бе готвила цял ден. — Искам да кажа, що се отнася до здравето, добре са, доколкото знам. Но Лулу ме побърква с годишните си изпити, убедена е, че ще се провали на всичко, а пък Робин ме побърква, защото е сигурна, че ще вземе всичко, без изобщо да си мръдне пръста. Излезе тази вечер, защото Господ забранява да си стои вкъщи събота вечер. А пък Лулу си е у дома и учи, като не спира да плаче, защото в понеделник има изпит по история и единствената дата, която помни, е началото на Англо-бурската война, а естествено, тази година не са учили нищо за Англо-бурската война.

Брайън се разсмя.

— Защо точно Англо-бурската война?

— О, това е комбинацията от цифри на алармената ни система.

— Разбрах, че сте имали нова фалшива тревога тази сутрин — отвърна Брайън, докато си сипваше още салатата.

Джоун кимна.

— След като повторих на децата един милион пъти, преди да отворят вратата да проверяват, за да са сигурни, че алармата е изключена, познаяте кой забрави и направи точно каквото не трябва? — Джоун се усмихна тъжно. — Е, поне имаше какво да разказвам на дядо.

— Как е той?

— Не е добре. — Джоун поднесе вилицата към устните си, после я снижи, без да сложи нито залче в устата си. — Започва да придобива леко сивкав оттенък по краищата.

— Държиш алармата включена, дори и когато си си у дома ли? — попита Брайън, професионалните му инстинкти ги върнаха отново към първоначалната тема на разговор.

Джоун кимна.

— Чувствам се по-спокойна откакто почнаха телефонните обаждания.

— Какви телефонни обаждания? — попита Брайън.

Внезапно силно издрънчаване — вилицата на Ив се удари в чинията ѝ, сякаш бе паднала от ръката ѝ — премести центъра на вниманието обратно към страната, от която седеше Ив. Тя тронаво се изправи на крака, като събори винената си чаша и разля онова, което бе останало от скъпото бургундско в салатата си.

— О, господи — простена Ив, — изглежда отново имам бодежи!

— Къде? — попита Джоун, озовала се незабавно до нея.

— На обичайните места — изохка тя, когато се опита да се засмее. — Сърцето, дробовете, стомаха, слабините...

— Какво да направим? — попита Джоун Брайън, който не помръдна от стола си.

— Има валиум в аптекката в банята ни... — започна той.

— Нямам нужда от валиум! — изкрещя Ив. — Имам нужда от лекар, който да разбере какво ми е. Мамка му, виж покривката само! — Джоун видя яркото кървавочервено петно, което се оформяше почти като поставка около чинията на Ив.

— Няма нищо, ще я изпера — предложи Джоун. — Може би трябва да се качиш горе да си полегнеш.

Ив погледна към съпруга си, който невъзмутимо си седеше от срещната страна на масата, без изобщо да се помръдне.

— Добре — съгласи се тя.

— Ще ти помогна.

— Не, мога и сама. — Ив се измъкна от придържащата я прегръдка на Джоун, превита надве напред. — Скоро ще сляза пак — обеща тя. — Довършете си вечерята.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб догоре?

— Искам да изпереш проклетата покривка, преди напълно да се е съсипала — отвърна тя, като се опита да се усмихне. — И искам да замахнеш силно към Стив Хенри, по дяволите!

Ив изчезна нагоре по стълбите с подходящия драматичен апломб.

— Какво беше всичко това? — попита Брайън, когато Джоун се зае да попива разляното вино със салфетката си.

Джоун понечи да раздигне чиниите.

— Канех се да ти задам същия въпрос — отвърна тя, без да го поглежда.

— Седни — отвърна ѝ той спокойно, но с непогрешима заповедническа нотка. — Не съм довършил още вечерята си. А ти изобщо не си докоснала своята. Хайде, майката на Ив ще бъде неимоверно щастлива да ни купи нова покривка. Ще може да направи нещо полезно и поне десетина минути няма да ми диша във врата. Яж!

Джоун неохотно се върна на мястото си и студено изглежда съпруга на Ив, чието лице бе изненадващо мило, въпреки резкостта в гласа му. Не направи усилие да прикрие неодобрението си.

— Смяташ ме за студенокръвен кучи син, нали? — попита той.

— Вероятно не бих се изразила точно така — призна Джоун, — но да, това като цяло е вярно описание. — Изненада се на собствената си прямота. При друг случай би намерила начин да заглади думите си, така че да не рискува да накърни чувствата му. Но точно в този момент дълбоко се съмняваше, че Брайън Стенли изобщо има някакви чувства.

— Не знаеш цялата истина, Джоун — отвърна ѝ просто той, дълбоко поставените му очи не издаваха нищо. Очите на полицай, улови се, че си мисли тя.

— Знам, че най-добрата ми приятелка изпитва ужасни болки и че съпругът ѝ изглежда така, сякаш пет пари не дава.

Брайън Стенли нетърпеливо забарабани с пръсти по масата.

— Повтарям — отвърна той, гласът му беше спокоен, — не знаеш цялата истина.

— Може да не знам цялата истина — започна Джоун, като използва думите му, — но познавам Ив. Тя не е жена, която истеризира при няколко слаби пробуждания. Винаги се е владяла. Дори и след като загуби бебето, тя се стегна и продължи да живее живота си.

— Не смяташ ли, че точно това е малко странно?

Въпросът му завари Джоун неподготвена.

— Какво искаш да кажеш?

— Една жена опитва в продължение на седем години да има дете и на четирийсетгодишна възраст най-накрая забременява, разбира, че бебето е момиче, избира му незабавно име, Жаклин — въпреки шумните протести на майка ѝ, бих добавил — после обаче загубва бебето и се връща отново към предишния си живот, сякаш нищо не се е случило. Не проронва дори сълза. За бога, Джоун, аз плаках!

— Ив никога не е показвала чувствата си пред другите.

— Аз не съм другите — аз съм съпругът ѝ! — Брайън осъзна, че е повишил тон и дълбоко си пое въздух, като погледна към стълбите.
— Има и други неща.

— Какви, например?

— Поотделно не означават кой знае какво — призна той, — но ако ги събереш заедно... прилича малко на разкриване на престъпление.

— Не е престъпление да си болен.

— Не казвам, че е.

— Тогава защо не ѝ помогнеш?

— Опитвам се. Но тя не приема помощта, която аз ѝ предлагам.

— А именно?

— Искам да отиде на психиатър.

— Защо? Защото един от лекарите предположи, че симптомите ѝ са психосоматични ли?

— Не само един от лекарите. Джоун, моля те, изслушай ме. Ти може да си единственият човек, който е способен да я убеди да получи помощта, от която има нужда. Ти си единственият човек, в чиито съвети се вслушва. — Брайън спря, сякаш очакваше Джоун да каже нещо, но тя мълчеше, чакаше го да продължи. — Както казах — започна отново той, — това е комбинация от неща.

— Какви, например?

— Например, винаги, когато ходим на кино, тя държи да седне до пътеката.

— Какво! — Джоун не можеше да повярва. За какво говореше този човек? — Какво значение има това? Много хора обичат да седят до пътеката.

— Но отказват ли да отидат на кино, ако не могат? — Брайън замълча. — Отказват ли се от филм, за който са стояли един час на опашка, защото не могат да получат местата, които желаят? Тя никога не използва асансьор — продължи на един дъх Брайън, сякаш се страхуваше, да не би Джоун отново да го прекъсне. — Готова е да се качи и да слезе двайсет етажа, но не и да се качи на асансьор. — Джоун се готвеше да се възпротиви. — И не ми казвай, че много хора изпитват страх от асансьори. Знам го. И аз самият не съм луд по тях. Но това не означава, че няма да приема покана за вечеря, защото

хората живеят в небостъргач или няма да отида някъде, където асансьорът не може да бъде избягнат.

— Сигурна съм, че Ив не би позволила на подобни неща да я спрат.

— Ти не живееш с нея, Джоун. Аз живея. Знам точно какво „тези неща“ я възпират да направи. Вече почти не излизаме. С годините става все по-лошо. Кога за последен път си спомняш двамата с Ив да сме ходили на почивка?

— Не можеш да виниш Ив за това. Ти си този, който непрекъснато работи.

— Тя ли ти го каза? — Той се изправи и прокара огромната си ръка през къдравата си кестенява коса, осейваща се напоследък все по-нагъсто и по-нагъсто със сребро. — Виж, вярно е, работя усилено и работя много. Защо не? Ако трябва да бъда откровен, напоследък няма за какво толкова да се прибирам у дома. — Той замълча, като погледна надолу към масата.

Джоун се изненада колко уязвим изглеждаше този много едър, много корав мъж точно сега. Следващите думи явно костваха много усилия, за да бъдат формулирани, бяха прекалено болезнени, за да бъдат изречени на глас.

— Ив не ме обича — промълви бавно той, сякаш за пръв път признаваше пред себе си този факт. — Ако трябва да бъда напълно искрен, не смятам, че изобщо някога ме е обичала. Мисля, че се омъжи за мен, защото знаеше, че това ще вбеси майка й, ако наистина държиш да разбереш мнението ми — добави той, вече развълнувано. — Но не за това става дума. Въпросът е, че не може да се говори за каквито и да било взаимоотношения помежду ни. Що се отнася до Ив, тя направи голяма грешка преди седем години и сега иска да има колкото е възможно по-малко вземане-даване с мен и моя свят.

— Брайън, това не може да е истина. Тя щеше да има дете заради теб, за бога!

— Заради майка си, искаш да кажеш! — Той вдигна ръце нагоре. — Добре, добре, може би преувеличавам малко, може би греша, може би тя ме обича...

— Сигурна съм, че те обича. Ив непрекъснато говори за теб. Много се гордее с теб, знам го.

— Откъде знаеш? Какво ти казва?

Джоун се помъчи да си спомни нещо хубаво, което Ив някога ѝ е казала за Брайън. Тя се загледа в изненадващо добродушното му лице. („Повярвай ми, лицето му не е най-забележителното в него“ — чу я да казва.)

— Ами, естествено, никога не е навлизала в подробности — запъна се Джоун с известно неудобство, — но знам, че намира... работата ти за много интересна — заяви тя, не беше в състояние да надвие над себе си, за да обсъжда сексуалния им живот.

— Работата ми ли? — изсмя се високо той. — Ив обича кръв и вътрешности! По-голямата част от работата ми е адски досадна. Не би могло по-малко да я е грижа за работата ми. Какво ти е разправяла за сексуалния ни живот?

— Единствено, че е доста повече от задоволителен — отвърна тихо Джоун, после побърза да добави: — Всъщност, страхотен.

— Сексуалният ни живот е несъществуващ — отвърна рязко той.

— Ами, предполагам, че след аборта... — Джоун се запъна, още веднъж забележката му я завари неподготвена.

— Няма нищо общо с аборта. От години сексуалният ни живот куца! — Той се извъртя и уморено се отпусна обратно на стола си. Последва продължително мълчание. — Виж, не знам как или защо навлязох в тези подробности. Както вече казах, те нямат нищо общо. — Той горчиво се изсмя. — Животът ми няма нищо общо с това.

Джоун усети как очите ѝ се изпълват със сълзи. За пръв път, откакто бе започнал да говори, разбираше точно какво иска да каже. („Разбирам, че това е твоят живот и всичко останало — беше заявила снаха ѝ, — но опитай се да не приемаш нещата прекалено сериозно.“)

— Та бях тръгнал да ти разправам, че двамата с Ив не сме ходили на почивка заедно от години. И то не защото аз съм прекалено зает. А защото тя не иска да лети със самолет.

— Много хора не обичат да летят със самолет — продължаваше упорито Джоун.

— Не обичат, но го правят. Имам само две седмици отпуска, Джоун. Нямам време да пътувам с кораб до Европа. Но добре, да забравим за пътуването със самолет, дадох ти го като пример, но факт е, че дори и ако предлага да отидем с кола някъде, до Бостън, за бога, или до Торонто, където и да е, отговорът е не. И искаш ли да знаеш

защо? — Джоун беше почти убедена, че не иска, но също толкова сигурна, че той ще ѝ каже. — Защото не можела да остави майка си!

— Какво? Брайън, та това е смешно. Ив трудно издържа в една стая с майка си повече от две минути.

— Знам. Също така знам, че поради някаква причина, тя се чувства отговорна за нея и няма да я остави. Взаимоотношенията им са много сложни. Замесена е и доста голяма доза вина. По дяволите, аз съм ченге, а не психиатър. Но ти казвам, че има доста неща, които стават в главата на Ив и за които ти не знаеш и че майка ѝ е в основата на всичко.

— Добре — отвърна Джоун, като се помъчи да пресее обърканите пластове мисли. — Може би Ив има някакви проблеми. Признавам, че не съм съзнавала дълбочината на някои от фобиите ѝ, но все още не смятам, че това означава, че болките, които изпитва...

— Говорих с всички лекари, с някои дори повече от веднъж. Всички казват едно и също нещо — че физически на Ив ѝ няма нищо, че изследванията не показват никакви отклонения от нормалното. Джоун, никой не изпитва болки по цялото си тяло едновременно. Ив я боли навсякъде. Заведи я при един лекар, има болки в гърдите. Заведи я при друг, те са в слабините. Стомахът ѝ не е наред, оплаква се тя, теглото ѝ намалява, температурата ѝ се повишава. Става въпрос за половин килограм и половин градус! Изхвърлих проклетия термометър; тя си купи нов. Казвам ѝ да престане да си мери проклетата температура, а тя ме гледа накриво. Състоянието ѝ е болезнено маниакално.

— Но нея я боли!

— Не се съмнявам в това. Повярвай ми, нито за миг не съм се съмнявал. Какво да ти кажа! — Той безпомощно се огледа из стаята. — Говорих с психиатърката в службата. Попитах я какво мисли.

— И?

— Тя каза, че ѝ звучало като напълно типичен случай на послеродова депресия, вследствие на аборта; същото, което и останалите лекари заключиха. Каза ми, че не трябва да позволявам да бъда манипулиран, че не трябва да угаждам на болестта на Ив, защото само ще я засиля, че трябва решително да настоявам Ив да поговори с някого на професионална основа, но естествено, Ив не иска и да чуе. Твърди, че знаела достатъчно за психиатрите, за да е напълно убедена,

че не иска да има нищо общо с тях. Казва, че не било необходимо да се защитава пред мен или да се извинява, защото нея я боляло, а не мен. Побеснява, дори ако само предложи да иде при някого. Джоун, толкова ли е страшно? Та това продължава вече почти два месеца. Тя ходи при половината специалисти в Ню Йорк; записала си е час при останалата половина. Ще ходи при всякакви лекари, защо да не отиде и на психиатър? Искам да кажа, дори и да греша и наистина се окаже нещо физиологично, нещо, което изследванията не са открили, какво ще ѝ навреди толкова да поговори с някого за това, за да се научи да се справя с него? Ако изпитваш ужасни болки, няма ли да направиш всичко възможно, за да се отървеш от тях, дори и това да означава разговори с някой хахо? — Джоун го погледна в очите, но не отвърна нищо. — Съжалявам. Нямах намерение да ти стоварвам всичко това на главата.

— Ив е най-добрата ми приятелка. Искам да ѝ помогна, ако мога.

— Тогава убеди я да отиде на психиатър — помоли я Брайън. — Съжалявам, ето пак започвам. Професионални навици, предполагам. Извинявай, явно точно сега и ти си имаш достатъчно проблеми. Какво беше онова за някакви телефонни обаждания, които получаваш?

Внезапната смяна на темата обърка напълно Джоун.

— Какво?

— Преди Ив да получи кризата си, ти спомена нещо за това, че се чувстваш в по-голяма безопасност с включена алармена система, откакто започнали телефонните обаждания.

— Да — потвърди Джоун, нивото на адреналина ѝ се покачваше, умът ѝ бясно превърташе лентата. — Получавам заплашителни обаждания. Ив не ти ли е споменавала за това? — попита тя и видя как той поклати глава. — Е, може да ти е казала, че са неприлични обаждания.

— Никога не ми е споменавала нищо за никакви обаждания, точка.

— Сигурен ли си? — На Джоун изведнъж ѝ прималя. — Обеща ми, че ще ти каже. Каза ми, че ти е казала.

— Единственото нещо, за което двамата с Ив сме говорили през последните няколко месеца, са всевъзможните ѝ болести и болезки. Какви са тези заплашителни обаждания?

Джоун му разказа за поредицата телефонни обаждания, среднощните заплахи, вестника, оставен върху стъклото на колата ѝ, фактът, че бе сменила телефонния си номер и въпреки това обажданията продължаваха.

— Ив съвсем нищо ли не ти е споменала? — попита тя отново, въпреки че вече знаеше отговора.

Брайън поклати глава.

— Искаш ли нещо за пиене? — предложи той, като се запъти към барчето.

— Не, благодаря ти. — Тя го гледаше как си налива една пълна чаша бренди. — Пол смята, че драматизирам — продължи тя. — Ив също — добави. — Може би затова нищо не ти е казала.

Брайън високо се изсмя и бързо удари една глътка.

— Намерил кой да говори за драматизиране. — Той отпи още една голяма глътка. — Но вероятно е права, че няма за какво да се тревожиш. Откачени типове като Удушвача от предградията изкарват всички останали кукувци от черупките им. През ръцете ни са минали хиляди откачалки, които вече направиха самопризнания за убийствата. — Той изгълта останалото от чашата си. — И не мога да ти кажа точния брой на жените, които се обадиха да съобщят за обаждания като тези, които ти получаваш, въпреки че...

— Въпреки че какво?

— Пазиш ли още вестника, който е бил оставен на стъклото на колата ти? — Джоун поклати глава. Беше го изхвърлила отдавна. Брайън повдигна рамене. — И така, и така сигурно нищо нямаше да можем да извлечем от него. — Ръката му се протегна към бутилката с бренди, но после се отдръпна. — Сигурен съм, че няма за какво да се тревожиш — побърза да я увери той още веднъж, въпреки загрижения поглед в очите му. — Вероятно е някой тъп ненормалник и за съжаление, както вече са ти казали от полицията, ние сме с вързани ръце. Най-доброто, което мога да те посъветвам, е онова, което и Ив вече ти е казала: бъди изключително предпазлива, промени си отново номера и междувременно продължавай да му затваряш телефона.

— Не съм сигурна дори дали е мъж — чу се Джоун да отвръща, почти машинално, осъзна тя, като се почуди защо ли си правеше труда.

Брайън я погледна с едва доловим, но въпреки това безпогрешен интерес.

— Какво те кара да мислиш така?

— Нещо в гласа му. Нито мъжки, нито женски. Въпреки че — добави тя, като се опита да се засмее, не беше съвсем сигурна накъде биеше той, — Удушвача от предградието едва ли би могъл да бъде жена.

— Знаеш ли нещо, което ние не знаем? — попита той и Джоун се почуди дали наистина говори сериозно.

— Не те разбирам — запъна се тя. — Четох, че жертвите на Удушвача са били изнасилени.

— Чела си, че върху тях е било извършено сексуално насилие. Има разлика.

— Не разбирам — повтори отново Джоун.

— Страхувам се, че не мога да го кажа по-ясно.

— Твърдиш, че убиецът може да бъде и жена?

— Това е една твърде далечна вероятност, гарантирам ти; би трябвало да бъде изключително силна. Но много жени в днешно време тренират боди билдинг. Кой знае? Всичко е възможно. Освен това, който ти се обажда, не е непременно убиецът. Вероятно е просто някой изперкал хахо, който здравата го е загазил и твърде вероятно би могъл да се окаже и жена.

— Ив казва, че жените не се обаждали да говорят мръсотии на други жени.

— Ив казва много неща — отвърна многозначително Брайън, като се приближи зад нея и сложи ръце на раменете ѝ — нещо, предназначено явно да бъде успокоителен жест. — Виж, опитай се да не се тревожиш. Ще говоря с лейтенанта ми за това, ще видя дали не може някой да обикаля около къщата ти на определени интервали. И естествено, ще те държа под око.

— Благодаря ти — отвърна признателно Джоун. Чувстваше, че вероятно вече трябва да си ходи, но ѝ харесваше сигурността, която ѝ даваха мъжките ръце. Тя потупа косматите му пръсти. — Наистина съм ти благодарна.

— Просто бъди предпазлива — отвърна ѝ той, няколко минути по-късно, докато я изпращаше до външната врата.

— Кажи на Ив, че вечерята беше чудесна и че утре ще ѝ се обадя.

— Ще ѝ кажа — отвърна Брайън и я проследи как прекосява моравата и тичешком се изкачва по стъпалата.

Тя му махна за довиждане и зарови из чантата си за ключовете.

— Къде са? — измърмори на висок глас, когато не успя да ги открие. — По дяволите, сигурно съм ги забравила у Ив. — Обърна се натам, където беше стоял Брайън, но той си беше влязъл обратно в къщата и бе затворил вратата. Подвоуми се дали да изтича обратно. — По дяволите, утре ще си ги взема — реши, натисна звънеца и зачака. Очите ѝ внимателно оглеждаха нагоре-надолу тъмната улица. — Щял да ме държи под око — промърмори тя, като отново погледна обратно към къщата на Ив и видя как нещо бързо се отдръпна от прозореца на малката спалня отпред. — Хайде, Лулу, къде се бавиш?

Отново натисна звънеца и чу камбанките.

Изведнъж един мощен глас прогърмя в тъмнината.

— Кой е? — избоботи гласът и Джоун усети как мускулите на врата ѝ болезнено се свиват, когато ужасено се отдръпна.

— Господи, боже мой! — извика тя, осъзнавайки, че гласът е на Лулу и че идва от малката кутия до звънеца, част от новата интерком система, която беше инсталирала.

— Мама е — отвърна тя, сърцето ѝ биеше лудо.

— Къде са ти ключовете? — попита детето, когато отвори вратата и отстъпи назад, с решително забит в земята поглед.

На Джоун ѝ беше достатъчно само да я погледне, за да разбере, че нещо не е наред.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво има? — попита незабавно Джоун.

Лулу поклати глава и се извърна встрани.

— Нищо — измърмори тя.

Джоун се протегна, хвана дъщеря си за рамото и насила завъртя момичето към себе си, като нежно повдигна брадичката му.

— Кажи ми — настоя тя. Лулу започна да пристъпва от крак на крак и да поглежда ту на едната, ту на другата страна, избягвайки пронизателния поглед на майка си. — Какво има, Лулу? Какво се е случило? — Очите на Лулу за кратко се спряха върху тези на майка ѝ, преди да потърсят безопасността на заобикалящите ги стени. Отвори уста, сякаш се канеше да проговори, но не каза нищо. — Някой по телефона ли се обади? — попита Джоун, като сдържаше дъха си.

— Не — отвърна Лулу, явно изненадана от въпроса. — Кой трябваше да се обади? — Отново тялото ѝ започна ритмично да се поклаща напред-назад.

— Лулу, нещо не е наред. Видях го в минутата, в която прекрачих прага. Да не сте се карали пак с Робин, преди тя да излезе? — Лулу силно разтърси глава. Прекалено силно, помисли си Джоун. — Какво се е случило, Лулу? — търпеливо попита тя, страховете ѝ отшумяха.

— Не искам да ти кажа.

— Това е ясно. Както е ясно и че има нещо общо с Робин. — Лулу вдигна глава и понечи да се възпротиви, после бързо сведе отново поглед към земята, без да каже нищо. — Обиди ли те с нещо? — Лулу поклати глава. — Да не би случилото се да има нещо общо със Скот Питърсън?

— Не — заяви Лулу, малко прекалено решително. — Да — прошепна тя.

— Той... той ли те обиди с нещо? — попита спокойно Джоун. Видя как очите на Лулу се изпълват със сълзи. — Лулу, да не те е докоснал по начин, който те е накарал да се почувстваш неудобно? — Лулу погледна към пода, дясната ѝ ръка избърса една търкулнала се

сълза. — Лулу, кажи ми. Не е моментът да си играем на отгатни-отгатнах.

— Не ме е пипал! — проплака Лулу. Тя се извърна от майка си и бързо се затича по стълбите нагоре към стаята си.

Джоун остана във фоайето, опитвайки се да реши какво да направи: можеше да последва дъщеря си горе и да продължи да я засипва с въпроси, докато не получи задоволителен отговор; можеше да почака и да разпита Робин, когато тя се прибереше; можеше да си легне и да не прави нищо, което, в интерес на истината, ѝ се искаше най-много, и да се надява, че проблемите сами ще се разрешат. Нещата сами си знаят как да се оправят, опита се да се убеди сама и се обърна към стълбите.

Лулу стоеше горе на площадката.

— Робин и Скот пушеха марихуана — заяви тихо тя.

Джоун почувства, че цялото ѝ тяло се вцепенява.

— Какво?

Лулу си замълча, знаеше, че майка ѝ е чула онова, което беше съобщила.

— Моля те, не го казвай — прошепна Джоун, повече сама на себе си, отколкото на дъщеря си. Тя се запъти към стълбището и се свлече на най-долното стъпало. Усети как Лулу се приближава зад гърба ѝ, ръцете на детето обвиха покровителствено раменете ѝ, когато то се намести на стъпалото зад нея. — Как стана? — попита Джоун, искаше ѝ се да не трябва да изслушва отговора.

— Скот дойде да я вземе няколко минути след като ти излезе. Робин още не беше готова. Скот каза, че ще се качи, за да я накара да побърза. Така че отиде в стаята ѝ, а пък аз се опитвах да уча, но те вдигаха толкова много шум, Робин се кикотеше като побъркана. Нали знаеш как се киска, когато наистина ѝ е смешно. Както и да е, влязох, за да ги помоля да я карат по-тихо. Почуках първо, но те не ме чуха. Затова отворих вратата и те бяха на пода до леглото ѝ... и си подаваха тревата един на друг.

— Какво правеха?

— Подаваха си цигарата с марихуана един на друг. — Лулу притисна болезнено брадичката си в рамото на Джоун.

— Откъде знаеш как се казва?

— Мамо — възкликна Лулу с видимо раздразнение, — всеки знае!

Джоун подмести тялото си така, че да избегне брадичката-убиец на дъщеря си, а и да е с лице към нея, докато я слушаше.

— После какво стана? След като те видяха.

— Предложиха ми да си дръпна.

— Предложили са ти да си дръпнеш — повтори Джоун, ненавиждайки израза почти толкова, колкото и самия факт. — Много мило от тяхна страна.

— Робин изглеждаше доста изплашена. Мисля, че се страхуваше да не би да ти кажа, но ако и аз пуших, тогава нямаше.

— Робин е много умно момиче — съгласи се Джоун. — Защо не беше толкова умна и в училище.

Всичко си идваше на мястото: работата на Робин в училище; промяната в поведението; лошите бележки; честите отсъствия от час. Класическите признаци за пристрастяване към наркотици, за които Джоун непрекъснато слушаше по радиото и от разни приятели и познати относно техните деца. Но не и моето, винаги си беше мислила Джоун, оставяйки предупрежденията да се изплъзват незабелязано покрай нея. Децата на идеалните майки никога не пушат трева, нито правят неща, които не бива да правят. Как съм могла да бъда толкова самодоволна? — питаше се сега тя. Как съм могла да бъда толкова глупава? Къде, по дяволите, съм била през целия си живот?

— Какво има, мамо?

— Моля?

— Цялата трепериш.

— После какво стана? — попита Джоун.

— Нищо. Аз казах, не, не искам и се върнах обратно в стаята си. Няколко минути по-късно Робин дойде и ми каза да не ти казвам, че това ще те разстрои и че си била вече достатъчно разстроена, след като татко си тръгна.

— Толкова е загрижена.

— Затова и бях така разтревожена. Не знаех какво да правя.

— Постъпи правилно — увери я Джоун и отметна няколко кичура от набразденото със сълзи лице на Лулу.

— Какво ще правиш? — попита притеснено детето.

— Не знам. Трябва да поговоря първо с баща ти. — Погледна си часовника. Наближаваше единайсет. Късно ли беше да му се обади? — Върви да си лягаш, съкровище. Късно е.

— Трябва да уча.

— Ще учиш утре сутринта. Хайде, ще дойда след пет минути да те завия. — Тя целуна дъщеря си по бузата, леко лепкава от сълзите и я проследи как се качва нагоре по стълбите. Опитай се да не приемаш нещата прекалено на сериозно, посъветва се тя и стана, без да знае какво да прави.

— Помни, това си е твоят живот — каза Джоун на висок глас.

Един час по-късно тя все още продължаваше да стои на същото място.

— Лека нощ, сладка моя — прошепна Джоун, като се наведе и целуна дъщеря си по бузата, въпреки че Лулу вече беше заспала. Мина на пръсти по коридора към своята стая, изсули дрехите си и ядосано ги хвърли на килима. Щеше да мине още час, преди Робин да се прибере у дома. Това ѝ даваше шейсет минути, за да реши какво да каже и направи. Подвоуми се дали да не се отпусне във ваната и да остави водата да погълне тревогите ѝ, но после реши, че след горещата вана ще бъде не само разтревожена, но и мокра. Тя разрови из скрина си за тениска, издърпа една, нахлузи я презглава с едно-единствено движение и се отправи към банята. Щеше да си измие зъбите, да метне един халат върху фланелката — откога беше започнала да спи с фланелки? — и търпеливо да изчака долу Скот да доведе Робин у дома. Но първо щеше да се обади на Пол, реши тя, като улови отражението си в огледалото. ПРЕКАРАХ НОЩТА С БЪРТ РЕЙНЪЛДС... гласеше гордо надписът на гърдите ѝ, докато тя с мъка изстискваше паста от почти празната тубичка. Стисна прекалено силно и пастата изобщо не улучи власинките на четката ѝ, а се разпльока без капчица милост по средата на чисто белия ѝ умивалник. Джоун се втренчи в синьото топче, без да направи опит да го избърше.

— Е, значи няма да си мия зъбите — заяви тя решително и излезе от банята.

Седя на леглото с ръка върху телефона в продължение на още десет минути. Трябваше ли да събуди Пол? Щеше ли дори да си е

вкъщи? Щеше ли да се раздразни, да ѝ каже, че тя трябва сама да се справя с нещата, а не да му се обажда при всеки незначителен проблем? Можеше ли това да се смята за незначителен проблем? Нямахте ли да бъде бесен, че го безпокои? Джоун издърпа слушалката от поставката ѝ и набра номера на Пол. Нека да се разфучи, помисли си тя. Телефонът звънна веднъж и после бързо беше вдигнат, сякаш бе стоял до него, сякаш беше очаквал да му се обади.

— Ало? — каза непознат глас. Женски глас.

В първия момент Джоун замълча, убедена, че сигурно е набрала грешен номер. Канеше се да затвори, когато непознатият глас се обади отново.

— Пол ли търсите? — любезно попита той.

Джоун усети как стомахът ѝ се свива.

— Вкъщи ли е? — чу се да пита.

— Ами, вкъщи е — изкикоти се момичето, — но точно сега не може да ви се обади. Да му предам ли нещо?

— Джуди ли е на телефона? — чу Джоун да пита собственият ѝ непознат глас, след — както ѝ се стори — доста дълго време.

— Да — широко се усмихна гласът, явно поласкан, че е разпознат. — Кой се обажда?

Джоун усети как слушалката се плъзга надолу по врата ѝ и внимателно се пъха в поставката си.

— Не! — изкрещя изведнъж тя, сграбчи възглавницата на Пол от леглото и я метна през стаята, после се свлече на колене върху пода и започна да поклаща тялото си напред-назад, заглушавайки яростните хлипания в голите си бедра.

Телефонът иззвъня.

Джоун веднага скочи на крака. Беше Пол. Джуди му беше казала за странното телефонно обаждане и той бе разбрал, че това можеше да е единствено тя. Сигурно беше бесен. Е и, какво като беше бесен! — помисли си, като вдигна телефона. И тя беше бясна.

— Г-жо Хънтър — подразни я гласът мазно, — бяхте непослушно момиче, нали, г-жо Хънтър? Забавлявахте се със съпруга на най-добрата си приятелка. — Думите за миг оставиха Джоун парализирана, точно сега дрезгавият глас беше напълно неочакван. Знаеше къде е била! Беше я проследил! — Ще бъдете наказана, г-жо

Хънтър — продължи ликуващо гласът. — Аз ще ви накажа. — Последва дълга, смразяваща пауза.

— О, господи! — простена Джоун.

— Ще започна с това, че ще ви сваля гащичките и ще ви напляскам...

— Върви по дяволите! — изкрещя Джоун и затръшна телефона толкова силно, че той отскочи обратно към нея подобно на змия и трябваше да го затвори повторно.

— Мамо? — обади се изплашено гласче. Джоун се извърна и видя по-малката си дъщеря да я наблюдава от прага с широко отворени очи. — Какво има? Какво правиш?

— Някакъв мръсник ми се обади — прошепна тихо Джоун, гласът ѝ беше дрезгав, дишането ускорено. — Не чу ли телефонът да звъни? — попита тя, като видя изненаданото изражение, което пробяга по лицето на Лулу.

Лулу поклати глава.

— Чух те само да крещиш.

Джоун поседя за миг на пода, докато проумее казаното, преди да се изправи с мъка на крака.

— Съжалявам, не исках да те събудя. — Джоун придружи сънената си, объркана дъщеря обратно до стаята ѝ. — Върви пак да си легнеш, съкровище. Съжалявам, че те събудих.

— Робин още ли не се е прибрала?

— Не.

— Първо си помислих, че крещиш на нея — обясни Лулу, очите ѝ се затвориха, още щом докосна възглавницата. — Толкова е странно да те чуя да викаш — прошепна тя.

Джоун се върна обратно в спалнята, наметна си халата върху тениската и изтрополи надолу по стълбите, за да изчака по-голямата си дъщеря да се прибере.

— Кажи му да влезе — каза спокойно Джоун, точно когато Робин се канеше да затвори външната врата.

— По-добре влез — чу как Робин прошепва на младия мъж зад гърба си.

Скот Питърсън се намъкна вътре и невинно се усмихна на Джоун.

— Затвори вратата — нареди му Джоун. Чу как Робин си поема дълбоко въздух. — По-добре да идем във всекидневната — предложи тя и мълчаливата двойка неохотно я последва. Джоун запали лампата. — Ако искате, можете да седнете. — Тя махна с ръка, но никой не се помръдна. — Мисля, че и двамата знаете за какво става въпрос.

— Малката порта — изсъска веднага Робин, достатъчно силно, за да бъде чута.

— Недей да обвиняваш Лулу за това — предупреди я Джоун.

— Нищо не е станало... — възпротиви се Робин.

— Не смей да ми казваш, че нищо не е станало! — отвърна рязко майка ѝ, повишавайки тон. Какво трябваше да каже след това? Тя се изкашля. Защо Пол не беше тук да ѝ помогне? — Няма да споря с теб — продължи Джоун, гласът ѝ отново беше спокоен. — Що се отнася до мен, няма за какво да се спори. Напълно ми е ясно какво е станало. Можете да ме поправите, ако нещо от онова, което казвам, не е вярно. — Това звучеше справедливо, реши тя, като погледна от дъщеря си към Скот Питърсън. Очите му прогаряха дупки точно през нея. Вече не бе невидима, помисли си, почти ѝ се искаше да беше. — Лулу каза, че тази вечер в твоята стая сте пушили... трева... и че сте ѝ предлагали и на нея. — Тук се поздравя сама, добре казано. Пол щеше да остане горд от начина, по който се справяше с положението. Видя го как кима с глава в знак на одобрение от мястото си в дъното на стаята.

— Няма работа да влиза в стаята ми — възпротиви се Робин силно.

— Моля? — възкликна Джоун, за миг удивена от начина, по който звучеше собственият ѝ глас. — Моля? — повтори тя, сякаш да се увери, че гласът наистина е нейният, наблюдавайки как сащисаният образ на съпруга ѝ се изправя по най-бляскавия адвокатски маниер, за да възрази. Дръж се спокойно, казваше ѝ той. Никой не печели точки с гняв. — Смяташ, че няма работа да влиза в стаята ти ли? — повтори Джоун думите на Робин с чувство на възхищение. Най-добрата отбрана е в нападението — дъщеря на баща си, добре, помисли си тя. Само дето къде беше бащата на дъщеря ѝ сега? Дяволски зает с малки двайсетинагодишни блондинки, за да се занимава с толкова маловажен проблем като този. Образът на Пол смутено се усмихна. Една

цицореста блондинка се появи до него. — Смяташ, че няма работа да влиза в стаята ти ли? — Гласът на Джоун стана дори още по-силен.

— Няма нужда да повтаряш всичко по два пъти. Не сме глухи.

— Ще казвам нещата по толкова пъти, по колкото ми харесва — чу Джоун някой да крещи — със сигурност не тя! Ръцете на блондинката страхливо обвиха китката на Пол. — И което е по-важно, ще изслушаш всяка моя дума, докато не свърша.

— Мамо!

— Г-жо Хънтър, наистина нищо кой знае какво не е станало.

— Ти да мълчиш! — изкрещя Джоун на невидимата блондинка, въпреки че приятелят на Робин отстъпи назад. — Тук аз решавам какво е станало и какво не. Как смееш да носиш дрога в тази къща! — Как смееш да водиш жена в тази къща! — Как смееш да я предлагаш на децата ми! — Как смееш да я поставяш преди децата ни!

— Робин не е дете, г-жо Хънтър. Никой не я е карал насила. Тя не трябваше да приема.

— Точно така — отвърна Джоун с внезапно ледено спокойствие, като видя как ръката на Пол покровителствено обгръща рамото на младата блондинка, — нито пък аз. Разкарай се веднага от тази къща — продължи тя, тонът ѝ постепенно се повишаваше — и никога повече да не си посмял да се опитваш да видиш дъщеря ми, защото, ако го направиш и аз разбера, а аз ще разбера, слушай ме внимателно, ще накарам да те арестуват, разбираш ли ме? — Пол извърна гръб на въпроса ѝ. — Ясно ли се изразих?

— Мамо!

— Това не са празни заплахи — продължи Джоун, с непреклонен глас, докато наблюдаваше как съпругът ѝ и младата му любовница изчезват.

— Няма нищо по-страшно от разбесняла се квачка — саркастично отбеляза Скот Питърсън, тялото му вече се беше запътило към вратата.

— Махай се от къщата ми — заповяда Джоун, тялото ѝ трепереше от едва сдържана ярост.

— С удоволствие — ухили се момчето, като се провря покрай нея. Кокалестите му рамене докоснаха нейните. Той отвори външната врата и излезе, без да се обърне назад.

— Какво направи? — изкрещя Робин. Джоун я погледна, без да каже нищо. Не беше ѝ останало нищо повече за казване. — Нямах право да му говориш така — настоя Робин.

— Моля те да не ми казваш какви са правата ми.

— Сега той на всички ще разправи, че съм дете!

— Ти си дете. И не кой знае колко умно при това. Какво ти става? — попита Джоун и почувства как гневът ѝ се разтваря в безпомощни сълзи. — Как може да си толкова глупава?

— Лулу е виновна.

— Само ти си си виновна.

— Не трябваше да ти казва.

— Наистина ли? Какъв избор си ѝ оставила? Не е трябвало да пушиш марихуана точно под носа ѝ. Не си ли искала нарочно да те завари?

За пръв път Робин замълча.

— Е, и сега какво? — попита тя след продължителна пауза.

Джоун повдигна рамене.

— Трябва да поговоря с баща ти — прошепна тя и видя Джуди да се появява отново и да ѝ маха от камината.

— Какво? Не те чух.

— Казах, че ще трябва да поговоря с баща ти! — изкрещя Джоун и изплаши видението.

— Добре, няма защо да ми крещиш. Не те чух, това е.

Джоун вдигна длан към челото си и затвори очи при допира на плътта си, като се опита да попречи на нови нежелани образи да се появят.

— Трябва ли да казваш на татко? — попита Робин.

Джоун кимна.

— Защо трябва да му казваш?

— Защото ти е баща и има право да знае — отвърна Джоун и наведе глава.

— Какви права има вече?

— Той ти е баща.

Чу как Робин се изсмя.

— Заедно ще решим подходящото наказание — каза ѝ Джоун и видя как очите на Робин се изпълват със сълзи. — Междувременно, докато говоря с него, няма да излизаш никъде.

— Какво?

— Чу ме. Повече никакви срещи, никакво излизане вечер навън. Когато не си в училище на изпит, си у дома да учиш за изпит. Разбра ли ме?

Робин не отвърна нищо, тялото ѝ нервно се поклащаше.

— Разбра ли ме?

— Да — отсече Робин. — Мога ли да си лягам вече?

— Лягай си — заповяда ѝ в същия момент Джоун.

Тя стоеше по средата на сега празната всекидневна.

— Е, добре оплесках всичко — каза тя на призраците, които може би още слушаха. После отиде до външната врата, заключи я два пъти и натисна най-долното копче на алармата, за да задейства системата, преди да се оттегли в студеното убежище на празното легло.

Сънуваше.

Знаеше, че е сън, защото нямаше никаква връзка, никакви и-та или но-та, или нещо, което да свързва откъслечните видения. В единия миг тя стоеше пред външната врата и ровеше в чантата си за ключовете, в следващия беше в кухнята си и чупеше яйца в една голяма купа.

Ако го приготвяш за Пол, казваше ѝ блондинката, изобщо не си прави труда. Той ненавижда целувчени лимонови сладкиши, винаги ги е ненавиждал.

Не го правя за Пол, отвръща решително Джоун. Правя го за себе си.

Егоистка, трябва да бъдеш наказана, заплашва я майката на Ив, приближава се и после изчезва, само гласът ѝ остава, взима чеширския котарак за мъж на средна възраст, кестенява домакиня за Алиса в страната на чудесата. Такива са дъщерите. Никога не можеш да им угодиш. Всичко, което правиш за тях, е погрешно. Опитай. Ще си скапеш пръстите до кокалчетата и какво получаваш?

Кокалести пръсти! — кънтри певците по радиото отвръщат в изблик на хармония.

Намали го, мамо, опитвам се да уча, крещи Лулу от горния етаж.

Съжалявам, съкровище, отвръща бързо Джоун, яйцата вдигат шум.

В следващия миг плува в дълбокия край на басейна си. Водата е топла; денят — слънчев; движенията ѝ са сигурни и бързи. Носи бански костюм, който никога преди не е виждала, черен с флуоресцентни оранжеви чашки и той обгръща едва навлязлото ѝ в пубертета тяло, подобно на черен еластичен чорап. Няма гърди, хълбоците ѝ са тесни, а коленете ѝ се удрят едно в друго в пубертетска тромавост. Когато се усмихва, вижда шините в устата си. Пуши странна цигара, от която ѝ се завива свят и която влияе на движенията ѝ. Искра да я изплюе, но тя се е закачила за телта на шините ѝ. Освен това, ако изплюе този боклук в басейна, Пол ще се ядоса. Плащат доста пари на хора, за да поддържат басейна чист. Тя поглежда нагоре. Един от работниците от „Басейни — Роджърс“ се е надвесил над нея, кльощавият, онзи с тъмната коса, от когото Лулу я побиват тръпки. Трябва да бъдеш наказана, казва ѝ той. Ще започна с това, че ще ти смъкна гащичките и ще те напляскам. Той се навежда над нея, ръката му се протяга да издърпа Джоун от водата — синя, казва той, също като очите ти.

Очите ми са кафяви, поправя го тя и усеща как детското ѝ тяло е издърпано от водата, коленете ѝ се одират от грубия бетон, докато я поставят да легне по корем върху розовите на цвят каменни плочи. Всъщност, продължава Джоун, ноктите на краката ми вече не са сини. Сега бият повече към мораво.

Колко си придирчива, казва Ив и се надвесва над Джоун, която изведнъж се озовава по гръб. Ив се усмихва широко, очите ѝ искрят, също като хлора във водата до тях.

— Ключовете ми у вас ли са? — пита Джоун. Ив не отвърща нищо, използва тежка розова хавлиена кърпа, за да избърше краката на Джоун. — Защо си ме излъгала за сексуалния си живот? — сега се Джоун.

— Кой казва, че съм те излъгала? — Ив изглежда възмутена.

— Брайън ми каза, че не сте се любили от години.

— Колко си глупава — кара ѝ се Ив, като яростно търка краката ѝ. — Не знаеш ли, че не можеш да вярваш на нито една дума, която Брайън ти казва? Той е ужасен лъжец. — Тя търка толкова силно бедрата ѝ, че те започват да кървят. — О, виж — смее се жестоко Ив, — дошъл ти е мензисът. — Джоун поглежда безпомощно към кръвта между краката си. — Ето ти ключа — казва ѝ подигравателно Ив,

изправя се и хвърля сребърния ключодържател в дълбокия край на басейна. — Скачай! — смее се тя. — Водата е чудесна.

Ако Ив те накара да скочиш от Бруклинския мост, ще го направиш ли, чува как я пита майка ѝ, ще го направиш ли?

Джоун скача.

Изпод водата чува, че телефонът звъни. Дави се.

Ще започна с това, че ще ти смъкна гащичките и ще те напляскам, вика ѝ един глас от другия край на басейна. Тя се обръща и вижда, че някой плува към нея. Не може да различи кой е. Острието на един дълъг нож улавя отражението на слънчевите лъчи под водата. Заслепява я. Вече не знае от коя страна се приближава плувецът. Изведнъж усеща две ръце да я обгръщат, усеща студената повърхност на ножа, допрян до гърлото ѝ.

Това е сън, напомня си тя и насила отваря очи. Това е само сън.

Когато отвори очи, телефонът продължаваше да звъни. Джоун се протегна — тялото ѝ беше вир-вода от пот — и го вдигна. Какъв избор имаше? — помисли си сънено тя. В понеделник щеше да се обади на телефонната компания и да си уреди нов номер. Междувременно, не ѝ оставаше нищо друго, освен да вдига проклетото нещо. Можеше да е от старческия дом, напомни си тя, макар да знаеше, че не е. Или пък Пол.

— Ще започна — монотонният дрезгав глас продължи, сякаш никога не е бил прекъсван — с това, че ще смъкна гащичките ви и ще ви напляскам. А ще свърша — продължи той, като направи пауза за съответния драматичен ефект — с това, че ще ви убия.

Джоун стана — телефонът още висеше в ръката ѝ — и се отправи към прозореца на спалнята. Тя дръпна пердетата, загледа се в дълбоката бетонна дупка и се помъчи да различи неясната фигура, която неумолимо плуваше към нея в мрака.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Телефонът продължава да звъни, когато Джоун Хънтър се вдига от дъното на дълбокия край на нейния празен, изоставен плувен басейн и се запътва към къщата. Момичетата са на път към лагера. За пръв път в живота си е напълно сама. Цялата къща е на нейно разположение. Не очаква никого. Поглежда към телефона. Сега сме само ти и аз, казва ѝ той.

Като се абстрахира от настойчивото звънене, Джоун си налива голяма чаша обезмаслено мляко. Напоследък пие доста мляко, особено след като Ив ѝ каза, че жените се нуждаят от повече калций от мъжете, за да поддържат костите си гъвкави и да предотвратяват смаяването им на стари години. Разсмива се и част от млякото изхвърча от устата ѝ. Образът на собственото ѝ тяло като посечен труп, захвърлен върху розовите каменни плочи край басейна, се завръща. Не трябва да се тревожи за старините си, мисли си тя, докато си допива млякото. Вижда отражението на дядо си в перленосивата следа, която течността оставя на дъното на чашата ѝ. Поне ще спести на децата старческата си склероза, мисли си Джоун и се поздравява наум за това, че винаги е в състояние да види хубавата страна на всяка ситуация. Може би трябва да си вземе телефонен секретар, решава тя, после отхвърля мисълта. Каза на Пол, че обажданията са престанали. Не иска да събуди подозренията му, като си сложи секретар. Освен това, нямаше да има кой знае какво значение, той вече ѝ го каза. Телефонът престава да звъни.

В къщата става съвсем тихо, толкова тихо, както никога досега, въпреки че Джоун е оставала сама и преди. Но бе различно, разбира тя, защото беше временно. Няколко часа може би, никога повече от един ден. Винаги имаше някой, пред когото да отговаря, някой, за когото да отговаря. Сега няма никой. Тя няма план. Няма нищо, мисли си, като повлича босите си крака към всекидневната и се отпуска върху голямото удобно канапе, което двамата с Пол заедно бяха купили само преди четири години. Тялото ѝ незабавно е обгърнато от топлиите

слънчеви лъчи, които се процеждат през тънките венециански щори на обърнатите на юг прозорци. Съвсем наскоро саморъчно бе измила сребристите метални ленти, бе почистила различните подови настилки, докато не светнаха, изтъркала дървените мебели, докато не се появи отражението ѝ, изчистила килимите, докато не станаха като нови и излъскала сребърните съдове, докато ръцете не я заболяха. Фризерът ѝ е претъпкан със сладкиши, в случай че Пол реши да доведе няколко души у дома след погребението ѝ. Тя язвително се изкисква и се чуди откъде ли се е сдобила с това нейно определено черно чувство за хумор.

Карън Палмър ѝ бе предложила да пътува; да отиде в Европа, например. Но Джоун винаги си бе мечтала да види Европа с Пол и идеята да иде сама не ѝ допада особено. Тя обича да споделя, да има с кого да си поговори в края на деня, да се посмее над пицата или пържените картофи, да има кой да ѝ помогне да види неща, които е могла да пропусне. Смята, че да се опитва да избяга от самотата си, като тя самата избяга в чужда страна, единствено ще я накара да се почувства още по-самотна.

Беше споменала възможността за пътуване на Ив. Не цялото лято, разбира се, само две седмици, само те двете, ваканция по женски, вероятно не по-далече от Вашингтон или Планините. Но Ив има поредица записани часове при лекари, които се точат чак до края на август и освен това, както каза, не била в състояние да пътува. Единственото, което можела да прави, било да става от леглото.

На Джоун не ѝ се пътува с никой друг, няма други близки, освен семейството си и най-старата си приятелка. Сега приятелката ѝ е болна, а семейството ѝ го няма. Джоун се чуди дали на момичетата ще им хареса лагера това лято и по-точно как ще се отрази на Робин. Тревожи се дали решението да изпратят Робин на лагер е правилно, но ѝ хрумва, че няма смисъл да го мисли повече. Стореното — сторено, казва си тя. Денят за посетители е след четири седмици; дотогава щеше да има време да реши дали изборът ѝ е бил правилен. Ако все още е жива, мисли си, като притиска глава към облегалката на канапето.

— Кой би си го помислил? — пита се на глас, докато се мъчи да реши какво ще прави с остатъка от деня.

Може да отиде до клуба, но какъв смисъл има? Мисли си за Стив Хенри. Бе отложила последните си два урока, нямаше желание или не беше в състояние да се справи с многозначителността на последните му забележки. Какво всъщност искаше той от нея?

Явно е разбрал, че със съпруга ѝ живеят разделени и вероятно е решил, че ще е лесна жертва. Самотна разведена на средна възраст. По-лесна за задоволяване от младите, които напиреха. Благодарна, а не критична, възхитена, вместо изискваща.

Телефонът отново започва да звъни. Джоун подскача, както прави всеки път, когато чуе някога радушно приемания звук. Сменява номера си на два пъти и въпреки това той я открива отново. Кратък седемдневен отдых — една седмица, през която усеща как тялото ѝ се отпуска, а страховете ѝ заглъхват — и след това обажданията започват отново, по-сърдити и по-отвратителни, ако такова нещо изобщо е възможно, отпреди. Да не мисли, че може да избяга толкова лесно? — пита той. Да не смята, че си има работа с някакъв глупак? Сменяйте си номера толкова често, колкото си искате, подиграва ѝ се той, сложете си телефонен секретар. Пак ще ви открия.

Джоун се връща в кухнята и застава пред телефона, изчаква пронизителното звънене да спре. После вдига слушалката и бързо набира номера на Ив. Ив вдига незабавно, сякаш е очаквала Джоун да ѝ позвъни.

— Как си? — пита Джоун.

— Както обикновено — отвръща Ив, гласът ѝ е изпълнен с раздражение от състоянието ѝ. — Момичетата тръгнаха ли?

— Пол ги откара до автобуса сутринта. Вероятно вече са на половината път до лагера.

— Имаше ли някакви неприятности с Робин?

— Не. — Тя си представя Робин на стълбите как стяга тялото си при целувката ѝ. — Всъщност, май се радваше, че заминава, макар да не смятам, че би си го признала. Надявам се, че постъпихме правилно — добавя тя, като си спомня, че вече е решила да не мисли повече за това.

— Разбира се — съгласява се бързо приятелката ѝ, с което изненадва Джоун, понеже тя си мисли, че Ив изобщо не я слуша. — Няколко месеца сред природата, свеж въздух, много нови деца, много строг надзор...

— Надявам се да си права.

— Някога да съм грешила?

— Ходи ли ти се на разходка? — пита Джоун. — Имам нужда да изляза от къщи.

— Шегуваш ли се? Не мога да стигна по-далече от ъгъла.

— Хайде — моли се Джоун. — Добре ще ти се отрази. На мен ще ми се отрази добре — поправя се мигновено тя.

— Моето добро дело за днешния ден?

— Ще те чакам отвън след пет минути — отвръща ѝ Джоун и затваря, преди Ив да се е разколебала.

— Е, какви изследвания са запланувани за тази седмица? — Джоун и Ив обикалят пресечката за трети път. Вече бяха обсъдили прогнозата за времето — преобладаващо слънчево — и настоящото състояние на ноктите на краката на Джоун — преобладаващо морави — от което стана дума за тенис, от което стана дума за Стив Хенри, което доведе до въпроса на Джоун за изследванията, на които Ив бе запланувала да се подложи през идната седмица.

— Избягваш темата — казва ѝ Ив.

— Няма какво толкова да ти кажа — отвръща Джоун. — Какъв е смисълът да се дават грешни пари за уроци по тенис, щом като нямам с кого да играя? Когато се оправяш, ще започнем отново заедно. Не виждам какво чак толкова важно има.

— Важното е Стив Хенри. Човекът ти се предлага на тепсия. От теб се иска просто да се протегнеш и да го вземеш.

— Не го искам.

— Чакай малко — спира я Ив, заковава на място и се шляпва с длан по ухото. — Сигурно ми има нещо и на слуха. Стори ми се, че те чух да казваш, че не искаш Стив Хенри. — Тя се размива, после извърща глава към приятелката си. Втрещва се в нея и поставя ръце върху раменете ѝ. — Моля те, кажи ми, че не си го казала. — Джоун също се смее, но поклаща глава. — Защо не, за бога!? И моля те, не ми сервирай отново онези потискащи дивотии, че си била омъжена жена и т.н.

— Аз обичам Пол — прошепва Джоун. Какво друго може да каже?

— Е и?

— Е и, не обичам Стив Хенри.

— Никой не те кара да го обичаш. Кой е споменавал думата любов, за бога? Това вероятно е последното нещо, за което си мисли и Стив Хенри. Не че човек не може да се влюби в теб, разбира се.

— Имаш ли нещо против да говорим за нещо друго?

Ив млъква.

— Не си ми казала какви изследвания си запланувала за тази седмица. — Джоун забавя, когато забелязва, че Ив е намалила крачката.

— В понеделник съм на гинеколог...

— Вече ходи при трима гинеколози.

— Този е друг.

— Смяташ ли, че е необходимо?

— Във вторник — продължава Ив, без да обръща внимание на въпроса на Джоун, — съм на изследвания в кардиологичната болница „Св. Франциск“. А в четвъртък имам час при дерматолог в Розлин, д-р Роналд Голд, мисля, че така се казваше. Не, чакай, това е следващия четвъртък, този четвъртък са някакви рентгенови снимки в Еврейския медицински център.

— Много вселенски си настроена.

— Давам шанс на всички.

— Защо и дерматолог?

Ив спира, отмята си назад косата от лицето с опаката страна на ръката.

— За бога, Джоун, погледни ме! Позеленяла съм!

— Кожата ти никога не е била с цвят на праскова — напомня й предпазливо Джоун.

— Но не съм изглеждала и като мухлясал хляб.

— Още не изглеждаш така — смее се Джоун. — Мисля, че видът ти е доста добър. Може би си малко бледа...

— Любовта е сляпа. — Ив разтърква челото си. — Виж това.

— Да видя кое?

— Това белене! И виж това! — Тя протяга ръце с дланите надолу.

— Какво трябва да гледам?

— Вените, за бога!

Джоун вижда няколко съвсем обикновени сини вени да се издуват под полупрозрачната кожа.

— Какво им има? — пита Джоун, като протяга собствените си ръце.

Ив дълго ги оглежда.

— О — отвърща тя, — твоите вени са по-големи от моите.

— Това е едно много странно състояние — казва ѝ Джоун. — Нарича се средна възраст.

— Може ли възрастта да е виновна и за начина, по който всичко в тялото ми изсъхва?

— Какво, например? Не те разбирам.

— Например, вече нямам кал в ушите, нито сополи в носа.

— Какво искаш да кажеш? Откъде знаеш?

— Ти какво искаш да кажеш — как откъде знам? Проверих. Откъде иначе ще знам?

— Как така си проверила? — пита Джоун. — Да не би да си седиш по цял ден и да си вадиш сополи от носа?

— Точно там е въпросът. Няма нищо за вадене!

— Ив, не смяташ ли, че има нещо малко нелепо в целия този разговор?

— Виж, Джоун — моли Ив, гласът ѝ е осеян с невидим курсив, — не знам какво ми става. Може би наистина се държа малко особено. Може би се хващам като удавник за сламка. Но нещо ми става — повтаря тя за, както на Джоун ѝ се струва, хиляден път. — Нещо става с тялото ми. Нищо не функционира както трябва. Непрекъснато ме боли. И никой не може да ми каже какво ми е. Познавам тялото си, Джоун. Знам кое е нормално за мен и кое не.

— Успокой се — съветва я Джоун и се опитва да я окуражи, като я хваща за китката. — Някой скоро ще разбере какво ти е. Обещавам. — Ив се усмихва, тялото ѝ се обляга върху ръката на Джоун. — Каза, че ще ходиш при доктор Роналд Голд.

— Следващия четвъртък. Защо?

— В училище имаше едно момче на име Роналд Голд, спомняш ли си? — Ив поклати глава. — Чудя се дали не е същият.

— Сигурно е бил нисък, щом не си го спомням — саркастично отбелязва Ив. Завършили са четвъртата си обиколка на пресечката и се

намират пред къщите си. — Май вече е време да се прибирам — казва Ив.

— Пак ли те заболя?

— Все същото. Сякаш... сякаш някой ме стяга с колан през ребрата, като че ли нещо... не знам... се е залепило за тях. Не мога да го обясня. Колкото повече се опитвам, толкова по-налудничаво звучи. Брайън смята, че съм превъртяла. Иска да ида на психиатър.

— Може би идеята не е чак толкова лоша — отвърща Джоун, но улавя раздразнението в очите на Ив. — Просто да ги помогне да го преодолееш — побързва да поясни тя.

— Не искам да преодолявам нищо — уведомява я рязко Ив. — Искам да ми мине. — Тя поглежда към къщата си. — Виж, извинявай. Нямах намерение да ти се сопвам. Но ти не си особено наясно с тези неща и не точно от теб имам желание да чуя подобен съвет. Повярвай ми, ако смятах, че се нуждая от психиатър, щях първо при него да отида. Виж, просто не ме изоставяй, а? Бъди ми приятелка. Моля те.

— Аз съм ти приятелка.

— Знам — съгласява се Ив. — Ще ходиш ли при дядо ти следобед?

Джоун кимва.

— Целуни старото момче и от мен — заповядва ѝ Ив, докато Джоун я наблюдава как бавно се изкачва по стълбите и изчезва през външната си врата. След като поглежда отново към големите вени, които изпъкват върху опаката страна на ръцете ѝ, Джоун също се прибира.

Телефонът звъни, когато си влиза през вратата няколко часа по-късно.

— О, мамка ти! — крещи ядосано Джоун към него, изненадана с каква лекота само си служи с псувни. — Стига толкова! — заявява категорично и се запътва към апарата, гледа го как звъни, но не го вдига. Следил ли я е? Случайно съвпадение ли е, че се обажда в момента, в който си влиза? Изглежда наблюдава всяко нейно действие.

Джоун вдига слушалката на петото позвъняване.

— Защо го правите? — казва тя вместо „ало“.

Кратка пауза, после:

— Джоун? — пита гласът.

— Пол?

— А ти кой си мислеше, че е?

Джоун се опитва да се засмее.

— Не знам — отвърща, толкова се радва да чуе гласа му.

— Нали ми каза, че онези странни обаждания са престанали?

Джоун не знае какво да му отговори. Не беше се обадил, за да обсъждат точно това. Ясно бе дал да се разбере при предишни поводи какво мисли за цялата тази работа. За каквото и да се обажда — а Джоун е сигурна, че се обажда, за да ѝ каже, че момичетата са заминали нормално — не е, за да го въвлича в каквито и да е неприятности. Не иска да го отблъсква, като му каже истината: че нищо не се е променило, освен, може би, към по-лошо. Не иска той да си мисли, че разчита на чувството му за вина, че се опитва да го върже за себе си. По ирония на съдбата, мисли си тя, единственият шанс да си го върне, е като му докаже, че няма нужда от него. Особено сега, когато повече от всякога се нуждае от подкрепата му.

— Джоун, още ли продължават заплашителните обаждания? — пита отново той.

— Не — отговаря бързо тя. — Просто някакъв човек не спира да ме тормози за някакъв абонаментен цикъл театрални билети.

Той приема лесно лъжата.

— Така ли, добре. Звънях ти и по-рано, но те нямаше.

— Излязох да се поразходя. После ходих да видя дядо. Момичетата добре ли потеглиха?

— Всичко мина като по план, гладко като по вода.

— Робин каза ли нещо?

— Само довиждане. Трябва да ти призная, че едвам се въздържах да не я напердаша.

— Това щеше да направи силно впечатление на останалите родители на паркинга.

— Колкото и да ти е чудно — разсмя се той, — имах чувството, че не съм единственият баща, на когото му идват подобни мисли в главата. — Джоун усеща, че той се усмихва. Не казва нищо, но долавя нежелание от негова страна да приключи разговора. — Те наистина са пораснали — възкликва най-накрая, в думите му се долавя учудване и

Джоун кима в знак на съгласие. — Помниш ли как си се чувствала през първия си ден на лагер? — пита той изведнъж.

— Никога не съм ходила на лагер — напомня му тя. — Имахме си вила.

— А, да, точно така. Смяташ ли, че момичетата пропускат нещо, понеже ние нямаме вила? — пита той след кратка пауза и Джоун се втренчва в задния им двор, в празната им, недовършена „лятна вила, без пътуване“. Каква разлика щеше да има?

— Момичетата винаги са обичали да ходят на лагер — отвърща му тя, тъй като не знае какво друго да каже и се чуди накъде ли води този разговор. И той ли се чувства напълно объркан, така, както и тя самата се чувства сега, когато момичетата ги няма?

— Има си хас да не обичат, като се има предвид колко струва! — възкликва той. — Все едно отиват на скъп курорт за два месеца. Не е както когато аз ходех. Спяхме в палатки със спални чували!

— Не сте. Виждала съм твои снимки от лагери с красиви дървени бунгала и си спомням, че майка ти имаше същите оплаквания за това колко струвало да те изпратят и каква скъпа екипировка ти била нужна.

Той се смее високо и непринудено.

— Май си права. Сигурно съм си мислил за пътешествията с кану.

— Които винаги си ненавиждал, защото имало толкова много буболечки...

— Да не говорим пък за онези проклети канута.

Последва нова дълга пауза.

— Пол...? — обажда се Джоун, нарушавайки тишината, после отново замлъква.

— Да? — пита той.

Дали не я чака тя да направи първата крачка? Тя да предложи да се съберат? Това ли иска? Така ѝ се иска на нея, осъзнава Джоун, като се чуди по какъв начин би могла най-добре да се формулира подобна молба. Искаш ли да дойдеш да си поговорим? — чу се да пита, въпреки че въпросът остана неизречен. Искаш ли да се върнеш у дома? Това ли искаш да ти кажа? Господ ми е свидетел, че копнея да го направя. Ала нещо я възпира — някакво предчувствие, че ако го направи, той ще ѝ откаже, както бе ставало преди. Помогни ми, моля

те, моли се тя, като поглежда към тавана. Кажи ми какво да кажа на този мъж, за когото съм била омъжена в продължение на двайсет години и на когото си мислех, че мога да кажа всичко.

В съзнанието ѝ цари пълен хаос от объркани мисли и образи. Вижда как съпругът ѝ седи до кухненската маса и си пие сутрешното кафе, като мърмори нещо за служебната политика. Усеща го до себе си, топлият му дъх във врата ѝ, ръцете му обвили талията ѝ. После усеща други две ръце около гърлото си, чува до ухото си познатото гадно стържене.

— Джоун? — обажда се Пол.

— Да, съжалявам, каза ли нещо?

— Не. Ти понечи да ме попиташ нещо.

— Имам ли някаква застраховка живот? — Въпросът я изненадва толкова, колкото вероятно и него.

Настъпва моментно мълчание.

— Не — отвърща той. — Но аз имам доста. Защо?

— Мисля, че би било хубаво да имам някаква.

— Добре — съгласява се бързо той, — щом искаш. Мога да ти уредя среща с Фред Норманди.

— Ще ти бъде много благодарна. Предполагам, че вече трябва да те оставям.

— Джоун? — пита той.

— Да?

Мълчание, после, почти нерешително:

— Свободна ли си довечера?

Тя е по-притеснена, отколкото е била в който и да е друг момент през целия си живот, по-притеснена, отколкото при първата им среща, ако такова нещо изобщо е възможно. Оправя се цели два часа. Свали си кожата от търкане във ваната, лакира си и прелакира ноктите, изми си косата, нави я, после я разреса, за да я навие отново и накрая за трети пореден път да я намокри. Все още се мъчи да реши какво да прави с нея, когато поглежда към отражението си в огледалото на банята.

Изглежда уплашена, мисли си тя, като вдига ръце, за да си сложи дезодорант и ги размахва нагоре-надолу във въздуха като побъркано

пиле, за да изсъхнат. Гърдите ѝ подскачат неуморно в новия бял дантелен сутиен, който бе прескочила да си купи днес следобед — от онези, които се закопчават отпред. Толкова по-лесно, мисли си Джоун. Защо не си е купувала от тях и преди? И гащички, фини копринени бикини с бледорозова панделка по крайчето на горния ластик. Карат я да се чувства хубава, осъзнава тя и решава следващата седмица да си купи още, независимо от прекомерно високата им цена.

Ти си едно лошо момиче, чува жестокият глас да ѝ шепне в ухото, невидими очи лаят по тялото ѝ, невидими пръсти разкъсват новите ѝ придобивки. Ще трябва да бъдеш наказана. Ще започна с това, че ще ти смъкна гащичките и...

— Добре — заявява Джоун, рязко пропъждайки гласа със звука от собствения си, — поне ще имаш възможността да смъкнеш нещо хубаво.

Тя се завърта, като се пита дали мъжкото списание, на което се бе натъкнала преди няколко месеца, е все още в шкафа или пък Пол си го е взел, но решава да не проверява. И в двата случая това само щеше да я потисне. Не просто защото не можеше да се мери, това се подразбираше от само себе си. Дори и преди двайсет години, тя не би представлявала сериозна конкуренция за онези модели. Не, онова, което я потиска по отношение на тези списания, е нестихващото желание на възрастни мъже да си ги купуват и явно безкрайния приток от млади жени, готови да позират за тях.

Тя си представя Робин и Лулу след няколко години, навършили вече осемнайсет, достатъчно големи по закон, за да позират за подобни снимки без писменото разрешение на родителите си. Щяха ли? За унижение ли щяха да го сметнат, или за привилегия, ако ги поканеха? Някога, мисли си Джоун, докато изучава отражението си, ни се позволяваше да пораснем. Сега възрастта вече не е претекст. Не е от значение.

— Какво, по дяволите, е това? — внезапно възкликва тя, носът ѝ се притиска към огледалото. — Пъпка? — Отдръпва се, удивена от реалността на онова, което вижда. — Не може да е пъпка! — Вглежда се в бузата си с нещо като страхопочитание. — Сега ли намери да излезеш? — пита тя на висок глас, като се чуди дали има нещо във всичките ѝ тубички с гримове, което да прикрие противната издутинка. Разбира какво трябва да е изпитвала Робин, когато пъпките се

появяваха минути преди уговорената среща, колко напразни са уверенията ѝ — не се притеснявай, скъпа, той няма да забележи — в действителност. Естествено, че ще забележи! Как може да не забележи!? — Не мога да повярвам, че ми излиза пъпка — измърморва тя, като не престава да си го повтаря и когато чува звънеца на вратата половин час по-късно, осъзнава, че още е по бельо и така и нищо не е направила с косата си.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Харесва ми косата ти.

— Шегуваш се!

Седят до прозореца на един чудесен, дори романтичен ресторант в Лонг Бийч, с изглед към Атлантическия океан. Помещението е с приглушено осветление, океанът ритмично се разбива в скалите под тях — точно като по филмите, мисли си тя — потрепваща свещ разделя нервните им ръце. Вечерят мълчаливо. На Джоун ѝ коства много усилия да остави на съпруга си цялата инициатива за разговора, да говори само когато я питат, да избягва всякакви теми, които могат да породят у него и най-малкото чувство за безпокойство. Покажи му, че те интересува онова, което ти разказва, спомня си как я съветваше майка ѝ като момиче, така както и тя съветваше собствените си дъщери. Наистина ли беше толкова лош съвет? Мен действително ме интересува онова, което той казва. А той казва, че му харесвала косата ми, осъзнава тя, когато Пол го повтаря отново.

— Не, наистина, мисля, че е страхотна. Искях да ти го кажа още сутринта, когато взимах момичетата. — Ръката на Джоун се вдига автоматично да я приглади. — Не, не го прави. — Джоун веднага отпуска ръка в скута си. — Така, както е, е малко... не знам... някак безгрижно изоставена...

Джоун се размива.

— Точно като мен... безгрижно изоставена. — Настъпва тишина, когато тежестта на онова, което току-що е казала, я удря с пълна сила. — Честно, не исках да кажа точно това. — Гласът ѝ заглъхва в шепот, целият ѝ предпазливо подбран диалог е унищожен от една невнимателна реплика.

— Няма нищо — отвърща той и Джоун вижда, че е на прага да се разсмее. — Всъщност, забележката беше доста остроумна. — Гласът му изведнъж става сериозен. — А и при всички случаи я заслужавам.

Джоун не казва нищо. Накъде бие? Съжалявам? Прости ми? Ако ми позволиш да се прибера у дома, ще прекарам остатъка от живота си

в опити да поправа стореното?

— Още не съм готов да се върна у дома — казва вместо това той.
— Трябва да ти го кажа сега, защото не искам да те подвеждам...

— Разбирам.

— Искам да бъда честен.

— Оценявам го.

— Обичам те, Джоун.

— И аз те обичам. — Моля те, не плачи, убеждава се тя. Човекът твърди, че те обича. Не разваляй всичко, като се разревеш.

— Моля те, не плачи — казва ѝ той.

— Съжалявам. Не исках. — Престани да цивриш!

— Знам, че ти е трудно. — Тя поклаща глава, няколко сълзи се стичат надолу. — Мислих много за нас, за нашето положение...

Сервитьорът се приближава и пита дали искат да си поръчат нещо за десерт. Джоун поклаща глава, свела решително поглед в скута си. Няма начин да преглътне нещо, без да рискува определено неромантичния жест да го повърне.

— Две кафета — поръчва Пол, докато Джоун тайничко си избърсва очите със салфетката. — Казах ли ти, че роклята ти много ми харесва? — пита изведнъж Пол и Джоун трябва да погледне надолу, за да си спомни с какво е облечена. — Нова ли е?

— Не — отвърща Джоун, като си играе с едно от копчетата отпред. — Купих си я миналото лято. Просто не съм я обличала, защото е ленена и лесно се мачка.

— Тя се носи смачкана.

— Да, така ми каза и продавачката.

— Бялото много ти отива. Подчертава тена ти.

Ръката на Джоун се вдига от копчето към лицето ѝ.

— Това е грим — отвърща му тя, чувства се неловко. Необходимо ли бе да му го казва? Пол не си пада особено по грима. Следва ново неловко мълчание. Сервитьорът се връща с две чаши кафе, поставя ги на масата и дискретно се оттегля.

— Имам нужда от още време — продължава Пол, сякаш изобщо не са го прекъсвали. — Точно сега толкова много ми се струпа на главата...

— Имаш предвид в службата ли?

Той кима.

— Явно не мога да изплувам.

— В какъв смисъл?

— Не съм сигурен, че мога да го обясня. Не е само работното натоварване. Мога да се справя с работното натоварване. Искам да кажа, натоварен съм. Дяволски съм натоварен. Но аз винаги съм си бил прекалено натоварен. Просто непрекъснато съм уморен. Независимо по колко спя, явно няма значение.

А колко те оставя да се напиш малката Джуди? — чуди се Джоун, но не пита. Вместо това казва:

— Ходи ли на лекар?

— Накарах Филипс да ми направи цялостен преглед, дори се подложих и на тест за стрес. В основни линии, за мъж на моята възраст, съм в доста добра форма. Сърдечният ми ритъм е добър, кръвното ми налягане е наред. Трябва повече да спортувам, ми каза той, така че започнах по малко.

— Забелязах.

Той си поглежда ръцете, сега скрити под светлосиньото сако, с което е облечен.

— И какво мислиш? — пита смутено, в гласа му се долавят горди нотки.

Джоун повдига рамене и се кикоти, чувства се като ученичка.

— Веднъж ми каза, че никога няма да можеш да направиш мускули — отвърща му тя, вижда как усмивката му става по-широка.

— Какво? За какво говориш?

— Веднъж ми каза, че ръцете ти са толкова слаби, защото като момче си падал и си ги чупил на няколко пъти и в резултат те никога нямало да се развият като ръцете на повечето момчета.

— Не съм ти казвал подобно нещо — възпротивява се той, усмивката в очите му опровергава думите му.

— Напротив.

— Е, вярно е, че наистина съм си чупил ръцете на няколко пъти, но това няма нищо общо с мускулите. — Той отпива от кафето си. — Аз съм ти го казвал, значи?

— Това е едно от нещата, които ме накараха да се влюбя в теб — отвърща тихо Джоун, не е уверена дали не става прекалено дръзка, дали не отива прекалено далеч. Той я поглежда шеговито. — Само една брънка от веригата — обяснява тя, решила, че като е тръгнала,

може да продължи и до края. Той изглежда заинтригуван, дори поласкан от неочакваното признание. — Винаги беше толкова сигурен във всичко, което правеше, във всичко, което искаше да направиш. И беше толкова хубав... си — поправя се, после незабавно се връща към по-удобното минало. — Но изобщо нямаше мускули и аз си помислих, че това е доста странно. Повечето момчета на твоята възраст имаха все пак някакви мускули и един ден, предполагам, че е ставало дума точно за това, защото ти ми каза, че си падал и си си чупил ръцете на няколко пъти, когато си бил малък. И изведнъж ми се стори толкова уязвим, че аз започнах да се влюбвам в теб. — Тя широко се усмихва. — А сега ми заявяваш, че не било вярно! — Те се вторачват един в друг, всеки вижда отражение на младостта си в очите на другия. Джоун бързо свежда поглед към кафето си.

— Значи, винаги съм бил толкова сигурен в себе си, така ли? — пита той, не иска да позволи на предишните им „аз“ да си отидат.

— Винаги.

— Доста противно, предполагам.

— На мен ми харесваше. Аз пък бях точно обратното.

— Никога не си си гласувала достатъчно доверие. И продължаваш да не го правиш.

— И Ив все това ми повтаря.

Пол си допи кафето и махна към сервитьора да му напълни отново чашата.

— За какво си мислиш? — осмелява се да попита Джоун, като долавя как през очите му пробягва смутен поглед.

— Искаше ми се да бъда новия Кларънс Дароу^[1] — признава той през смях.

— А откри, че не си ли?

Той поклаща глава.

— Ни най-малко.

— Това толкова лошо ли е? — Той се обляга назад на стола си и поглежда навън към океана. — Спомняш ли си какво все ми повтаряше майка ми? — пита Джоун, сетила се внезапно.

Тя все цитираше един стих от „Хамлет“ — „най-важното — на себе си ти верен остани“. — Джоун потъва назад в креслото си, като се чуди защо от всички любими реплики на майка ѝ, точно тази ѝ е

убягнала. — Какво лошо има да си Пол Хънтър? Ти си добър адвокат, Пол.

— Аз съм превъзходен адвокат — поправа я той, като успява да не прозвучи самодоволно.

— Тогава какъв е проблемът? По-малко минуси, отколкото плюсове ли?

Той се усмихва.

— Може и това да е, не знам. — Като че ли търси из стаята правилния отговор, после връща погледа си на Джоун, решавайки, че го е открил. — В университета ти казват, че не всеки, когото представляваш, ще бъде невинен. Също така ти казват, че не ти влиза в работата да определяш виновен ли е, или невинен. За това си има съдия и съдебни заседатели. Единственото задължение на адвоката е да подсигури на клиента си възможно най-добрата защита. Онова, което не ти казват или може би ти казват, но ти не го чуваш с целия този младежки идеализъм, който отеква в ушите ти, е, че практиката, която си изграждаш, в края на краищата отразява собствената ти индивидуалност. Всеки е склонен да привлича клиенти, които, вероятно по доста повече начини, отколкото сам би допуснал да си признае, приличат на него самия. Не го обяснявам много добре...

— Напротив.

— В кантората ми идват много хора... не знам — запъва се той, после започва отново. — Понякога си много горд с нещата, които вършиш, искам да кажа, има неща, които съм направил в кариерата си, с които се гордея, защото знам, че никой друг не би могъл да ги направи по-добре от мен, но също така има и моменти, когато ти се пада клиент, който знаеш, че лъже без да му мига окото, а ти трябва да застанеш и да защитаваш този мошеник...

— Дори и да знаеш, че лъже?

— Ами и да, и не — отстъпва Пол. — Ако си убеден, че лъже, тогава отговорът е не, защото няма как да му подсигуриш възможно най-добрата защита, на която има право по закон. Но е достатъчно лесно да си кажеш, че може и да си сбъркал, че ти не си нито съдия, нито съдебен заседател, че по дяволите, онзи мошеник може да казва и истината, особено ако към това е прикачен и хубав тлъст хонорар.

— Ти така ли правиш?

— Не знам. — Той допива втората си чаша кафе. — Това е едно от нещата, които се опитвам да разбера.

— Вероятно би могъл да се прехвърлиш в някоя друга област.

— Като например? Имуществено право? Бракоразводни дела? Джоун, аз съм първокласен адвокат по граждански искиове. Явявам се в съда по-добре подготвен от три четвърти от останалите колеги, поради което и обикновено печеля — една от причините да съм и толкова претрупан с работа. Когато бях момче, наистина си мислех, че най-великото нещо на света е да защитаваши американския начин на живот в съдебната зала.

— А не е ли?

— Ами, просто не си давах сметка с колко други лайна още ще е свързано.

— Какви други още... лайна? — пита Джоун и бързо отпива от кафето си.

Той клати глава.

— Да поговорим за нещо друго.

— Защо?

— Защо ли? — повтаря той. — Защото това едва ли ти е кой знае колко интересно.

— Напротив — отвръща му искрено тя. — Това е нещо, за което никога преди не сме говорили и аз смятам, че е важно.

— Никога не съм обичал да внасям работата си вкъщи.

— Работата, не, но това как тя те кара да се чувстваш, за мен е важно да знам. Моля те, кажи ми. Какви... лайна?

Пол въздъхва дълбоко.

— Имаме проблеми с някои от партньорите... не им харесва начина, по който се ръководи фирмата, искат да се освободят от Макнамара.

— Защо?

— Казват, че не се отнася достатъчно строго с не толкова печелившите партньори.

— А така ли е?

— Може би. Виж, говорим за една от най-големите адвокатски фирми на Уолстрийт, не за някоя малка фирмичка не знам си къде. Това е високата класа. Ако искаш да преуспееш, трябва да си продуктивен. Разбира се, натоварването е огромно. А как иначе?

— Започваш ли да усещаш това натоварване?

— Виреех добре на това натоварване. Поне преди. — Той се смее. — Предполагам на това му викат типична средновъзрастова криза. Как стана така, че родителите ни изобщо не изживяваха средновъзрастови кризи?

— Не са знаели, че трябва — отвърща Джоун и двамата се смеят. Джоун си дава сметка, че тази вечер е казала две неща, които са го накарали да се разсмее. Също така осъзнава, че за пръв път от много време се бяха смели заедно. — Спомняш ли си първия път, когато ме заведе да гледаме пиеса на Бродуей? — пита тя, без да знае точно какво е породило тази мисъл в главата ѝ. — Все си мечтаех да ида на една от онези разходки с файтон през Сентръл Парк и все за това ти говорех след пиесата, докато ти най-накрая схвана намека и ми предложи да ме заведеш. Никога няма да забравя как погледнах към теб по средата на разходката — спомня си тя — и видях сълзите в очите ти и си помислих, господи, той е толкова чувствителен, толкова романтичен...

— Толкова алергичен — добавя той.

— И в резултат прекара цялата неделя на легло. Защо не ми каза, че си алергичен към коне?

— Не исках да ти развалям разходката.

— И тогава майка ти хубаво ми се накара и ми каза, че трябва да се грижа по-добре за теб.

— Трябвало е да ти каже да бягаш, колкото сили имаш.

— Прекалено късно. Вече бях влюбена.

— В моята алергия и клечкавите ми ръце — отвърща той и Джоун кимва. — А пък аз винаги съм смятал, че умът ми и хубавата ми външност са направили трика.

— Странни са нещата, заради които се влюбваме — заявява Джоун, докато Пол прави знак на сервитьора, че са готови да тръгват.

— Не мисля, че трябва да влизам — казва той на прага на дома им. Джоун кима, въпреки че точно се е канела да го покани. — Не че не искам — добавя бързо той. — Просто не смятам, че би било добра идея.

— Съгласна съм — прошепва тихо Джоун.

— Първата ти нощ сама — отбелязва той, докато тя рови из чантата си за ключовете.

— Все някога трябва да свикна, предполагам. Вече съм голямо момиче. — Тя тържествуващо изважда ключовете си.

— Нов ключодържател?

— Загубих си предишната връзка — отговаря Джоун и пъха ключа в ключалката. — Можеш ли да си представиш? Смених всички ключалки и после да взема да си загубя ключовете. Мислех, че съм ги забравила у Ив, но тя се кълне, че не съм. Казва, че майка ѝ претърсила цялата къща и не могла да ги открие, така че не знам. Извиках ключар, но той ми каза, че щяло да струва цяло състояние да смени ключалките отново, особено с резетата и тъй като няма как да се разбере чии са ключовете, на тях няма нито адрес, нито нищо, реших да не си правя труда. Имам алармата, в случай че някой се опита да проникне — добавя неохотно, като отваря вратата и бързо се запътва към мигащата кутия в антрето, натиска съответните копчета. Зелената лампичка в долната част на кутията угасва, с което показва, че алармата е изключена.

— Притеснявам се всеки път, когато го правя — казва му тя.

— Справяш се чудесно — усмихва се той.

Джоун го поглежда с очакване от другата страна на прага. Щеше ли да я целуне за лека нощ? Трябваше ли да му позволява? Добре ли е да се целуваш на първата си среща, когато въпросният човек ти е съпруг от двайсет години?

— Прекарах една чудесна вечер, Джоун — казва той, като я връща обратно през времето и Джоун разбира, че наистина си го мисли, че не го казва само за да я накара да се почувства добре.

— И аз.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За изслушването. Явно наистина съм имал нужда да поговоря с някого.

— Винаги съм на разположение — отвръща му тя, докато едно малко гласче вътре в нея пее, точно така, Джоун, играй твърдо, за да спечелиш.

— Бих искал пак да го направим — казва ѝ той и Джоун се кани да го попита кога, но се въздържа. — Ще ти се обадя. — Той се

навежда и леко я целува по бузата.

Обичам те, казва само с устни тя след него, докато го наблюдава как се качва в колата си и отлепя от бордюра.

Почти десет часът е, когато Джоун отваря очи на следващата сутрин. Трябват ѝ няколко секунди, за да се събуди напълно, да си спомни, че е сама, че момичетата са на лагер. Вероятно вече са приключили със закуската си и са заети със сутрешните си занимания, мисли си тя, любопитна какви ли точно са тези занимания. В следващия миг се чуди какво ли прави Пол, дали вече се е събудил. Трябва да престане да бъде прекалено оптимистично настроена, да вижда прекалено много в нещата, които той ѝ каза снощи. Трябва да се насили да запомни, че Пол я предупреди, че още не е готов да се върне у дома, че макар да признаваше, че я обича и му е приятно да бъде с нея, той се нуждае от още време.

Сяда в леглото и се протяга и напук на предупрежденията за пръв път от месеци насам се чувства обнадеждена относно бъдещето. Пол ще се върне у дома, казва си тя, като дръпва завивките и провесва крака от леглото. Само въпрос на време е, а тя ще му даде толкова, от колкото има нужда. В отговор, той ѝ дава надежда.

Тя се запътва към прозореца на спалнята, усеща ставите си леко сковани, докато слънцето я вика иззад пердетата. Още един прекрасен ден, мисли си, като дърпа завесите и поглежда към задния двор.

Той е застанал отстриани до басейна. Висок, кльощав, с къдрава тъмна коса, спускаща се няколко сантиметра под яката на ризата, с нахално поставени на кръста ръце, стои с гръб към нея върху розовите на цвят каменни плочи, за поставянето на които е помагал и гледа в голямата празна яма, за създаването на която е допринесъл. Какво прави тук? — чуди се Джоун, пуска пердето и се дръпва назад до стената. Усеща как дъхът ѝ се свива в гърдите.

Тя се затичва веднага към гардероба си и издърпва чифт провиснали памучни панталони, натъпква фланелката, с която е спала вътре. Сееща се, че е без сутиен, чак на половината път надолу по стълбите, когато вижда очертанията на зърната ѝ да се поклащат под бледорозовата фланелка. Двоуми се дали да не изтича обратно по стълбите, отказва се и продължава надолу към кухнята. Чак когато се

приближава до плъзгащата се врата, си дава сметка, че няма ни най-малка представа какво смята да направи, когато излезе навън. За къде точно се е забързала? Възнамерява ли да го предизвика? Това нещо като разкриване на картите ли е? Хей, ти, в задния ми двор, ти ли ми се обаждаш по телефона? Дошъл си да ме убиеш ли? Какво правиш тук? По-скоро аз какво правя тук?

Тя отстъпва няколко крачки назад от плъзгащата се стъклена врата, но е прекалено късно. Той вече я е видял. Усмивка ѝ се от мястото си до басейна. Чака я, осъзнава тя, да отиде при него. Бавно, сякаш изпаднала в транс, Джоун вдига напречното резе и отключва вратата. После я плъзва и чак тогава, след като си спомня, че е забравила да изключи алармата, осъзнава точно какво е направила. Разбира, че е прекалено късно. Алармата вече надава пронизителния си вой, стрелвайки се през съседните къщи към най-близкия полицейски участък.

Джоун не знае дали да се ядосва, или да се радва. За трети път надава фалшива тревога — този път щяха да я глобят двайсет и пет долара. Но поне щеше да е жива, за да ги плати, мисли си тя, от което става по-смела и излиза на верандата, за да се срещне с хилещия ѝ се неприятел. Със сигурност нямаше да е толкова глупав, че да се опита да ѝ направи нещо сега.

Усмивката му става по-широка, докато тя се приближава.

— Забравили сте да я изключите, а? — пита той, въпреки че явно знае отговора.

— Включвам я всяка вечер, преди да си легна — отвърща му тя — предупреждава го? — Какво правите тук?

— Минавах с колата — заявява непринудено той, като отпуска ръце встрани. — Реших да надникна и да видя дали не е направено нещо.

— Нищичко. — Джоун се чуди дали този разговор наистина се състои. Вероятно е сън. Имаше всички признаци, мисли си тя, сирените, които реват около нея. Трябва да влезе и да изключи алармата. Но това е застраховката ѝ и тя решава да ги остави. Полицията така и така щеше да дойде, независимо дали ще ги спре или не, и отново щяха да поклатят глава, когато я откриеха жива.

— Наистина много съжалявам — казва мъжът, без да обръща внимание на сирените, като не бърза да си ходи. — Свършихме

толкова добра работа. Наистина се гордеех с този басейн. — Той се оглежда наоколо. — Невинаги се чувствам така. Понякога басейните, които инсталираме, не са особено интересни, хората не проявяват въображение, но този беше малко по-различен, с бумеранга и с дълбокия си край. Бих искал да го видя завършен.

— Да разбирам ли, че „Басейни — Роджърс“ още е в банкрут? —
Още докато го казва, Джоун усеща колко глупаво звучи. Защо стои тук навън и разговаря с този човек? Защо е дошъл тук? Наистина ли просто минава с колата? Наистина ли е искал само да провери докъде е стигнал басейна?

— Не знам нищо за „Басейни — Роджърс“ — отвърща той. — Аз съм на свободна практика. Сключвам договор с най-различни компании. Кой знае, може дори да се върна отново с някоя друга, когато решите да го довършите. Надявам се. — Той ѝ смивва. — Явно няма да го използвате много това лято. —
Още веднъж очите му обгръщат всичко наоколо. Дали не иска да се ориентира по-добре в изложението на къщата? — чуди се Джоун. — Жалко — продължава той, — казват, че щяло да бъде горещо. —
Усмивва се и показва уста, пълна с криви зъби. Джоун пристъпва смутено върху босите си крака, като с това неразумно привлича вниманието към тях. — Какво е станало с палците ви? — пита мъжът.

— Играх тенис с прекалено малки маратонки — отвърща му тя, вече почти убедена, че сънува.

Той поглежда към небето и клати глава.

— Трябва по-добре да се грижите за себе си — казва ѝ той. Няколко секунди по-късно вече го няма. Минават още петдесет минути, преди да дойде полицията.

[1] Кларънс Дароу — американски адвокат, борец за човешки права и защитник на онеправданите. — Бел.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Закъсняваш — скарва ѝ се майката на Ив, когато Джоун влиза в съседната къща.

Джоун си поглежда часовника.

— Само пет минути — отвърща тя, твърдо решена да не се чувства виновна. — Къде е Ив?

— Пратих я горе да си легне. — Намекът е неизбежен — защо Ив трябва да страда, заради безотговорността на приятелката си? — но Джоун си премълчава, тъй като отдавна е научила, че това е най-добрият начин да се справиш с майката на Ив. — Ив — вика майка ѝ към стълбите, — приятелката ти най-после дойде.

— Наистина ли, майко? — възкликва Ив и се появява на стълбите. — Не мислиш ли, че си малко деспотична?

— Разбира се, поддържайте се една друга — тросва се майката, когато Джоун и Ив си разменят разбиращи погледи. — И не ми подхвърляйте онези усмивчици, които си въобразявате, че не мога да видя — продължава да им се кара тя, докато двете изчезват през външната врата. — Карай внимателно — провиква се след тях.

— О, забравих си броя от „Пийпъл“ — казва Ив, когато се качват в колата на Джоун. — Знаеш как тези доктори винаги те карат да чакаш и няма нищо друго за четене освен „Лов и риболов“.

— Искаш ли да се върнеш и да си го вземеш?

Ив поглежда и вижда майка си да стои на прага, дребничката ѝ тантуреста фигура представлява забележителна преграда към вътрешността на къщата.

— Не мисля, че бедното ми крехко тяло би могло да го понесе.

— Този път колко дълго ще стои? — Джоун изкарва колата от алеята.

— Мисля, че докато или се оправя, или предам богу дух. — Двете жени се смеят, докато Джоун изкарва колата на улицата. Виждат как майката на Ив се мръщи на прага. — Ето, видя ли?

— Какво да видя?

— Лекото сковаване в раменете, присвиването на устните, смелата усмивка въпреки това. Явно те смята за ужасен шофьор, който ще претрепе детенцето ѝ, преди още да сме завили зад ъгъла. Казвам ти, тази жена си е сбъркала призванието.

— Трябваше да стане актриса ли?

— Трябваше да стане кралица.

— Ако смяташ, че е толкова разстроена, защо просто не ѝ кажеш да се върне в апартамента си?

Ив повдига рамене.

— Нямам повече сили да споря с нея. И честно казано, откакто си пренесе багажа преди две седмици, къщата никога не е изглеждала толкова чиста. Тя готви, пере, дори мие прозорци! Трудно е да си намериш добра прислужница в днешно време. И то на такава цена!

— Не знам — отвръща Джоун, като си мисли, че цената може да се окаже прекалено висока. — Как се чувства Брайън, откакто тя е тук през цялото време?

— Мисля, че изпитва облекчение — отвръща Ив. — Не трябва да се чувства виновен затова, че все не си е вкъщи. А когато все пак си дойде, винаги го чака топло ядене. Няма да се изненадам, ако след като умра, той вземе да се ожени за майка ми. Стават и по-странни неща, нали знаеш.

— Няма да умираш.

— Всички все това ми повтарят.

— Но ти не им вярваш?

— Вярвам на онова, което ми казва тялото ми. — Джоун се кани да каже нещо окуражително, но Ив я прекъсва. — Спомняш ли си Силвия Резник? — Смътен образ на едно ниско русо момиченце се усмихва мило на Джоун от страниците на нейния гимназиален годишник. — Тя винаги беше с няколко кила в повече и блузите ѝ все изглеждаха така, сякаш не са прани с месеци. — Усмивката на Силвия Резник — ъгълчетата на устните ѝ винаги успяваха да се извият надолу, когато се усмихваше — се появи ясно на фокус, сплъстената ѝ коса и сиво-белите ѝ блузи се заковаха на място. Джоун кимна, че си спомня. — Умряла е.

— Какво?

— Да. На трийсет и девет години. С четири деца. Отишли на кино една вечер с мъжа ѝ и изведнъж се оказала мъртва. Мозъчен

кръвоизлив.

— Кога е станало?

— Преди няколко месеца. Карън Палмър ми каза. Тя обича да говори за подобни неща. Кълна се, че можех да я видя как се усмихва от другата страна на линията. „Как се чувстваш?“ — изчурулика тя и на един дъх ме уведоми, че Силвия Резник хвърлила топа!

Джоун не отвърща нищо, чувства се за миг вцепенена от новината и се опитва да направи връзката между случилото се със Силвия Резник и онова, което ставаше с Ив.

— Мисля, че ако имаше мозъчен кръвоизлив, някой щеше да е открил досега.

— Не смятам, че имам мозъчен кръвоизлив — нетърпеливо възразява Ив. — Казвам просто, че човек никога не знае. Искам да кажа, в единия миг си добре, в следващия си мъртва. Както знаеш, ние сме на възраст на която нещата започват да се объркват.

— Сигурна съм, че нямаш мозъчен кръвоизлив — повтаря Джоун и си мисли, че би предпочела да говори за нещо друго. Изглежда, че всичко, за което си говореха напоследък с Ив, се свеждаше до здравословното ѝ състояние. Разбираемо, но малко отегчително. — Имаш ли застраховка живот? — пита я изведнъж Джоун.

— Какво те кара да питаш? — Ив я поглежда разтревожено, сякаш Джоун знае нещо, което тя не знае.

— Аз си направих.

— Направила си си? Защо?

— Реших, че е добра идея. Ако нещо ми се случи...

— Нищо няма да ти се случи — заявява Ив, като едновременно отхвърля и подобна вероятност, и посоката в която разговорът вероятно се насочва.

Джоун е забелязала, че Ив не обичаше да говори за телефонните обаждания, които получава. Започваше да се върти на мястото си и гласът ѝ придобиваше неприятна нотка. Джоун се отказва от темата, като решава да не казва на Ив, че е включила в застрахователната си полица клауза за двойно обезщетение.

— Лекарят, който ме преглежда за застраховката, каза, че имам малко кръв в урината си — казва вместо това тя, като по заобиколен начин връща разговора отново на темата за здравословното състояние

на Ив. Кръв в урината е нещо, което лекарите бяха открили също и при Ив при едно от многобройните ѝ изследвания. — Каза, че нямало нищо страшно, зависело от менструацията и т.н.

— Естествено — отвръща цинично Ив, — за всичко е виновна менструацията. — Тя разсеяно гледа през прозореца. — Четох в „Пийпъл“ за онзи човек, който си загубил единия крак вследствие на рак. Прекосява с тичане Северна Америка...

— Тери Фокс?

— Не — промърморва Ив. — Тери Фокс умря преди години. Този е друг. Всъщност, много от тях го правят. Представям си как всичките тези еднокраки бегачи се блъскат по магистралите на Америка.

Джоун открива, че се смее на доста гротескния образ.

— Предполагам, че някои хора се справят по-добре от други — отвръща тя, говорейки по принцип.

— Какво трябва да значи това? — Тонът във въпроса на Ив е остър.

— Нищо — казва искрено Джоун, слисана от неочакваната враждебност в гласа на Ив. — Не съм искала да кажа нищо конкретно. Беше просто забележка.

— А-ха. В такъв случай можеш да си задържиш подобен род забележки за себе си. — Джоун усеща как сълзи бликват от очите ѝ, сякаш Ив я беше зашлевила през лицето. — Господи, ето пак започвам — извинява се мигновено Ив. — Джоун, извинявай. Моля те, недей да плачеш. Не исках да го кажа. Знаеш, че не исках.

Джоун поклаща глава нагоре-надолу, като се опитва да каже на Ив, че разбира. Но истината е, че разбира все по-малко и по-малко с всеки изминат ден какво става с най-добрата ѝ приятелка.

— Господи, толкова си добра към мен. Разкарваш ме по всички места, стоиш с мен от един безполезен преглед на друг, винаги си до мен, когато се нуждая от теб. — Спира. — Май е вярно онова, което казват, че винаги нараняваш онези, които те обичат. — Джоун успява да се усмихне. — Е — продължава Ив, като сменя темата, — наистина ли смяташ, че този д-р Роналд Голд е същото момче, с което ходехме на училище?

— Ще ви приема веднага щом мога — казва дерматологът, когато излиза от кабинета си в претъпканата чакалня. Той е висок около метър и седемдесет, кръглолик, с червеникаво-русолява коса и дружелюбна усмивка. Няма никакво съмнение, че е същият Роналд Голд, с когото бяха ходили на училище. Джоун наблюдава как рови непохватно из регистъра с часовете върху претъпканото бюро и си припомня подобно отношение и към тетрадката му по химия. Не е остарял и с един ден, мисли си тя, като се чуди дали и той ще си помисли същото за нея, ако има време да обърне достатъчно внимание на присъствието ѝ.

— Моля да ме извините — обръща се той към публиката по неволя, състояща се главно от младежи, осеяна тук-там и с възрастни. — Извинявам се за неразборията — продължава докторът, явно си търси химикалката. — Знам, че я сложих тук някъде — мърмори. Джоун си мисли, че е видяла сребърна химикалка да се подава изпод една купчина с листове, но смята, че не е нейна работа да я показва. — Сестрата ми ме напусна миналата седмица — съобщава той, не на някого конкретно, — обадих се в агенцията да ми изпратят временно друга, но тя така и не се появи. Всъщност, вероятно ми е провървяло. Понякога временните създават повече проблеми, отколкото си струват. Отнема ти цял ден да им обясниш нещата, а на следващия ти пращат някой друг и трябва да правиш всичко отново. Не мога да намеря проклетата си химикалка. — Той притеснено вдига поглед от бюрото си. — Някой да има да ми даде една химикалка?

Джоун отива до бюрото му, издърпва загубената сребърна химикалка изпод купа с хартии и я подава на момчето, което обичаше да си пука кокалчетата и да пуска нескончаем поток от шеги зад нея в часа по химия.

— Искате ли работа? — пита незабавно д-р Голд, после: — Не ви ли познавам?

— Учихме в едно и също училище. Джоун Мосъм, е, беше Мосъм, сега е Хънтър. — Беше ли? — чуди се тя.

Усмивката му става все по-широка, докато не стига до ушите му.

— А-ха, Джоун Мосъм! — възкликва той. — Нямахте да те позная, изглеждаш толкова по-добре сега, отколкото когато бяхме деца. — Джоун се смее, но смехът ѝ е изпълнен с признателност. — Сериозно говоря. Не се опитвам да ти правя четки. Искам да кажа, винаги си си била хубава, но беше някак си малко вързана, знаеш какво

искам да кажа. Точно типа с бяла якичка около врата. Изглеждаш много по-освободена сега. Харесва ми прическата ти. — Джоун усеща, че се изчервява. — Хей, още се изчервяваш, това също ми харесва. — Той слага ръка около кръста ѝ и махва с другата си ръка, за да привлече вниманието на останалите в чакалнята. — Ей, вижте всички, това е малката Джоун Мосъм. Как ти беше името по мъж?

— Хънтър.

— Малката Джоун Хънтър. Същият съпруг, с когото започна ли? — Джоун кима, не знае какво друго да направи. — Ходехме заедно на училище. Имаше същата превъзходна кожа дори и тогава. — Той оглежда внимателно лицето ѝ. — Какво е това? Пъпка? — Опитните му пръсти се движат по лицето ѝ. — Нищо сериозно — заявява. — Ще се погрижа за теб след няколко минути.

— Не съм дошла за преглед — отвръща бързо Джоун, като си дава сметка, че всички продължават да слушат разговора им. — Тук съм с една приятелка. — Тя сочи към Ив, която седи на един стол до стената, с куп стари списания върху скута и кисело изражение на лицето.

— Това не е ли малката Иви Прингъл? — пита д-р Роналд Голд, когато Ив се изправя, извисявайки се десет сантиметра над него. — Още сте си заедно вие двете, а?

— Сега е Ив Стенли — поправя го Ив. — Имахме записан час за преди двайсет минути.

Дори и да усеща умишления сарказъм, той не му обръща внимание.

— Да, ами, съжалявам, че ви забавих, но секретарката ми ме напусна, а сестрата ми е в отпуска по болест. — Телефонът звъни. — А телефонът не спира да звъни. — Той се протяга и го сграбчва. — Тебе търсят — поглежда към Джоун. Очите ѝ се разширяват. — Само се шегувам — добавя бързо, като улавя уплашения ѝ поглед. — Какво? Да не си дала на някого телефона ми? Да, д-р Роналд Голд е — съобщава той в слушалката. — Разбира се, че мога да ви прегледам, г-жо Готлиб. За вас, винаги. Да, минете днес следобед, само да погледна. Не се притеснявайте, гадните белези ще се заличат преди мишваха в събота. — Той затваря и поглежда към Ив. — Ще те приема веднага щом мога. Майкъл — обръща си той към едно малко момче, чието лице е почти

скрито под ужасяваща маска от пубертетско акне. Поглежда отново към Джоун. — А след приятелката ти, искам да погледна и теб.

— Откога започнаха да ти излизат? — пита той, докато Джоун лежи върху кушетката за прегледи. Лицето ѝ беше студено, след процедурата със сух лед, която докторът беше приложил. Пръстите на Роналд Голд силно стиснаха брадичката ѝ.

— От миналия месец — отвръща му Джоун. — Не мога да повярвам. Жени на моята възраст не би трябвало да имат пъпки.

— Покажи ми къде е написано, че жени на твоята възраст — на нашата възраст — не би трябвало да имат пъпки. Жените на твоята възраст имат пъпки, повярвай ми. Много жени на по четирийсет, дори на петдесет идват при мен.

— Страхотно. Има на какво да се надявам.

Той убожда бузата ѝ с игла, причинявайки ѝ лека болка.

— Само ще инжектирам малко кортизон в тази. Кажи ми какво си си правила напоследък на кожата?

— Какво имаш предвид?

— Нещо по-различно?

— Използвам нов хидратантен крем, който Ив ми препоръча...

— Ив дерматолог ли е?

— Не, но ми каза, че трябва да започна да полагам повече грижи за кожата си.

— Още ли правиш всичко, което ти казва Ив? Както едно време?

Джоун опитва да се усмихне, но ръката му е върху устата ѝ, докато изстиска друга потенциална пъпка.

— Ами, просто никога преди не съм правила нищо за кожата си, не съм полагала грижи за нея, искам да кажа...

— И никога преди не си имала проблеми, нали?

— Да.

— Това не ти ли говори нещо? — Той отстъпва назад. — Запушила си си порите, малка Джоун Мосъм Хънтър. Всички тези чудотворни, скъпи кремове и хидратанти са причина за пъпките ти. Престани да ги използваш.

— А какво да правя?

— Мий си лицето веднъж на ден — вечер. Това е всичко, от което имаш нужда. С мек сапун — ще ти напиша рецепта. Нямах нужда от хидратантни кремове. Ще ти изпиша крем с витамин А, който да си слагаш преди лягане. Ако носиш грим, използвай някой на хидратантна основа и си слагай руж на пудра, а не пастообразен. Пастообразният запушва порите. И престани да четеш модните списания. Те знаят толкова за добрата поддръжка на кожата, колкото и твоята дръпната приятелка Ив. Какво ѝ е на нея, все пак? — пита той на един дъх.

— Надявахме се ти да ни кажеш.

— Аз съм кожен лекар. Занимавам се с външната част на главата, а не с вътрешната.

— Смяташ, че е емоционален проблем?

Той повдига рамене.

— Психиатрията е буницето на лекарската професия. Ако някой лекар не успее да открие нищо физиологично, той решава, че е емоционално. Не бих могъл да ти кажа какво ѝ е на Ив, освен че на кожата ѝ ѝ няма нищо. Малко е суха, това е всичко. Повече нищо не бих могъл да кажа. — Той отстъпва назад и оглежда внимателно лицето на Джоун, сякаш се кани да ѝ нарисова портрет. — Сега ще се оправиш — казва той. — Е, искаш ли работата?

Джоун се смее, после разбира, че той говори сериозно.

— Шегуваш ли се? — пита тя.

Докторът клати глава.

— Ти ми намери химикалката, значи можеш да правиш всичко. Давай, кажи си цената.

— Не мога.

— Защо? Да нямаш малки деца вкъщи? Съпруг, който не желае жена му да работи? Кажи му, че времената са се променили. По дяволите, жена ми е зъболекар. Работи повече и от мен.

— Не е това — отвърща Джоун, не е сигурна точно какво е.

— Тогава? Не е достатъчно съблазнителна?

— Наистина ли говориш сериозно?

— Изглеждам ли ти като човек, който се шегува? Изглеждам като човек, който отчаяно се нуждае от добра секретарка.

— Какво ще трябва да правя?

— Да вдигаш телефона, да посрещаш тълпите, да се грижиш за графика ми, да се смееш на шегите ми. Ако бъдеш послушна, може дори да ти дам да изстискаш някоя и друга пъпка. Какво ще кажеш? Можеш ли да отхвърлиш подобно предложение?

— Ще ми дадеш ли време да си помисля? — пита Джоун, като изненадва сама себе си. Какво имаше да мисли? Не можеше сериозно да смята да работи за този човек. Защо не? — пита се, мислите се блъскат в главата ѝ като множеството еднокраки бегачи по пътищата на Америка.

— Разбира се. Помисли си, поговори със съпруга си и ми се обади в понеделник. Не че искам да те пришпорвам, но виждаш как е. — Той се усмихва.

— Защо искаш точно мен?

— А защо не? Какво ти има? — Момчешката му усмивка действа успокоително, сивкавосините му очи са ясни и топли. — Харесваш ми — отвърща просто той. — Напомняш ми за младостта. Хей, прочетох това някъде — искаш ли да ти кажа какво наистина е ужасяващото в средната възраст? — Тя кима. — Ами, да се събудиш една сутрин — отвърща ѝ той — и да осъзнаеш, че класът ти в гимназията управлява страната.

Майката на Ив ги чака на прага — там ли е стояла през цялото време? — когато Джоун спира колата си в алеята.

— Това всъщност не е майка ми — заявява Ив, докато отваря вратата на колата. — Това е Годзила.

— Ив — настоява Джоун, — щом те кара да се чувстваш толкова зле, просто я помоли да си иде.

— Не мога. — Ив се изкачва по стъпалата на къщата си, Джоун я следва по петите.

— Много се забавихте — посреща ги майката на Ив, гласът ѝ е някак обвинителен. — Какво ви задържа толкова?

— Трябваше да чакаме почти час — отвърща Ив, като минава покрай майка си и влиза в къщата. — Добрият доктор беше много неорганизиран.

— Секретарката му напуснала, а сестрата му била болна — поясни Джоун, въпреки че г-жа Камърън вече не ѝ обръща внимание.

— Господи! Какво си направила с мебелите? — възкликва Ив, когато влиза в изведнъж непознатата всекидневна и започва нервно да крачи напред-назад.

— Поразместих туй-онуй.

— Туй-онуй! Има ли нещо, което да не си пипнала?

— Ами, толкова се забавихте. Притеснявах се; нямаше какво да правя.

— Някога да ти е хрумвало да почетеш? — пита Ив, докато двете с Джоун обикалят из подредената поновому стая. Тапицираното в лилаво канапе там, където стояха креслата само преди няколко часа, виненочервените кресла запратени в четирите краища на стаята, масичката за кафе и лампионите извадени и разместени.

— Как премести канапето съвсем сама, за бога? Коя си ти, жената-киборг?

— Годзила — движи устни Джоун към Ив, когато г-жа Камърън гледа на другата страна.

— Това вече ми идва много — заявява невярващо Ив, гласът ѝ е някъде между смях и сълзи. — Не мога да се оправя.

— Качи се и си легни — нарежда г-жа Камърън на дъщеря си, която вече е във от стаята, нагоре по стълбите. — Чакай — прошепва тихо тя на Джоун, — искам да поговоря с теб.

— Благодаря ти, Джоун — провиква се надолу Ив. — Ще ти се обадя по-късно.

— Е, какво стана? — пита веднага майката на Ив.

— Нищо кой знае какво — заявява Джоун и последва възрастната жена в кухнята. Сяда срещу нея на кухненската маса. — Докторът я прегледа изцяло. Що се касае до него, няма нищо нередно, само кожата ѝ е малко суха.

— Тя каза ли му, че винаги е имала мазна кожа?

— Той обясни, че кожата се променяла, както и всичко останало. Можело да е на хормонална почва, от бременността, от аборта. Не съм сигурна. Ив може да ви каже точно какво ѝ е говорил.

— Но няма нищо сериозно?

— Г-жо Камърън — отвръща търпеливо Джоун, — колко сериозна може да бъде една суха кожа?

— Каза ли това на Ив?

— Опитях.

— И?

— Тя твърди, че сухата кожа е само симптом на нещо по-сериозно.

Майката на Ив разтревожено барабани с пръсти по масата, лицето ѝ е съкрушено. Джоун изведнъж си дава сметка колко по-стара изглежда тази жена напоследък. За пръв път чертите ѝ издават нейните почти седем десетилетия. Торбичките под очите са подпухнали и увиснали. Безцветните ѝ устни леко потрепват в угълчетата. Джоун осъзна, че Арлийн Прингъл Нопър Камърън, която беше погребала трима съпрузи и на която майката на Джоун винаги незлобливо викаше Майти Маус (въпреки че това беше нещо, което никога не бе споделяла с Ив), е на ръба да се разплаче.

— Не знам какво да правя — проплака тя тихо и сведе глава в ръцете си.

— Защо не си идете у дома? — предложи внимателно Джоун, като използва представилата ѝ се възможност. — Изглеждате уморена. Имате нужда да си починете.

— Не мога да си ида у дома — отвърща жената, като поглежда към Джоун. — Ив има нужда от мен тук.

— Ив може да се справя и сама, г-жо Камърън — настоява Джоун. — Два пъти в седмицата идва жена, а и аз съм отсреща. Ще поговоря с Брайън, той просто ще трябва да си стои по-често у дома. Дори може да се окаже добре за Ив, ако има повече домакинска работа. Това може да я разсее от болките.

— Мислиш, че не съм ѝ го предлагала ли? — пита г-жа Камърън, като изненадва Джоун. Честно казано, не ѝ беше минавала подобна мисъл през главата. — Аз също имам проблеми със сърцето, както знаеш. Да не мислиш, че ми е лесно? Имам си и собствен живот, клуба ми по бридж, партньорките ми по маджонг. Знаем, че звучи доста банално, но какво мога да направя? Животът на някои хора не е толкова важен, колкото на други. Прекалено стара съм, за да се правя на болногледачка. Но всеки път, когато предлага на Ив да си ида, да се опита сама да си помогне, тя побеснява. Креци ми: „Каква майка си, когато изоставяш собствената си дъщеря, когато най-много има нужда от теб?“. Какво бих могла да направя? Дори и ако предлага да изляза само за следобеда, тя истеризира. Казва, че ако изобщо съм била майка, съм щяла да искам да съм тук, да се грижа за нея. — Тя

поклаща глава. — Не съм свършена, Джоун, Бог ми е свидетел. Допускала съм много грешки. Но направих всичко, което ми беше по силите и не знам какво още да предприема. Ти си единственият човек, когото слуша — кажи ми, какво да направя? Тя ми е дъщеря и аз я обичам. Не искам да я гледам как страда. Но не знам как да ѝ помогна. — Жената избърсва очите си с една кърпичка. — Тя е на четирийсет години, но все още си е дете за мен. Не преставаш да бъдеш майка, само защото децата ти порастват. Е, мисля, че не е нужно да ти го казвам. Как са момичетата? — пита тя и опитва да се усмихне.

— Добре — отвръща Джоун, предположение, тъй като още не е получила нищо по пощата от тях. Тя се изправя и поставя ръка върху рамото на възрастната жена. — Вижте, защо вие самата не си полегнете? Разместили сте всички тези мебели; сигурно сте капнали.

— Ив ще се оправи ли? — пита майката на Ив тихо на външната врата.

— Сигурна съм, че ще се оправи — отвръща Джоун, изненадана колко уверено звучи гласът ѝ, когато, всъщност, изобщо не е сигурна.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Не знам как се оставих да ме придумаш.

— Хей, това си е моя реплика!

— Последното нещо, което ми се иска да гледам, е някакъв безвкусен бродуейски мюзикъл — цупи се Ив, втречена през предното стъкло на колата към свечеряващото се небе.

— Всички казват, че бил чудесен — отвърща ѝ Джоун. — Костюмите били невероятни, танците — великолепни, а песните наистина се запявали.

— Кой са тези „всички“? Пак ли добрия доктор?

Джоун усеща как раменете ѝ се свличат и ги повдига, като се опитва насила да се усмихне.

— В интерес на истината, да — отвърща тя, надява се да избегне пререканията, но се отказва от усмивката. Всеки път, когато двете с Ив зачекнеха темата за новия шеф на Джоун, неизменно започваха да се карат. — Рон и жена му са гледали постановката миналата седмица и той не спира да я превъзнася.

— Щом е толкова добра, как стана така, че можахме да си купим билети?

— Нали ти казах, брат му...

— А, да — срязва я Ив, — брат му чука асистент-режисьорката.

Джоун се намръщва.

— Ходи с асистент-режисьорката.

— Все тая — не бъди толкова наивна. — Ив сърдито гледа през прозореца.

— Виж, ако наистина е такова мъчение за теб, ще обърна колата и ще се приберем.

— Сега? Почти стигнахме, за бога! Накара ме да се облека и всичко. Някой да е казвал, че иска да се прибира? Господи, толкова си докачлива!

— Просто не държа да карам петък вечер из навалищата в Манхатън, ако ти само ще се оплакваш през целия път натам и

обратно.

— Кой се оплаква? — Ив се размърдва на мястото си, придърпва сребристия шал около голите си рамене. — Господи, в страхотно настроение си тази вечер!

— Бях във великолепно настроение — отвърща ѝ Джоун.

— Беше? Като във „вече не съм“?

Джоун усеща как раменете ѝ се отпускат.

— Ще се оправя. Карането по магистралата винаги малко ме изнервя — лъже тя.

— Не смяташ ли, че тази работа ти идва прекалено много? — пита Ив след кратка пауза.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, нали разбираш, ти не си свикнала да работиш. Искам да кажа, не си работила навън никога, нали? — Джоун поклаща глава, не знае накъде бие Ив. — И изведнъж работиш всеки ден от девет до пет, промяната е доста голяма. Няма как да не си уморена.

— Не съм уморена.

— Изглеждаш уморена.

Джоун поглежда през предната седалка към приятелката си, която се прави, че внимателно изучава пътя отпред.

— Така ли? — Улавя се, че хвърля поглед към отражението си в огледалото за обратно виждане. Бръчките около очите ѝ не изглеждат по-явни от обикновено. Ако не друго, изглежда — и се чувства — много по-добре, отколкото се е чувствала от месеци насам. — Не се чувствам уморена — отвърща тя. — Всъщност, чувствам се доста добре. Работата ми харесва...

— Как може да ти харесва работа, която те принуждава по цял ден да зяпаш покрити с циреи лица?

Джоун се опитва да се засмее, но в резултат се получава нещо по-близко до изсумтяване.

— Хората зад пъпките са много мили. Всички са дружелюбни. Не би могло да се намери по-внимателен човек от Рон...

— Все това повтаряш. Случило ли се е нещо, за което трябва да знам?

— Като например? — Джоун започва да се чувства неловко. Не за пръв път Ив намеква, че нещо определено непрофесионално може да става между Джоун и нейния нов работодател.

— Видях как те погледна онзи ден в кабинета си. Малкият Рони Голд и малката Джоун Мосъм отново заедно след толкова години!

— Джоун Хънтър — рязко я поправя Джоун, — и започва да ми писва от този разговор.

Ив явно е сащисана от внезапната рязка забележка, не по-малко смутена е и самата Джоун.

— Успокой се. Само те дразнех.

— Рон е щастливо женен мъж, а и аз съм омъжена жена — отвърща Джоун, долавяйки не чак толкова недоловимата разлика между двете. — Той ми е шеф и аз го харесвам и уважавам. Това е всичко, що се отнася до тази работа и така ще си остане и занапред.

— Мисля, че госпожата протестира прекалено много — промърморва Ив, почти под носа си. Преди Джоун да може да възрази, продължава: — Значи мислиш да продължиш да работиш и след като момичетата се върнат от лагера?

— Не, не мисля — отвърща, като потиска раздражението си. — Съгласих се да поема работата само за през лятото. Дотогава Рон ще си е намерил някой друг, сигурна съм, а и да се надяваме, че двамата с Пол... — Тя млъква по средата на изречението. Бяха изминали две седмици, откакто за последен път бе видяла съпруга си.

— Да се надяваме, че двамата с Пол...?

— Кой знае? — повдига рамене Джоун, не иска да продължава с темата за евентуалното сдобряване. В настъпилата тишина Джоун осъзнава, че все по-малко и по-малко са темите за разговор, които се чувства удобно да разисква с най-старата си и най-близка приятелка.

Ив се размърдва на седалката и започва нервно да си играе с шала си.

— Нали си сигурна, че местата ни са до пътеката?

— Вече ме пита.

— И ти какво ми отговори?

— Да, сигурна съм, че местата ни са до пътеката.

— Добре.

Разговорът замира.

Налага се да паркират приблизително на шест пресечки от театъра и в резултат трябва да тичат, за да не изпуснат началото в осем.

Тълпата пред „Баримор Тиътър“ се придвижва бавно навътре, когато Джоун и Ив се добират запъхтени и кикотещи се до вратите.

— Не знам какво е толкова дяволски смешно — едва успява да си поеме дъх Ив, като се хваща за гърлото. — Не съм тичала така, откакто победих всички на атлетическото състезание в края на подготвителната ни година. Помниш ли? Минах всички останали с цели десет метра.

— Е, и мен успя да ме изпревариш — признава Джоун, като едва си поема въздух. — Бих казала, че си в доста добра форма!

Тялото на Ив изведнъж се сковава.

— Какво трябва да значи това?

Както се случва все по-често и по-често напоследък, когато е с Ив, Джоун не знае какво да отговори. Ръцете ѝ се движат из въздуха, устата ѝ отказва да се отвори.

Отвътре настоятелният гонг ги приканва да заемат местата си.

— Мисля, че трябва да влизаме — казва Ив, тонът ѝ е смекчен. — Това не е ли Пол? — пита изведнъж тя.

— Кой? Къде?

— Току-що влезе. Поне ми се стори, че е Пол. Мярнах го само в профил. Може и да е бил някой друг.

Джоун усеща как сърцето ѝ почва бясно да бие. Разбира, че това няма нищо общо със задъхването преди малко. Чувства се като момиче — едно от пъпчивите множества, които успокоява ежедневно. Как ли изглежда? — чуди се, като се опитва да улови отражението си в стъклото на вратата. Ив каза, че изглеждала уморена. Така ли е? Беше облечена с нова памучна рокля на бели и червени райета, изрязана доста предизвикателно отпред, воланите отдолу шумоляха игриво около коленете ѝ. Не приличаше на нищо, което някога бе носила. Беше си я купила с първата заплата. Кожата ѝ отново се е изчистила, но косата ѝ е ужасно разрошена от пробяганите шест пресечки до театъра. Но пък напоследък все е рошава и всички непрекъснато ѝ повтарят колко им харесва прическата ѝ, включително и Пол. Тя изглежда малко по-слаба, мисли си, докато усеща как я избутват през вратата във фойето. Подава билета си на разпоредителя и незабавно е изтласкана покрай черната стена към съответния сектор. Това че изглежда малко по-слаба, вероятно просто се дължи на вертикалните райета, решава тя, макар наистина да е свалила няколко килограма,

откакто бе започнала да работи. Нова диета ли? — пита я Ив. Да, спомня си, че си беше помислила, диетата на мъчителното безпокойство. Въпреки че, в интерес на истината, с всеки изминал ден се чувстваше все по-спокойна.

Те намират местата си и сядат, Ив протяга дългата си, изящна шия, за да види кой къде седи. С червеникавата ѝ коса, която артистично подчертава бледата ѝ кожа, Ив за миг заприличва на очовечен жираф.

— Не го виждам — казва тя, явно имайки предвид Пол и се извързва да се огледа назад.

— Сигурно не е бил Пол — подхвърля Джоун, но инстинктивно знае, че е бил точно той. — Никога не си е падал кой знае колко по театри...

— Не можах да видя с кого е — заявява Ив, когато светлините угасват и оркестърът засвирва.

Музиката е силна, ударите на барабаните отчетливи и жизнерадостни. Публиката сякаш се поклаща заедно в тъмнината, нетърпението се покачва. Джоун долавя все по-силни и по-силни настойчиви звуци; краката ѝ потропват в такт с мелодията на оркестъра; вижда как завесите се разделят, декорът наистина е умопомрачителен, костюмите зашеметяващи, дъхът ти почти спира от тях. Долавя гласове да се издигат с чиста, жизнерадостна увереност. Въпреки че единственото, което чува, вижда и мисли е: „Не можах да видя с кого е“.

Защо не ѝ беше минало и на нея през главата? Че ако Пол е тук, няма да е сам. С кого? Вероятно с клиент. Моля те, нека да бъде клиент. Може би с приятел. Нека да е приятел. По-скоро приятелка. Най-вероятно млада и привлекателна. Със сигурност малката Джуди еди-коя си.

„Не можах да видя с кого е.“

Джоун се мъчи да се съсредоточи върху живописно осветената сцена, сега окъпана в ярки цветни петна, сякаш нарисувани от декоратор мостри. В центъра има един мъж, облечен целия в черно; той пее на три жени, облечени в еднакви пластове многоцветен шифон, косите им са боядисани в тон с тези пластове, лицата им са съответно гримирани. Изведнъж светлините стават сини, после тъмнолилави, жените сякаш изчезват в заобикалящите ги декори, лицата им се

появяват отново, като златисто-сребристи маски. Джоун се чувства дезориентирана, напълно объркана. Тя се чуди какво причинява този обилен сценичен грим и силното осветление на кожата на актрисите. Поглежда към Ив. Нейното лице също е отразено в златисто и сребристо, от сценичното осветление косата ѝ е светлосиня, а очите ѝ са черни и празни.

Отново Джоун не чува нищо, не усеща нищо.

„Не можах да видя с кого е.“

Изведнъж жените пак се появяват и сцената е ярко осветена, вибрира в лимоненожълто. Мъжът в черно изчезва в нещо, което изглежда като огромно кълбо от силна слънчева светлина. Джоун си затваря очите пред ослепителния блясък. Усеща топлината на кръглата жълта топка. Извърща се отново към Ив и забелязва, че лицето ѝ изглежда особено студено на топлата слънчева светлина, подобно на скелет със силно изпъкналите от слънцето черти, почти жестоко. Жълтото никога не ми е отивало кой знае колко, чува да казва Ив, въпреки че в действителност Ив си мълчи. Сега слънцето изгаря кожата на Джоун, кара челото ѝ да се изпоти. Слънцето е прекалено горещо, мисли си тя, иска ѝ се да избяга навън на въздух. Някой да изключи слънцето, моля ви. Като се опитва да се пребори с нарастващото си безпокойство, Джоун съсредоточава вниманието си върху сцената и осъзнава, че жените сега са голи — голи ли са били през цялото време? — облечени само в многоцветни пластове светлина.

Завесата изведнъж се спуска в края на първо действие. Светлините се запалват. Залата избухва в продължителна вълна от ръкопляскания. Навсякъде около нея хората стават, за да се поразтъпчат.

— Не мога да повярвам, че свърши толкова бързо — чува се да казва Джоун, давайки си сметка, че през по-голямата част от времето съзнанието ѝ е било другаде.

— Шегуваш ли се? — пита Ив. — Това е най-дългото проклето първо действие, което някога съм гледала. И не ми казвай, че ти е харесало! Толкова за хвалебствията на добрия доктор. Дай да излезем навън.

— Предпочитам да си остана на мястото — отвръща Джоун на Ив, като си мисли, че само преди няколко минути отчаяно се е

нуждаела от глътка въздух.

— Да излезем навън — повтаря Ив, с което дава да се разбере, че няма място за спор.

По пътя нагоре по пътеката Джоун чува думи като новаторско и оригинално, поразително и възхитително. Само устните на Ив са здраво стиснати в неизменна гримаса.

— Ужасно представление — казва тя, достатъчно силно, за да бъде чута от всички, покрай които преминава. — Най-слабото, което съм гледала от години. — Стигат до фойето, очите на Джоун решително са сведени надолу. — Ето го — казва веднага Ив. Пол стои сам до тъмnochервената стена. — Няма ли да му кажеш здрасти? — Преди Джоун да може да отговори или да се възпротиви, Ив вдига ръка и маха, привличайки погледа на Пол и давайки му знак да дойде при тях.

— Ето го, идва.

Джоун дълбоко си поема въздух, чувства, че леко ѝ се гади. Усеца как хората до нея се размърдват, за да направят място на новодошлия, знае, че Пол сега стои до нея. Тя неохотно се извъръща към него.

Облечен е в сив костюм с бледорозова риза и тъмновинена вратовръзка на райета и въпреки че се усмихва, изглежда му е неудобно.

— Здравей, Джоун — любезно поздравява той. — Как си, Ив?

Джоун кима, докато Ив казва:

— Бавно умирам. — Гласът ѝ е безизразен и лишен от чувство за хумор.

— Изглеждаш чудесно — възразява той и Ив изсумтява.

— Можеш да го напишеш на гроба ми — отвърща тя.

— Ти как си? — пита той, като се обръща към Джоун.

— Добре — усмихва се тя и осъзнава, че наистина е така. — Намерих си работа.

— Работа ли? Каква работа? — Той е изненадан, заинтригуван.

— Ами... нещо като секретарка съм... при един кожен лекар... за през лятото... докато момичетата се върнат от лагера.

— Звучи страхотно.

— Много ми харесва.

Настъпва моментно мълчание.

— Мислех да ти се обадя — започва той с неудобство, тъй като си дава сметка, че Ив внимателно следи разговора.

— Няма нищо.

— Бях много зает.

— Няма проблеми — отвърща му Джоун.

— Мислех си, че можем да отидем заедно с колата до лагера в деня за посещения. В случай че вече нямаш други планове.

— С удоволствие — съгласява се бързо тя. — Сигурно и на момичетата ще им бъде приятно.

— Имаш ли вести от тях?

— Още не, а ти?

— Нито ред. Нищо чудно, предполагам. — Той се оглежда. Защо се чувства толкова неловко? — Страхотно шоу — казва ентусиазирано и отстъпва крачка назад, когато Ив се изсмива. — Не си ли съгласна?

— Не мога да кажа, че съм — отвърща му тя и се кани да продължи, когато бива прекъсната от появата на една млада, привлекателна — въпреки че малко прекалено гримирана — блондинка, която се материализира от нищото, за да стисне здраво Пол за ръката.

Пол ѝ се усмихва; Ив ѝ се усмихва; Джоун ѝ се усмихва. Стоят по средата на фойето и си се усмихват един на друг като банда кретени. Джоун усеща как театралните светлини ги къпят в различни нюанси на синьо, жълто и пурпур. Усеща как изведнъж биват пренесени по средата на сцената и съблечени чисто голи. Вече знае защо Пол явно се чувстваше толкова неудобно. Чуди се дали щеше да ги запознае и как. „Джуди (тъй като със сигурност това трябва да е малката Джуди), бих искал да те запозная със съпругата ми; Джоун, това е малката Джуди.“

Гонгът ги приканва да се връщат по местата си. Спасен от гонга, мисли си Джоун, като знае, че нея няма кой да я спаси.

— Ще ти се обадя — казва тихо Пол (за да не може малката Джуди да го чуе ли?) и отвежда младата блондинка без конфузни представяния. Не беше ли казал на малката Джуди колко ненавижда изкуствените неща? Не беше ли я предупредил да не използва прекалено много руж? Пастообразен ли беше, или на пудра? — чуди се Джоун, надява се да е пастообразен.

— Добре ли си? — пита Ив, докато фойето бавно се опразва.

Джоун поклаща глава.

— Искаш ли да си тръгваме?

Джоун кимва. Ако се опита да каже нещо, ще избухне в сълзи. Глупачка, глупачка, глупачка! — смъмря се остро, докато Ив я извежда навън в нощния хлад.

— Никога не съм мислила, че Пол има толкова посредствен вкус — казва Ив, когато тръгват към колата, хванала е Джоун подръка.

— Много е хубава — успява да изцеди Джоун.

— Много е обикновена — поправа я нетърпеливо Ив. — Измий й лицето, махни й русата коса и големите цици и какво се получава? Всъщност — продължава Ив аналитично, — получаваш се ти преди двайсет години.

Джоун спира, като се опитва да смели казаното от Ив, решава, че не може.

— Това обида ли беше, или комплимент? — пита тя, искрено озадачена от забележката й.

Ив не отговаря на въпроса, а само забързва крачка.

— Казвам просто, че си се омъжила за един идиот.

— Не мисля така — отвръща й Джоун и отново спира.

— Няма ли да престанеш да се спиращ? Това е Ню Йорк, за бога! Можеш да бъдеш нападната, ако стоиш по ъглите на улиците да спориш.

— Пол не е идиот — заявява Джоун.

— Както искаш. Той е твой съпруг.

— Да, мой е и ми е странно да трябва да го защитавам от теб.

— Тогава недей — казва просто Ив. — Аз съм на твоя страна, забрави ли?

— А ти?

Ив се извъръща и спира.

— Това пък какво трябваше да бъде?

— Непрекъснато си задаваме този въпрос напоследък.

— Е, какво искаш да кажеш?

Джоун продължава да върви.

— Не съм сигурна.

— Виж — казва й Ив по пътя обратно към Лонг Айленд, — дай да не правим от мухата слон, а? Видя мъжа си с друга жена. Сигурно е малко разстройващо...

— Малко разстройващо?!

— Просто не си го изкарвай на мен — продължава Ив, без да обръща внимание на прекъсването. — Не беше моя идеята да ходим на тази тъпа постановка. Ти настояваше. Кой ме издърпа насила от леглото...

— Ив, моля те, престани.

— Просто се опитвам да ти кажа да не го взимаш много навътре.

— Защо? — пита рязко Джоун, като отбива встрани от пътя и натиска рязко спирачки. — Защо да не го взимам прекалено навътре? Обичам съпруга си. През октомври ще станат двайсет години, откакто сме женени. Отчаяно се надявам, че той ще се върне. Защо да не трябва да се разстройвам, когато го виждам да излиза с друга жена? Защо всичко, което става с мен, е толкова дяволски незначително, а всичко, което става с теб, е толкова жизненоважно? Защо моята болка е някак си по-малко действителна от твоята?

— Джоун, не ставай глупава. Животът ти не е застрашен.

— Нито пък твоя!

— О, така ли? Ти знаеш това, така ли?

Джоун си поема дълбоко въздух. Някак си, мисли си тя, разговорът винаги се обръща към Ив.

— Да — заявява категорично Джоун. — Да, знам. Ив, при колко доктори ходи? Трийсет? Четирийсет? — Ив отказва да я погледне. — Ходи при всички специалисти в Ню Йорк; подложи се на всички изследвания, известни на човечеството. Единственото, което ти остава, е да се прегледаш в болницата „Майо“^[1] и да ги накараш отново да ти направят всички изследвания. Колко пъти трябва да ти се казва, че ти няма нищо?

— Да не си посмяла да ми казваш, че ми няма нищо! Имам болки по цялото си тяло!

— Точно там е работата. Никой не може да установи която и да е от болките ти. Всичко те боли. Имаш проблеми с ребрата, гърдния кош, слабините, вените, теглото, червата, кожата, косата, сополите и гурелите, температурата, очите, гърлото. Извини ме, ако пропусна нещо. Ив, никой не изпитна болки из цялото си тяло едновременно. — Тя спира, усеща как омразата на Ив се процежда през здраво стиснатите ѝ юмруци. — Не казвам, че нещо не е станало с организма ти. Претърпя аборт, загуби много кръв. Ритъмът на цялото ти тяло

беше разстроен; може химическото равновесие да е нарушено, не знам, не съм лекар...

— Дяволски си права...

— Но знам, че каквото и да става с тялото ти, то не е смъртоносно...

— Откъде знаеш това?

— Добре, не го знам. Да предположим, че е смъртоносно. Да предположим най-лошото. Остават ти шест месеца живот. Какво ще направиш?

— За какво говориш? Не искам да умирам!

— Разбира се, че няма. А и не се каниш. Просто се опитвам да ти кажа, че ако ти има нещо неизлечимо, ти самата не можеш да направиш кой знае какво, освен да се опиташ да оползотвориш възможно най-добре времето, което ти остава. Не смятам, че ще умреш. Никой не мисли, че ще умираш. Какво толкова ще ти навреди да идеш на психиатър?

— Ще бъде загуба на време.

— Какво друго правиш с времето си напоследък?

— Аз страдам от физическа болка!

— Да, но физическата болка може да е породена от емоционален източник. Никой не може да направи разликата.

— Аз мога.

— Тогава ти си единственият човек на света с подобни способности.

— Джоун, не аз преживявам психически срив...

— Никой не твърди, че преживяваш психически срив.

— Не аз си въобразявам разни мръснишки телефонни обаждания.

На Джоун ѝ трябваха няколко секунди, за да схване казаното.

— Чудех се кога ли ще стигнеш до това — отвърща тя, като осъзнава, че е вярно.

— Не мен съпругът ми ме напусна след двама месеца и не аз имам нужда да си съчинявам разни истории за някакви смахнати обаждания, за да привличам внимание.

Гласът на Джоун е спокоен.

— Това ли наистина смяташ, че правя?

Ив изведнъж покрива лицето си с ръце и избухва в плач. Миг по-късно, тя с яростно хлипане отмята глава назад и преглъща сълзите си, задушавайки ги отново вътре в себе си.

— Изкарай си го — моли тихо Джоун, собственият ѝ гняв се е изпарил. — Толкова много ярост се е насъбрала там вътре. Излей част от нея.

Ив се обляга назад върху седалката си.

— По дяволите — мърмори тя непрекъснато. — По дяволите, по дяволите, по дяволите. — Поглежда към Джоун. — Защо спориш с мен? Знаеш, че винаги хващам за гърлото.

— Никога преди не си постъпвала с мен така.

— Никога преди не си ми се противопоставяла.

— Може би телефонните обаждания наистина са само плод на въображението ми — признава Джоун след продължително мълчание, през което никоя не поглежда към другата. — Вече наистина не знам. Знаеш ли какво — решава тя, като се смее насила. — Ще отида на психиатър, ако и ти дойдеш. Можем дори да отидем заедно с колата. Да си направим вечер от това. Да отидем на ресторант, на кино. Можеш дори да ме заведеш на някой друг филм на ужасите. Какво ще кажеш?

Ив не се смее, не се усмихва дори.

— Нямам нужда от психиатър — заявява тя.

[1] Протестантска болница в Ню Йорк. — Бел.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Телефонът звъни.

— Кабинетът на д-р Голд — изчуруликва Джоун в слушалката, като се усмихва на един нисък и набит млад мъж, който влиза в кабинета. — Само минутка — прошепва му тя. — Съжалявам, всички часове на д-р Голд за следващите два месеца са запълнени. Най-скорошния, който мога да ви предложи, е за двасет и първи септември. Да, разбирам, че това не ви помага кой знае колко, но най-много, което бих могла да ви обеща, е да ви се обадя, ако някой се откаже. Да, понякога има по някой и друг отказ. Да, ще се опитам. Междувременно ще ви запиша за два и петнайсет на двасет и първи септември. Бихте ли ми казали името си, ако обичате? Марша Фишър? И телефонният ви номер? Да, добре, ще ви се обадя веднага, щом нещо изникне. — Джоун оставя слушалката и вдига поглед към младия мъж, който стои пред нея. Изглежда уплашен от скромното обзавеждане.

— С какво мога да ви помогна?

— Имам час при д-р Голд — измърморва той, с брадичка, притисната към гърдите. В гласа му има нещо познато.

— Как се казвате? — пита Джоун, чувства се някак неловко, радва се, че помещението е пълно с хора.

— Саймън Лумис — отвърща той и Джоун проверява в регистъра с часовете.

Първоначално не може да намери името, но после го вижда.

— Часът ви е за след три часа — казва му тя и поглежда към стенния часовник зад гърба си. — Още няма два. Много сте подрали.

— Нямам какво да правя. — Той повдига рамене, светлокестенявата му коса влиза в дълбоко вдлъбнатите му очи.

— Е, щом нямате нищо против да почакате... Долу има ресторант, ако искате да изпие чаша кафе.

Той настанява дребната си, но набита фигура в единствения свободен стол точно срещу бюрото ѝ. Джоун преценява възрастта му

някъде между осемнайсет и двайсет и пет и се чуди защо не е на работа, като решава, че вероятно вината за това може да е в поведението му. С явното си притеснение, той кара и хората около него да се чувстват неудобно. Или поне върху нея оказва подобен ефект. Започва да подрежда чековете, които е получила със следобедната поща и съзнава, че очите на младия мъж не слизат от нея. Тя поглежда нагоре и му се усмихва. Тъглчетата на широките му устни се повдигат и бързо потрепват нагоре. Останалото от невзрачното му лице остава безизразно.

— Идвали ли сте и преди? — пита тя, като си спомня, че новите пациенти трябва да попълнят един формуляр. Той поклаща глава. — Тогава, заповядайте. — Джоун му подава необходимата справка. — Ще помогнете на д-р Голд, ако го попълните предварително.

— Какво е това? — Саймън Лумис разтревожено се приближава към нея и протяга ръка.

— Само някои основни данни, от които имаме нужда. Детски болести, някакви алергии към определени лекарства, все от този сорт. Име, длъжност, ЕГН — добавя тя, но той не се засмива. — Ето ви химикалка.

— Имам си — казва момчето и се връща на мястото си, където изважда една черна химикалка от джоба на ризата си. Младата жена на мястото до него си вдига лакътя от облегалката на стола и го поставя в скута си.

Джоун се захваща отново с работата си. Телефонът звъни. Тя го вдига.

— Кабинетът на д-р Голд. — Отново чувства очите на момчето върху себе си. — Да, Рени. Кога е станало това? Добре, нека да погледна в регистъра. Какво ще кажете за утре в един часа? Ще ви вмъкна набързо и той ще ви прегледа. Добре, дочуване. — Джоун поглежда отново към Саймън Лумис. Той продължава да я зяпа. — Затруднява ли ви някой от въпросите? — пита тя. Младежът поклаща глава. Химикалката в ръката му си остава с капачката отгоре.

Роналд Голд излиза от кабинета си, следван от четиринайсетгодишно момиче със сълзи на очи, лицето му е осеяно с парченца памук.

— Съжалявам, че ти причиних болка, скъпа — казва той, обгърнал успокояващо с ръка раменете на детето. — Прощаваш ли ми?

— Момичето се усмихва през сълзи. — Дай на Андреа час за след шест седмици. Ще се оправи, г-жо Армстронг — успокоява той разтревожената жена, която е станала от стола си до прозореца и сега покровителствено е застанала до дъщеря си. — Какво да ви кажа? Пубертет! Белези! Всички сме го изживели. — Той сочи към Джоун. — Учили сме заедно в училище — казва той. — Кожата ѝ беше ужасна, чак не е за вярване. Всъщност, тя ме вдъхнови да се захвана с тази работа. Сега вижте само каква хубавица е станала. Това е една от причините, поради която я наех. Как върви? — пита той, като смива на Джоун.

— Рени Уилър се обади. Излязъл ѝ е някакъв цирей...

— А-а-а, циреи. Ненавиждам ги — възкликва Роналд Голд и малката Андреа Армстронг избухва в смях.

— Казах ѝ да дойде утре около един.

— Не при мен, надявам се! Не искам да виждам никакви гадни циреи. — Сега и майката на Андреа се смее. — Искате ли да ви разкажа един виц? — пита докторът, когато вижда нацупения младеж срещу Джоун и се отмества, за да го включи в подбраната групичка. — Едно кюре, един пастор и един равин спорят кога започва животът. Кюрето казва, че животът започва в мига на зачатието. Пасторът отвръща, моля за извинение, но животът започва в мига на раждането, а равинът го прекъсва, извинете, но и двамата грешите. Животът започва, когато децата си излязат от къщи и кучето умре. — Джоун се смее на висок глас. — Това е другата причина, поради която я наех — отбелязва бързо Роналд Голд. — Кой е следващият?

— Сюзън Дотсън.

— Сюзън Дотсън, любимата ми пациентка! — възкликва докторът, докато едно ръмжащо, дебело момиче минава покрай него, обръщайки очи. — Луда е по мен — прошепва Роналд Голд, докато влиза след него в един от малките кабинети отстрани на чакалнята. Андреа и майка ѝ си тръгват.

— Винаги ли се държи така? — пита Саймън Лумис, като обляга стола си на стената, така че предните крака се вдигат от пода.

— Винаги — отвръща Джоун, докато телефонът отново звъни. — Кабинетът на д-р Голд. Здравсти, Ив! Как минаха изследванията?... О, господи, звучи ужасно. Догади ли ти се?... Какво каза докторът?... Пак ли? Защо? Искам да кажа, щом не е открил нищо първия път и от

това ти се гади... Знам, но защо ще се подлагаш втори път, особено след като той не го намира за необходимо?... Е, не, разбира се, трябва да направиш онова, което смяташ за най-добре. Хубаво, по-късно ще ти се обадя. Опитай се да поспиш. Ще ти позвъня, когато се прибера. — Затваря телефона, чувства се толкова безпомощна и потисната, както напоследък се чувства винаги, когато говори с Ив и поглежда отново към мястото, където седи Саймън Лумис.

Столът му е празен. Джоун бързо се оглежда из чакалнята. Момчето определено си е отишло. Може би е решило, че в края на краищата не му се чака, мисли си тя, доволна, че е излязло, като се чуди дали ще се върне. Не ѝ харесва начина, по който я гледа и има нещо в гласа му, което я кара да изтръпва. Държиш се глупаво, скарва си се веднага сама и се опитва да се съсредоточи върху фактурите пред нея.

Седмицата си я бива, мисли си Джоун, докато вяло преподрежда листовите на бюрото си. Брат ѝ Уорън се обади в събота, за да види как е. Пол се обади следобеда по същата причина. Беше внимателен и мил, изобщо не спомена, че я е виждал предишната вечер. Тази сутрин получи три писма от Лулу. Все още няма никаква вест от Робин, макар Лулу да докладваше, че сестра ѝ явно си прекарва добре. Може Пол да е получил писмо; би могла да му позвъни...

Тя поставя ръка върху телефона, като репетира наум встъпителните си думи — Здравей, Пол, помислих си, че може да искаш да знаеш, че най-после получих няколко писма — точно се кани да вдигне слушалката, когато телефонът иззвънява.

— Ало, кабинетът на д-р Голд — бързо казва тя, изслушва нова молба за час. — Съжалявам, но д-р Голд не разполага със свободни часове за следващите два месеца. Мога да ви запиша най-рано за двайсет и първи септември. Да, добре тогава, благодаря ви.

Затваря слушалката и решава да не се обажда на Пол. Отново прави опит да се съсредоточи върху сметките пред себе си. Но сега вижда Пол в празния стол пред нея, вижда как младата блондинка се надвесва да му прошепне нещо на ухото, чува Уорън да я пита, както я беше попитал в неделя, докога ще продължава това, Джоун?

Не знам колко дълго ще продължи, беше му отговорила. Предполагам, че толкова, колкото трябва.

Телефонът отново звъни.

— Кабинетът на д-р Голд.

— Г-жо Хънтър...

— О, господи! — Джоун отмята глава назад. Трябва да затвори, но ръката ѝ е като парализирана и не помръдва.

— Много добре изглеждате напоследък, г-жо Хънтър — споделя дрезгавият глас.

— Как ме открихте? — прошепва тя, като опитва да се усмихне на ококореното малко момиче, чието внимание без да иска е привлякла с резките си движения.

— О, не е трудно да ви открие човек, г-жо Хънтър. Засега сте най-лесната за намиране.

— Оставете ме на мира. — Тя вдига другата си ръка, за да прикрие устата си.

— Оставил съм ви на мира. Просто не исках да си помислите, че съм ви забравил или че съм загубил интерес към вас... както съпругът ви. Така ли е, г-жо Хънтър? Не си ли е намерил съпругът ви любовница?

Джоун затръшва слушалката.

— Натоварването вече ти се отразява, а? — пита я шефът ѝ, като наднича зад ъгъла с повдигнати вежди.

— Някакъв мръсник — отвърща му тя и се опитва да възвърне самообладанието си. Как я е открил?

— На жена ми доста такива ѝ се обаждат напоследък. Предполагам, че на всекиго се случва.

— Какво точно ѝ казват на жена ти? — любопитства Джоун.

— Искаш подробности ли? — Той се смее. — Обичайните. — Навежда се към нея, гласът му преминава в дрезгав шепот. — Нищо кой знае колко оригинално, обичайните „да ти го начукам — да ми го духаш“ работи. Много скучно. Жена ми си пада по извратеностите. Какво да ти кажа? Щастлив човек съм. — Той се оглежда. — Къде се дяна г-н Сърдитко?

— Не знам. Докато погледна и него го нямаше. Часът му е чак за след час.

— Вероятно вицът, който разправих, го е уплашил. Къде са пробите от бензол-пероксида?

— Втората стая, най-горната полица.

— Надникнах там. Нищо.

Джоун бута назад стола си и става, последва доктора във втората стая по тесния коридор и минава покрай кушетката към шкафа до стената. Коленичи, полата ѝ се вдига над коленете, отваря най-долното чекмедже и рови из него в продължение на няколко секунди. Когато изважда ръката си, в нея държи малки пакетчета с бензол-пероксид.

— Как не съм ги видял? — пита той, когато тя ги пуска в ръцете му.

— Трябва да си отваряш очите. И в краен случай да повдигнеш нещо.

— Звучиш също като жена ми. А тя пък като майка ми. — После се усмихва. — Но имаш най-хубавите крака на света.

— Рон, връщай се на работа — скарва му се Джоун закачливо. — Сюзън Дотсън те чака.

— О, да, Сюзън Дотсън, любимата ми пациентка! Луда е по мен.

Когато Джоун се връща на бюрото си, зад него е застанал Саймън Лумис и прелиства регистъра с часовете ѝ.

— Какво правите? — пита тя изненадано, гласът ѝ е по-висок, отколкото е възнамерявала.

— Просто исках да видя дали наистина сте толкова заети, колкото непрекъснато повтаряте на всички. — Момчето се отдръпва от бюрото ѝ, върху широката му ухилена физиономия няма и следа от извинение. То отпива голяма глътка от пластмасовата чаша, която Джоун забелязва, че държи в лявата си ръка.

Тя оглежда бюрото си, като се опитва да определи дали нещо не липсва.

— Ще ви бъда благодарна, ако отсега нататък стоите от другата страна на бюрото — казва му рязко, докато младежът отпива нова глътка от пластмасовата чаша. Изведнъж, както го гледа, ръката му започва да трепери и малко кафе се разлива върху китката му.

— О, господи, опарих се! — извиква той. — Защо ме гледате така? — пита обвинително. — Да не мислите, че съм откраднал нещо? Казах ви, просто проверявах...

— Вие ли ми се обадохте? — прекъсва го Джоун, гласът ѝ е изненадващо спокоен. Може ли да е толкова смел, толкова безочлив?

— Да съм ви се обаждал ли? Разбира се, че ви се обадох! Как иначе щях да си запиша час?

— Нямам предвид това, питам сега. Не ми ли се обадохте преди малко?

— За какво говорите? Как бих могъл да ви се обадя? Нали стоях точно срещу вас.

— Докато ви нямаше. Докато ходихте за кафе. Знаете какво имам предвид.

— Нямам ни най-малка представа какво имате предвид. Защо да ви се обаждам? Всички ли сте побъркани в този кабинет? Доктор, който се прави на смешник, секретарка, която си мисли, че хората ѝ се обаждат, когато стоят точно срещу нея...

— Попитах ви нещо.

— И аз ви отговорих. В какво по-точно ме обвинявате?

Джоун безпомощно се оглежда из чакалнята. Всички ги гледат. Какво прави? Нито тя познава този Саймън Лумис, нито той нея. Защо ще ѝ се обажда?

— Съжалявам — извинява се Джоун и заема мястото си. — Седнете. Докторът ще ви приеме веднага щом може. — Тя отново поглежда към бюрото си. Липсва ли нещо?

— Мисля, че ще почакам навън и ще се върна по-късно — отвръща ѝ момчето.

— Часът ви е за три — подсеща го Джоун, без да поглежда нагоре.

— Благодаря ви. — Сарказмът остава да витае из въздуха, дори и след като Джоун чува вратата на кабинета да се затваря зад гърба му. Тя си поема дълбоко въздух. Преди да се увери, че наистина си е отишъл, усеща, че моливът в дясната ѝ ръка трепери и го оставя на бюрото.

Телефонът извънхва. Очите ѝ отново се стрелват към вратата. Невъзможно, мисли си, той няма достатъчно време.

— Кабинетът на д-р Голд — казва тя, като сдържа дъха си. — О, здравей, Джони. Добре. Какво ще кажеш за... — Прелиства регистъра. — Какво ще кажеш за идната седмица тогава? Добре. По същото време, идната седмица. На шестнайсети, вместо на шести. Добре. Приятно пътуване. Довиждане. — Тя затваря слушалката, долавя, че ръката ѝ още трепери, сърцето ѝ бие лудо. Удря с юмрук по бюрото. — По дяволите — шепне. — Няма да подскачам всеки път, щом телефонът звънне. Няма!

— Пак ли си говориш сама? — пита Роналд Голд, като се появява от кабинета зад все така ръмжащата Сюзън Дотсън. — Запиши час на Сюзън за след осем седмици. Майка ми непрекъснато си говореше сама — добавя той. — Казваше, че когато искала да си поговори с някой интелигентен човек... знаеш останалото, майка ти сигурно ти го е казвала същото.

Джоун се смее в знак на съгласие.

— Майките си имат книга със специални поговорки. Разлистват я ту тук — ту там. Кой е следващият?

— Г-жа Пеплър.

— Г-жа Пеплър. Любимата ми пациентка! — Една висока жена с тъмна коса на около петдесет години става от стола си. — Насам, г-жо Пеплър.

Джоун подава на Сюзън Дотсън картончето със следващия ѝ час, докато Роналд Голд и г-жа Пеплър изчезват по тесния коридор.

— Ще се видим след осем седмици — казва Джоун на младото момиче, което прибира в джоба си картончето и излиза. Чакалната изглежда странно притихнала, въпреки че продължава да е пълна с хора. Но те се бяха върнали към списанията си и към проблемите си и вероятно вече бяха забравили за размяната на остри реплики между Джоун и Саймън Лумис. Щеше ли някой от тях да е в състояние да го опише на полицията, ако се наложеше?

Джоун отваря чантата си, която е натъпкала под бюрото и намира писмата на Лулу. Изважда ги и бързо ги препрочита.

Здрасти, майче,

Лагерът е страхотен. Храната е ужасна. Децата в моето бунгало са готини, с изключение на една, която си мисли, че е принцеса и ни прави благоволение, като стои при нас. Времето е прекрасно. Казах ли ти, че храната е ужасна? ИЗПРАТИ ХРАНА! Скъсах си новата тениска. Робин явно добре си прекарва, въпреки че не контактуваме много. Ще се видим на деня за посетители. Целувки. ИЗПРАТИ ХРАНА!!! Обичам те. Лулу. P.S. Ти как си? Поздрави на татко.

— Поздрави на татко — прочита отново Джоун и вдига телефона, бързо набира съответните цифри, преди да се е отказала. — Пол Хънтър — казва тя, като се чуди, дали телефонистката все още познава гласа ѝ. — Пол, Джоун се обажда — бързо го информира, когато той ѝ се обажда. Не иска да рискува да я сбърка с някоя друга.

— Как си? — звучи радостен, че я чува. — Щях да ти се обаждам днес.

— Да?

— Получих писмо от Лулу сутринта — добавя той.

— И аз получих — съобщава тя, за да прикрие разочарованието си, че това може да е било единствената причина, поради която е възнамерявал да ѝ се обади. — Всъщност, получих три. Дойдоха наведнъж.

— Изглежда добре си прекарва — като изключим храната.

— И на теб ли пише същото?

— Предполагам, че можем да им занесем туй-онуй, когато отидем. Никакви вести от Робин, доколкото разбирам?

— Не. И ти ли?

— Не, но Лулу пише, че изглеждала доволна.

— Да. — Джоун се усмихва. — И на мен ми е писала същото.

Последва пауза.

— От работата ли ми се обаждаш? — пита накрая той.

— Да. Доста е натоварено.

— Тук също. Трябва да затварям...

— Пол?

— Да?

Джоун се поколебава. Какво възнамерява да му каже?

— Искаш ли да дойдеш на вечеря? В петък или събота, когато ти е по-удобно.

Още преди да е довършила изречението, Джоун усеща неудобството от другата страна на линията.

— Съжалявам, но не мога — тихо отвръща той. — Ще ходя извън града в събота и неделя.

— О! — Сам ли? Обзалагам се, че няма да си сам.

— Но следващата събота, нали е денят за посещение...

— Разбира се, няма нищо.

— Ще ти се обадя.

Джоун затваря, преди да се сети, че е забравила да каже дочуване.

Защо е тук? — пита се Джоун, когато паркира колата си на едно празно място на паркинга във Фреш Медоус Кънтри Клуб. Какво възнамерява да направи? Слиза от колата и заобикаля клубните постройки, като се запътва право към тенискортовете. Почти приближава шест. Дали щеше да е още тук?

Кортовете са пълни. На първия корт играят две жени с увереност, която удивлява Джоун. Как могат жени да бъдат толкова уверени? — чуди се тя, докато наблюдава съсредоточеността им, усеща как коленете им се сгъват, ударите, без каквото и да било усилие, лекотата, с която замахват.

— Аут! — вика една от жените за удар, който явно е вътре.

Джоун не казва нищо, очите ѝ се отправят към втория корт, смесени двойки със смесени способности, един съпруг се кара на жена си заради неволна грешка.

— Ако ще налапваш всяка топка — казва ѝ той, — поне се постарай да я прехвърлиш през мрежата!

Джоун минава зад телената ограда на третия корт, където четири жени непохватно си подават топката. Нито една от тях не е кой знае колко добра, осъзнава тя, като си мисли, че би могла да пасне в тази групичка. Те се смеят и се забавляват, весело пропускат удар след удар, без изобщо дори да си правят труда да отчитат резултата.

— По-сериозно — непрекъснато крещи една от тях, но и тя се смее не по-малко от останалите и Джоун заключава, че всичко е толкова сериозно, колкото трябва.

Стив Хенри я гледа от последния корт, очите му я проследяват, докато върви зад телената ограда. Кошът с яркозелени топки лежи до краката му, той вдига една от купчината и я подава през мрежата на момчето, което тренира.

— Точно така — провиква се, — не изпускай топката от очи. Не се опитвай толкова да печелиш с всеки удар. Съсредоточи се да прехвърляш топката над мрежата. — Той мълчаливо отбелязва присъствието ѝ. Ще дойда след минутка, казва ѝ без думи, изчакай ме. Разбира се, съгласява се мълчаливо Джоун. Най-много ме бива да чакам.

Тя сядна на близката пейка и оставя очите ѝ разсеяно да се реят от корт на корт, съзнанието ѝ представлява яркозелена топка за тенис, която отскача напред-назад между сега и по-рано този следобед. Чува гласа на Пол — *Зает съм в събота и неделя*, вижда лицето на Саймън Лумис — *Ще се върна за часа си в три*. Спомня си загриженото изражение, което пробягна по лицето на Рон — *Добре ли си? Няма да те разболея, нали?* Чува телефона да звъни — *Кабинетът на д-р Голд*. *Г-жо Хънтър. Как ме открихте? О, никак не е трудно да ви открие човек. Ще се върна за часа си в три. Как ме открихте? Няма да съм в града през събота и неделя. Добре ли си? Г-жо Хънтър. Г-жо Хънтър.*

— Г-жо Хънтър?

— Какво?

— Съжалявам — казва Стив Хенри, загорялото му тяло е точно пред нея, засенчва слънцето. — Не исках да ви стресна.

Джоун скача на крака. Защо е тук?

— Да не прекъсвам урока ви? — пита.

— Свърших. Имам няколко минути. Предполагам, че сте дошли да ме видите. — Беше колкото въпрос, толкова и твърдение.

— Намерих си работа — съобщава тя. Защо му го казва? — Затова не съм се мяркала напоследък, затова трябваше да откажа и последните няколко урока.

— Давам уроци до девет часа вечерта — отвръща ѝ той, като се усмихва. Усеща ли смущението ѝ? — Затова ли сте дошли? Искате да се уговорим за друг ден? — Джоун не отговаря. Защо е тук? — Г-жо Хънтър?

— Моля ви, наричайте ме Джоун — казва му тя, чувайки друг глас да повтаря фамилията ѝ. *Г-жо Хънтър. Г-жо Хънтър.* — Чудех се дали ще искате да дойдете на вечеря — продължава бързо. — В петък или в събота, ако сте свободен. — Джоун усеща, че сърцето ѝ отива в петите. Защо говори такива неща? Защо го кани на вечеря, за бога? Какво прави тук?

— С удоволствие — отвръща той. — Събота би било чудесно.

— Аз съм много добра готвачка — уведомява го тя и той се усмихва.

— Бих дошъл, дори и да не бяхте.

— Адресът ми е...

— Знам къде живеете.

— Така ли?

— Има го в регистрите — напомня ѝ той.

Джоун кимва. Какво прави тук? Какво я е прихванало, та кани този мъж на вечеря? Защото вече поканих съпруга си и той ми каза, че е зает! — отговаря тъничко гласче. И защото има някакъв побъркан, който няма да ми остави още кой знае колко време на тази земя и по дяволите, започва да ми писва да чакам! И защо да не поканя този мъж на вечеря?

— Какво? — почти изкрещява тя, когато осъзнава, че той я пита нещо.

— Попитах ви, по кое време ще е удобно да дойда?

— Осем? Или още имате уроци?

— Не и в събота. Осем е чудесно.

Тя се извъръща, тъй като не знае какво друго да направи.

— Джоун — вика Стив Хенри след нея и тя веднага спира. Дали не си е променил решението? — Новата работа добре ви се отразява. Изглеждате страхотно. — Тя се усмихва. — До събота.

Джоун Хънтър поема с колата си обратно към къщи, като си мисли, че в края на краищата сигурно се е побъркала.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Подраних — казва той, когато тя отваря външната врата и отстъпва, за да го пусне да влезе в ярко осветеното антре.

— Заповядайте — отвръща му Джоун, думите насила излизат от устата ѝ.

Стив Хенри стои пред нея и ѝ се усмихва, дясната ръка е полускрита зад гърба му, русата му коса е сресана нагоре от челото. Изглежда спокоен и самоуверен в тесните си бели панталони и бледорозовото памучно поло.

— Донесох ви нещо — изважда той ръката си и ѝ поднася бутилка „Пуи-Фюсе“. — Не знаех какво предпочитате, бяло или червено и не знаех какво сте приготвили за вечеря, но сметнах, че бялото е по-сигурния избор.

— Чудесно е. Благодаря. — Джоун поема бутилката, не е съвсем сигурна какво да прави с нея, какво да прави с него, сега, когато вече наистина е дошъл, фантазиите ѝ я бяха довели само дотук.

През последните няколко дни си бе представила тази сцена не по-малко от стотина пъти, чуваше го как чука на вратата, представяше си с какво е облечен, виждаше косата му сресана по всевъзможни начини, чуваше встъпителните му думи. Не позволи на въображението си да иде по-нататък. А сега Стив Хенри стоеше посред антрето ѝ — не беше ли засилила прекалено лампите? — като току-що ѝ бе връчил бутилка скъпо бяло вино. Вижда, че косата му е сресана назад от красивото му, очарователно — да, очарователно! — лице, че е облечен в тесни бели панталони (както си го бе и представяла) и бледорозово памучно поло (което по принцип си бе представяла като синьо) и явно смята да остане за вечеря (Нима? Не прекара ли тя цялата сутрин и по-голямата част от следобеда скапвайки „малкото си сърчице“ от готвене?), а тя не знае какво да прави с него. (Благодаря ви за виното; чудесна вечер, нали?)

— Искате ли да седнете? — чу се да пита, ръката, която не държи бутилката скъпо вино, махва към всекидневната.

— Имате чудесен дом — отбелязва той, влиза непринудено и удобно се настанява в едно от кремавите въртящи се кресла — по ирония на съдбата, мисли си тя, любимото на Пол.

Джоун остава във фойето, не знае дали да последва Стив Хенри в ярко осветената всекидневна, или да отнесе виното в кухнята. Чуди се какво ли би направила Мери Тейлър Мур.

— Лесно ли намерихте къщата? — пита, като решава да сложи виното в хладилника.

— Да, идвал съм и преди — отвръща той, когато тя изчезва в кухнята.

— Идвали сте и преди ли? — Джоун слага виното в хладилника и остава като прикована за плочките на пода.

— Е, не точно. Родителите ми имат приятели, които живеят в Честнът. Да ви помогна ли нещо?

— Не, няма какво. Веднага се връщам. — Тя не помръдва.

— Харесва ми колекцията ви — обажда се Стив Хенри. — Откога сте започнали да ги събирате?

Джоун изобщо не знае за какво говори той. Каква колекция? Съзнанието ѝ е празно. В този миг тя няма ни най-малка представа как точно изглежда всекидневната ѝ. Не може да се сети какво има по стените.

— Джоун?

— Съжалявам. Какво ме попитахте? — Трябва да отиде във всекидневната — не може да прекара цялата вечер в кухнята. Глупаво е. Държи се като идиотка. Въпреки че, ако постои тук достатъчно дълго, той може да долови намека и да си иде. Преди всичко, изобщо не трябваше да го кани. Винаги може да му остави в клуба бутилката, заедно с една малка измислена бележчица с извинения, нещо, с което да обясни грубото си поведение в двайсет и пет думи или по-малко и да спечели симпатиите му, без да го окуражава повече. Последното нещо, от което се нуждае сега, е един нов неприятел, мисли си, като автоматично поглежда към телефона.

— Питам ви за колекцията — казва той от вратата на кухнята. — Откога я събирате? — допълва и се усмихва.

— Започнахме преди няколко години — отвръща му Джоун, като несъзнателно превключва на множествено число.

— Харесва ми вкуса ви. — Той прави няколко крачки навътре в кухнята.

— Вкусът е главно на Пол — обяснява тя и той спира. — Вечерята още не е съвсем готова. Искате ли нещо за пиене?

— Да — кима Стив Хенри. — Скоч и вода, ако обичате.

— Скоч и вода — повтаря Джоун, като се чуди дали има скоч в къщата и се опитва да се сети къде ли може да е.

— Ако нямате...

— Мисля, че имаме. — Тя забързано минава покрай него и се отправя през трапезарията към барчето до жълтеникавокафявата стена, където Пол държи напитките. Пол беше по тази част — тя самата не си пада много по чашката. Застанала на колене, рови из различните бутилки в бара. Никога преди не си е давала сметка точно колко и какъв алкохол държат.

— Ето — казва той, ръката му докосва рамото ѝ, когато се навежда да извади нужната бутилка. — Всичко, от което имам нужда, е чаша. — Джоун незабавно се запътва към бюфета до отсрещната стена и вади подходяща чаша. — И усмивка — добавя той, когато тя поставя празната чаша в протегнатата му ръка. Джоун открива, че го гледа право в очите и устата ѝ се опитва да придобие желаната форма. — Така е по-добре — кима той. — Мисля, че сега за пръв път, откакто влязох през вратата, наистина ме погледнахте.

Джоун се кани да възрази, но осъзнава, че вероятно е прав. Незабавно отклонява погледа си.

— Не го правете. Погледнете ме — подканя я Стив.

Неохотно, очите ѝ се вдигат отново към неговите.

— Изглеждате чудесно — казва той. — Искях да ви го кажа още от мига, в който пристигнах, но непрекъснато бяхме в различни стаи. — Тя разбира, че се усмихва, напук на себе си. — Направили сте нещо с косата си.

Ръката на Джоун автоматично се вдига към главата ѝ.

— Боядисах си няколко кичура — отвръща му тя, мигновено се чувства притеснена. — Прекалено много ли са? Казах му да сложи само няколко.

— Красиви са. Точно колкото трябва. Много ми харесват.

— Благодаря.

— Много ми харесва и с какво сте облечена.

Очите на Джоун се свеждат към тялото ѝ. Носи чифт тесни, сиви, копринени панталони и жълта памучна блуза с широки рамене, един жълто-сив шал е вързан около хълбоците ѝ, по начина, по който ѝ бе показала продавачката. Всичко е ново, както и кремавото ѝ сатенено бельо. Джоун се изчервява при мисълта.

— Защо се притеснявате толкова? — пита той.

Джоун се опитва да подмине въпроса, да го отклони със смях — Кой аз ли? Да се притеснявам? Не ставайте глупав. Вместо това отвърща:

— Вие ме притеснявате.

— Аз ли? Защо?

— Не знам защо, просто ме притеснявате. — Тя рязко се извърща и се запътва обратно към кухнята. Стив Хенри върви по петите ѝ. — Не знам изобщо как се смесват пътиета — заявява тя някак отбранително. — Страхувам се, че сам ще трябва да си ги смесите.

Той ги смесва мълчаливо, единственият звук е този на течаща вода. Джоун държи погледа си прикован върху чашата в ръката му, следва я извън кухнята, обратно във всекидневната, сякаш се намира под хипноза.

— Сигурна ли сте, че не искате да ви сипя нещо? — пита мъжът, след като заемат предишните си позиции: той, облегал удобно назад в любимото кресло на Пол, тя притеснено седнала на крайчеца на канапето.

— Не, благодаря. Не съм много по пиенето.

— Все още не сте ми отговорили защо ви карам да се чувствате притеснено. — Вдига чашата към устните си, принуждавайки я да премести погледа си. Джоун забелязва, че ѝ се усмихва. — Мислите, че ще ви се нахвърля ли?

— Ще го направите ли?

— Не знам. Вие искате ли?

— Не знам.

Кои са тези хора? — чуди се за миг тя. И за какво говорят?

— Защо ме поканихте на вечеря? — пита той.

— Не съм сигурна.

— Това напредък ли е от „Не знам“?

Какво става тук?

— Съжалявам, сигурно ви изглеждам като истинска идиотка — възкликва Джоун, не знае дали да плаче, или да се смее. — Искам да кажа, че съм на четирийсет и една, а се държа, като че ли съм по-малка от повечето от момичетата, с които съм сигурна, че се срещате...

— Не се срещам с момичета — поправя я той. — Срещам се с жени.

— Това какво значи?

Той се смее.

— Значи, че не смятам, че повечето жени наистина са интересни, докато не навършат трийсет.

Джоун се втрещва в скута си.

— А мъжете? Кога мъжете стават интересни?

— Това вие трябва да ми кажете.

Главата на Джоун не престава да се поклаща насам-натам.

— Надявам се, че обичате пиле — промълвява тя, когато не успява да измисли какво друго да каже.

— Обожавам пиле.

— Умея да готвя.

— Вече ми казахте.

Погледът ѝ се връща отново в скута.

— Това беше грешка — заявява тя най-накрая. — Не трябваше да ви каня да идвате.

— Искате ли да си отида?

Да.

— Не... да!

Не.

— Последно?

— Не — прошепва Джоун след известна пауза, като осъзнава, че е вярно. — Искам да останете. — Опитва се да се засмее. — Готвила съм цял ден.

— Цял ден ли?

— Е, почти цял ден. Следобед ходих за няколко часа да видя дядо си. — Стив Хенри изглежда заинтригуван. — Той е на деветдесет и пет — продължава тя, без да знае защо, освен че е добре да отклони вниманието от себе си. — В старчески дом е. „Бейквест“ на...

— Знам къде се намира.

— Така ли?

Той кимва и отпива от чашата си.

— Ходя при него всяка събота следобед — продължава Джоун, окуражена от звученето на собствения си глас. — През по-голямата част от времето не ме познава. Мисли ме за майка ми... тя е мъртва... умря преди три години... и баща ми също... както и да е, посещавам дядо си всяка събота следобед. Разказвам му всичко, което се е случило, опитвам се да го държа в течение. Всички си мислят, че сигурно ми е много трудно, но всъщност на мен ми е приятно. Той ми е нещо като изповедник, предполагам. Казвам му всичко; това ме кара да се чувствам по-добре. — Защо му разправя всичко това? Какво го е грижа Стив Хенри за взаимоотношенията ѝ с дядо ѝ? — Баба ви и дядо ви живи ли са още? — пита тя.

— И на майка ми, и на баща ми родителите са живи.

— Щастливец.

— Да. Така е. Ние сме много задружно семейство.

— Никога ли не сте се женили? — Защо го пита това? Защо връща разговора отново в тази стая?

Той поклаща глава.

— Веднъж за малко, но не се получи. Бяхме прекалено млади. — Той допива уискито си. — А вие на колко сте се омъжили?

— На двайсет и една — отвърща тя. — Предполагам, че е прекалено рано, но тогава изглеждаше нормално. — Гласът ѝ замлъква. — Мисля, че май ще пийна нещо — казва изведнъж Джоун.

— Какво да бъде? — Той вече се е изправил.

— Има ли „Дюбоне“? — Мигновено се почувства глупаво. Човекът никога преди не е идвал в къщата ѝ, а тя го пита какъв алкохол има.

Той изчезва в трапезарията. Чува как се местят бутилки, после звука от течност, изливана в чаша, последван от стъпки и шума от течаща вода в кухнята. Вижда как Стив Хенри се връща след няколко минути с току-що напълнена чаша във всяка ръка и ѝ подава едната.

— Това дъщерите ви ли са? — пита той, като сочи към една сложена в рамка снимка на Робин и Лулу върху полицата на камината. Снимката е отпреди две години: момичетата са се прегърнали през кръста и са се ухилили широко пред обектива.

— Да — отвърща му Джоун. — Тази отляво е Робин, вече е на петнайсет, почти на шестнайсет... ще ги навърши през септември, а

другата е Лулу... Лана, всъщност, истинското ѝ име е Лана, но ние ѝ викаме Лулу. Тя е на единайсет.

— Много са сладки.

Джоун се размива.

— Е, не съм сигурна, че бих използвала точно думата „сладки“, ако трябва да ги опиша. — Тя клати глава, като си припомня някои от събитията през изтеклите няколко месеца. — Има дни, в които са чудесни, когато не бих ги заменила за всичките пари на света. Но има и дни, когато и двете бих ги продала за пет цента. На лагер са за през лятото — допълва. — Вчера получих писмо от Лулу... явно добре си прекарва. Робин, за съжаление, не си пада много по писането на писма... — Тя рязко спира. — Защо ли ви разказвам всичко това? Едва ли ви е кой знае колко интересно.

— Защо да не ми е?

— Интересно ли ви е?

— Нещата, които интересуват вас, интересуват и мен.

— Защо?

— Защото вие ме интересувате.

— Защо?

— А защо не?

Джоун вдига чашата към устните си и отпива голяма глътка, като се опитва да подреди мислите си в някаква последователност.

— Първо, защото съм дванайсет години по-възрастна от вас. Знаем, че смятате, че жените не са интересни, докато не станат на трийсет — добавя бързо тя, — но си остава фактът, че аз съм била вече момиче, когато вие още сте били в пелени.

Той се смее.

— Вече не съм в пелени.

— Какво очаквате от мен? — пита тя.

— Вечеря? — осмелява се смутено да каже той, докато с усмивка наблюдава как Джоун изпива до дъно останалото от съдържанието на чашата си.

— Това е най-хубавият целувчен лимонов сладкиш, който някога съм опитвал — казва ѝ той, докато дояжда второто парче и бутва чинията си към средата на дългата, правоъгълна дъбова маса. — Бих

помолил и за трето, но се страхувам, че никога повече няма да мога да помръдна, камо ли пък да събирам очите по кортовете.

Джоун се усмихва, доволна, че вечерята е свършила и че е имала успех. Стив Хенри седи до десния ѝ лакът, беше преместил поставката си от отсрещната страна на масата до мястото до нея. Говорил бе само каквото трябва, не беше направил нито едно погрешно движение. Направил ѝ бе комплименти за обстановката, храната и дори за кафето. Обсъдиха тениса, пръстите на краката ѝ и положението на световната политика. Той се държи мило и внимателно и общо взето е много добра компания. Защо тогава тя така отчаяно иска да си върви?

— По един ликьор? — пита той, като бутва стола си назад и бързо се отправя към бара, вече се чувства напълно като у дома си и явно не бърза да си ходи.

— Не, благодаря. — Джоун поклаща глава, за да подчертае.

— „Дрембуи“, „Бенедиктин“, „Гранд Марине“ — прочита той на глас различните етикети. — Мисля да си сипя малко „Тиа Мария“. Сигурна ли сте, че не мога да ви убедя да ми правите компания?

Джоун се колебае. Досега бе намирала ликьора за прекалено сладък. Пол винаги избираше „Бенедиктин“.

— Малко „Бенедиктин“ тогава.

В следващия миг се чукат с изящните чаши, пълни с кехлибарена течност.

— За тази вечер — казва той.

Джоун кимва мълчаливо и отпива малка глътка от чашата си. Гъстата течност веднага затопля вътрешностите ѝ, на вкус е сладка и едновременно странно стипчива.

— Хубав е — трябва да признае тя, преглъщайки противоположните вкусове.

— Разкажете ми за съпруга си — моли Стив Хенри, с което я изненадва. Усеца как малката чашка едва не се прекатурва от ръката ѝ, улавя я за ръба, малко преди да се е изплъзнала от пръстите ѝ. Дали забеляза?

— Какво да ви кажа? — пита тя, като внимава да не го поглежда. — Адвокат е, много умен, много преуспяващ...

— Много преуспяващ, може би. Но не и много умен.

— Защо го казвате?

— Ако е имал поне капчица мозък, аз нямаше да съм тук.

— Бих искала да не казвате подобни неща.

— Защо?

— Защото ме карате да се чувствам неудобно — отвръща му Джоун и се размърдва неловко на стола си. Отпива нова глътка от „Бенедиктин“-а си и мигновено чувства как гърлото ѝ се затопля, сякаш някой е запалил клечка кибрит.

— Защо трябва да ви става неудобно от комплименти?

— Защото идват прекалено лесно — отвръща решително тя. — Съжалявам. Не искам да бъда груба, но никога не съм била кой знае колко добра в тези работи...

— В кои по-точно?

— В тези! Игричките. Свалянето. Не бях много добра и преди двайсет години, а сега съвсем не ме бива.

— Аз ли съм първият мъж, с когото се срещате след раздялата?

Джоун кима, усеща как бузите ѝ пламват.

— Поласкан съм.

— Аз съм уплашена до смърт.

— От мен?

— От онова, което ще направите.

Той се смее.

— Затова ли сте запалили всички лампи в къщата?

Неин ред е да се засмее.

— Притворството никога не е било в кръвта ми.

— А кое е?

— Току-що го изядохте.

— У вас има много повече от един целувчен лимонов сладкиш.

— Той се усмихва.

— Какво ви кара да сте толкова сигурен?

— Имам много вярна преценка за хората.

Тя се смее.

— Мен пък изобщо не ме бива в преценките — казва.

— Опишете се с три думи.

— О, хайде...

— Не, сериозно. Не ми отказвайте. Три думи.

Джоун обляга глава върху дланта на лявата си ръка и извърща лице от проницателния му поглед.

— Уплашена — прошепва най-накрая. — Объркана. — Въздъхва дълбоко. — Самотна — завършва тя. — Звучи ли обнадеждаващо? — Очите ѝ неохотно се връщат към неговите.

— Звучи ужасно — отсича той и изведнъж я целува, устните му нежно се притискат към нейните. Лекият дъх на „Тиа Мария“ прониква в ноздрите ѝ; усеща вкусът му върху връхчето на езика си.

— А сега как се чувстваш? — пита той.

— Уплашена — отвърща спокойно тя. — Объркана. — Смее се. — Не чак толкова самотна.

Той се навежда напред, за да я целуне пак.

Джоун мигновено вдига малката чашка към устните си.

— Какво има?

— Не мисля, че съм готова за това.

— Готова за какво?

— За онова, до което това ще доведе.

— Което е?

Тя клати глава.

— Чувствам се толкова глупаво.

— Защо? Защо се чувстваш глупаво?

— Моля те, не си играй с мен. Казах ти, че не ме бива много за подобни игрички.

— Не обичаш игричките? Добре, ще ти кажа направо докъде аз бих искал това да ни доведе — отвърща Стив Хенри. — Бих искал да ни заведе на горния етаж. Бих искал да ни доведе до леглото ти. Искам да те любя. Така достатъчно направо ли е?

— Може ли да говорим за нещо друго? — моли Джоун, като се изправя и започва да разчиства чиниите.

— Разбира се. Можем да говорим за каквото искаш. Ето, дай да ти помогна. — Той вдига празната си чиния.

— Няма нужда — спира го тя.

— Нека да ти помогна — настоява Стив Хенри.

— О, по дяволите, остави проклетата чиния! — крещи Джоун, после заравя лицето си в ръце.

Изведнъж той се озовава до нея и ръцете му я обгръщат, устните му са заровени в меките къдрици на косата ѝ.

— Нека да ти помогна — казва отново, устните му намират нейните, тялото му се притиска към нейното.

— Ти не разбираш — опитва се да му каже тя.

— Всичко разбирам.

— Страх ме е.

— Знам.

— Не — клати глава Джоун, като се отдръпва, усеща как ръцете му с неохота я оставят да го направи. — Не знаеш. — Усеща сълзите, които се стичат по бузите ѝ. — Мислиш, че ме е страх, защото си първия мъж, с когото се срещам след раздялата, но е много повече от това. — Тя безпомощно се оглежда из стаята. — Омъжих се на двайсет и една. Съпругът ми беше първия истински приятел, когото изобщо съм имала. Разбираш ли какво ти казвам? Пол е единственият мъж, когото съм имала, единственият мъж, с когото съм спала. Аз съм на четирийсет и една и съм спала с един-единствен мъж през целия си живот. И той ме напусна! По някакъв начин го разочаровах. И сега идваш ти с твоето свършено двайсет и девет годишно тяло и аз не знам какво си мислиш, че мога да ти дам, но...

— Ами онова, което аз мога да ти дам?

— Ще те разочаровам...

Той я дърпа към коридора.

— Да се качим горе — моли я.

— Не мога.

Отново ръцете му обвиват кръста ѝ и когато той я притиска с гръб към твърдата стена, тялото ѝ започва да отговаря на поривите, които е изпитвала в миналото единствено с Пол. Вижда как Стив Хенри вдига ръката си към ключа на лампата, вижда как коридорът изведнъж потъва в мрак, усеща устните му да докосват нейните. И изведнъж, той се отдръпва. Очите ѝ търсят неговите в сенките наоколо.

— Няма да те насилвам да правиш нещо, което не желаеш — заявява той. — Ако искаш да си вървя, кажи. Просто ми кажи да си вървя.

Очите ѝ остават приковани към неговите. Бавно устните ѝ се раздвижват, за да произнесат нужната дума.

— Остани — прошепва тя.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джоун не може да повярва, че това се случва наистина. Опитва се да си представи, че не е там.

Те са в спалнята ѝ. Тя има смътен спомен как е била почти пренесена нагоре по стълбите, с ръце, обвити около непознати млади рамене, с уста, притисната към устни някак си по-пълни, отколкото е свикнала, две неподходящи си тела странно съединени в хълбоците, които се препъват към спалнята. Сега се намират до прозореца и Джоун едва успява да дръпне пердетата, преди този непознат да я прегърне отново, силните му длани нежно гаят протегнатите ѝ ръце, докато ги привличат около тясната му талия, устата му търси нейната, краката му се завират между нейните. Тя се чувства странно олекнала и замаяна, едва успява да потисне ненавременното си желание да се изсмее. Сексът е смешно нещо в края на краищата, мисли си тя, но знае, че той няма да я разбере. Младите приемат секса прекалено на сериозно. Още не са открили смешното в него. Тя усеща уверени ръце върху гърдите си и силно стиска очи, като си представя, че това са ръцете на Пол. Дъхът ѝ излиза на къси, уплашени пъшкания, сякаш той притиска възглавница върху главата ѝ. Опитва да се изскубне, да отметне задушавачата я възглавница, но той отказва да я пусне.

— Спокойно — успокоява я, като я повлича към леглото, пръстите му напъват копчетата на блузата ѝ.

Вниманието ѝ мигновено е отвлечено от начина на събличане. Блузата е съвсем нова, мисли си. Наскоро беше платила почти сто долара за нея. Копчетата са уникални, с формата на цветчета, поради което и той изпитва такива затруднения с тях. Тя чувства нетърпеливите му пръсти и се надява, че няма да му писне и просто да скъса копчетата. Щеше да е трудно да ги зашие отново. Блузата е нова, жалко щеше да е да я съсипе само за едно носене.

Някак си той успява да разкопчае копчетата и бавно издърпва блузата през раменете ѝ. Джоун преодолява подтика си да я хване, преди да е паднала на земята, като си мисли, че най-вероятно щяха да я

стъпчат в следващите няколко минути и че ще се наложи да я пере и глади на следващия ден. Или да я даде на химическо чистене. Трябва да погледне етикетчето сутринта.

Ръцете му опипват нежната дантела на новия ѝ сутиен. Може ли да вижда в тъмното? Има ли представа колко струват тези неща в днешно време? О, господи, какво прави той? — чуди се тя, когато Стив Хенри лесно намира закопчалката отпред и махва меката тъкан от сега вече голите ѝ гърди.

— Красива си — чува го да промълвява, докато плъзга устни надолу по шията ѝ. Тя затваря очи, ръцете ѝ закриват голите ѝ гърди от погледа му, лактите ѝ се удрят в скулите му.

— Извинявай — прошепва бързо Джоун, но дланите ѝ отказват да се помръднат от защитната им позиция.

Той не казва нищо, нежно ги разделя, стиска ги здраво зад гърба ѝ, а устните му отново се връщат върху гърдите ѝ, плъзгат се по очертанията на зърната им.

Джоун безпомощно се озърта из стаята, търси някой, който да я спаси. В тъмнината вижда как образът на Ив я гледа от вратата. Не е лошо, отсъжда приятелката ѝ. Отпусни се. Наслаждавай се.

Помогни ми, моли Джоун, но Ив само се усмихва и се настанява удобно в мекото синьо кресло от долната страна на леглото. Отпусни се, глупачко. Шансът сам чука на вратата ти. Наслаждавай му се.

Пръстите на Стив Хенри са върху страничното копче на панталоните ѝ, усеща Джоун, иска ѝ се да можеха просто да забравят всички тези глупости и да се върнат обратно към целуването. То беше забавно, не чак толкова натрапчиво. Не изискваше особено съсредоточаване, сравнително лесно бе да си затвори очите и да си представи, че устните, които целува, са на Пол. Трудно е да заместваш един човек с друг, когато е въввлечено цялото тяло, когато си имаш работа със съвсем различна техника.

Той сякаш разбира какво си мисли тя, устата му изведнъж се връща върху нейната, езикът му става все по-настоятелен. Пол нямаше да бъде толкова неотстъпчив, мисли си тя, когато панталоните ѝ падат на пода. Чува как меката материя е изритана встрани, чуди се дали си е събул обувките. Толкова е скъпо да се даде коприна на химическо, мисли си тя разтревожено, като се учудва откъде ли се е сдобила с този

изблик на практичност, иска й се да може да потъне в нереалността на онова, което става.

Точно там е проблемът, решава Джоун — че наистина става. Не е фантазия. А реалност. И реалната ситуация е, че тя е на път да легне с човек, който не обича и почти не познава, освен дето знае, че не е Пол, без значение колко здраво стиска очи и се опитва да си представи обратното.

Каквото и да е, чува как възразява Ив, никак не е лошо. Отпусни се, момичето ми. Реалност или илюзия — кой го е грижа? Наслаждавай се.

Не мога! — изплаква мълчаливо Джоун, когато Стив Хенри я поваля върху леглото и нежно поставя главата й върху възглавниците. Ръцете му се плъзгат по голия й корем. Това не е начинът, по който съм свикнала да ме докосват, опитва се да му каже тя, макар и да не казва нищо. Гъдел ме е, а аз имам много силен гъдел. Пол разбира това. Той знае точно как да ме докосва. Знае как да ме отпусне, как да разсее притеснението ми, а не да го увеличи.

Пръстите му дърпат бикините й, смъкват ги надолу по бедрата й. Толкова ми е притеснено, че мога да умра, мисли си Джоун, като заравя лицето си във възглавницата и се опитва да си представи, че е някъде другаде, докато ръцете му разтварят краката й.

— Това ще ти хареса — прошепва нежно той и тя усеща как езикът му дразни вътрешната страна на бедрата й.

Типично за по-младото поколение, решава Джоун, мислят си, че те са изобретили оралния секс. Всевъзможните рокпевци, които се гърчат по световните концертни сцени и имитират, че правят фелацио пред шокираните кръсъци на пубертетската си публика и ужасените родители. Онова, което наистина щеше да ги шокира, мисли си тя, е откритието, че родителите им — както и всички останали — са го правили години наред още преди те да са се родили и единственото шокиращо нещо във всичко това е колективният наивитет, с който си представят, че тяхното поколение е първото, на което е хрумнала тази идея.

Джоун дърпа косата му, като насила го кара да вдигне глава. Той погрешно приема това за изблик на страст, взима неудобството й за възбуда, за нетърпение да продължи. Тя чува шумолене на дрехи, разбира, че Стив Хенри си сваля ризата, усеща как Ив се привежда

напред от синьото кресло, за да вижда по-добре. Очите на Джоун остават здраво затворени. Тя отказва да ги отвори, когато той взима ръката ѝ в своята и я насочва към предната част на панталоните си.

— Знам къде е — заявява изведнъж Джоун, гласът ѝ прорязва тишината в стаята, подобно нож свършена арка от целувки.

— Какво? — пита Стив с дрезгав глас, сякаш току-що рязко го е разбудила, както и вероятно е направила.

Ръката ѝ стиска изпъкналостта отпред на панталоните му.

— Казах, че знам къде е — повтаря тя. — Не е необходимо да ми показваш.

Той рязко се изправя, дърпа ръката ѝ. Тонът му е тъжен, любопитен.

— Какво има?

Джоун поклаща глава, надига се и сяда.

— Нищо няма.

— Звучиш ядосано.

— Не съм ядосана.

Точно това съм, мисли си тя. Ядосана съм. Ядосана сама на себе си, че се поставих в подобно положение; ядосана съм на теб, защото ти не си мъжът, който искам да бъдеш, защото не можеш да бъдеш мъжът, който искам да бъдеш, защото мъжът, който желая, не ме иска повече, тъй като съм глупава и стара, и безполезна, и грозна...

— Щом не си сърдита — казва той, без да съзнава тези вътрешни бълнувания, — тогава легни до мен. — Дърпа я обратно на леглото, пръстите му се връщат върху зърната ѝ. — Отпусни се.

— Не мога да се отпусна — отвърща нетърпеливо Джоун, като бутва ръката му.

— Защо?

— Защото ме разсейваш с онова, което правиш — заявява му тя.

— Разсейвам ли те?

— Не мога да се съсредоточа, когато го правиш.

— Можеш да се съсредоточаваш върху всичко друго, но не и върху това — казва ѝ той. — Какво има, Джоун? Какво става, което аз не знам?

Тя придръпва завивките от леглото и ги увива, за да защити голото си тяло.

— Не си виновен ти. Не е заради теб.

— А заради кого? — пита рязко той. — Кой друг е тук?

— Прекалено много призраци — отвръща тя безпомощно, след известна пауза.

Ив се изправя от синьото кресло от долната страна на леглото. Поклаща сащисано глава, вдига длани във въздуха в знак, че се предава и бързо изчезва.

— Съжалявам — казва Джоун, докато Стив Хенри навлича бледорозовото поло през главата си, като за миг се бори с един от ръкавите. — Исках. Мислех, че ще мога.

— Може да си си мислела, че ще можеш — поправя я той, оглеждайки в тъмното за обувките си, — но със сигурност не си искала. Имаш ли нещо против да запаля лампата? — пита. — Нищо не виждам.

Джоун дърпа завивките по-високо, така че да стигнат до брадичката ѝ.

Той не помръдва.

— Къде е? — пита накрая, прозвучава като малко изгубено момченце, което го е страх от тъмното.

— Аз ще я запаля — отвръща Джоун, протяга се към нощното шкафче до нея и светва лампата, намръщвайки се, когато стаята идва на фокус.

Стив Хенри бързо намира обувките си, докато Джоун поглежда към радиото-часовник. Само десет и половина.

— Сърдиш ли се? — пита тя.

— Да — отвръща искрено той, — но ще ми мине.

— Наистина няма нищо общо с теб.

— Ти така казваш. — Напълно облечен вече, той се извърща да я погледне. — Да си призная честно, не съм сигурен как да го приемам. Какво по-точно означава това?

— Че обичам съпруга си — заговаря бързо тя. — Че може и да е глупаво и старомодно, дори жалко, не знам, но нещо вътре в мен ми казва, че все още има надежда за нас двамата с Пол и че ако се поддам на... това, тогава някак си предавам и двамата, че тръгвам по друг път, че поставям началото на нещо необратимо, а още не съм готова да го направя. Поне не сега. Не знам дали има някакъв смисъл...

Стив Хенри клати глава.

— Аз съм инструктор по тенис — казва той, — какво разбирам аз...?

Тя се усмихва.

— Харесваш ми — заявява, искрено си го мисли и се надява той да я разбере.

— И аз те харесвам.

Те се смеят.

— Ти си чудесно момче — въздъхва Джоун.

— Мъж — поправа я той. — Тя кима. — Няма нужда да ме изпращаш. — Джоун вижда въпроса в очите му. Чуди се дали да я целуне за довиждане. — Лека нощ — казва най-накрая Стив Хенри, като решава да не го прави и изчезва през вратата. Джоун чува стъпките му по стълбите, чува как външната врата се отваря и затваря, чува как къщата потъва в тишина. Вдига коленете си нагоре към гърдите, заравя лицето си в ръце и отчаяно дърпа косата си.

Телефонът звъни.

— Не! — крещи тя, скача от леглото, втурва се към банята и затръшва вратата след себе си. Настоятелният звън я преследва и във ваната, докато бясно развърта крановете с пълна сила и се опитва да заглуши нежелания звук. — Престани! — крещи през затворената врата. — Стига вече! Не мога повече! — Телефонът не ѝ обръща никакво внимание. Продължава да си звъни, като се подиграва на отчаяните ѝ молби.

Джоун изведнъж отваря със замах вратата на банята и се втренчва в телефона.

— Ела вече и ме убий! — извиква. — Само престани да си играеш с мен! — Той е там някъде навън и ме наблюдава, мисли си тя, като се завърта. Спотайва се там някъде навън, крил се е през цялото време, като е чакал Стив Хенри да си тръгне. Сега е там навън — точно в този миг. Знае какво съм направила. Знае, че съм била лошо момиче. Скоро ще ме накаже за това.

Изтичва към телефона и дръпва слушалката от поставката ѝ. Не казва нищо, само чака.

— Джоун?

— Ив? — Джоун се свлича на леглото, от очите ѝ бликват сълзи.

— Защо толкова време не вдигаше телефона? Какво става? Къде отиде Стив Хенри?

— Бях във ваната — отвърща Джоун, като заобикаля истината, за да опрости нещата, отговаряйки на въпросите на Ив един по един. — Нищо не става. Отиде си.

— Какво искаш да кажеш с това „отиде си“? Ще се върне ли?

— Не, няма да се връща.

— Свършихте ли вече?

— Нищо не се е случило, Ив.

— Моля те само това не ми казвай, Джоун, ще ми съсипеш вечерта. Какво искаш да кажеш, че нищо не се е случило?

Джоун повдига рамене, благодарна, че чува гласа на Ив, без да има желание обаче да навлиза в подробности. Иска й се да забрави вечерта колкото може по-бързо.

— Искаш да кажеш, че просто се е наял и си е тръгнал? Не е пускал ръка? Нищо?

— Нищо — потвърждава Джоун.

— Съвсем нищо? Не мога да го повярвам! Нещо криеш от мен, Джоун. Усещам го.

— Направи опит — признава Джоун, предала се наполовина. — Но аз казах „не“.

— Казаха си „не“? Да не си полудяла?

— Може. Вече не знам.

— Щом ти не знаеш, аз ще ти кажа! Напълно си превъртяла! Не мога да повярвам, че наистина си оставила това великолепно парче да ти се изплъзне. Казах си, когато видях колата му да потегля, не може да го е оставила да си тръгне. Може да отива да си купи цигари, може би си е забравил четката за зъби и отива да си я вземе, но кълна се в Бога, със сигурност не може да го е оставила да си тръгне!

— А защо наблюдаваш къщата ми? — пита рязко Джоун.

— Не съм наблюдавала къщата ти — отговаря й отбранително Ив. — Случайно погледнах през прозореца и видях, че колата му си тръгва. Какво значи това, че наблюдавам къщата ти? Какво искаш да кажеш?

— Нищо — отвърща бързо Джоун. Какво ли иска да каже? — Къде е Брайън?

— Спи.

— А ти защо не спиш?

— Не мога. Прекалено ми е притеснено.

— За какво?

— За томографията в понеделник сутринта.

— Е, опитай се да не мислиш за нея. Защо не минеш през кабинета в понеделник, след като свършиш и да обядваме заедно?

— Не мога.

— Защо?

— Просто не мога. Виж, ще ти се обадя утре. Връщай се във ваната и си мисли каква си загубенячка!

Джоун се втрещва в слушалката, когато връзката прекъсва.

Какво правя тук? — чуди се Джоун, докато вятърът навън се отърква в голите ѝ крака подобно на котка. Как е дошла тук?

Тя стои в задния двор до дълбокия край на празния, изоставен плувен басейн и се вглежда в мрака, в онова, което прилича на отворен гигантски гроб. Моят гроб, мисли, когато дойде да ме убие.

Държи нещо в дясната си ръка. Джоун я вдига във въздуха. Тенис ракетата мълчаливо прорязва нощното небе. Замахвай напред, чува тя да ѝ казва Стив Хенри.

— Мамка му! — псува в обграждащата я тишина. — Да върви по дяволите! — Отпуска тенис ракетата надолу, усеща тежестта ѝ в ръката си.

Какво търси тук? Защо стои по средата на задния си двор посред нощ само по бикини и яркорозова тениска с издраскано отпред „Пикасо“ — останала от изложбата през 1980 година в музея на Модерното изкуство — стиснала здраво в ръка тенис ракетата си? Защо не спи?

Не спи, защото не може да заспи. След врящата вана, която се надяваше, че ще я успокои — но бе успяла само да я направи още по-неспокойна — и един час, прекаран в безполезно въртене и мятане в леглото, най-накрая тя изостави всяка надежда, че ще заспи и слезе долу, където първо почисти масата в трапезарията, после подреди мръсните чинии в машината за миене на съдове и накрая си направи чаша кафе, като през цялото време си преповтаряше събитията от снощната вечер, подобно на повторение на лош телевизионен сериал.

— Ти си една идиотка — шепне тя, усеща, че пръстите на краката ѝ стърчат от ръба на басейна, намръщва се, докато си

припомня какво беше наговорила на Стив Хенри, точно преди той да си тръгне. Не мога да престана да се надявам, чува се да казва или каквато там тъпа фраза беше използвала.

— На какво да се надяваш? — пита на висок глас. — Да се надяваш, че съпругът ти ще се върне ли? Съпругът ти продължава напред, не се връща назад! Той е извън града за празниците, извън живота ти за дълго време. Можеш да се обзаложиш, че не стои до дълбокия край на някаква празна „лятна вила, без пътуването“ и не си мисли за своята вероятно много скоро бивша съпруга. За какво да си мисли? Та съпругът ти знае, че тя си е там и чака дали той все някога ще реши, че се е наситил на всички малки Джудита на този свят и иска да се прибере у дома.

Ив е права — аз съм загубенячка, мисли си Джоун. Една загубенячка на средна възраст, на която не ѝ стига акъла дори да позволи на един хубав млад мъж да ѝ достави удоволствие за една вечер. Загубенячка! — чува тя Ив да ѝ се кара. Замахни напред, подканва я Стив Хенри.

Като вдига тенис ракетата, която съвсем смътно си спомня, че е извадила от гардероба в антрето, Джоун я запраща с всички сили към дълбокия край на басейна. Тя се удря в бетона отстрани и подскача няколко пъти по дъното му, преди най-накрая да се завърти и да падне. Не може да различи къде точно се е приземила. Не ѝ пука. Няма повече нужда от тенис ракета. Докато стои сама в тъмното, Джоун си мисли, че тази празна бетонена дупка е идеалният символ на живота ѝ. Природата (или „Басейни — Роджърс“, няма значение) вълпява на дело мислите на човека.

Изминаха няколко минути, преди да започне да долавя други шумове, чупене на клонки, леко шумолене на трева. Движения, несвързани с природните шумове през нощта. Бързо се обръща, но не вижда нищо, не чува нищо. Ала има нещо. Усеща нечие присъствие, инстинктивно съзнава, че не е сама.

Значи дойде, мисли си тя, усеща как сърцето ѝ започва бясно да бие. Беше изчаквал точно за такава възможност и сега тя сама му я предоставя, без дори да се съпротивлява. Вижда заглавията в сутрешните вестници, чуди се дали полицията ще открие тялото ѝ, опитва се да си представи последните секунди от живота си. Можеш

ли да си представиш какво ѝ е минавало през акъла онези последни минути? — спомня си да пита Карън Палмър.

— Г-жо Хънтър — гласът долита зловещо в тишината.

Джоун изпъшква, като затваря очи пред звука от познатия тъп стържещ глас.

— Какво искаш от мен? — извиква тя.

— Знаете какво искам — отвърща гласът.

Къде е той? — чуди се Джоун, отваря очи и се напруга да види в тъмното. Опитва се да разбере откъде идва гласът. Някъде отляво чува раздвижване, усеща, че някой се приближава към нея.

— Г-жо Хънтър — обажда се гласът почти до ухото ѝ. Джоун се извърта и вижда една слаба фигура да изниква от мрака. Постепенно различава познатите очертания на продълговато, скулесто лице, оградено от коса, спускаща се на равни вълни около тясната брадичка.

— Ив! — възкликва тя, когато фигурата вече ясно се вижда.

Ив се смее гръмогласно.

— Само да си беше видяла физиономията! — изстрелва тя. — Дори и в тъмното изглеждаше така, сякаш щеше да се накендзаш!

— Мамка ти! Какво правиш тук? — крещи Джоун, без да съзнава, че псува, докато не чува думите ѝ да отекват в тишината на нощта.

Ив почти изпада в истеричен смях.

— Само да си беше чула гласа? „Какво искаш от мен?“ — имитира я тя. — Обичам те! Беше чудесна.

— За какво говориш? Какво търсиш тук? — повтаря Джоун, коленете ѝ се подгъват, тя се стоварва на земята и избухва в плач. — Уплаши ме до смърт!

— О, я стига — отвърща язвително Ив и успява да прозвучи като засегнатата страна, — къде ти отиде чувството за хумор? — Смахът се бе изпарил от гласа ѝ. — Гледах през прозореца на спалнята си и те видях да излизаш навън. Помислих си, че може да ти бъде приятно, ако имаш компания.

— Полудяла ли си? — Джоун вече вижда Ив съвсем ясно, сякаш някой изведнъж е запалил всички лампи. Тя вижда как усмивката върху лицето на Ив става кисела, изражението ѝ се вкаменява. — Защо ти е да се опитваш да ми изкарваш ангелите така?

— Не мислех, че ще го приемеш толкова на сериозно — отвърща Ив, отново прозвучава така, сякаш тя, а не Джоун, е обидената. — Забравих как си се вманиачила във всичко това.

— Вманиачила ли?

— Да, вманиачила. Трябва да се чуеш някога как говориш за това, звучиш като напълно изкукала. — Гласът ѝ се превръща отново в по-раншния зловец, дрезгав шепот. — „Г-жо Хънтър — имитира Ив, — идвам да ви убия, г-жо Хънтър...“

— Престани!

— Виж, Джоун, съжалявам, че те уплаших. Наистина, не мислех, че ще направиш такъв въпрос.

Джоун не отвърща нищо. Изведнъж е обзета от изтощение и не може да намери гласа си.

— Ще се цупиш ли сега? — пита рязко Ив.

Джоун клати глава.

— Не знам какво ще правя — прошепва тя най-накрая.

— Добре, аз отивам да си легна — уведомява я Ив, без обаче изобщо да помръдва. — Това ти е за наказание, дето остави Стив Хенри да си иде — добавя тя, като опитва да се пошегува.

— Ив — започва Джоун, гласът ѝ се усилва с всяка изречена дума, докато тя с мъка се изправя от каменните плочи. — Махай се, преди да съм те бутнала в проклетия басейн!

Мъжки глас прорязва тъмнината.

— Какво, по дяволите, става там долу? — И двете жени се извърщат по посока на гласа, поглеждат нагоре, но не виждат нищо, освен очертанията на къщата на Ив. Джоун познава гласа на Брайън и му е благодарна. — Джоун добре ли си? Ив при теб ли е?

Джоун преглъща с усилие. Чувства се замаяна, вие ѝ се свят и се чуди дали няма да припадне.

— Добре сме — отговаря Ив вместо нея.

— Е, какво по дяволите, правите? Часът едва ли е подходящ за женско парти. Минава полунощ. Случило ли се е нещо?

— Всичко е наред — отвърща ядосано Ив. — Престани да крещиш, преди да си разбудил целия квартал. Качвам се веднага. — Тя се извърща към Джоун. — Не ми се сърдиш още, нали? — пита тя жаловито.

— Напротив, още ти се сърдя — отвръща Джоун, гласът ѝ преминава в ядосан, невярващ шепот.

Веждите на Ив се повдигат и челюстта ѝ се стяга. Не казва нищо, завърта се и изчезва в мрака.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Уморена ли си? — пита той.

Джоун затваря очи, заслепена от ярката сутрешна слънчева светлина — забравила си е слънчевите очила на масата в кухнята — и се обляга на жълтокафеникавата кожена тапицерия на седалката, като осъзнава, че от много отдавна не се е возила на мястото до шофьора в колата на съпруга си. Хубаво е, мисли си тя и поглежда към него.

— Малко — признава. — Не спах много през нощта. Предполагам, че съм притеснена.

— Не се притеснявай — убеждава я Пол. — Всичко ще бъде наред.

— Надявам се да си прав.

— Взела си храната, която искаха, нали?

— Всички боклуци, за които молиха.

— Значи ще са доволни.

Джоун се усмихва, опитва се да изглежда успокоена. Дали момичетата щяха да се радват да я видят? Тя си представи как Лулу тича в галоп към колата, вижда Робин да се влачи отзад, очите ѝ са непреклонни, както и преди месец, позата ѝ е също толкова недостъпна.

— Трудно е да се повярва, че лятото вече наполовина се изниза — казва Пол.

Джоун кима. Времето минава бързо, когато се забавляваш, мисли си тя и си поглежда часовника. Почти приближава осем. На път са вече от час, бързо се придвижват, въпреки постоянния поток от коли. Ако няма непредвидени инциденти, щяха да са в Масачузетс след около два часа и да пристигнат в лагера „Данби“, точно когато вратите се отворят в десет. Щеше ли Робин да ги чака на вратата, за да ги посрещне?

Получи само едно писмо от по-голямата си дъщеря през месеца, в който я нямаше, докато от Лулу беше получила пет. Писмото бе кратко, доста информативно, определено официално: „Скъпа мамо, как си? Аз съм добре. Времето е хубаво. Участвам във всички

мероприятия. Плуването ми се подобри. Момичетата в бунгалото ми са доста симпатични. Ръководителите не са лоши; храната обаче е. Новата ти работа звучи интересно“. Подписано просто „Робин“.

Все пак е нещо, решава Джоун, като изучава пейзажа покрай магистралата. Колко зелено е всичко, колко красиво на ранната утринна светлина, въпреки че метеорологът по радиото в колата мрачно предвещава дъжд по-късно следобед.

— Ходи ли при дядо ти вчера? — пита Пол.

Джоун кима.

— Спа през цялото време.

— А Ив? Как е тя?

Джоун усеща, че тялото ѝ се стяга; пръстите ѝ се свиват здраво в юмруци.

— Не съм я чувала цяла седмица — отвръща му тя и улавя изненаданото изражение върху лицето му.

— Шегуваш се! Как така? Да не би двамата с Брайън най-последно да са отишли някъде?

— Не — поклаща глава Джоун, иска ѝ се да му разкаже с подробности какво се бе случило, но не е сигурна дали има някакъв смисъл. — И двете бяхме много заети тази седмица.

— Много ли е натоварено в работата ти?

— Нито миг покой — отговаря Джоун и се замисля колко добре изглежда Пол. Лицето му е почерняло на фона на бялата фланелка. Краката му изглеждат стегнати и мускулести, така както се подават изпод отрязаните до над коленете бели джинси. Винаги е изглеждал добре по къси панталони.

— Още ли тренираш всеки ден? — пита тя.

Той се смее.

— Не чак всеки ден — отвръща смутено. — Уморих се. В началото няколко седмици се чувствах добре, но не знам, предполагам, че е вярно онова, което казват за старите кучета и новите номера. Явно не мога да свикна така, както младите мъже могат. По дяволите, толкова боли! Събуждам се сутрин, краката ми са схванати, ръцете ми имат мускулна треска, гърбът ме спуква от болка и си мисля, на кого е притрябвало? Не че съм се отказал напълно — добавя той, — но ентузиазмът ми определено е понамалял. Мускулите изискват прекалено много усилия. Досега се справях и без тях. — Пол се

усмихва. — Освен това ръцете ми така и така никога няма да се развият напълно... всички тези счупвания като дете... — Поглежда дяволито към нея и двамата избухват в смях. — Изглеждаш чудесно — казва ѝ искрено той. — Какво си направила?

— Боядисах си няколко кичура.

Той клати глава.

— Не е само това.

— Отслабнах малко. Доста тичам напоследък...

Тя усеща погледа му върху краката си.

— А тенис уроците?

— Спрях ги. — Джоун нервно се покашля.

— О?

— Пръстите ми са прекалено зле — обяснява тя, очите ѝ следват неговите, докато те се спускат надолу по голите ѝ крака до пръстите на обутите ѝ в сандали стъпала. — Мисля, че ноктите всеки момент ще паднат.

Той се намръщва.

— И после какво ще стане?

— Рон казва, че вероятно новите вече са пораснали отдолу.

— Рон ли?

— Рон Голд, лекарят, при когото работя. Казах ти. Съученици сме от училище.

Пол повдига рамене, погледът му се връща към пътя напред, но не и преди Джоун да улови странното изражение, което премина през тях.

— Аз познавам ли го? — пита той и Джоун разпознава в гласа му тона на човек, който се опитва да звучи непринудено. Известен ѝ тон, защото бе качество, което свързваше със собствения си глас.

— Не мисля — отвръща му тя.

— Името ми звучи познато. Как изглежда?

Джоун трябваше да потисне усмивката си. Наистина може да усети тревогата на Пол. Ревнува ли?

— Не е много висок — започва тя. — С червеникава коса. Всъщност, изглежда така, както изглеждаше и преди двайсет и пет години. Хубав мъж — добавя, без да знае защо.

— Женен?

— Да.

— Още ли възнамеряваш да спреш да работиш в края на лятото?

— Да — отвръща Джоун след известна пауза.

— Не звучиш много сигурна.

— Рон не иска да напускам. Казва, че без мен щял да бъде загубен. — Тя се смее. — Мисля, че е прав.

— Значи мислиш да останеш?

На Джоун ѝ трябва минутка, за да се замисли сериозно над въпроса.

— Не, всъщност не — решава накрая тя.

Потъват в мълчание, останалата част от пътуването преминава с размяната на минимум думи помежду им. Леката музика по радиото предоставя успокояваща атмосфера за мислите на всеки.

За какво си мисли той? — чуди се Джоун, странно успокоена, сутрешното напрежение е изчезнало. Или може би се бе предало от нейното тяло на неговото? Възможно ли бе Пол да ревнува? Вероятно не ревнува, поправя се тя, но със сигурност е любопитен, може би малко разтревожен. Мисълта, че в живота ѝ може да има друг мъж, явно е нещо, което не му е хрумвало. До този миг той е бил сигурен, че тя с нищо няма да наруши статуквото, че ще остане на разположение, докато той реши съдбата ѝ, уверен, че разполага с цялото време на света, за да вземе решение. Сега вече не е сигурен. За мен ли си мислиш? — пита го мълчаливо тя, очите ѝ се прокрадват към неговите.

Той я поглежда и ѝ се усмихва сърдечно. За нейна изненада, тя първа се извъръща, отпуска глава върху облегалката на седалката и постепенно позволява на натежалите си клепачи да се отпуснат. Нещо става, тя го усеща, въпреки че не е сигурна точно какво.

Когато отваря очи, колата е отбила от главната магистрала и се движи бавно по друг път.

— Почти пристигнахме — обяснява Пол и тя се изправя на седалката си, търсейки с поглед портите на лагера. — Само още няколко километра — казва той. — Как спа?

— Страхотно — отвръща Джоун, удивена, че е заспала толкова лесно. Снощи беше сигурна, че никога няма да изкара деня, а вече бе проспала част от него. Де да беше всичко толкова лесно, мисли си тя, когато портите на лагера се появяват.

— Колко е часът? — пита, като чак сега забелязва, че се движат в дълга колона от коли.

— Минава десет. Пристигаме точно навреме.

— Виждаш ли ги? — оглежда се Джоун из тълпата, струпала се от другата страна на портите.

— Още не.

Пол вкарва колата в лагера и се насочва към определеното за паркиране място. Джоун нетърпеливо се озърта да види дъщерите си, наскорошните ѝ опасения се завръщат с пълна сила. Ще дойде ли Робин да ги посрещне? Добре разположена ли ще бъде, или резервирана? Какъв ли ще бъде денят? Какво ли ще бъде пътуването обратно? Ще бъдат ли някога отново истинско семейство?

Колата спира и Пол дърпа ключовете от стартера. С преднамерена бавност той взима ръката ѝ в неговата.

— Всичко ще бъде наред — казва ѝ нежно, прочитайки мислите ѝ, пръстите му не пускат нейните. После тихо добавя: — Обичам те, Джоун.

Сърцето на Джоун се обръща. Буйната растителност на заобикалящия я пейзаж изчезва; шумната тълпа от около триста момичета замлъква. Джоун вижда и чува единствено Пол, докосването на пръстите му, звука от гласа му.

— Мамо! — чува тя някъде от външната страна на прозореца, обръща се и вижда Лулу яростно да тропва по стъклото до главата ѝ. Колко дълго е стояла там?

— Съкровище! — вика Джоун, отваря вратата и веднага притиска по-малката си дъщеря в обятията си. — Дай да те погледна. Мисля, че си пораснала с цяла педя, откакто те няма. — Тя отмята косата, влязла в очите на дъщеря ѝ. — И очите ти са станали още по-големи! — Смее се.

— Така ти се струва, защото останалото по мен се стопява — отвръща Лулу. — Донесе ли храна?

— Да, донесохме храна — смее се Пол, като се присъединява към тях. — Изглеждаш чудесно. Добре ли се забавляваш?

— Страхотно. Само едно от децата в бунгалото е истинска напаст, но всички останали са страхотни и ръководителите са готини. Ще се запознаете. — Тя ги обгръща през кръста и ги притиска един към друг с изненадваща сила. — Липсвахте ми. И двамата изглеждате жестоко. — Лулу неохотно ги освобождава от прегръдката си и се отдръпва назад, очите ѝ се стрелкат ту към единия, ту към другия.

— Къде е Робин? — пита Пол, въпрос, който Джоун се страхува да зададе.

— При реката е — осведомява ги Лулу. — Участва в разпродажбата. Ще започне след няколко минути. Трябва да ви заведе там, ако искате да я видите как продава.

— Разбира се, че искаме да я видим как продава — отвръща Джоун, здраво прегърнала дъщеря си. — Покажи ни пътя.

— Ами храната?

— По-късно ще я вземем — отвръща ѝ Пол, като застава от другата страна на Лулу.

Хванати здраво за ръце, те се насочват към реката. Джоун е щастлива, уверена, дори успокоена. Нещо се беше променило между нея и Пол. Те ще бъдат отново семейство, мисли си тя, когато реката изниква пред тях и изгледът на белите сергии приветства усмихнатите им очи.

— И тогава аз казвам, като се опитвам просто да бъда любезна, значи казвам: „Знаеш ли, че си си облякла пуловера наопаки?“ и тя ми се сопва, голямо леке: „Разбира се, че знам, че е наопаки. Трябва да е наопаки. Всички така ги носят“, и аз продължавам: „Никога преди не съм виждала някой да го носи наопаки“, и тя ми заявява: „Абсолютно всички в Браун ги носят така“, като че ли тя учи в университета в Браун, а не по-големият ѝ брат. И аз ѝ отвръщам. „О, така ли? Хайде де!“.

Джоун слуша Лулу, но гледа Робин, която почти не си е отворила устата цяла сутрин. Четиримата седят на голямото плетено червено и синьо одеяло, което някога бе принадлежало на майката на Джоун, ядат печени на открито хамбургери и пият газирани напитки, редовните артикули на годишния лагерен пикник. Родителите бяха допуснати до разпродажбата, бе им представено състезание по стрелба с лък и бейзбол мач. Сега ги угощаваха с обяд и им предоставяха възможността да се запознаят отново с децата си. Лулу не бе спряла да говори, откакто бяха седнали; Робин не бе понечила да даде сама никаква информация след любезните им, но съдържащи поздравии при реката. Писмото ѝ беше по-излиятелно, мисли си Джоун, без да знае как да се справи с положението, като решава между зальците с добре

изпечено говеждо месо, изобщо да не се справя. Нещата сами си знаят как да се оправят, чу да казва майка й.

— Някой друг иска ли още един хамбургер? — пита Пол.

— Аз! — провиква се моментално Лулу.

— Друг?

— Не, благодаря — отвърща му Джоун.

Робин поклаща глава.

— Моят да е с горчица, майонеза и краставичка — нарежда бързо Лулу, когато баща й се изправя. — И домати — добавя тя, точно когато той се кани да тръгне.

— Може би е най-добре да дойдеш с мен — решава Пол, погледът му се спира на Джоун, докато Лулу сграбчва протегнатата му ръка.

Дава ни време да останем сами, разбира Джоун, благодари му за жеста, като кимва с глава. Поглежда към Робин, която също я гледа с очакване. Ясно, мисли си Джоун, тя чака аз да кажа нещо.

— Е — започва неохотно, — добре ли прекарваш?

— Става — повдига рамене Робин.

— Бяхме много впечатлени от продаването ти.

Робин приема комплимента, но не казва нищо.

— Ръководителите ви изглеждат много мили.

— Така е.

Разговорът замира. Джоун се оглежда из тълпата излетници с надеждата да дочуе откъслечен диалог, който да й предостави нова тема на разговор. Не долавя нищо.

— Как са момчетата по река Макинак тази година? — пита тя най-накрая, като се надява, че това е достатъчно безопасна тема и няма да излезе, че си навира носа.

— Стават.

— Нищо повече? — Джоун мигновено съжалява за проявеното любопитство, иска й се да може да върне думите си назад. Отиде твърде далеч — въпросът й ще да бъде изтълкуван погрешно.

Робин поглежда към скута си.

— Има едно момче, което е доста готино — отвърща тя.

Джоун си мълчи.

— Казва се Рон — продължава дъщеря й.

— О? Също като шефа ми.

Нещо почти наподобяващо усмивка се появява на устните на Робин, после изчезва.

— Как върви работата ти? — пита тя.

— Страхотно — откликва ентусиазирано Джоун.

Робин се заглежда към реката, въпреки че водата не се вижда от мястото за пикник.

— Как вървят нещата между вас двамата с татко? — пита тихо тя.

— По-добре — отвърща Джоун.

Робин изчиства въображаема буболечка от червено-синьото плетено одеяло.

— Лагерът е хубав — казва тихо тя, кима с глава и отново поглежда към реката. Внимава да избягва погледа на майка си. — Добре е, че дойдох. Права беше — добавя тя, почти недоловимо. — Не само за лагера...

Трябва ли да я прегърна? — чуди се Джоун, иска й се, страх я е. Това е моето дете, а аз се страхувам да го прегърна, страхувам се да не премина границата, да не би да изтълкувам погрешно сигналите. Какво ли им става на децата, когато стигнат определена възраст? — пита се тя, после сама отговаря на въпроса си — порастват.

— Джоун! — чува се някъде отгоре.

Джоун вдига ръка над челото си, за да не й блести слънцето и забелязва облаците, които се събират над главите им.

— Мислех си, че си ти — казва жената, докато Джоун се мъчи да се сети коя е. — Ели — помага й тя. — Ели Карълсън. Вероятно няма да ме познаеш, защото много съм отслабнала — добавя тя с надежда.

— Господи, права си — признава Джоун, като се изправя на крака. — Отслабнала си най-малко с двайсет килограма.

— Трийсет — гордо отвърща Ели Карълсън. — После постъпих в клиника — прошепва тя, — за да ми приберат шкембето.

— Ами, изглеждаш чудесно. — Джоун не знае какво още да каже. Не знае нищо друго за тази жена, освен че дъщерите им някога седяха на един и същи чин. — Колко деца имаш тук сега? — пита тя, тъй като не й идва нищо друго наум.

— Само едно, най-малкото. — Лицето на Ели Карълсън помръква. — Отказаха да дойдат на лагер това лято. Висят по цял ден в търговския център, облечени в неща, които и от Армията на

спасението биха отказали, с обръснати глави. Изглежда искат единственото нещо, което не можем да им дадем.

— А то е?

— Бедност.

Джоун високо се размива, докато жената приятелски я потупва по рамото и се запътва през тълпата към щанда с хамбургери.

— Това майката на Керъл Карълсън ли е? — пита Робин невярващо, докато Джоун сяда отново до нея.

— Свалила е трийсет килограма и си е направила пластична операция на корема — отвърща ѝ Джоун, като се мъчи да потисне напирания в нея смях. — Често се чудя — чу се да казва, — какво става с онези жени, които се стягат, ако отново напълнеят. Смяташ ли, че експлодират?

— Мамо? — изпъшква Робин, после започва да се смее. — Това наистина е гадничко!

Чу се внезапен силен шум някъде откъм лагера, кола отказваше да запали или се спуска балон.

— Чуй — кикоти се Джоун, — ето, една от тях гръмна.

— Мамо!

— Какво става тук? — пита Пол, когато двамата с Лулу сядат отново на одеялото, нетърпелив да се присъедини към веселбата, забелязал, че нещо се е променило.

— Мисля, че мама е стояла на слънце прекалено дълго — отбелязва Робин, но думите ѝ са изпълнени с обич, а не с подигравка. Джоун се пресяга и взема ръката на Робин в своята. Робин не я дръпва.

— Е, какво мислиш? — пита той, след като със сълзи на очи са се разделили с дъщерите си.

Джоун избърсва няколкото останали от очите си и се усмихва.

— Мисля, че всичко мина добре.

— И аз така мисля. На Робин изглежда ѝ е минало.

— Каза ми, че се е чувствала ужасно първата седмица, че е била твърдо решена да не се забавлява, но че всички са били толкова мили към нея и имало да се правят толкова много неща, че не могла да издържи. Плюс запознанството с това момче, Рон, странно е, че и

неговото име е Рон — добавя тя, забелязва, че Пол се намръщва, — вероятно той също има нещо общо с промяната на настроението ѝ.

— Никога не съм разбирал напълно смисъла да имаш лагер само за момичета, щом като ще имаш и лагер само за момчета точно до него — отвърща Пол, като пуска чистачките.

— Хубаво беше, че дъждът се позабави.

— Въпреки че пътуването обратно ще бъде ужасно — казва той. — Ще караме в истинска буря.

— Гладен ли си? — пита го Джоун няколко минути по-късно, дъждът сега барабани по предното стъкло.

— Не особено — отвърща Пол. — Изядох три хамбургера на обяд.

— Мислех си, че бихме могли да спрем в някое от крайпътните заведения, за да хапнем нещо и да изчакаме дъждът да попремине малко. — Тя поглежда към Пол, като усеща, че той също я гледа, чувства, че тялото ѝ започва да трепери. — Бихме могли да вечеряме или нещо такова — добавя тя, гласът ѝ заглъхва.

Пол спира колата на паркинга на следващия мотел.

— Нещо такова — казва той.

Точно за това си е мечтала през последните няколко месеца. Моли се наум да не се окаже и сега само сън. Той е върху нея, вътре в нея и навсякъде около нея, изпълва я, люби я и ѝ казва, че има нужда от нея и тя му казва същите неща.

Намират се в тази стая, с ужасния ѝ червен килим и лепкавото тъмноораво покривало на леглото, от няколко часа. Дъждът спря, но дори и да е забелязал, Пол не обръща внимание.

Първоначално я беше страх, че може да му се стори смешна или жалка, най-вероятно комбинация от двете, страхуваше се как ли би му изглеждало тялото ѝ, след месеците, прекарани с малката Джуди, но скоро той шепне колко хубава била и ръцете му са нежни и окуражаващи, и познати и не са забравили нищо от онова, което бяха научили в продължение на двайсетгодишния им съвместен живот. Все още знаеха къде да я докоснат и как. Техники на сърцето, мисли си тя, нещо, което Стив Хенри не би могъл да разбере. И скоро притесненията или опасенията, които имаше, се разсейват и тя се

отдава на правенето на любов, както бе възпитана да вярва, че трябва да се казва. След като свършиха първия път и тя забеляза, че дъждът е спрял, уплаши се той да не предложи да си тръгнат. Но Пол просто се протегна и отново я привлече към себе си и се любиха втори път и Джоун си помисли, че това е най-хубавият път през всичките им години заедно.

И сега той отново е върху нея, в нея и навсякъде около нея, докато се търкалят, разменяйки си местата, смеят се, когато се окаже, че са заели неудобно положение, накрая се отпускат, просмукани от пот и изтощени в прегръдките си и тялото му се наглася около нейното, за да заспи. Джоун усеща как мускулите ѝ бавно се отпускат, макар да знае, че е невъзможно да заспи. Но няма значение. Те споделяха едно легло. И когато Пол се събуди, тя ще бъде до него.

— Имаш ли запланувана среща за девет часа? — пита Джоун, когато той завива с колата по алеята пред къщата им на следващата сутрин. Почти приближава девет часа и той трябва да измине обратно целия път до града.

— Не, в петък им казах да не ме чакат по-рано от десет.

Джоун усеща да я пробужда странно безпокойство. Казал е в кантората си в петък, че няма да дойде преди десет в понеделник? Тогава знаел ли е предварително какво е щяло да се случи между тях? Толкова ли е бил сигурен? Тя пропъжда неприятната мисъл. В края на краищата, няма значение. Явно е планирал, че ще се сдобрят тази неделя; такова е било намерението му. Защо тогава се чувства толкова неспокойна? Защо се чувства така, още откакто той бе станал от леглото тази сутрин, бързо се беше изкъпал и облякъл. Не бе говорил кой знае колко по пътя обратно към Ню Йорк, а само ѝ се усмихваше виновно, когато просто не можеше да избегне повече погледа ѝ.

Пол я изпраща до външната врата, като донася торбите с неща, които момичетата бяха върнали обратно по тях. Неща, от които нямаха повече нужда, мисли си Джоун, когато Пол оставя торбите на стъпалата.

— Имаш ли време за по кафе? — казва Джоун. Трябва ли да го пита сега, когато той възнамерява да се върне обратно?

— По-добре не. Още не съм се избърснал и преоблякъл — отвръща ѝ той.

— Ще те видя ли довечера? — осмелява се тя, думите засядат на гърлото ѝ. Защо се пази?

— Джоун...

— Какво става, Пол? — избухва Джоун, когато вече не е в състояние да понася напрежението.

— Надявах се, че ще разбереш за снощи — започва той.

— Да разбере какво? Разбирам, че правихме любов, че ти ми каза, че ме обичаш...

— Наистина те обичам.

— Какво друго има за разбиране?

— Че това не променя нищо — казва той и Джоун усеща, че се обляга на вратата, като се опитва да избегне думите му.

— Може би не трябваше да оставям това да се случи — продължава той, — но аз го исках и, признай си, Джоун, и ти го искаше. Ние сме зрели хора...

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че това, което се случи снощи, не променя нищо — повтаря той. — Че не съм готов да се върна у дома.

— Снощи...

— Не променя нищо.

Джоун бясно започва да рови из чантата си.

— Не мога да си намеря ключовете.

— Не исках да те подвеждам.

— Тогава защо не ми каза всичко това преди да се любим? — Хвърля чантата си на земята и тя се стоварва върху торбите с върнати принадлежности. Подходящо място, мисли си Джоун, чувайки как в гласа ѝ се надига яростта. — Не мога да намеря проклетите си ключове! — Тя заравя лице в ръцете си.

— Джоун...

— Остави ме.

— Не мога да те оставя да плачеш на стълбите, за бога!

— Тогава ми намери ключовете и ще плача вътре. Няма да се налага да ме гледаш.

— Джоун...

— Намери ми ключовете! — крещи тя.

Пол вдига чантата на Джоун и рови из нея.

Секунди по-късно той намира ключовете и ги подава на Джоун.

— Виждам, че си си намерила старите ключове — отбелязва той разсеяно.

Джоун ги сграбчва от ръката му, като се вглежда в ключовете, които смята за отдавна загубени.

— Цяло чудо е, че можеш да намериш нещо вътре — опитва се да се пошегува той.

Джоун безпомощно се мъчи с ключалката, не може да пъхне както трябва ключа. Изведнъж усеща ръката на Пол върху своята да завърта ключа вместо нея. Чува как щрака, усеща, че вратата се отваря. Стои на прага, не може да помръдне, когато ръката му се отдръпва. Мисията изпълнена, мисли си, време е да се измитаме.

— Не трябва ли да изключиш алармата? — пита той.

Джоун се движи като автомат към алармената кутия, докато Пол внася разните торби вътре.

— Съжалявам, Джоун — осмелява се той, когато става ясно, че тя няма да каже нищо, за да направи оттеглянето му по-лесно. — Ще ти се обадя — добавя изморено той.

Джоун мълчи. Чака, докато чува колата му да потегля, преди да се протегне с крак назад и да затвори вратата с ритник.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Той спи, когато Джоун влиза в стаята.

Джоун се вглежда в старческото му лице, спаруженото му тяло е напълно скрито под сивкавобелите чаршафи, бейзболното кепе на „Ню Йорк Янкис“ временно е свалено и лежи до него на възглавницата, оголвайки яйцевидната му глава, от която се подават само няколко случайни сивкавобели кичура. Тя никога не го е виждала с коса, мисли си, като си спомня, че дори и като малка бе виждала коса само отстрани на главата му. Това винаги ѝ се бе струвало нормално, естествено. Дядовците трябва да са плешиви, решава тя. Плешиви, дебели и весели. Колко успокоителни са стереотипите ни, мисли си Джоун, като присяда до заспалия старец и поставя ръка върху колосания куп чаршафи. Колко по-приятни от реалността.

Не е свикнала с понеделниците. През последните три години посещава тази стая всяка събота, когато коридорите са препълнени с членове от семейството, отдаващи седмичното си уважение на техните не толкова далечни бивши. Тя не беше си представяла колко спокойно става всичко през седмицата. Днес изглежда особено тихо. Освен стъпките на сестрите и от време на време разстроеният вик, излизащ от отворената врата на пациент, няма кой знае какъв друг шум. Подобно на дядо ѝ, повечето от възрастните обитатели спят, нищо че още няма и един на обяд. Идва през обедната си почивка. Рон ѝ беше казал да си вземе почивка следобед.

Трябваше му само да погледне червените ѝ подпухнали очи, за да разбере, че е плакала. Сподели с мен, бе ѝ казал, като я изведе от претъпканата чакалня, далече от любопитните погледи на чакащите пациенти, в един от кабинетите за преглед, който още бе празен. Изобщо не спомена за това, че е закъсняла, попита я само какво се е случило. Тя отново избухна в сълзи — беше ли спирала изобщо? — и му разказа всичко, което се бе случило между нея и Пол, очаквайки той да даде оценката си. Вместо това Рон я прегърна и я притисна към себе си. Вземи си почивен ден днес, подкани я той, ще се оправя и сам. И

двамата се бяха засмели. Добре, беше се поправил бързо, не мога да се оправя сам — вземи си дълга обедна почивка. Направи я толкова дълга, колкото имаш нужда, беше повторил нежно.

Но тя не можеше да хапне нищо, не можеше да преглътне, не можеше да спре активизирания отново и изглежда безкраен порой от сълзи. И така, Джоун се качи на колата си и я подкара, без да знае къде отива, докато не видя познатия старчески дом, не се запъти по безпогрешните за подобна институция коридори.

И сега е тук, седи до един старец, който събужда в нея истинско изобилие от спомени, но който вече не помни коя е. Тя самата не е сигурна вече коя е, осъзнава Джоун, като се оглежда из стаята. Какво прави в една стая с двама спящи старци? Нито единият, нито другият забелязват присъствието ѝ. Джоун се вглежда в очертанията на Сам Хенсли, като си мисли колко незащитен изглежда, без комбинираното присъствие на дъщеря си и внука си. Свикнала е да си дели пространството с тях. Още един пътепоказател беше изчезнал.

Очите на дядо ѝ премигват. Докато той се вглежда в нея, множеството бръчки, които изпълват престарялото му лице, се нагърчват нагоре в поредица от малки усмивки.

— Джоун?

— Дядо! — Сълзите, които Джоун едва успява да сдържи, се връщат и се стичат надолу по бузите ѝ. — Позна ли ме?

Той изглежда озадачен, мъчи се да седне.

— Чакай, ще ти помогна — казва бързо тя, като го заобикаля, за да вдигне възглавниците му и да освободи ръцете му от колосаните им окови.

— Мисля, че от долната страна на леглото има нещо, което можеш да завъртиш — заявява ясно той.

Джоун мигновено се озовава от долната страна на леглото, върти ръчката, за да вдигне леглото, така че дядо ѝ да може удобно да застане в седнало положение. Бейзболната шапка на възглавницата пада в скута му. Той я сграбчва и си я нахлупва на главата, очите му са весели, искрят.

— Ще се класираме за квалификациите тази година — усмихва се той и Джоун вижда, че зъбите му липсват. Дядо ѝ явно не забелязва, а и дори да забелязва, не му пука. Прилича на делфин, мисли си

учудено тя, устните ѝ се разтягат в широка усмивка, няколко сълзи падат в отворената ѝ уста.

— Защо плачеш? — пита той.

— Защото съм щастлива — отвръща му Джоун, като разбира, че наистина е така. Той знае коя е. — Радвам се да те видя — продължава тя.

— Трябва да идваш по-често. Майка ти идва всяка седмица.

— Знам. Ще опитам...

— Жаден съм.

— Искаш ли вода?

— Има една стъклена чаша на шкафчето. — Той сочи към нощното шкафче до леглото, върху което е оставена чаша със сламка. Чашата е наполовина пълна с вода.

— Ще ти донеса прясна вода — предлага Джоун, чашата вече е в ръката ѝ.

— Не, тази върши работа. Просто искам да си наквася устните. — Той смуче от извитата сламка, преди да върне чашата на Джоун. — Изсъхват ми. Не поддържат както трябва влажността на въздуха в това място. От години им го повтарям. Я се погледни — казва изведнъж той, докато я наблюдава как оставя чашата обратно на малкото шкафче. — Толкова си пораснала. — Джоун се смее и избърсва нови сълзи от лицето си. — На колко години си сега? — пита той.

— На четирийсет и една — отвръща Джоун.

— На четирийсет и една? — Той клати глава. — Тогава майка ти значи е на... колко?

— Шейсет и седем — отвръща бързо Джоун.

— Шейсет и седем! Моята малка Линда е на шейсет и седем. Не мога да повярвам. Как е съпругът ти? — Въпросът беше изстрелян като от картечница, сякаш той знае, че разполага със съвсем малко време, за да се осведоми за всички поред.

— Добре — отговаря машинално Джоун. — Добре е.

— А децата ти? Колко имаше?

— Две.

— Две. Прости ми, понякога забравям. Имената им бяха...?

— Робин и Лулу. Лана, всъщност, но ние ѝ викаме Лулу.

— Малката Лулу, спомням си. Имаш ли снимки?

Джоун рови из чантата си.

— Само тези. — Тя открива едно старо кожено албумче със снимки. — Вече са с няколко години по-големи. — Избърсва праха от фолиото, с което са покрити двете снимки. — Вече са по-големи. Робин, особено, доста се е променила. — Тя замълчава, за да провери дали дядо ѝ още я слуша. — На лагер са за през лятото — продължава, когато вижда, че я слуша. — Вчера ходихме да ги видим. Чувстват се много добре. Працат ти много поздравя — добавя тя и усмивката му става по-широка. — Ще ти ги доведе веднага щом се приберат. Искаш ли?

Той кима и козирката на бейзболната шапка се плъзга върху очите му. Джоун бързо я оправя.

— Мини ми купи тази шапка — казва гордо той на Джоун, имайки пред вид баба ѝ. — Въпреки че тя винаги е била от „Доджър“. — Дядо ѝ затваря очи и за миг Джоун се уплашва, че го е загубила, че той се е върнал в своя по-удобен свят, но когато отново ги отваря, погледът му все още е фокусиран, почти дяволит.

— Имаш ли време да хвърлим няколко ръце на джин? — пита той.

Джоун ахва от удоволствие.

— Всичко наред ли е тук? — гласът идва от вратата. — О, здравейте, г-жо Хънтър — продължава сестрата, като я познава. — Не очаквах да ви видя днес. Дядо ви добре ли е?

— Имате ли карти за игра? — пита бързо Джоун.

— Карти за игра ли?

— Нали знаете, за джин-руми. Карти — повтаря Джоун.

— Мисля, че дядо ви има някакви в чекмеджето си — отвърща сестрата след кратък размисъл. — Спомням си, че някъде съм виждала. Проверете в чекмеджето. Ако там няма, ще видя откъде мога да ви намеря.

— Тук са — възкликва възторжено Джоун, като изважда старото тесте добре изтъркани карти. — Намерих ги. — Тя ги изсипва от избледнялата им розово-бяла кутийка.

— Изглеждате съвсем във форма днес, г-н Ор — казва сестрата, като влиза в стаята и взема ръката на стария човек в своята, мерейки пулса му. — Добре е — заявява тя и намига на Джоун. — Позабавлявайте се двамата. Да не вземете да я спукате от бой, г-н Ор.

Беше изчезнала, още преди Джоун да е раздала картите върху твърдите сивкавобели чаршафи. Ръцете ѝ треперят, тя подрежда картите си както трябва, прекалено развълнувана, за да се съсредоточи.

Единственото, за което може да си мисли, е, че наистина играе на карти с дядо си. И изведнъж, Джоун отново е на десет години и те стоят около кръглата маса във всекидневната на вилата на баба ѝ и дядо ѝ, заслушани в дъжда навън. Масата е покрита с плътна зелена покривка, по края с дълги пискюли. Намира се в дъното на четвъртитото помещение. На срещнатата стена висят цяла поредица малки картинки (репродукции, осъзнава сега тя) от такива художници като Ван Гог, Гоген и Дега. Стената се прекъсва от вратите за двете спални, едната за нейните родители и по-малкия ѝ брат, а другата тя делеше с баба си и дядо си. Нейното малко единично легло е точно срещу тяхното по-голямо двойно и тя може да лежи и да гледа как листата потрепват върху високото дърво, точно до прозореца. Когато прозорецът е отворен, както обикновено е, Джоун може да чуе шума на листата през мрежата за комари, докато потрепват от бриза. Може да усети дъха на тревата, да чуе далечната свирка на преминаващ влак, само звука на която, дори и сега, я кара да се чувства сигурна.

През събота и неделя, когато мъжете се връщаха от града, мирисът на лято се примесваше с още един аромат — появяването на спирт за разтривки, с който дядо ѝ усърдно се пляскаше по лицето, след като се обръснеше. Този мирис, повече от слънчевата светлина или шумовете на деня, именно я събуждаше сутрин през съботите и неделите, нещо като будилник. Този мирис именно кара Джоун, за разлика от повечето хора, за разлика от Ив, да се чувства толкова удобно в лекарски кабинети, по болнични коридори.

Виещия звук от свирката на влак и дразнещата миризма на спирта за разтривки — това бяха нещата, които ѝ вдъхваха сигурност. Мисли си за Пол — кльоцавите му ръце и алергиите му. Странни са нещата, заради които се влюбваме.

— Ще вземеш ли тази карта? — пита нетърпеливо дядо ѝ.

Джоун разбира, че гледа от няколко секунди двойка купа, без да схваща каква карта е.

— Не — отвърща тя, като решава, прекалено късно, че би могла да я вземе. Дядо ѝ бързо прибира двойката купа и пуска седмица каро. Джоун внимателно оглежда картите си, за да се увери, че тази карта не

й е нужна, преди да изтегли нова от тестето. Изтегля десетка пика, която взима и я слага между осмицата и валето от същата боя. Трябва й деветката.

Очите на дядо й се присвиват съсредоточено. Тегли карта от тестето и бързо я оставя, наблюдава и Джоун да прави същото, сграбчва следващата карта, която тя изхвърля, наблюдава я как взима изхвърлената от него. Джоун поглежда към ръката си. Трябва й само още една карта за джин — деветка пика. Чуди се дали да хвърли нужна й карта, за да удължи играта, да позволи на дядо си да спечели, да повдигне духа му.

— Джин — обявява изведнъж той и гордо си показва картите. Джоун го гледа удивено. — Мислеше, че ще ти дам тази ли? — пита дядо й дяволито и обръща картата, деветка пика.

— Не мога да повярвам — заявява удивено Джоун, после нетърпеливо добавя: — Мислиш ли, че ще можеш да го направиш още веднъж?

— Ще опитам — подхвърля той.

Резултатът от следващата игра е същият, както и от предишната.

— Джин! — вика той с детинско задоволство. Третата и четвъртата игра протичат по подобен начин, само дето ги играят по-дълго време. Всяка завършва с все същия доволен вик.

— Джин! — възкликва дядо й, въпреки че гласът му започва да заглъхва.

— Още една игра, дядо? — пита Джоун.

— Раздавай — отвръща й нежно той.

— Можем да спрем, ако искаш да си починеш малко.

— Раздавай — повтаря отново той.

Джоун раздава на всеки по десет карти и бързо подрежда своите, като забелязва, че дядо й дори не си прави труда да ги подреди, няма нужда да ги подрежда.

— Четворка спатия, дядо — казва му тя, като вдига поглед от изтеглената карта. — Искаш ли я? — Той клати глава. — Тогава аз взимам — усмихва се и дядо й кима. Джоун изхвърля осмица купа. — Осмица, дядо, искаш ли я? — Той поклаща глава. — Тегли си карта — подканя го внимателно тя, като разбира, че нещо се е случило, че играят различни игри.

Вижда как покритата му с издути вени ръка се протяга и взима карта от тестето. Той я държи пред очите си и я разглежда внимателно, сякаш е някакъв непознат предмет.

— Искаш ли тази карта, дядо? — пита тя, като отказва да приеме, че той вече не я вижда. Старецът повдига рамене. — Остави я на купчинката тогава — подканя го Джоун и той отново повдига рамене. — Това е тройка пика, дядо. Сигурен ли си, че не ти трябва?

Дядо ѝ поклаща глава, гледа я учудено.

— Добре, тогава аз я взимам — продължава упорито тя и прибира картата. — Давам ти поп купа. Дядо, искаш ли попа?

Джоун го поглежда. Делфинът се е превърнал в гигантска костенурка, усмихнатите очи са изчезнали, когато дългият врат се е протегнал отново обратно на възглавницата, очите му са затворени и той спи.

— Дядо! — вика тя и очите му се отварят за миг, преди отново да се затворят. — Моля те, не ме изоставяй, дядо. Моля те, не си отивай. Имам нужда от теб!

Треперещите ѝ ръце се протягат и събират картите, прибират ги в протритата им кутийка, изпускат няколко на пода, навеждат се да ги вдигнат, натъпкват ги в калъфчето, преди да ги върнат в нощното шкафче. Тя стои от долната страна на леглото му няколко секунди, преди да завърти ръчката и да свали леглото в първоначалното му положение. После се връща до дядо си и взема ръката му в своите, изненадана колко е лека.

— Моля те, събуди се, дядо — моли Джоун, макар да знае, че няма да се събуди. — Толкова съм объркана. Вече не знам какво да правя. Излъгах те. Попита ме как е Пол и аз ти казах, че е добре. Е, той е добре... просто обаче си отиде. Казах ти и преди. Казах ти, че ме напусна... Но все си мислех, че ще се върне. Мислех си, че единственото, което трябва да направя, е да чакам, да му дам достатъчно време. Толкова много го обичам, дядо. Той беше моя живот в продължение на двайсет години. Сега Пол иска друг живот и аз не знам какво да направя. Вече не знам коя съм. Разбираш ли? Всичко се разпада. Губя децата си — те порастват. Отдалечават се от мен. И Ив... спомняш ли си Ив? Тази, дето все не знаеше коя ѝ е дясната и коя лявата ръка?

Джоун търси по лицето на дядо си някаква искрица на разбиране, но не открива. Продължава.

— Е, нещо става с Ив, дядо. Нещо странно. Убедена е, че умира. Ходи при хиляди доктори. Всички ѝ казват, че нищо ѝ няма, всички изследвания са отрицателни, но тя не иска да приеме онова, което всички твърдят. Държи се много странно. Не мога да ти обясня. Тя бе най-добрата ми приятелка в продължение на трийсет години и изведнъж не знам коя е вече — нямам ѝ повече доверие. Страхувам се от нея! — Джоун спира, сащисана от признанието си. — Никога не бях го изричала на висок глас. Не смятам, че дори и съм си го помисляла. Но е вярно. Страхувам се от нея. — Джоун замълчава, за да може да осмисли тази мисъл. — И тези телефонни обаждания, дядо. Заплашителни, гадни телефонни обаждания. Някакъв глас заплашва, че ще ме убие. И една вечер миналата седмица, беше късно и аз излязох навън в двора — приближаваше полунощ — и аз си стоях там и гледах в тъпата яма и чух гласът от телефона да вика името ми и се уплаших, помислих си, че е дошъл да ме убие... оказа се, че било Ив! Гласът беше неин! Някак си това бе по-лошо от каквото и да бях очаквала. Не мога да си избия от главата начина, по който изглеждаше. Страхувам се, дядо, страхувам се, че Ив е човекът, който ме тормози по телефона. Страхувам се, че иска да ми причини нещо лошо. Не мога да го повярвам, дори и сега, когато ти го казвам, но не мога да повярвам и на нищо от онова, което ми се случи през последните няколко месеца. Толкова съм объркана. Вече не знам какво да правя. Моля те, помогни ми, дядо. Не знам какво да направя.

Бавно, очите на дядо ѝ се отварят.

— Искаш ли да си сменим местата? — пита тихо той.

Джоун се свлича на стола до леглото, думите му отекват в ушите ѝ. Ръката му се протяга към нейната, поднася пръстите ѝ към сухите му устни.

Стаята изведнъж се изпълва с глъчка.

— Много път има да се бие до Типерари! — реве с всичка сила Сам Хенсли.

Джоун седи отстрани, до дядо си, не е в състояние да се помръдне. Чувства се в центъра на сюрреалистична картина, нещо от Дали или Магрит.

— Много път има да се бие до Типерари...

Искаш ли да си сменим местата?

— До най-сладкото момиче на света...

— Линда? — пита дядо ѝ, сепнат от внезапната глъчка.

— Много път има да се бие...

— Линда?

Джоун се изправя, навежда се и целува дядо си по бузата.

— Не, дядо — прошепва тя, когато очите му се затварят. — Аз съм Джоун.

Докато завива с колата по алеята пред дома си, на Джоун ѝ се струва, че вижда Ив да я гледа от прозореца на малката спалня от предната страна на къщата ѝ. Джоун слиза от колата, поглежда си часовника. Минава пет. Кара цял следобед, главата ѝ е акустично студио, в което изречените и неизречените мисли непрекъснато се блъскат — еднокраки бегачи по американските магистрали. Сега иска да си вземе един душ и да си легне, да даде на бегачите почивка, въпреки че нещо я тегли към къщата на Ив.

Докато прекосява моравата отпред, тя отново поглежда към прозореца на малката спалня от предната страна, стаята, която Ив бе пазила за бебето, което очакваше и което така и не се появи, но прозорецът е празен. Никой не я гледа. Дали Ив я видя, че се приближава? Дали не слиза надолу, за да ѝ отвори вратата?

Джоун чука няколко пъти и после натиска звънеца. Никой не ѝ отваря, въпреки че чува спорещи гласове.

— Ив! — вика тя. — Знам, че си вътре. Добре ли си?

Чува стъпки да се приближават към вратата и отстъпва назад, когато тя се отваря. Пред нея стои майката на Ив.

— Ив не иска да те вижда — заявява просто тя.

— Защо? — на Джоун ѝ е трудно да преглътне новината.

— Казва, че се е уморила да се защитава пред всички, че ако наистина си ѝ била приятелка, нямало да е необходимо да го прави поне пред теб.

— Аз наистина съм ѝ приятелка.

— Знам — кимва тъжно г-жа Камърън. — И дълбоко в себе си, мисля, че и тя го знае, но...

— Капнала съм, г-жо Камърън — чува се да казва, — прекалено съм уморена, за да споря. И моят ден беше доста тежък. Кажете на Ив, че съм идвала... кажете ѝ, че я обичам.

Тя се опитва да се усмихне, но не успява и бързо се отказва от всякакви опити.

— Ще я накарам да ти се обади по телефона.

Джоун слиза тичешком по стълбите и минава направо през моравата в нейния двор. Изкачва стълбите до вратата си по две наведнъж, завърта ключа в ключалката, бута вратата и се протяга да спре алармата. Само дето алармата не е включена.

Джоун несъзнателно отстъпва назад. Зелената лампичка не свети, а щом зелената лампичка не свети, това означава, че алармата е изключена. Възможно ли е да е забравила да я включи?

Връща се мислено към сутринта. Беше разстроена, когато излезе от къщи, изтощена, потисната. Мислеше си за вчерашния ден, за снощи, за наскорошното изоставяне от Пол. Това не променя нищо, каза той. Тя чува думите му и сега, както ги беше чула и когато излизаше от вратата. Видя се как сграбчва чантата си и затваря външната врата след себе си. Напълно възможно е да е забравила да пусне алармата. Глупаво! — мисли си и решава, че е най-добре да провери вратите и прозорците, за да се увери, че са заключени. Възможно е и някой да се е опитвал да влезе, хрумва ѝ, като си дава сметка, че въпреки неотдавнашните уверения на Брайън, че ще накара някой да държи под око къщата ѝ, тя никога не бе виждала полицейска кола, дори обикновен патрул наоколо.

Мислите за Брайън я водят до мисълта за Ив. Какво става с приятелката ѝ? — чуди се тя, докато предпазливо минава през кухнята и се приближава към плъзгащата се врата. Резето е спуснато. Никой не се е опитвал да го отвори. Джоун усеща как се отпуска, мисли си каква глупачка е, но усеща, че краката ѝ я водят към всекидневната и после към трапезарията. Всичко си е на мястото. Прозорците са здраво заключени.

Почти неохотно, тя слиза на най-долния етаж, където бързо проверява плъзгащата се врата на хола. Отново е здраво заключена. Никой не е влизал.

Спалните са си същите — тихи, празни, така както ги е оставила. След като се уверява, че никой не се е опитвал да отвори някой от

прозорците на горния етаж, Джоун се свлича върху леглото. Може и изобщо да не се къпе. Може просто да се пъхне под завивките и да се опита да поспи.

Телефонът звъни, точно когато започва да се унася.

Джоун го вдига при първото позвъняване.

— Ало, Ив?

— Лошо момиче — смъмря я гласът. — Уличница! Курва!

Джоун трясва телефона и заравя глава в ръце. В следващия миг се втурва надолу по стълбите към кухнята, рови из телефонния указател, намира служебния телефон на Брайън. Ръцете й треперят, набира го, сбърква последната цифра и се налага повторно да го избере.

— Сержант Брайън Стенли, ако обичате — казва тя на полицая, който вдига телефона.

— В момента го няма. Мога ли да ви помогна с нещо?

— С кого говоря?

— Полицай Уилсън.

— Трябва да се свържа със сержант Стенли или с началника му — заявява Джоун.

— Тогава би трябвало да потърсите лейтенант Фокс.

— Добре, мога ли да поговоря с него?

— Момент.

Обажда се друг глас, по-дълбок от първия, въпреки че не е по-авторитетен.

— Лейтенант Фокс на телефона. С какво мога да ви бъда полезен?

— Лейтенант Фокс, обажда се Джоун Хънтър. Живее врата до врата с Брайън Стенли.

— Да? — Чака я да продължи.

— Получавам заплашителни обаждания по телефона и Брайън, сержант Стенли, каза, че ще поговори с вас за някоя патрулна кола, която да държи под око къщата ми. Не съм виждала изобщо полицейска кола и току-що получих нова заплаха по телефона. Знам, че вероятно няма за какво да се тревожа, но просто се чудех, кога за последен път полицията е минавала оттук...

— Чакайте малко. Твърдите, че сержант Стенли ви е казал, че ме е молил патрулна кола да наблюдава къщата ви?

— Ами, той обеща, че ще го направи, но това беше отдавна... може да е забравил... или да не е имал време. — Гласът ѝ заглъхва. — Никога нищо ли не ви е споменавал? — пита тя, въпреки че вече знае отговора.

— Бихте ли повторили пак името си? — моли лейтенантът.

— Джоун — казва тя и затваря слушалката.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Много е вкусно, Джоун. Благодаря ти.

Брайън Стенли, който изглежда с два-три килограма по-слаб и с десет години по-стар, откакто за последен път Джоун бе идвала тук, ѝ се усмихва от отсрещната страна на кухненската маса. Той дояжда остатъка от голямото парче малинов пай, който Джоун бе приготвила този следобед и им бе донесла.

— Точно от каквото имаш нужда — усмихва се Ив, гласът ѝ е определено хладен. — Холестерол.

— Използвах пълнозърнесто брашно за кората — казва Джоун. — И само половината от захарта, която се слага по рецепта.

— Колко мило само от твоя страна, а? — пита саркастично Ив.

— Престани, Ив — отвръща глухо Брайън.

— О, голямото жилаво ченге влиза в ролята си. Харесва ми. А на тебе, Джоун? — пита Ив многозначително.

Джоун гледа в чинията си. Малкото парче, което си е отрязала, стои недокоснато. Няма апетит. Защо бе дошла тук тази вечер? Защо се бе поставила в такова положение?

— Много мило, че си се сетила за нас — обажда се Брайън, сякаш отгатва какво си мисли. — Много обичам малини.

— Обичаш всичко, което ти напомня на кръв — прекъсва го Ив.

— И аз много обичам — отвръща Джоун, решена да води нормален разговор. — Винаги са били любимият ми плод. Само дето са толкова скъпи...

— Искаш да ти платим за пая ли? — пита Ив.

— Ив, за бога...

— Хайде, Брайън — додава Ив. — Поискай от майка ми някой и друг долар.

— Господи, Ив! — възкликва Брайън, като удря с вилицата отстрани по чинията си.

— Може би трябва да си вървя... — започва Джоун.

— Моля те, остани — настоява Брайън.

— Да, моля те, остани — имитира го Ив. — Имаме нужда от теб. Нали, Брайън?

Джоун поглежда към приятелката си, едва може да различи жената, която е познавала и обичала през по-голямата част от живота си. Също като Брайън, и Ив е отслабнала и острите черти, някога толкова привлекателни, сега са изпити и озлобени. Червеникавата коса, израснала отдавна от стилната си подстрижка, изглежда странно не на място, а зелените очи са изгубили някогашния си естествен блясък. Ив изглежда толкова злобна и толкова жестока, колкото и звучи. Тя вече не е онова, което беше. Довереният приятел се бе превърнал в опасен непознат.

— Имаше ли още изследвания тази седмица? — пита Джоун, като насила вади думите от устата си.

— Имаше ли още изследвания тази седмица? — повтаря злобно Ив. — Какво те е грижа? Толкова си заета напоследък с твоя доктор, та да се тревожиш за мен.

— Тревожа се за теб.

— Недостатъчно, за да ми се обадиш или да минеш.

— Обаждах се. Минавах. Сега съм тук.

— Кога си се обаждала?

— Обаждах се няколко пъти през седмицата. Майка ти ми каза, че не желаяш да разговаряш с мен. Идвах в понеделник; ти не пожела да ме видиш.

— Защо да пожелаеш?! — възкликва Ив. — Единственото, което чувам от теб, е, че съм луда.

— Никога не съм казвала, че си луда.

— Казваш го всеки път, когато си отвориш устата. — Очите на Ив се стрелкат ту към Джоун, ту към Брайън. — Той напълно ти е промил мозъка, нали? Колко пъти сте се срещали скришно зад гърба ми?

— Ив, млъкни! — твърдо заявява Брайън Стенли.

— О, това беше добре, големият мъжага. Дръж се гадно с мен. Обожавам, когато се държиш гадно.

— Ив, не мислиш какво говориш — започва Джоун.

— Защо? Нищо ми няма на очите — поне не съм сляпа. Виждам как се гледате вие двамата. Виждам как разцъфваш, как си се издокарала...

— Ив, ти беше тази, която от години ме караше да си боядисам кичури в косата.

— Но ти чака досега. Защо?

Джоун се поколебава.

— Не знам — отвърща искрено тя. — Вече нищо не знам.

— Добре дошла в клуба! — заявява Ив, после избухва в сълзи. — Господи, мразя това. — Тя се мъчи да си възвърне самообладанието.

— Поплачи си, Ив — подканя я Джоун. — Изкарай го. Добре е за теб.

— Откъде знаеш какво е добре за мен? — пита гневно Ив. — Защо искаш да ме гледаш как се съсипвам? Харесва ли ти да ме виждаш такава? Това те кара да се чувстваш силна, нали?

— Разбира се, че не. Боли ме да те гледам така. Искам единствено да ти помогна.

— Как? Като ми носиш десерти, които знаеш, че ще разстроят стомаха ми? Като се опитваш да ми откраднеш съпруга, защото не можа да задържиш своя?

— Ив! — Брайън Стенли скача на крака. — Джоун, съжалявам.

— Да не си посмял да се извиняваш вместо мен! — крещи Ив. — Нямах право. — Тя заравя глава в ръцете си.

— Ив. — Ръката на Джоун се протяга към приятелката ѝ, нежно поставя пръсти върху рамото ѝ.

— Знаеш ли какво направи той, Джоун? — пита Ив, гласът ѝ изведнъж е като на дете. — Изгони майка ми. Вчера. Накара я да си върви.

— Жената вече не издържаше.

— Не позволяваш на никого да ти помогне.

— Не ми разрешава да се подложа на операция, която може да ми спаси живота — изплаква Ив, изненадвайки Джоун, която поглежда към Брайън за обяснение.

— Ходила е при някакъв шарлатанин тази седмица...

— Не е шарлатанин.

— Това е десетият гинеколог, при когото ходиш и единственият, който препоръчва отстраняване на матката.

— Той е единственият, който си разбира от работата.

— Какво по-точно ти каза? — пита Джоун, объркана от новото развитие на нещата.

Ив здраво стиска ръката на Джоун.

— Каза, че имам лошо обърната матка и фиброзен тумор...

— Малък тумор, за който знаехме от години — прекъсва я Брайън.

— Той казва, че може би това е причината за ужасните болки, които изпитвам в слабините си.

— Ами за болките в гърдите, в гърба и в стомаха? — пита Брайън.

— Да не споменаваме и огромната болка в задника ми! — заявява Ив саркастично, като гледа съпруга си право в очите.

При нормални обстоятелства, Джоун щеше да се почувства успокоена от подобна забележка. Но е прекалено късно за успокоение.

— Какво ти каза за другите болки? — пита Джоун.

— Не ми каза нищо за другите болки — отвръща ѝ Ив, в гласа ѝ се прокрадва раздразнение. — Той е гинеколог. Разбира от матки и яйчници. Не претендира, че знае всичко.

— И ти препоръчва отстраняване на матката? Не е ли прекалено драстично?

— Какво да направя, Джоун? — моли се Ив. — Да не мислиш, че би ми хрумнало подобно нещо, ако не изпитвах такива ужасни болки? Знаеш колко ненавиждам болниците.

Джоун поклаща глава.

— Не знам какво да ти кажа — признава честно тя.

— Кажй ѝ, че тоя доктор е куку, също като нея — обажда се спокойно Брайън. — Кажй ѝ, че ако обиколи достатъчно доктори, няма как да не попадне на такъв, който с удоволствие ще ѝ каже онова, което ѝ се иска да чуе. Хирурзите обичат да оперират, за бога. Нали са за това. Изпитваш болки в слабините, добре. Ще ти изрежем матката. Какво, стомахът ли те боли? Добре, просто ще ти го извадим. Не ти достига въздух ли? Ами, на кого по принцип са му притрябвали два дроба?

— Млъкни, Брайън — нарежда Ив. — Правиш се на глупак.

— Аз ли се правя на глупак?

— Излиза, че няма нужда изобщо да ходиш по доктори.

— Ив, успокой се — предупреждава я Джоун.

— Защо дойде тук? — пита изведнъж Ив. — В събота не трябва ли да ходиш при дядо ти?

— Ходих, следобед. — Джоун навежда глава. — Спеше. Не се събуди.

— Точно от това се страхувам — прошепва Ив. Джоун въпросително я поглежда. — Страх ме е, че ако затворя очи, никога повече няма да се събудя.

— Разбира се, че ще се събудиш.

— Страхувам се, че ще умра.

— Няма да умреш.

— Не искам да умра, Джоун.

— Няма да умреш.

— Тогава какво ми има? Защо никой не може да ми каже какво ми е?

— Защо ти няма нищо, по дяволите! — изкрещява Брайън от другата страна на стаята.

— Брайън... — започва Джоун.

— Не, Джоун. Престани да се водиш по акъла й. Тя те манипулира. Манипулира теб, майка си, мен, всеки, който го е грижа за нея.

— Теб изобщо не те е грижа за мен — крещи Ив.

— И това трябва да престане — продължава Брайън, без да обръща внимание на избухването на жена си. — Защото колкото повече се поддаваме на тази лудост, колкото повече се вслушваме в нея, толкова по достоверна я правим. Затова изпъдих майка й, затова ти казвам да престанеш да се водиш по акъла й. Ив се нуждае от помощ...

— За какво? Ти си луд, а не аз.

— Луд ще съм наистина, ако позволя на това да продължава още дълго.

— Защо просто не си тръгнеш? — дразни го Ив. — Нали това искаш да направиш?

— Не искам.

— Не биеш ли все натам, а? Хайде, махай се. Така и така все те няма. Тръгвай. Върви в къщата на Джоун. Тя има пълен фризер с домашно приготвени пайове и хубаво, голямо легло с много излишно място в него...

— Ив, успокой се — настоява Джоун.

— Той е много добър в леглото, да знаеш — продължава Ив. — Прави онзи готин малък номер с езика си отдолу...

— За бога, Ив...

— И има дълга патка, Джоун. Не много дебела. Но хубава и дълга.

— Млъкни! — Брайън е бесен и се приближава към жена си със свити юмруци.

— И хубав стегнат задник. Понякога обича да му бъркаш с пръст...

Следващият миг се губи: юмрукът на Брайън се отпуска, отворената му длан се вдига във въздуха и удря Ив през лицето, главата ѝ отскача назад, червената ѝ коса се разлюлява покрай зачервената току-що буза, тялото ѝ залита настрани, заедно със стола, право в ръцете на Джоун.

— Брайън, престани! — изпищява Джоун, като се мъчи да задържи стола на Ив, така че да не се прекатури, очите ѝ отразяват страх и неверие пред насилието, на което е станала свидетел.

Ръцете на Брайън остават вдигнати във въздуха. Той се олюлява напред. За миг Джоун се чуди дали няма да припадне, но Брайън се оглежда въпросително наоколо сякаш някой току-що е казал нещо, което той не е разбрал преди да се завърти на пети и безмълвно да избяга от стаята.

Джоун се обръща отново към приятелката си.

Ив я гледа с неприкрита злоба.

— Върви си — казва тя.

Джоун е в кухнята си, когато чува, че някой тропа на вратата. Тя бе стояла до дървената маса почти час, без да помръдне. Преповтаря сцената отново и отново в съзнанието си: юмрукът на Брайън се свива и отпуска; огромното му тяло безжалостно се спуска към жена му; ръката му се стрелва в пространството, което ги дели, удря лицето на Ив с длан; главата на Ив отскача назад, косата ѝ се люшва покрай бузата, имитирайки траекторията на удара му; столът ѝ се накланя, почти пада; празнотата в погледа на Брайън; злобата в очите на Ив. Върви си, чува Джоун да ѝ казва отново Ив. Върви си.

Настойчивото чукане на вратата продължава, последвано от звъна на звънеца. Джоун насила става от стола и се запътва към интеркома. Натиска нужното копче.

— Кой е? — пита тя, като знае, че гласът ѝ ще бъде отнесен до улицата.

— Брайън е, Джоун — прозвучава отговорът.

Джоун вдига пръста си от интеркома и поглежда към пода. Какво иска? Какво още може да се каже? Тя се запътва към вратата и изведнъж спира. Защо не беше говорил с лейтенант Фокс, както ѝ беше обещал?

Огромното му туловище изпълва рамката на вратата.

— Донесох ти чинията от пая — казва той, като ѝ я подава. — Измих я.

— Благодаря ти.

— Мога ли да вляза?

— Трябва ли Ив да остава сама?

— Ив се заключи в банята.

— Мислиш ли, че ще се нарани?

Брайън за малко да се разсмее.

— Шегуваш ли се? Не и преди да ни е погребала всичките.

Той улавя удивлението, което минава по лицето на Джоун.

— Моля те, Джоун, мога ли да вляза?

Джоун отстъпва, за да го пусне. Той затваря вратата зад себе си и я последва към кухнята.

— Искаш ли кафе? — предлага Джоун, като се надява, че ще каже не.

Той поклаща глава.

— Няма да мигна цяла нощ. — Поглежда през плъзгащата се врата към мрака навън. — Никога преди не съм удрял жена — казва най-накрая. Джоун си мълчи. — Не знам как стана — продължава Брайън, като се опитва сам да си обясни случилото се, почти забравяйки за присъствието на Джоун. — Просто изключих за няколко минути. Продължавах да чувам как онзи странен глас казва всички онези ужасни неща и тогава нещо изплющя. Следващото, което усетих, беше паренето в пръстите ми, дланта на ръката ме болеше... Не исках да я ударя, Джоун. Не знам какво ми стана.

— Какво мога да ти кажа? — пита Джоун. — Не знам какво да ти кажа.

— Може би трябва да постъпя така, както казва Ив. Може би трябва да си ида.

— Не можеш да го направиш.

— Не мога да я удриям всеки път, когато превърти.

Джоун кима.

— Не, не можеш. Но не можеш да я изоставиш. Какво ще прави тя? Как ще се оправи?

— Майка ѝ ще си дойде.

— Мислиш ли, че това е разумно?

— Не знам. Знам само, че не издържам повече. Честно казано и аз съм на път да превъртя. Искам да кажа, току-що цапардосах жена си. Можех и да я убия, ако ти не беше там. — Той се смее и нелепият звук изпълва пространството помежду им. — Кого заблуждавам? Тя можеше да ме убие.

— Може би трябва да ѝ изрежат матката — осмелява се да каже Джоун.

— Какво? Защо?

— Може би има нужда от това.

— Никой няма нужда от неналожителна хирургическа намеса.

— Може би, ако веднъж я заведеш в болницата, ще успееш да я убедиш да се прегледа при психиатъра... — Джоун се улавя, че мисли на глас. — И щом абортът е в основата на мъчителните ѝ страдания, ами тогава, може би ако веднъж завинаги проблематичното място се махне, останалите проблеми също ще изчезнат.

— Не мислиш ли, че рискът е прекалено голям?

— Не знам какво да мисля вече.

— Може би все пак бих изпил чаша кафе, ако нямаш нищо против — решава Брайън.

Джоун се запътва към кафемашината, надявайки се, че лицето ѝ не отразява раздражението, което поражда в нея молбата му.

За какво му е това кафе? Вече беше изпил две чаши с пая. Защо е дошъл? Защо не си върви у дома? Тя се тревожи за Ив, за всички тях. Колко лесно е да загубиш контрол, мисли си, като си спомня разговора с изплашената млада майка в болницата. Колко малко контрол имаме всъщност.

— Виждала ли си Пол скоро? — пита Брайън, когато тя му донася чашата горещо кафе на масата.

— Миналата седмица — отвръща Джоун с глух глас. — Ходихме при момичетата в лагера.

— Звучи обещаващо.

Джоун не казва нищо.

— Някакъв напредък? — пита Брайън.

— Не. — Не й се говори за това. Иска й се той набързо да си изпие кафето и да си върви у дома.

— Не мога да повярвам, че Пол може да е толкова глупав, та да те остави да си идеш — казва й Брайън.

— Никъде няма да ходя. — Накъде води този разговор?

— Имаш ли си някого? — пита той.

Джоун го поглежда изненадано. Никога не бе мислила Брайън за толкова словоохотлив. Накъде ли бие?

— Не — бързо отвърща тя.

— Ами инструктора по тенис?

— Какво за него?

— Мислех...

— Дойде една вечер на вечеря — отвърща сухо Джоун. — Тръгна си рано.

— Сигурен съм, че не по свое желание.

Джоун присвива очи. Какво се опитва да каже Брайън?

— Ив е права в едно — продължава той. — Напоследък изглеждаш великолепно.

— Но се чувствам отвратително — отвърща просто Джоун, намерила точната дума. — Май нищо така не те кара да изглеждаш добре, както една хубава доза страдание.

— Как се справяш? — Той е оставил чашата си и заобикаля масата към мястото, където седи тя.

— Е, научих къде се намира таблото с бушоните. Мога съвсем сама да сменя електрическа крушка. И отказах абонамента ни за „Спорт Илюстрейтид“. — Ръцете му са на раменете й. — Предполагам, че добре се справям — продължава тя, като усеща топлината на пръстите му през тъничкия си пуловер.

— Наистина ли? — пита отново той. — Трябва да е трудно да останеш сама след всичките тези години...

Джоун бута стола си назад и принуждава Брайън да пусне раменете й. Тя става.

— Мъжете не са чак толкова важни, колкото ги изкарват — заявява. — Искаш ли още кафе?

— Не — отвърща той и се приближава към нея.

Джоун усеща плота зад гърба си.

— Брайън — започва тя, но е прекалено късно. Той е само на сантиметри от устата ѝ, придърпва я близо до себе си, устните му се притискат в нейните. Какво, по дяволите, трябваше да направи сега? Защо всичко това се случва на нея? Тенис инструктор с дванайсет години по-млад от нея, съпругът на превъртялата ѝ приятелка, някакъв хахо, който иска да я напляска отзад, преди да я убие... Каква е тайната на странното ѝ привличане?

Тя поглежда към телефона, докато устата на Брайън мачка нейната. Защо не ми се обадиш сега, копеле такова? — крещи мълчаливо тя, докато езикът на Брайън търси нейния.

— Брайън...

— Не ме спирай, Джоун. Имам нужда от теб.

— Брайън...

— И ти имаш нужда от мен.

Джоун успява да се изтръгне от прегръдките му.

— Нямам нужда от нищо подобно! — изкрещява тя. — Онова, от което се нуждая, е малко здрав разум в живота ми. Онова, от което се нуждая, е да ме оставят на мира. — Винаги когато ми се иска да си поговоря с някой интелигентен човек... — Защо не си помолил лейтенант Фокс да нареди на патрулна кола да наблюдава къщата ми? — пита изведнъж тя, с което изненадва и двамата.

— Какво?

— Каза, че ще го помолиш.

— Джоун, за какво говориш?

— Каза ми, че ще помолиш лейтенанта си да нареди на някоя патрулна кола да наблюдава къщата ми.

Очите му отразяват, че си спомня.

— Помолих го — отвърща ѝ той.

— Не, не си. Говорих с лейтенант Фокс. Изобщо не знаеше за какво става дума...

— Джоун...

Тя ядосано се отдръпва от него, успокоена, че има какво да хвърли помежду им.

— Защо не го помоли?

Последва дълга пауза.

— Не можех — признава той най-накрая.

— Защо? И ти ли не ми вярваш? И ти ли мислиш, че си съчинявам за телефонните обаждания?

— Не.

— Тогава защо? Не смяташ, че притесненията ми са основателни? Просто си се опитвал да ме успокоиш ли?

— Не.

— Тогава защо?

— Защото се страхувам — измърморва Брайън, като извъръща поглед встрани от сърдитите ѝ очи.

Джоун не очакваше точно тази дума от него.

— Страхуваш се? Страхуваш се от какво?

Последва нова дълга пауза.

— Страхувам се, че Ив може да е тази, която ти се обажда — признава той, гласът му едва се чува.

Джоун не казва нищо. В думите му отекват собствените ѝ мисли в края на краищата.

— Не твърдиш, че смяташ Ив за Удушвача от предградието, нали? — прошепва Джоун невярващо, най-послед смисълът на думите му е стигнал до съзнанието ѝ.

Той силно разтърсва глава, нелепият му смях отново изпълва въздуха.

— О, господи, не! — Мисълта явно му се струва много забавна. Смехът му дълго не може утихне. — Но аз по принцип не смятам, че който и да ти се обажда, е убиецът. Не мисля, че едното има нещо общо с другото. — Той тъжно се усмихва на Джоун. — Мисля, че ще трябва да се отдръпнем за малко. Изглежда всички полудяваме. — Той вдига ръце във въздуха. — Какво мога да кажа, Джоун. Съжалявам. За всичко. За това, че не казах на Фокс, за онова, което стана у дома преди малко, за това, което се случи тук преди няколко минути...

Телефонът звъни.

— Искаш ли аз да го вдигна? — предлага Брайън. — Ще позная гласа на Ив, независимо колко се мъчи да го преправя. Сигурно имаш телефон в спалнята — продължава той, преди Джоун да може да му отговори, запътил се вече нагоре по стълбите. — Дай ми секунда, преди да го вдигнеш. Нека да звънне още три пъти. Вдигни го на третия път от сега.

Звъненето продължава, докато Джоун чува стъпките на Брайън над главата си. В края на третото позвъняване, тя бавно се протяга и вдига слушалката, вцепенено слуша, докато гласът от другата страна прави ясното си съобщение.

Брайън мигновено се връща до нея.

— Съжалявам, Джоун — казва той, ръцете му ръкомахат безпомощно между тях, загубили силата си да успокояват.

— Все някога трябваше да се случи — отвърща му Джоун. — Беше на деветдесет и пет.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джоун се оглежда из помещението с малката групичка от опечалени. Заедно с нея общо присъстват шест души. Брат ѝ Уорън и жена му Глория бяха прелетели от Калифорния преди два дни и сега седяха от двете ѝ страни, хванали я здраво за ръцете. Точно зад нея е застанал шефът ѝ, д-р Роналд Голд. От другата страна на пътеката, от отсрещната страна на малкия параклис, са седнали съпругът на Джоун и майката на Ив. Ив не е тук, прекалено е болна; нито Брайън, прекалено е зает. Джоун се изненада първоначално, когато видя майката на Ив; сега ѝ е благодарна. Тя се усмихва на възрастната жена. Пол ѝ се усмихна вместо нея в отговор.

Дъщерите им не присъстват. Джоун реши, че няма смисъл да кара двете момичета да се връщат от лагер, дори и след като Пол бе предложил да иде да ги вземе с колата. Не ги предпазваше, осъзнава тя, доволна от решението, което бе взела. Беше практична. И, до известна степен, егоистична. Точно сега нито иска, нито има нужда от отговорността за още две гърла, които да храни, за още две егота, с които да се съобразява. Не иска да мисли за никой друг, освен за себе си, да чува ничий друг глас, освен собствения си. Иска, както Грета Гарбо често пишеха, че казвала, да бъде сама и странно защо се радва, че брат ѝ и снаха ѝ си заминават за Калифорния веднага след погребението. Чувства се добре със самотата си. Поне знае какво да очаква.

Глория стиска ръката на Джоун.

— Тъжно е да живееш толкова дълго — казва тихо тя. — Надживяваш всичките си приятели. И по-голямата част от семейството си — добавя, като обляга глава на рамото на Джоун.

Джоун кима. Бе забравила колко красива е Глория. Типично калифорнийско момиче, с руса коса, загоряла кожа. Само гласът ѝ е старчески. Някак гърлен, почти мъжки, качество, което ѝ служи добре в озвучаването на радио и телевизионни реклами. Както повечето от приятелките си, бе споделила веднъж Глория, всичко, което искала от

живота, било да бъде актриса и да се ожени за лекар. За разлика от повечето си приятелки, все пак тя наистина бе успяла да направи известна кариера в периферията на шоу бизнеса и бракът ѝ се бе оказал едновременно дълготраен и щастлив. Дъщерите ѝ са здрави и красиви и — съобразно времената — искат да станат модели и да се оженият за рокзвезди. Тъй като живеят в Калифорния, бяха уверени, че ще се сдобият с онова, което искаха. Както и вероятно щеше да стане, мисли си Джоун.

— Толкова е трудно да повярваш, че наистина е мъртъв — казва Уорън, докато гледа към отворения ковчег в предната част на параклиса. — Смятал съм, че винаги ще е наоколо.

— Беше — напомня му нежно Глория.

— Изглежда толкова малък — чуди се Уорън. — Винаги е бил такъв едър мъж. Не знам дали си го спомняш, Глория...

— Как бих могла да го забравя? — дрезгавият глас на Глория изпълва малкото помещение. — Той беше церемониалмайстора на сватбата ни, за бога. Когато ме представи като твоя „любовница“, си помислих, че родителите ми ще си умрат на място.

— Мисля, че беше на няколко чашки — разсмива се Джоун, като си припомня сцената.

— И все не можеше да ми запомни името. Непрекъснато ми викаше Глинис.

— Винаги е обичал това име — отбелязва Уорън и изведнъж двамата с Джоун избухват в смях.

— И моят дядо е същият — намесва се Рон Голд, като се навежда напред и се подпира с лакти на облегалката на пейката им. — Беше полусляп и доста склерозирал, когато се женех. Когато бъдещата ми жена и аз се приближавахме към съдията, дядо ми, който стоеше на първия ред, се провикна: „Коя е тази хубава млада двойка?“ — Той се разтриса от смях.

— Дядо ти винаги казваше онова, което мислеше — включва се и майката на Ив, премества се от мястото до Пол и сядат до Роналд Голд. — Една вечер позвъних у вас, като прекъснах голяма семейна вечеря, за да питам къде е Ив и дядо ти вдигна телефона и ми каза да си гледам работата. Аз му отвърнах, че Ив ми е работата и той ми заяви: „Точно така. Но не и нашата и я няма тук“. И ми затвори! — Тя също започва да се смее.

Джоун си спомня случая, спомня си и изражението на стъписан ужас, което бе преминало по лицето на майка ѝ. Как можа да ѝ кажеш такова нещо, татко? — чу как пита тя и видя как дядо ѝ дяволито повдига масивните си рамене в отговор.

Погледът на Джоун се прокрадва по посока на Пол. Седи сам. Позата му изразява, че вътрешно се двоуми дали да си остане там, където си е, или да се присъедини към останалите от малката групичка. За миг Джоун се блазни от мисълта да вземе решението вместо него, да отиде и да го доведе при другите. Детска песничка се мотае из главата ѝ. Ние сме семейство, пее се в нея. Не, решава тя, като отрязва неуместния концерт, ние бяхме семейство! Миналото време е по решение на Пол. Той си има крака. Те го бяха отвели точно там, където иска да бъде — отделно. Очите ѝ се връщат към предната част на параклиса.

Церемонията е кратка. Един псалм, няколко необходими думи и край.

— Няма да отида на гробището — казва майката на Ив, като се пресяга и взема ръката на Джоун в своята.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте — отвърща искрено Джоун.

— Винаги съм се възхищавала на дядо ти, исках да го знаеш.

— Благодаря ви.

— И Ив щеше да дойде, ако...

— Знам.

— Опитах се да я убедя да дойде с мен.

— Наистина, всичко е наред...

— Толкова страда...

— Моля ви, г-жо Камърън, всичко е наред. Разбирам.

— Наистина ли?

— Опитвам се.

— Остани до нея, Джоун — моли я майката на Ив. — Не се отказвай от нея. Тя има нужда от теб. Ти си единственият човек, когото някога е слушала.

— Обръщате нещата, г-жо Камърън — възразява внимателно Джоун. — Аз съм тази, която винаги правеше всичко, което Ив

кажеше, а не обратното. Ив беше силната.

— Не — поправя я категорично майката на Ив. — Ив беше шумната. Ти си силната.

— За какво става дума? — пита Глория, като докосва Джоун по лакътя.

— Не знам — признава Джоун.

— Готови ли сте да тръгваме за гробището?

— Бих искала да остана няколко минути насаме с дядо си — казва Джоун, като поглежда към ковчег.

— Ще те чакаме отвън — отвръща ѝ Уорън.

Джоун вижда как брат ѝ и жена му изчезват нагоре по централната пътека зад Пол и Рон, които си разменят кимвания.

Бавно, Джоун се приближава към предната част на параклиса.

Бяха избрали обикновен чамов ковчег. Тялото на дядо ѝ лежеше вътре в него, облечено в тъмносин костюм, със затворени очи и малко руж върху бузите.

— Прав беше, дядо — прошепва Джоун, уверена, че дядо ѝ ще я чуе. — Благодаря ти.

Джоун бърка в чантата си и бавно изважда намачканата шерлокхолмовска шапка, която му бе подарила за осемдесет и петия рожден ден.

— Трябва да си я вземеш с теб — усмихва се тя, като оправя шапката с изненадващо спокойни ръце и я поставя внимателно върху преплетените пръсти на дядо си. — Така е по-добре — казва, усеща как дядо ѝ се съгласява и почти вижда как застиналите устни се усмихват. Джоун се навежда и целува милото старческо лице, усеща кожата му студена до устните си. — Обичам те, дядо — прошепва тя за последен път.

— Искан ми се да не трябваше да бързаме толкова много — въздъхва Уорън, докато Глория раздига чиниите от кухненската маса.

Бяха се върнали от гробищата и седяха около кухненската маса на Джоун, пиеха кафе и ядяха купешки пай с ревен, който — Пол разочаровано бе отбелязал — „изобщо не може да се сравнява с онези, които Джоун сама приготвя“.

— Не ставай глупав — казва Джоун на брат си. — Разбира се, че трябва да се връщате. Ще ставаш филмова звезда. Това е големият ти шанс.

— Няма начин да ги накарам да променят снимките...

— Няма нужда да се оправдаваш или извиняваш — отвърща му Джоун. — Ще се оправя. Наистина. — Как може да им обясни, че всъщност няма търпение да си тръгнат?

— Защо не дойдеш с нас? — пита изведнъж Глория.

— Не мога — бързо отвърща Джоун.

— Защо? — пита Уорън, въодушевен от предложението на жена си. — Остават още две седмици, докато момичетата се върнат от лагера.

— Имам си работа — отвърща Джоун на брат си и хвърля поглед към Рон Голд, който изглежда мигновено облекчен.

— Загубен съм без нея, кълна се — смее се той. — Искам да кажа, ще ми се да се покажа благороден и изобщо, но наистина имам нужда от нея. Ако ме напусне за две седмици, цялата ми практика, да не споменавам живота ми, ще се разпадне.

Пол поглежда към доктора през кухненската маса.

— Бях останал с впечатлението, че Джоун ще напуска в края на месеца, така и така — казва той.

— Реших да остана — отвърща му Джоун, с което явно го изненадва.

— Благодаря ти, Господи — усмихва се Рон Голд.

— Не знаех — започва Пол, после млъква. — Кога взе това решение?

— Миналата седмица — отговаря му Джоун. — Всъщност дядо ми е в основата на всичко.

Беше ред на Уорън да изглежда изненадан.

— Дядо ли? Как?

— Много е сложно за обясняване — заявява Джоун. — Просто ме накара да осъзная някои неща. — Тя си поглежда часовника. — Не трябва ли вече да тръгвате за летището?

— Ще се радвам да ви откарам — предлага си сам услугите Пол.

— Не е необходимо.

— Бих искал.

— Добре — съгласява се Уорън, като поглежда към сестра си.

— Сигурна ли си, че не можем да те убедим да дойдеш с нас? — пита Глория, макар и двете жени да знаят, че го прави само от учтивост.

— Какво ще кажеш за Коледа? — пита Джоун.

— Чудесно! — възкликва Глория. — Познавам един мъж... — Тя неловко спира, очите ѝ внимателно отбягват тези на Пол. — Ще си прекараме страхотно. Остави всичко на мен.

— Ще чакам с нетърпение.

Малката групичка се запътва към външната врата.

— Поздрави Ив от мен — казва Уорън. — Кажи ѝ, че съжалявам, че ми е липсвала и че се надявам скоро да се оправи.

— Ще ѝ кажа.

— Това ли е всичкият ви багаж? — пита Пол, като поглежда малкия сак, който лежи на пода до гардероба.

— Да — отвърща Глория.

Следва неловка пауза, през която никой явно не знае какво да прави с ръцете или краката си.

— Грижи се за себе си — казва най-накрая Уорън и притиска сестра си в прегръдките си. — Ако имаш нужда от нещо...

— Ще ти се обадя.

— Чувствам се толкова виновен — прошепва ѝ безпомощно той.

Джоун се отдръпва, така че да може да го погледне право в разтревожените очи.

— Вината е загуба на ценно време.

Той се усмихва.

— Как си станала толкова умна? — Устните му докосват бузата ѝ.

— Не съм умна — прошепва тя в ухото му. — Просто вече не съм толкова глупава, колкото бях.

— Никога не си била глупава.

— Обичам те.

— И аз те обичам. Много поздрави на красивите ми племенници.

— И на моите — смее се тя.

— Довиждане, Джоун — казва Глория, като здраво притиска снаха си до себе си. — Ако нещата не са се оправили до Коледа — прошепва тя, дрезгавият ѝ глас е слязъл с още една октава, но думите се чуват ясно, — знам човека, който ти трябва.

— Нямам търпение да се запозная.

Пол нетърпеливо се оглежда из малкото антре.

— Готови ли сте? — пита той, като отваря външната врата. —
Тръгвате ли и вие? — обръща се уж непринудено той към Рон Голд,
докато Уорън и Глория излизат.

— Мисля да остана още малко да правя компания на Джоун —
отговаря спокойно Рон. Дори и да усеща напрежението, той не му
обръща никакво внимание.

Пол кима, усмивката замръзва на устните му. Той поглежда към
Джоун.

— Мисля, че трябва да поговорим — казва й.

— Добра идея.

— Бих могъл да намина довечера.

— Чудесно.

Той неловко стои на вратата.

— Към колко часа е удобно? — пита най-накрая.

Да го покани ли на вечеря? — чуди се Джоун, после решава, че
няма настроение да готви.

— Осем и половина — отвърща му тя.

— Довиждане. — Пол поглежда за последно към Рон Голд, преди
да последва Уорън и Глория надолу по стъпалата.

— Смяташ ли, че ще се опитва да те разубеждава да останеш на
работа? — пита Рон Голд, след като Джоун затваря вратата.

Джоун повдига рамене и успокоително потупва шефа си по
рамото, когато минава покрай него на път за кухнята. Той върви след
нея.

— Брат ти е много свястно момче — казва Рон. — Обаче изобщо
не си го спомням от училище.

— Беше няколко години след нас.

— Сигурна ли си, че не искаш да идеш в Калифорния с тях? —
пита той. — Моля те, кажи, че си сигурна.

Джоун се смее.

— Сигурна съм.

— Трябва да ти кажа, че днес доста ме изненада.

— С какво?

— Мислех, че може...

— Мислеше, че ще се сринва?

— Мислех, че ще се сринеш — повтаря той.

Джоун го поглежда замислено.

— Колко пъти можеш да се сринеш? — пита тя. — В края на краищата, или се стягаш, или откриваш, че не е останало нищо за стягане.

— А ти стегна ли се?

— Да кажем, че съм на път — обяснява Джоун.

— Радвам се да го чуя. Визитата на Пол довечера няма ли да те разстрои?

— Вероятно — признава Джоун.

— Мислиш ли, че ще си в състояние да дойдеш на работа утре?

— Примири се, Рон — отсича Джоун. — Без мен, ти не можеш да работиш.

— Разбрах го в мига, в който намери химикалката ми — отвърща той.

Пол пристъпва нервно във входното антре малко след осем и половина вечерта. Джоун забелязва, че се е преоблякъл. Сложил си е не толкова официални светлокафяви панталони и бледобежова риза, която подчертава тъмношоколадовите му очи.

— Как си? — пита той, като върви след нея към всекидневната, където Джоун бързо сядва във въртящото се кресло, което Пол винаги бе пазел за себе си. Нарочно ли го направи? — чуди се, докато Пол се опитва да се настани удобно върху канапето.

— Стаята изглежда чудесно — заявява той, като разсеяно се оглежда наоколо.

Джоун кима.

— Искаш ли нещо за пиене?

Пол незабавно скача на крака.

— Всъщност, да. Да ти донеса ли нещо?

— Не, благодаря ти. — Джоун забелязва известна нерешителност в походката му, въпреки явната самоувереност в гласа. Той забелязва едва доловимата промяна в онова, което винаги е смятал за свой дом и макар всичко да изглежда същото, леко е разколебан, не е сигурен къде стоят нещата, дали все още заемат същото положение, в което ги е оставил.

Чува го да си налива пиене, усеща колебанието му на прага, преди да влезе отново в стаята.

— Хубаво беше да видим Уорън отново — казва той, като сяда и отпива от чашата си.

— Добре изглежда — съгласява се Джоун.

— Не мога да кажа, че съм кой знае колко привързан към жена му.

— Никога не си бил.

— Има нещо в нея, което не ми вдъхва доверие.

— Нищо й няма. Мисли ни само доброто.

— Предполагам, че просто не харесвам жени, които имат поплътни гласове от моя. — Джоун се усмихва. — Много жалко, че трябваше да бързат толкова.

— Е, аз вече съм голямо момиче — отвърща Джоун, отегчена от разговора, който днес вече веднъж е водила. — Трябва да се науча сама да се грижа за себе си.

Пол изглежда смутен от това твърдение.

— Сериозно ли мислиш да им отидеш на гости по Коледа.

— Да. Защо?

— Просто ми е любопитно.

— Не съм ходила в Калифорния от много отдавна.

— Сигурна ли си, че Рон ще ти даде отпуска? — Въпросът е зададен с леко снишена интонация и крие в себе си друг, много по-сериозен въпрос. — Сигурна ли си, че е добре да продължиш да работиш? — продължава той, втренчил очи в чашата си, за да избегне погледа й.

— Съвсем.

— Ами момичетата?

— Какво момичетата?

— Свикнали са да си си вкъщи.

— Ще трябва да свикнат, че съм на работа.

— Няма да е лесно да работиш по цял ден и да въртиш домакинството.

— Е, ще се храним повече навън, ще си поръчваме повече по телефона и момичетата ще трябва да се научат да ми помагат повече, отколкото са свикнали. Мисля, че ще е добре за тях. Мисля, че ще е добре за мен — добавя тя, гласът й е уверен.

Пол допива питието си и връща празната чаша на масичката за кафе между тях.

— Променила си се — отбелязва той след дълга пауза.

— Не ми остави кой знае какъв избор.

Отговорът ѝ явно го разстройва.

— Няма нужда да работиш, Джоун. Обещах ти, че ще ви издържам. Не трябва да се притесняваш за пари.

— Не става дума за парите — казва бързо тя, после отстъпва. — Е, не, не е съвсем вярно. Отчасти и за парите. Харесва ми сама да си ги печеля. Дава ми... малко по-голяма самоувереност, предполагам. Дава ми независимост. Не казвам, че не очаквам и ти да помагаш. Заплатата ми не е кой знае каква, а ще трябва да се грижа и за къщата. Имаш две дъщери, които трябва да издържаш...

— Говориш така, сякаш никога няма да се върна — прошепна той.

— А ще се върнеш ли? — пита го директно Джоун.

— Помолих те да ми дадеш време.

— Дадох ти време. — Настоячивият поглед на Джоун принуждава очите на Пол да погледнат към нейните. — Времето изтече.

— Не разбирам. Преди няколко седмици...

— Преди няколко седмици съпругът ми и аз се любихме и аз си мислех, че всичко отново е наред. Събудих се на следващата сутрин с новината, че нищо не се било променило и с осенението, че докато съм готова да се примирявам безропотно, нищо никога няма да се промени.

— Има ли Рон Голд нещо общо с това внезапно прозрение? — пита Пол многозначително.

Джоун за малко не се размива от избора му на думи. Тя усеща как става от стола си, дава си сметка, че крачи напред-назад по дървения под.

— Рон Голд е един чудесен, благороден мъж, който ми върна малко от онова, което бях загубила през годините — от което се бях отказала — самоуважението ми. Заради това аз винаги ще го обичам и ще му бъда благодарна. Но не ми е любовник, ако това намекваш.

Пол изглежда облекчен.

— Тогава защо тези внезапни срокове? Защо бързаш?

— Изминаха почти четири месеца, Пол — уведомява го тя. — Не мога да губя повече време да те чакам да решиш какво искаш да правиш с живота си. Имам си свой собствен живот. Дядо ми ми го каза. — Пол изглежда разбираемо объркан. — Отидох да го видя, след като се прибрахме от лагера. Бях много разстроена. Излях сърцето си, както обикновено, оплаках му се от всички ужасни неща, които ми се случват и той изведнъж отвори очи и ме попита дали не искам да си сменим местата. — Джоун замълчава, като чува как думите на дядо ѝ още отекват в главата ѝ. — Не знам какво се случи. Предполагам, че изведнъж нещо ми прищрака и аз осъзнах, че не, не искам да си сменя мястото с един умиращ стар човек. Аз съм млада — или поне, не съм стара — и има още толкова много неща, които искам да направя. — Тя си поема дълбоко въздух, като вижда, че и Пол прави същото. — Обичам те, Пол. Много те обичам. Ти си единственият мъж, който изобщо съм обичала. Искам да си дойдеш у дома. Но няма да ти позволя да си играеш с мен повече и нямам намерение да чакам повече да ти дойде акъла в главата и да видиш, че струвам цял камион с малки Джудита... — Изненадано изражение пробягва по лицето на Пол. — ... и ако не си открил този факт сам за себе си досега, тогава проблемът си е само твой. Не мой. Вече не. — Тя преглъща с усилие, преди да продължи. — Момичетата се прибират вкъщи след по-малко от две седмици. Или сме семейство дотогава, или не. Ще чакам дотогава, преди да си потърся адвокат.

— Джоун...

— Не искам да те виждам повече, Пол — отвръща твърдо Джоун, — освен ако не носиш куфарите си нагоре по стълбите. — Тя се запътва към вратата. — Моля те, върви си.

Силно чукане я събужда малко преди седем на следващата сутрин. Объркана, Джоун се пресяга към будилника, който започва да звъни в ръката ѝ.

— Господи! — възкликва Джоун, като изведнъж се събужда напълно и с мъка се измъква от леглото. Осъзнава, че има някой на външната врата и се запътва към интеркома на стената в спалнята.

— Кой е? — пита тя, сънят все още се прокрадва в гласа ѝ.

Не получава отговор.

Джоун стои напълно неподвижно пред интеркома. Разбира, че чукането не е било част от съня. Знае, че долу нещо или някой — я чака.

С преднамерена бавност се запътва към гардероба и си намята един халат. Краката ѝ са боси върху покритите с мокет стълби.

Тя стига до входното антре и притиска тялото си към тежката дъбова врата, за да погледне през малката шпионка. Нищо не вижда. Внимателно се пресяга да изключи алармата, пръстите ѝ се дръпват рязко, когато осъзнава, че лампичката не свети. С поглед, забит във външната врата, сякаш може да погледне през нея, Джоун бързо си припомня събитията от предишната вечер. Вижда как Пол излиза в топлия нощен въздух, вижда го как изкарва колата си от алеята, чувства тежестта на вратата върху раменете си, когато я затваря зад него. Проследява спомена за самата себе си, как се запътва към кухнята, за да си направи чаша кафе, усеща успокоителната топлина, докато то се спуска по пресъхналото ѝ гърло, усеща отново внезапната вълна от умора, докато образът ѝ се съблича и се сгушва в леглото за, както се оказва, един дълъг сън без сънища. Шумно чукане по външната врата я разбужда точно преди будилника, навит да иззвъни в седем часа сутринта.

Не си спомня да е включвала алармата. Пак е забравила. И главата щеше да си забравиш, ако не ти беше прикачена към раменете, чува да я гълчи майка ѝ.

— Карай да е весело, Джоун! — възкликва тя на висок глас и отваря външната врата.

Той лежи пред краката ѝ, до сутрешния вестник, голям, мрачен и зловещо подходящ.

Джоун се навежда и внимателно вдига погребалния венец. Внася го вътре, бавно измъква малкия бял плик, тикнат между крехките му клонки. Пръстите ѝ са странно спокойни, тя разкъсва плика и издърпва бележката отвътре. Върху и с големи черни букви е надраскана единаединствена дума: СКОРО.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джоун оправя къщата си.

Събота вечер е. Бе прекарала деня да минава от стая в стая, да чисти, размества, ароматизира — пролетно чистене, въпреки че скоро щеше да дойде есен. През последните няколко часа разтреби стаите на дъщерите си, изхвърли листове, които повече нямаше да им трябват, оправи гардеробите им, за да види кои дрехи вече са им омалели, излезли от мода или са прекалено износени, за да могат да се обличат повече. Внимава да не изхвърли любими стари неща, внимава да не налага предпочитанията си на дъщерите си. Те трябва сами да си решават. Просто се опитва да ги улесни, когато се върнат от лагера следващата седмица. И без това щеше да им е достатъчно трудно да се приберат у дома и да бъдат посрещнати с новината, че майка им е мъртва. Не че възнамерява да се предаде без бой.

Все още има време, време да вдигне телефона и да се обади в Калифорния, да каже на брат си, че е размислила, че хваща следващия самолет. Но това само щеше да отложи неизбежното, тя го знае, а ѝ е омръзнало да отлага, омръзнало ѝ е да чака. Чакането само щеше да постави живота на дъщерите ѝ в опасност, а нямаше да спаси нейния. Не можеше да остане завинаги в Лос Анджелис. Един ден все трябваше да се върне, а той щеше да я чака, когато го направеше. Да приключваме с това, решава тя, като връща последната от току-що изтупаните книги на Робин върху полицата ѝ.

Всичко вече е подредено. Къщата е чиста. Изпраните есенни дрехи висят в гардероба; фризерът е натъпкан с храна. Тя е готова да посрещне септември, въпреки че не е сигурна дали ще е жива, за да му се порадва. Инстинктивно усеща, че мъчителят ѝ ще я нападне тази седмица. Преди да си дойдат дъщерите ѝ. Преди съседите, които бяха заминали за лятото, да започнат един по един да се прибират.

Джоун прекосява коридора на горния етаж и влиза в стаята си, като се запътва право към телефона до леглото. Трябва да се обади на

няколко души. Тя сяда върху ръба на голямото легло, измъква телефона от поставката му и набира.

За нейна най-голяма изненада, Пол вдигна телефона още при първото позвъняване.

— Точно си мислех за теб — казва той.

Когато не продължава, Джоун заговаря:

— Исках да съм сигурна за следващата седмица — започва тя отривисто. — Че ще вземеш момичетата от автогарата.

— Другата събота — потвърждава той. — В един часа.

— Записал ли си си? — настоява тя. — Нали няма да забравиш?

— Джоун, всичко наред ли е?

— Всичко е наред — отвръща му Джоун с уверен глас. — Просто исках да съм сигурна. Пол... — Тя спира. Как може да му каже да се грижи добре за момичетата, ако нещо ѝ се случи, без да го разтревожи? Няма как. Можеше само да се надява, че ще се грижи. Знаеше, че ще се грижи.

— Да?

— Не закъснявай — завършва тя. — Знаеш колко се сърдят, когато ги караме да чакат.

Произнася едно бързо „дочуване“, преди да е успял да ѝ каже нещо друго и пръстите ѝ се връщат на телефона, набират брат ѝ в Калифорния.

— Уорън?

— Джоун? Всичко наред ли е?

— Всичко е наред. Просто исках да те чуя, да видя как се справяш с филма.

— Бях зашеметителен. Звезда по рождение, какво да ти кажа. Как е всичко?

— Нищо не се е променило — отвръща му Джоун, като усеща, че всъщност това я пита. Нищо не се е променило, освен мен, мисли си тя, но не го казва. — Е, а сега?

— Обратно към силиконовите гърди и натъпканите задници, които гледам всеки ден — смее се той. — Цици и задници. Това е Калифорния — какво да ти кажа.

— Обичам те, Уорън.

— И аз те обичам.

Джоун си поглежда часовника, докато затваря слушалката. Почти приближава девет вечерта. Трябва да се обади само на още едно място, но се налага да слезе долу, за да погледне номера.

Бързо, тя се запътва към кухнята, прелиства указателя с телефони, докато не намира името, което търси.

— Лагер „Данби“ — обажда се жената след няколко минути.

— Искам да говоря с дъщерите си — уведомява я Джоун. — Знаем, че е против правилника на лагера, но е много важно.

— Имената на дъщерите ви, ако обичате? — пита жената, като усеща, че е безсмислено да спори.

— Робин и Лулу... Лана... Хънтър.

Следва кратка пауза, звук от прелистване на страници.

— В увеселителния център са, на кино.

— Можете ли да ги извикате?

— Ще ми трябва няколко минути. Защо те да не ви се обадят?

— След колко време?

Жената явно се разтревожи.

— Ами, ще ми трябва няколко минути дотам и обратно. Няма да е повече от пет минути. Спешно ли е, г-жо Хънтър? Необходимо ли е да подготвя момичетата предварително?

— Не — отвърща ѝ Джоун. — Не е нищо такова. Просто трябва да говоря с тях.

— Ще ви се обадят след няколко минути.

— Благодаря ви. — Джоун затваря слушалката, но остава с ръце върху телефона, в очакване да звънне.

Звъни.

— Ало, Робин?

Гласът от другата страна е пронизителен и на границата на истерията.

— Джоун — успява да произнесе, — обажда се майката на Ив.

— Г-жо Камърън — отвърща вцепенено Джоун, разтревожена, въпреки че не иска да блокира линията. Момичетата щяха да се опитват да ѝ се обадят. — Какво се е случило? Да не е станало нещо с Ив?

Думите се низят в накъсано стакато, поради което на Джоун ѝ е трудно да разбере какво става.

— Не знам. Обадох се да я проверя и тя започна да крещи, да ме обижда, да ми вика вещица, че съм съсипала живота ѝ, че искала да съм умряла!

— Г-жо Камърън, моля ви, опитайте се да се успокоите, сигурна съм, че Ив не е искала да каже всичко това. Знаете, че не си го е мислела.

— Вече нищо не знам — изхълцва възрастната жена. — Само да я беше чула, Джоун. Дори не приличаше на нея. Звучеше като нещо нечовешко. Това не беше гласът ѝ. Казва, че е моята Ив, но, Джоун, не е тя. Някой използва тялото ѝ. Това не е моето дете. Едно дете никога не би желало майка му да умре.

— Какво да направя? — пита Джоун безпомощно, като поглежда към часовника, вече знае отговора.

— Иди при нея, Джоун — казва ѝ майката на Ив. — Моля те. Брайън го няма. Тя е сама. Казах ѝ, че ще мина, но тя отвърна, че щяла да ме убие, ако съм се приближала. Не знам какво да правя. Ти си до нея. На теб никога нищо няма да стори. Моля те, иди при нея. Виж дали всичко е наред.

Джоун поглежда през плъзгащата се врата към мрака навън.

— Добре — казва тя след кратка пауза.

— Обади ми се — моли я майката на Ив, когато Джоун се кани да затвори.

— Какъв ви е телефонът? — Джоун бясно рови из малкото чекмедже за подострен молив, накрая открива един, който едва пише и надрасква телефона, който майката на Ив ѝ издиктува.

— Обади ми се — чува тя отново, докато затваря слушалката.

Ръката ѝ още е върху телефона, когато той отново иззвънява.

— Ало, Робин? — пита тя незабавно.

— Мамо? — Гласът на Робин е уплашен, но се чува ясно. — Всичко наред ли е?

Всеки все това ме пита, мисли си Джоун, успокоена, че чува гласа на дъщеря си.

— Всичко е наред, скъпа.

— Тогава защо се обаждаш? — Робин явно е смутена.

— Липсват ми — повдига рамене Джоун. — Просто исках да си поговоря с вас няколко минути.

Гласът на Робин става много приглушен, много тих. Джоун си представя как дъщеря ѝ сменя позата, покрива с двете си ръце слушалката, така че никой друг наоколо да не може да чуе какво ще ѝ каже.

— Мамо, знаеш, че нарушаваш правилника — казва тя. — Всички ме гледат, сякаш очакват някой да е умрял или нещо такова. Какво ще им кажа?

— Кажи им, че съжаляваш, че ще ги разочароваш, но до този момент все още съм жива и ритам.

— Май-ко! — Следва дълга пауза. После: — Да не си пила?

Джоун се размива.

— Не. Пияна ли трябва да съм, за да искам да си поговоря с дъщерите си, които толкова обичам?

— Добре — запъва се Робин, — но е против правилата.

— Кажи им, че е имало промяна в уговорката по прибирането и е трябвало да ви се обадя, защото не съм била сигурна, че писмото, което съм ви написала, ще стигне навреме.

— Доста банално, мамо — отбелязва Робин.

— Ами тогава ти измисли нещо по-оригинално.

Следва нова дълга пауза.

— Да им кажа ли, че си ни се обадила, за да ни съобщиш, че вие двамата с татко сте се събрали отново?

Джоун не отговаря нищо.

— Така ли е, мамо? Това ли е причината, поради която ни се обаждаш?

Мълчание, после:

— Не.

Пак мълчание.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, съкровище.

— Лулу е тук до мен и мърмори, защото изпуска филма. По-добре да ти я дам.

— Довиждане, кукличке — казва Джоун, докато Робин подава телефона на по-малката си сестра.

— Какво става? — цупи се Лулу. Странно, но звукът е успокоителен.

— Нищо, съкровище, просто ми липсвахте и исках да ви чуя.

— Нямах право да го правиш.

— Да, знам.

— Изпускам филма, мамо. Г-жа Саундърс дойде и ни измъкна на най-интересното място.

— Значи си доволна от лятото?

— Да, страхотно е. — Джоун може да види смутеното нетърпение, изписано в очите на дъщеря ѝ.

— Смяташ ли, че ще си готова за училище след няколко седмици?

— Предполагам. Мамо, не може ли да поговорим за това, когато се приберем, а?

— Разбира се, че може — отвръща бързо Джоун. — Съжалявам, съкровище, върви да си гледаш филма.

— Татко добре ли е?

— Добре е.

— А дядо ти?

Джоун е изненадана от въпроса, който не е очаквала.

— Той умря — казва тя най-накрая, тъй като не знае какво друго да отговори.

— Какво? Защо не ни каза? — Джоун може да види как Лулу се обръща към сестра си и който друг е там до нея. — Дядото на мама е умрял — казва тя на околните.

— Какво? — възкликва гласът на Робин в далечината. Джоун долавя лекото шумолене, докато Робин отново ѝ се обажда.

— Прадядо е умрял? — повтаря Робин, като признава за пръв път връзката си с дядото на Джоун. — Кога?

— Преди седмица... може би десетина дни. Аз съм добре — добавя Джоун бързо. — Сега можеш да им кажеш, че някой е умрял — сеца се тя и трябва да се пребори с желанието си да се изхили.

— Май-ко!

— Върви да си гледаш филма, скъпа. Баща ви ще ви вземе от автогарата другата седмица. Обичам ви.

— И аз те обичам — отвръща ясно Робин.

— И аз те обичам — чува как вика Лулу.

— И аз те обичам, ангелче — прошепва Джоун.

— Г-жо Хънтър? — Друг, по-възрастен глас.

— Да?

— Г-жа Саундърс се обажда. Просто исках да ви кажа колко съжалявам за дядо ви.

— Благодаря ви — отвърща Джоун, преди да затвори.

Тя отива до плъзгащата се врата и застава, загледана навън в нощта. Бавно, без да има някаква конкретна цел в главата си, отключва двете ключалки и плъзга вратата, топлият нощен въздух мигновено я заобикаля, издърпва я в двора, подобно ръце на любовник, които я водят към потайно ъгълче за скришна целувка.

Джоун се втренчва в разровената яма, която заема по-голямата част от задния ѝ двор. Чудесна нощ за плуване, мисли си, като бавно слиза надолу по стълбите, които още чакат да бъдат лакирани. Тя си се представя как грациозно се плъзга из басейна. Беше достатъчно дълъг, за да може да си поплува човек, а не само да цапа наоколо. Въпреки че Джоун можеше само да цапа насам-натам. Отбеляза си наум, че ако оживее това лято, ще започне да взима уроци по плуване. Може би дори ще започне отново да ходи на тенис, мисли си, докато се приближава към ръба на басейна и търси в тъмното тенис ракетата, която беше захвърлила, но не успява да я открие. По дяволите, решава изведнъж, ако преживее лятото, ще си купи онази нова ракета, за която Стив Хенри ѝ бе говорил.

Тихо е. Усеща топлия бриз върху голите си ръце. Познатото шумолене на листата на дърветата я връща за миг към вилата на дядо ѝ. Вижда се, добре завита в малкото си креватче, как гледа през мрежата на прозореца дърветата навън. Затваря очи, долавя снижените гласове на родителите и на баба си и дядо си от съседната стая. Мислено чува далечната свирка на минаващ влак. Чувства се спокойна, дори много спокойна.

Звънът на телефона в кухнята грубо връща Джоун в настоящето. Тя се завърта по посока на звука и вижда как Ив я гледа от прозореца на спалнята от съседната къща.

Джоун изкачва тичешком стълбите и влиза обратно вътре, като оставя вратата отворена зад гърба си.

— Ало? — вдига тя телефона и усеща, че е останала без дъх.

— Говори ли с Ив? — попита гласът без излишно въведение.

— Г-жо Камърън...

— Видя ли я?

— Още не съм имала възможност...

— Какво искаш да кажеш, че не си имала възможност?

— Точно се канех да ѝ позвъня, г-жо Камърън. Ще ви се обадя, след като говоря с нея.

— Не я търси по телефона. Просто иди до тях.

— Ще ви се обадя след малко — отвърща глухо Джоун и затваря. Целият ѝ живот напоследък изглежда се върти около телефона. Колебливо, тя натиска съответните цифри, за да избере съседната къща. Телефонът звъни пет, шест пъти, преди да го вдигнат. После не се чува никакъв звук от другата страна.

— Ив? — обажда се Джоун. — Ив, чуваш ли ме?

Гласът, който отговаря, е далечен, сякаш обаждането е извънградско.

— Какво искаш? — пита.

— Искам да разбера какво става — отвърща Джоун. — Майка ти ми се обади. Беше много разстроена.

— Също като едно време — киска се гласът.

— Къде е Брайън?

— Кой?

— Сама ли си?

— Само аз и boleжките ми — смее се Ив, за пръв път от началото на разговора прилича на себе си. — Искаш ли да се присъединиш към нас?

— Ти искаш ли да дойда? — пита в отговор Джоун.

— Аз умирам, Джоун — изведнъж изплаква Ив.

— Не умираш.

— Напротив, умирам — крещи Ив. — Умирам и не мога да накарам никой да ми повярва.

— Ще дойда.

— Сега!

— Веднага.

— Умирам, Джоун.

— Дръж се, докато дойда.

— Не знам, ако мога.

— Можеш. Можеш — повтаря Джоун. — Дръж се, веднага идвам.

— Побързай.

— Идвам веднага. — Джоун тряска слушалката върху поставката и се втурва към външната врата, като за малко едва не си забравя ключовете. Връща се в кухнята, за да ги измъкне от чантата си, изведнъж се сеща, че е забравила плъзгащата се врата в кухнята широко отворена.

— Глупачка — измърморва тя, втурва се обратно, за да я затвори, бързо спуска резетата. — Главата щеше да си забравиш, ако не ти беше прикачена на раменете — казва си на висок глас.

Телефонът звънва, точно когато профучава покрай него. Ръката ѝ автоматично се спуска да го вдигне.

— Тръгвам — обещава бързо Джоун.

— Г-жо Хънтър... — започва гласът и Джоун усеща как сърцето ѝ спира. Не казва нищо. — Харесаха ли ви цветята ми, г-жо Хънтър?

Тя стиска ключовете в ръката си, усеща как се забиват в дланта ѝ.

— С прискърбие научих за дядо ви — продължава той. — Въпреки че се обзалагам, че вие се радвате. Едно задължение по-малко. Остава ви повече време да се забавлявате.

— Кой сте вие? — пита спокойно Джоун.

— Ами, ако ви кажа, ще разваля изненадата, не е ли така, г-жо Хънтър? А ние не искаме това да стане, нали? Особено, след като толкова скоро ще дойда и ще можете сама да ме видите. Идвам, г-жо Хънтър.

Джоун усеща една несъзнателна въздишка да избягва от гърлото ѝ.

— О, това ми хареса, г-жо Хънтър. Беше възбуждащо. Възбуда, примесена със страх. Любимата ми комбинация.

— Вие сте луд!

Гласът изгубва мазната си нотка.

— А вие сте мъртва. — Следва кратка пауза, преди нежното чуруликане да се върне. — Идвам, Линда — напява отново то, улавяйки предишния ритъм.

— Чакайте малко — името ми не е... Имате грешка...

Какво се канеше да каже? — чуди се, когато връзката прекъсва. Сбъркали сте номера? Търсите друга г-жа Хънтър? Каква разлика имаше, след като тя бе онази г-жа Хънтър, която щеше да умре?

А вие сте мъртва — чу тя да повтаря гадният глас.

Втурва се към външната врата, здраво стиснала ключовете си в ръка, включва алармата и излиза тичешком.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джоун прекосява направо през двете морави, хвърля крадешком поглед надолу по улицата, докато натъпква ключовете в задния джоб на дънките си. На ъгъла има телефонна будка. От това разстояние в тъмното е невъзможно да се види има ли някой вътре. Уличните лампи светят едва-едва, колкото да подчертаят сенките. Има ли някой там?

Идвам, Линда.

Скапаният ѝ късмет, мисли си саркастично тя, докато тича нагоре по стълбите на Ив и чука силно по вратата. Не тя е жената, която той всъщност търси. Историята на моя живот, решава тя. Историята на моята смърт.

Никой не ѝ отваря.

— Ив! — вика, като натиска звънеца и после отново чука. — Ив! Аз съм, Джоун, пусни ме да вляза.

Идвам, Линда.

Косата на Джоун настръхва.

— Ив, отвори. Хайде. Няма да стоя цяла вечност тук навън.

— Не мога да отворя вратата, Джоун — чува тя едва-едва от вътрешността на къщата.

— Защо?

— Ще умра, ако отворя вратата.

А пък аз ще умра, ако не я отвориш, мисли си Джоун.

— Ив, за бога, отвори вратата.

Идвам, Линда.

— Не мога.

— Отвори проклетата врата! — изкрещява Джоун и мигновено външната врата зейва отворена. Джоун грубо нахълтва вътре и я затръшва зад гърба си.

— Какви са тези глупости, че ще умреш, ако отвориш вратата? — пита ядосано тя, облекчена, че се намира вътре, в безопасност.

— Толкова ме е страх — изплаква Ив, като заднешком се запътва към стълбите и се свлича в почти ембрионално положение на най-

долното стъпало.

Джоун се вглежда в приятелката си, косата ѝ е дръпната безразборно назад от изпитото лице с няколко огромни щипки, памучната ѝ роба е цялата на петна и лъха на пот, краката ѝ са боси, обути в стари, износени чехли.

— От какво?

— Не искам да умра.

— Няма да умреш.

— Искам да живея, Джоун. Какво става с мен? Помогни ми.

Джоун сядва до Ив в подножието на стъпалата.

— Изслушай ме, Ив — започва тя. — Не ме прекъсвай. — Ив кима. Джоун усеща как тялото на Ив неволно потръпва, когато поставя ръка на раменете ѝ. — Вероятно това, което ще ти кажа, няма да ти хареса...

— Кажи го — настоява Ив, изненадващо покорна.

— Имаш нервен срив — казва ѝ толкова внимателно, колкото може Джоун. — Не умираш. Знам, че така се чувстваш, но не умираш.

Отново за нейна най-голяма изненада Ив не се възпротивява. Вместо това тя въпросително поглежда Джоун в очите.

— Как определяш нервния срив? — пита тя тихо, спокойно.

Джоун за малко не се размива, като си мисли, че и тя самата може да е изпаднала в такъв. Класически пример на слепеца, който води слепец.

— Не съм сигурна — започва тя искрено. — Не съм сигурна как един психиатър би го описал, но аз бих казала, че човек, който има срив, е човек, който е престанал да функционира.

— И мислиш, че този човек съм аз?

— А не си ли?

Ив не отвърща нищо.

— Преди четири месеца — обяснява Джоун — ти беше една дейна, жизнена жена, една преподавателка по психология, която взимаше допълнителни вечерни курсове за докторска степен, една фога, която наблъскваше по трийсет часа във всеки ден, вземаше уроци по тенис, ходеше на аеробика и непрекъснато беше заета. Наблюдавах те с възхищение. Не можех да повярвам, че един човек може да върши толкова много.

Джоун усеща стягането в раменете на Ив.

— А сега? — пита глухо тя.

— А сега ти не правиш нищо — отвръща Джоун. — Цялата си погълната от мисълта, че си болна.

— Изпитвам болки! — рязко възразява Ив, като се освобождава от прегръдката на приятелката си. — Какво искаш от мен? Мислиш, че ми е кеф да бъда инвалид?

— Не мисля, че имаш някакъв контрол...

— Какво трябва да направя, Джоун? Какво трябва да направя с болката? — Тя с мъка се изправя на крака и започва да крачи напред-назад, като животно в тясна клетка. — Знам, че не ми вярваш за болките...

— Вярвам ти...

— Но ти смяташ, че са плод на въображението ми.

— Да — отвръща директно Джоун, като вижда как Ив обръща нагоре очи в знак на раздразнение. — Но да кажем, че греша — продължава Джоун, става и се опитва да не изостава от бясното крачене на Ив. — Да кажем, че съществува физически източник за твоята болка, който е убягнал на всички доктори. Ив, хиляди хора из тази страна страдат от хронични болести, на които лекарите не успяват да поставя диагноза или да излекуват. В края на краищата, тези хора трябва да вземат решение. Могат или да превърнат болката в център на живота си, както правиш ти, или да приемат, че болката съществува, че ще остане и че не могат да направят кой знае какво срещу нея, освен да продължат да си живеят живота.

— Трябва да не обръщам внимание на болките ли...

— Колкото можеш. Знам, че си мислиш, че на мен ми е много лесно да го кажа...

— Само защото наистина ти е много лесно да го кажеш...

— Не — възразява Джоун. — Не, не е. Не е, защото и аз минах през същото през последните няколко месеца.

Ив спира да се разхожда.

— За какво говориш?

Джоун се колебае.

— За телефонните обаждания — казва тя най-накрая.

На Ив ѝ трябва няколко секунди, за да разбере какво има предвид Джоун.

— Телефонните обаждания — повтаря тя с пренебрежение. — Убедена си, че ти си следващата жертва на Удушвача, а пък аз съм била лудата?!

— Добре — отстъпва Джоун, — може би аз съм лудата. Честно, вече не знам. Въпросът е, че това всъщност няма кой знае какво значение. Мисля, че получавам тези телефонни обаждания от някой, който казва, че ще ме убие. Обади ми се тази вечер, всъщност, точно преди да дойда. Заяви, че скоро щял да дойде.

Ив се смее високо.

— Въпросът е — продължава Джоун, — че това се повтаря вече от месеци, а никой не ми вярва или ако ми вярват, ми казват, че нищо не можели да направят по случая. И онова, което най-накрая осъзнах, е, че и аз самата не мога също да направя кой знае какво. Направих всичко, което беше по силите ми — уведомих полицията, няколко пъти си сменях телефонния номер, поставих си нови ключалки и си инсталирах алармена система. Така че сега имам избор. Или мога да се заключа завинаги въкъци, или мога да се възползвам колкото е възможно от онова, което е останало от живота ми и просто да продължа да живея. — Тя търси в очите на Ив искрица разбиране, но те остават празни, не изразяват нищо. — Не искам да умра — признава Джоун. — Дядо ми ме накара да го разбера. Но има определени неща, които са извън контрола ми и предполагам, че част от това да бъдеш възрастен, е да се научиш да ги приемаш. Не ми харесва. Честно казано, умирам си от страх. Но какъв избор имам? Мога или да превърна страха в център на живота си, или...

— Да продължа нататък — прекъсва я Ив, с натежал от сарказъм глас.

— Добре. Млъквам. Започвам да се повтарям.

— Между положенията ни изобщо няма място за сравнение — уведомява я решително Ив.

— Аз пък мисля, че има.

— На кой му пука ти какво мислиш? — пита сърдито Ив, като изведнъж блъсва Джоун и се втурва нагоре по стълбите.

— Ив!

— Върви си, Джоун.

— Остави ме да ти помогна — моли Джоун, като тича след Ив нагоре по стълбите и влиза в по-голямата от двете спални, онази, която

служи на Брайън за кабинет.

— Господи, какво се е случило тук?

Джоун оглежда слисано някога подредената стая, която сега носи всички белези от нескопосан обир с взлом. Книгите са пръснати по пода; столът зад бюрото е прекатурен; големият ориенталски килим е покрит с хартии и папки, съдържанието на които е безогледно разпиляно наоколо и изпотъпкано.

— Какво се е случило тук? — повтаря Джоун шепнешком.

— Ураганът Ив — отвърща ѝ Ив и се усмихва, ръката ѝ замахва и помита няколкото вестника, които все още се намират върху бюрото на Брайън, като ги разпръсква по пода.

— Но защо?

— Каза, че щял да ме прати в лудница — хили се Ив, като сяда посред неразборията и смачква една шепа хартии в ръката си. — Използва бутилка, да знаеш — добавя зловещо тя.

— Кой? За какво говориш? — Джоун вече е коленичила и събира листовете.

— Удушвача от предградието — прошепва Ив с напевен глас. — Изглежда не може да свърши работата с неговата. — Тя вдига няколко разпръснати листа, сякаш по някакъв начин те подкрепят думите ѝ. — Попрочетех туй-онуй. Казват, че би могло дори да е жена. — В гласа ѝ имаше зловеща, гадна нотка. Джоун престава с онова, което прави, открива, че се е втренчила в жената, била нейна най-близка приятелка в продължение на трийсет години. — Може дори да съм аз. — Ив се усмихва, явно се забавлява.

— Не говори глупости — срязва я Джоун.

— Откъде знаеш, че не съм аз? Вече така и така ме смяташ за луда. Защо да не съм аз?

— Защото те познавам. Защото знам, че не можеш да нараниш никого, освен... — Джоун спира.

— Какво? — пита бързо Ив. — Спря. Довърши си онова, което щеше да кажеш.

— Не би могла да нараниш никого — продължава тихо Джоун, — освен себе си. — Тя оставя листовете, които е събрала, да се разпилеят отново по пода. — Ив, ти преживя аборт — продължава спокойно Джоун, като се вглежда дълбоко в очите на приятелката си. — Това не означава, че си лош човек. Не означава, че си се провалила.

Означава, че нещо, което е било извън контрола ти, не е било както трябва. Колко време още ще се наказваш заради това?

— Колкото време ти продължаваш да практикуваш психиатрия без разрешително — отвръща без чувство за хумор Ив, като ритва някакви папки.

— Добре, така и така отидох толкова далеч, ще продължа до края...

— Изгарям от нетърпение.

— Не мисля, че те е страх от смъртта — заявява Джоун. — Мисля, че те е страх от живота.

— Интересна теория — казва Ив; десният ѝ крак започва нервно да се извива.

— Мисля, че си поставяш невъзможни цели. Не си единствената. И аз съм толкова виновна, колкото и ти. Отнякъде ни хрумва, че не е достатъчно да бъдем съпруги и майки, трябва да бъдем съвършени съпруги и майки. И докато въртим малките си идеални домакинства, ние също така очакваме да бъдем съвършени преуспяващи бизнесдами. О, освен това няма да е зле и ако останем млади и хубави, докато вършим всичко това. Ами, да върви всичко по дяволите! Ние остаряваме. Надебеляваме. Сдобиваме се с разширени вени и бръчки и, по дяволите, уморяваме се. Не сме съвършени. Но това не ни превръща в неудачници. Ив, разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? Не си виновна ти за аборта...

— Знам.

— Наистина ли?

Ив отпуска глава в скута си и започва да се поклаща напред-назад. Когато проговаря, гласът ѝ е тихо стенание.

— Всеки кретен може да има бебе! Защо аз не можах?

Джоун не отвръща нищо. Тя бавно се приближава към приятелката си и утешаващо я прегръща.

— По един превратен начин на майките ни е било по-лесно — прошепва тя разсеяно, докато Ив започва да хълца. — Имали са си правила, които да спазват, роли, които да изпълняват. И не всичките роли наведнъж. Те... мили боже! — Джоун отпуска ръце встрани.

Ив се сепва от внезапно секналите нежни, успокоителни думи.

— Какво има? — пита тя през сълзи.

— Майките ни...

— Какво?

— Майка ми се казваше Линда.

— Джоун, добре ли си?

Джоун рязко се изправя.

— Той ме нарече Линда. Не беше грешка.

— За какво говориш?

— Не беше грешка. Нарече ме Линда, защото си мисли, че така се казвам. А и защо да не си мисли? Това е единственото име, с което е чул дядо ми да ме нарича.

— За какво говориш?

— Всичко си има смисъл. Откъде се е сдобивал с информацията си, как знае всичко. Бил е там през цялото време, слушал ме е как си изливам сърцето всяка събота следобед. Господи, Ив, знам кой е!

— Джоун, плашиш ме.

— Трябва да използвам телефона ти. — Джоун се запътва към бюрото. — Къде е проклетият телефон? — пита тя, най-после го открива преобърнат и с откъснат кабел на пода.

— Не можеш да го използваш! — крещи изведнъж Ив.

— Ив, трябва да се обадя в полицията.

— Не! Знам какво всъщност искаш да направиш. Искаш да се обадиш в болницата. Мислиш ме за луда. Искаш да ги извикаш да ме приберат. Брайън те е накарал да го направиш.

— Не, Ив, кълна ти се...

— Искам да се разкараш оттук.

— Ив, знам кой ми се обажда и ме заплашва. Онова момче от старческия дом. Той може дори да е Удушвача от предградието. Трябва да се обадя в полицията.

— Не!

Ив се озовава до Джоун, бясно размахва ръце, изтръгва телефона и го запраща на пода, крещи победоносно, когато се разбива в стената, ожулва боята и оставя голямо кървавочервено петно.

— Махай се оттук — крещи Ив. — Махай се оттук, преди аз самата да съм те убила!

— Ив, моля те...

— Махай се оттук.

— Обади се на Брайън — моли я Джоун, като отбягва юмруците на Ив и се втурва към вратата на спалнята. — Моля те, кажи му, че

знам кой ми се е обаждал, че знам кой е убиецът. Кажи му да ми се обади.

— Махай се!

Ив се навежда и грабва една книга от пода. Джоун вижда как книгата полита към нея, но не успява да се наведе достатъчно, за да избегне напълно удара и книгата болезнено я цапардосва по гърба. Сълзи парят в очите ѝ, тя се втурва надолу по стълбите, Ив продължава да крещи подире ѝ. Стига до външната врата, отваря я и избягва в нощта.

Секунди по-късно тя е пред нейната врата, чува как вратата на Ив се затръшва зад гърба ѝ, рови из джобовете на дънките си за ключовете. Чува нещо зад рамото си и бързо се извъръща. Няма нищо.

— Успокой се — казва си тя. — Поеми си дълбоко въздух. Не се паникьосвай. Ключовете ти са тук някъде. Пъхна си ги в джоба — напомня си, като наум се моли да не са изпаднали някъде по време на разправията с Ив. — Трябва да са тук — проплаква тя, най-последно ги намира в задния си джоб, скрити под една стара кърпа. — Благодаря ти, Боже — измърморва, пъха ключа в ключалката и отваря вратата, бързо я затваря зад себе си и едновременно с това се запътва към алармата.

Лампичката не свети.

— О, не, не пак — простенва Джоун. — Как може да съм толкова глупава? Какъв е смисълът да имам алармена система, щом като постоянно забравям да включвам това проклето нещо? — Тя сърдито се протяга и натиска копчетата, които задействат устройството. После дълбоко си поема дъх и се запътва към телефона. Набира 911.

След три позвънявания се свързва.

— Ало — започва Джоун, — бих искала някой полицай...

— Полиция. Спешни случаи — започва гласът.

— Да, бих искала...

— Това е запис. Всички линии са заети в момента...

— О, господи!

— Ако се нуждаете от помощ, моля изчакайте, някой ще ви се обади веднага щом стане възможно. Ако желаете полицейска кола да дойде в дома ви, оставете името и адреса си след сигнала...

Джоун затваря, като разтрива с длани челото си. Какъв смисъл имаше да оставя името и адреса си? Незабавно отново вдига телефона

и пак набира 911. Смисълът е в оцеляването, казва си тя, докато изслушва как съобщението монотонно се влачи, като отново я инструктира да остави името си и адреса си след сигнала.

— Джоун Хънтър — казва отчетливо тя, след което внимателно диктува целия си адрес. — Моля, побързайте — добавя и решава да не затваря, в случай че някое човешко същество отговори на вика ѝ за помощ.

Точно трийсет минути по-късно Джоун чува как пред къщата ѝ спира кола. Тя изчаква да долови познатия звук от стъпки по стъпалата, силното чукане на вратата, но не чува нищо, освен безкрайния поток от записана музика, която се носи от телефонната слушалка в ръката ѝ.

Прехвърля телефона от едната ръка в другата, усеща как ставите ѝ са се схванали от усилието да държи слушалката до ухото си. Протяга глава назад, чува изпукването, усеща изтръпването на мускулите в рамото си. Бавно, внимателно, вдига глава, очите ѝ разсеяно минават по плъзгащата се задна врата.

Вижда го как стои в тъмното, лицето му е притиснато в стъклото, наднича вътре. Преди да има време да помисли, да разпознае униформата, тя вече крещи с всички сили.

— Полиция — съобщава фигурата, като показва нещо в дясната си ръка. Джоун разбира, че е полицейска значка.

В същия миг чува силно чукане по външната врата. Джоун изпуска телефона, в който беше изкрещяла и чува как той се удря в плота, подемайки тропането навън пред вратата на къщата.

Тя тича към вратата.

— Кой е? — вика, като наднича през шпионката към униформения полицаи.

— Полиция — накратко я уведомява гласът. — Получихме съобщение за спешна помощ на този адрес.

— Да, аз се обадох — обяснява Джоун, точно се кани да отвори, когато си спомня, че алармата е включена и натиска копчето, след което открехва вратата. Младият строен полицаи, който изглежда малко по-голям от Робин, нервно се оглежда наоколо.

— Какъв е проблемът? — пита той и се запътва към кухнята. — Може ли? — посочва към партньора си, застанал отвън пред плъзгащата се врата.

Джоун го гледа как вдига страничните резета.

— Има едно и отдолу — уведомява го тя. В следващия миг партньорът му, може би с няколко сантиметра по-висок и вероятно с няколко години по-голям, застава до него.

— Аз съм полицай Уитакър — представя се първият, — а това е полицай Стейтлър. Какъв точно е проблемът?

Джоун се кани да отговори, когато чува тих глас. Полицайте също го долавят едновременно с нея и тримата се извързват към телефона, който все още виси незатворен до плота. Джоун се втурва и го вдига.

— Ало? — казва тя.

— Полиция — отвърща човешки глас. — С какво мога да ви помогна?

— 911 — обяснява Джоун на двамата полицаи. — Изчаквах.

Полицай Стейтлър взема телефона от ръката ѝ.

— Полицай Стейтлър се обажда. На местопроизшествието сме. Да. Благодаря. — Той връща слушалката върху телефона. — Какъв точно е проблемът? — пита той, очите му претърсват стаята. — Крадец ли видяхте? Ранена ли сте?

— Не. — Джоун клати глава и вижда изненаданото изражение, което се изписва върху лицата и на двамата. — Знам кой е Удушвача от предградието — съобщава тя, като се опитва да не обръща внимание на погледите на нетърпелив скептицизъм, които си разменят двамата мъже.

— Това е спешен случай, г-жо — напомня ѝ полицай Уитакър.

— И това е спешен случай — заявява раздразнително Джоун.

— Разбирам. При вас ли е въпросният човек?

Джоун поклаща глава.

— Не... Но се обади преди малко. Каза, че идвал.

— Много мило от негова страна да ви уведоми — отбелязва полицай Стейтлър, като едва сдържа усмивката си.

— Вижте, не съм си загубила ума — отвърща им Джоун, тъй като знае, че звучи точно така. — Сержант Брайън Стенли живее в съседната къща. Той ме познава. Ще ви каже, че не съм някоя изкукала патка.

— Добре, добре, г-жо Хънтър — прекъсва я полицай Уитакър, като поглежда към бележника си за името ѝ. — Обадили сте се и сте

съобщили за спешен случай. Искали сте полицейска кола да дойде до дома ви. Сега сме тук. Защо не ни кажете какво си мислите, че знаете и ние ще направим всичко, което е по силите ни да го проверим веднага, щом ни се удаде възможност.

— Веднага, щом ви се удаде възможност ли? Какво означава това?

— Кажете ни онова, което смятате, че знаете — настоява отново той и Джоун се опитва да не взема под внимание снизхождението, вложено в думите му. Кажете ни каквото смятате, че знаете! Сякаш не знаеше нищо, само си мисли, че знае. Защо изобщо им се беше обадила? Какво се надяваше, че ще постигне? Какво си мислеше, че ще стане?

— Обажда ми се от месеци — казва им въпреки това Джоун. — Заплашва ме, че съм следващата...

— Уведомили ли сте полицията за тези обаждания?

Джоун кима.

— Не знаех кой е. Гласът ми се струваше познат, но беше много странен глас, труден за класифициране. Сега си давам сметка, че имитираше гласа на дядо си, не точно, разбира се, но онази дрезгава нотка, която понякога възрастните хора придобиват...

— Не ви разбирам...

— Вижте, всяка събота посещавам дядо си или поне го посещавах, докато умря преди десет дни и всяка събота това момче беше там, посещавайки по същото време своя дядо. Винаги беше с майка си, но майката не може да е убиецът, защото тя не всеки път беше в стаята, когато разговарях с дядо си. Понякога излизаше навън да изпуши по една цигара и винаги изглеждаше така, сякаш момчето спи, но предполагам, че само се е преструвало на заспало. Всъщност е слушало. Слушало е всичко, което казвам на дядо си. Така е разбрало, че момчетата ще заминат на лагер, че съпругът ми ме напусна...

— Разведена ли сте? — пита полицай Стейтлър.

— Разделена — отвръща му Джоун. Това по-неблагонадеждна ли я правеше? — чуди се, като отново улавя изражението на лицето му, докато той набързо записва тази нова информация. — Както и да е, точно когато Сам Хенсли беше преместен в стаята на дядо ми, аз започнах да получавам телефонните обаждания. Ив веднъж ме попита кога е започнал да ми се обажда и аз не можах точно да си спомня...

— Сам Хенсли? Ив? — пита полицај Уитакър.

— Сам Хенсли е дядото на момчето. Ив е приятелката ми. Съпругата на Брайън Стенли, на сержант Стенли — подчертава тя. — Както виждате, всичко си идва на мястото. Как е открил телефонния ми номер, как го е намирал, когато го сменях. Искам да кажа, за никого не би било трудно да провери в регистрите. Държат ги в стаята на сестрите.

— Фамилията на момчето Хенсли ли е? — пита полицај Стейтлър, смехът в очите му подкопава сериозността на тона му. — Бихте ли го казали буква по буква?

— Името на стареца е Хенсли — поправя го Джоун. — Името на момчето е друго. — Тя търси името в паметта си. — Господи, как се казваше? — Вижда образа на момчето пред себе си, но чертите му са неясни, размазани. Така и не бе обърнала внимание на това как изглежда. Просто винаги бе там, сливаше се с мебелите. Хубав, мисли си, но незапомнящ се.

Образът на майката грубо изтласква момчето от пътя си. Полесно може да бъде описана от двамата. Тя е материална, има тегло, глас, който се запомня, набива се в паметта. Алън, чува Джоун как го вика жената, призовавайки момчето неохотно да се откъсне от чернобелия телевизор в чакалнята на старческия дом.

— Алън — повтаря на висок глас тя. — Господи, как беше фамилията му? Алън някой си... Алън Кросби! — възкликва Джоун победоносно. — Точно така. Алън Кросби. На около деветнайсет-двайсет години. Това е всичко, което мога да си спомня за него. Всъщност, никога не съм го забелязвала.

— Благодаря ви, г-жо Хънтър. Ще го проверим — казва ѝ полицај Стейтлър и затваря бележника си.

— Кога? — пита Джоун.

— Ще започнем веднага — отвърща полицај Уитакър, преди партньорът му да може да отговори. — Събота вечер е, но ще направим каквото можем. — Той поглежда към телефона. — Това ли е още номерът ви? — пита, като отваря отново бележника си и записва номера от лицевата част на телефона.

Джоун кима.

— Опитайте се да не се тревожите, г-жо Хънтър — казва полицај Стейтлър и отваря външната врата. — Хванахме някакъв тип

снощи и почти сме сигурни, че е нашият удушвач. Извършваме няколко последни проверки във връзка с него, преди да направим публично съобщение. Дръжте все пак вратата заключена — съветва я той, когато излиза. — Има още много ненормалници на свобода. Ако този Алън Кросби ви заплашва, съвсем скоро ще сложим край на всичко това. Не мисля, че има за какво да се тревожите, но ако това ще ви помогне да заспите и да се успокоите, ще минаваме покрай къщата ви колкото пъти можем тази вечер.

— Ще ви бъда много задължена. Благодаря. — Джоун затваря вратата зад него и като я заключва два пъти, пуска отново алармата. — Е — казва си на висок глас, — изглежда все пак съм в безопасност.

Тя загася лампата в коридора и се запътва по стълбите към спалнята си.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Джоун е изтощена. Беше дълъг ден и дълга нощ. Но кошмарът свършва и когато поглежда към празната си огромна спалня, тя си мисли единствено колко хубаво ще бъде, когато отпусне глава на възглавницата. Дори започва вече да свиква да спи сама. Също както всяко друго пространство, мисли си, докато се съблича и мята дрехите си върху синьото кресло от долната страна на леглото, постепенно го заемаш цялото.

Докато влачи босите си крака по дебелия килим, чува гласа на майка си: вдигай си краката, когато ходиш. Влиза в банята и започва да пълни ваната. Тялото ѝ е схванато; мускулите я болят; има нужда от помощта на една успокояваща гореща вана, за да си осигури здравия сън за през нощта.

Мисли за Ив, за полицията, за Алън Кросби се скупчват в главата ѝ. Не желае да мисли, решава, като грубо ги изтласква навън.

Улавя отражения на голото си тяло във високото човешки бой огледало, но не се извъръща. Напротив, запътва се уверено към образа си, като оставя на очите си времето, което им е нужно, за да направят необходимата преценка.

— Надхвърлям четирийсетте — казва на висок глас. — На средна възраст съм. — Тя се вглежда в кафявите си очи. — Аз съм възрастен човек. — Очите ѝ се спират на гърдите ѝ, после продължават надолу по закръгленото ѝ коремче към гъстите рошави косми по-надолу. — Аз съм жена.

Без много да му мисли, Джоун изведнъж сяда на малката правоъгълна постелка пред огледалото и наглася тялото си в поза, която си спомня, че е видяла в списанието на Пол преди месеци. Раменете назад, коленете нагоре и добре разтворени, тя мълчаливо предизвиква отражението си.

— Все още изглеждаш нелепо — смее се, като вижда как образът ѝ се смее заедно с нея. — Може би трябва да позираме за някое от онези списания — казва тя и се смее още по-силно. — Да покажем на

света истински цици и задник, а не онези изкуствено надути имитации, които се опитват да представят за истински — идеално кръглите анормалности, които никога не се променят, нито остаряват. Да припомним на хората как са изглеждали жените преди силикона и пластичната хирургия да се опитат да ги заблудят, че могат да останат завинаги млади.

Джоун бързо се изправя и се навежда напред, като докосва пръстите на краката си и се поглежда през разкрачените си бедра.

— Ей, ти, здрасти, Джоун Хънтър, така и така бих те познала. — Тя си изплезва езика. — И аз теб, приятелче — отвърща си сама, като се изправя и се завърта, правейки пълно кръгче, учудващо доволна от онова, което вижда. — Никак не е зле за една жена, минаваща четирийсетте — поздравява тя образа си.

Джоун се запътва отново към ваната и спира водата. Много е гореща, може би малко повече отколкото трябва, мисли си, докато сяда. Обляга рамене на белия фаянс, усеща как водата прави вълнички под брадичката ѝ. Капки пот мигновено избиват по челото ѝ и над горната устна. Затваря очи, протяга ръцете и краката си. Бих могла да заспя така, както съм си. Ако се оставя да се унеса и да заспя.

Чува шум, усеща как тялото ѝ мигновено се стяга. Изправя рамене, сядва във ваната и привлича колене към гърдите си, като чака да чуе шума отново. Но не чува нищо и след като няколко минути се ослушва, отново се отпуска във ваната. Няма за какво да се тревожи. Алармата е пусната; Удушвача от предградието е хванат; а и полицията наблюдава къщата ѝ. Кошмарът свърши. Въпреки че чува тъничко гласче да ѝ прошепва: „Не затваряй очи. Не заспивай“.

Тя затваря очи, въпреки мълчаливите предупреждения, но вече е прекалено късно. Вече не е сама във ваната. Ив се е присъединила към нея, заедно с двамата полицаи, които бяха тук, преди както вече изглеждаше цяла вечност и Алън Кросби, чертите му не се различаваха под отвратителната усмивка. Не ѝ оставяха място да се отпусне, място да се протегне. Джоун отваря отново очи и сграбчва сапуна от сапунерката, бързо се насапунисва и после изплаква сапуна, изправя се и прекрачва на пода. Ваната ѝ се е превърнала в обществен басейн. Прекалено претъпкан. Тя търси уединение.

Когато се връща обратно в стаята си, Джоун издърпва една тениска от чекмеджето и я нахлузва през главата си, като провира ръце

през късите ръкави. Точно се кани да си легне, когато нещо я кара да се обърне, принуждава я да промени посоката си. Почти пряко волята си открива, че прекосява на пръсти коридора, надзърта първо в стаята на Робин, после в другата на Лулу, успокоена, че и двете са празни, като за миг си помисля колко ще е хубаво, когато се напълнят отново идната седмица. Разбира, че очаква с нетърпение завръщането на дъщерите си, предстоящата година. Първата ѝ, мисли си, като истински възрастен човек.

Като минава покрай стълбите, решава да провери още веднъж алармата. Спомня си, че я е включила, след като полицията си отиде, но паметта ѝ доста ѝ изневеряваше напоследък, а тя иска да е сигурна.

Секунди по-късно се озовава долу в антрето. Зелената лампичка ярко свети върху малката кутия на стената, информирайки я, че алармата е включена. Тя е в безопасност.

Като се запътва към трапезарията, Джоун поглежда през прозореца към улицата и се успокоява още повече, когато вижда как минава полицейска кола, как забавя скорост, за да огледа добре къщата. Тя махва, но в стаята е тъмно и полицията не може да я види. Въпреки това се чувства по-добре, знаейки, че са тук.

Толкова е уморена, че главата ѝ започва да пулсира. Пъхва се между чаршафите и мигновено затваря очи. Не затваряй очи, предупреждава я тъничкото гласче. Не заспивай.

— Махай се — отпъжда го тя нетърпеливо и вижда как младият Кевин Маккарти прегръща красивата Дана Уинтър за последен път. Джоун заспива още преди главата ѝ да е докоснала възглавницата.

Играе карти с дядо си.

Той печели, което не я изненадва. Онова, което я изненадва, е многобройните хора, насъбрали се в стаята му в старческия дом, за да ги гледат как играят. Първоначално лицата им са неразличими, едното се слива с другото, импресионистични скици, очертанията не са ясно разграничени, няколко прости мазки цвят и светлина. Докато Джоун оглежда тези лица, тя вижда познати черти да се смесват, комбинират, изчезват. Очите на майка ѝ я гледат изпод смайващата червена коса на Ив. Ръцете на Лулу се протягат към нея от раменете на Робин, звучният смях на баща ѝ излиза от отворената уста на Пол.

Махайте се, казва им мълчаливо Джоун. Не мога да се съсредоточа, докато се мотае наоколо. Или стойте мирно, или се махайте. Но странната публика остава; картите изчезват. Тя се озовава в звукоизолирана кабина; дядо ѝ, застаряващ церемониалмайстор, ѝ задава въпроси. Тя участва в шоу, осъзнава, като изправя рамене и си глътва корема за пред камерата. Ако отговори на въпроса вярно, казва ѝ някой, ще спечели огромна какавида. Но звукът в кабината е повреден; изреченията започват да се губят. Как биха могли да очакват да отговори на въпрос, който не може да чуе? — пита тя и долавя скандиранията за успех от развълнуваната публика.

Стискаме ти палци, насърчава я явно майка ѝ, въпреки че Джоун не може да чуе думите. Тя кима, но е разтревожена. Не иска да разочарова майка си. Винаги е била добро момиче; учила е толкова много. Всичките ѝ приятели са тук; не иска да ги разочарова.

Не можеш да ни разочароваш, казва ѝ отчетливо баща ѝ и после звукът изчезва. Обичаме те, прошепва с устни мълчаливо той.

Вече трябва да тръгваш, подканя я Ив. Да се съсредоточиш.

Обичам те, казва ѝ Пол.

Имам нужда от теб, напомня ѝ Рон Голд.

И после изчезват. Тя е сама. Звукът в кабината застрашително пука, сякаш въздухът е наелектризиран.

Готова ли си... на въпроса? — пита дядо ѝ, гласът му заглъхва.

Не те чувам, жестикулира бясно Джоун, но той или не я вижда, или умишлено не ѝ обръща внимание.

Ето и... въпроса, казва гласът.

Не те чувам. Не чувам...

Кога е... началото на...?

Съжалявам, не те чувам. Не чувам част от думите. Не знам какъв е въпросът.

Джоун усеща началните приливи на паника в гърдите си, знае, че стъклената ѝ кабина се е превърнала в лишен от въздух затвор. Исква да излезе. Но трябва да отговори правилно на въпроса, за да я пуснат. Тя се вглежда като обезумяла в лицата, които изведнъж я заобикалят. Намира се в помещение, пълно с непознати, чиито лица се сливат с интериора, чиито тела не се отделят от стените, на които се облягат. Дъхът ѝ засяда в гърлото, разбира, че е в една стая, пълна с Алън Кросбовци.

Стъклената будка не е затвор, осъзнава с внезапно отчаяние, докато я гледа как изчезва. Тя я е пазила жива. Сега стои сама и беззащитна в една стая, пълна с убийци.

На коя дата е започнала Англо-бурската война? — подиграват ѝ се в хор гласовете, телата им се приближават все по-близо.

Не знам, умолява ги тя.

Разбира се, че знаеш, настояват гласовете. Просто попитай Лулу. Тя ни каза, че никога няма да я забрави.

За какво говорите?

— Линда...

Ние бяхме там, когато каза на дядо ти.

— Линда...

Знаем комбинацията на алармата ти.

— Линда...

Гласът на Ив изведнъж се извисява над останалите. Умирам, Джоун, проплаква тя. Помогни ми!

Идвам веднага, вика ѝ Джоун, като се промушва през стегнатия кръг от Алън Кросбовци и се озовава в антрето си, здраво стиснала ключовете си в ръка. Тя спира за миг, за да натисне числата на алармената си система, преди да изхвърчи от вратата.

На коя дата е започнала Англо-бурската война?

Аз включих алармата.

— Линда...

Включих я, когато излязох, но тя беше изключена, когато се върнах.

— Линда...

Включих я. Някой я е изключил.

Той е в къщата.

Бил е тук през цялото време.

Джоун скача в леглото, очите ѝ са широко отворени от ужас.

— Линда...

Гласът изпълва стаята.

— Линда...

Очите на Джоун се обръщат към интеркома на стената на спалнята. Тя не спи. Тя е напълно будна. Гласът, който чува, не е част от някакъв сън. Гласът е реален. Той е част от кошмара ѝ. И е реален.

Алън Кросби е в къщата.

— Събуди се, Линда — пропява зловещо гласът, също като на дете. — Идвам да те хвана.

Джоун усеща как ръцете ѝ се разтреперват, тялото ѝ започва да се тресе. Гади ѝ се. Къде е? От коя стая говори? Къде може да се скрие? Къде може да избяга?

Защо не си инсталира бутони в случай на паника? — обвинява се сама. Карън Палмър ѝ беше казала да си сложи.

— Линда... знам, че вече си будна. Усещам го. Усещам страха ти. Идвам.

Нямаше да има кой знае какво значение, осъзнава тя. Той щеше да намери начин да се справи с тях, както бе намерил начин да влезе тази вечер. Сигурно е взел ключовете от чантата ѝ и ги е върнал след като си е извадил дубликати. Бяха изчезнали след като бе ходила да види дядо си; бяха се появили отново след друго такова посещение. Защо не се бе опитала да свърже нещата?

— Готова или не, Линда... аз идвам.

Той си играе игрички с мен. Глупави, детски игрички. Убийствени игрички. На криеница. На котка и мишка.

Джоун бясно се оглежда наоколо, когато изведнъж я заобикаля пълна тишина. Гласът го няма. Къщата е съвсем тиха, чува се единствено звукът от нейното ускорено дишане. Той се движи някъде из къщата. Идва да я хване.

Ще си стоиш тук на леглото и ще чакаш да те спипа ли? — обажда се сърдито тъничкото гласче. Размърдай се!

Джоун остава като прикована за леглото.

Размърдай се, тъпанарке такава!

Джоун се изправя, олюлявайки се. Къде да отида, умнико? — пита тя, коленете ѝ болезнено се удрят едно в друго. Сега като станах, какво, по дяволите, да правя?

Тя сграбчва телефона, задържа слушалката до ухото си с рамо и се опитва да набере. Но пръстите ѝ не улучват малките гумени кръгчета и тя трябва да започне отново. Очите ѝ не мърдат от вратата, тя се вкопчва в трите цифри, които ще я свържат със „Спешен случай“.

— Полиция, спешни случаи — уведомява я познатото записано съобщение секунди по-късно. — Всичките ни линии са заети...

Джоун чува ново изщракване. В линията се намесва друг глас.

— Мога ли да ти помогна, Линда? — пита, още по-нечовешки и от този на лентата. Джоун изпуска слушалката върху вилката, сдържа дъха си, прекалено ужасена, за да помръдне.

Може да се заключи в банята, мисли си, после мигновено се отказва. Също като във въображаемото ѝ участие в стъклената кабина, само щеше да се навре сама в капана. Ключалката се отваряше с обикновена фиба и в банята нямаше нищо, което да може да използва за самозащита. Пол си взе ножчетата за бръснене, когато си тръгна.

Единствената ѝ надежда бе да се измъкне навън.

Джоун поглежда към прозореца в спалнята. Но тя е на втория етаж — на три етажа от земята — и дори и да успееше да счупи някой от прозорците, падането без съмнение щеше жестоко да я нарани, достатъчно, за да му позволи да я открие и да си довърши работата.

Трябва да излезе навън. Може би полицията още обикаля из пресечката. Минава два. Дали още са навън? Ще успее ли да излезе?

Къде е Алън Кросби? В коя стая я чака? Още ли е до телефона в кухнята или се промъква нагоре по стълбите?

Тя продължава да сдържа дъха си, като се ослушва и за най-малкия шум, но не чува нищо. Бясно се оглежда из стаята. Какво може да използва, за да се защити? Закачалка? Обувка? Очите ѝ се връщат към телефона. Е, защо не? — мисли си, като изтегля кабела от стената и размахва жицата като камшик пред себе си.

Бавно се прокрадва към вратата на спалнята си.

Очите ѝ се взират в тъмнината из коридора на горния етаж, не успява да види нищо. В стаята на Лулу ли се крие? Или на Робин? Там ли беше, под леглото, когато надникна в спалните им по-рано? Дали я бе наблюдавал в първерзно очакване, докато спеше? Сърцето ѝ здраво засяда по средата на гърлото ѝ, мравките по гърба ѝ се умножават и се разпростират по всеки сантиметър от тялото ѝ. Джоун провира с неохота крака си от стаята. Ако само може да слезе долу...

Босите ѝ пръсти се плъзгат по мокета, пристъпват сантиметър по сантиметър към най-горното стъпало. Къде е той? Ще я остави ли да слезе по стълбите?

Предпазливо десният ѝ крак се спуска по първото стъпало. Джоун вижда пред очите ѝ да пробягва образът на младо момиче с правоъгълно лице и плоски гърди. Чува гласа на Ив. Трябва да знаеш, че тя ще оцелее, защото няма нито цици, нито приятел. Е... мисли си

Джоун, като се поглежда — приличаме си. Как се беше спасило момичето? — чуди се Джоун, като рови из паметта си, но не открива нищо. Страхотно, мисли си. Отгоре на всичко друго, сега и болестта на Алцхаймер.

На последното стъпало е. Ако само успее да се добере до външната врата...

Вижда раздвижването, преди да чуе шума, чува пронизителния му вик, преди да чуе своя, усеща как ръцете му се протягат да я хванат за гърлото. В пълен ужас, тя хвърля телефона, който носи за самозащита, усеща, че се стоварва близо до нея, чува нов пронизителен крясък, този път от болка, думите „Майната ти“, които се изплъзват от устата му, усеща как ръцете му се отдръпват, всичко става толкова бързо, че Джоун вече е изминала половината разстояние до външната врата, преди да осъзнае, че е улучила с телефона крака му и че крясъците им сега се смесват с пронизителния вой на алармата.

Тя е навън и сирената смело се носи из квартала.

Вижда Ив да наднича през един от прозорците на спалнята си.

— Ив! — крещи Джоун, като претичва през тревата към съседната къща, но вижда как Ив изчезва от прозореца. — Отвори вратата! — вика тя и спира на половината път между двете къщи, докато чака Ив да ѝ отвори вратата, извърща глава, за да види как Алън Кросби зловещо ѝ се хили под светлините на верандата отпред. Държи нещо в ръката си. Докато го гледа, дълго, сребърно острие изскача заплашително пред погледа ѝ.

Движи се! — заповядва ѝ вътрешният глас и тя мигновено му се подчинява, босите ѝ крака я понасят през тревната площ между двете къщи към задния ѝ двор.

А сега какво? — изпищява мълчаливо тя, като зърва голямата, покрита с бетон яма. Гробът ми, мисли си, докато се втурва към плиткия край и се спуска по трите стъпала в празния басейн.

Няма луна, само няколко звезди. Може би той няма да я види. Може би няма да види ямата. Може би ще падне вътре и ще си строши врата.

Сигурно, решава мигновено, докато чува как сърцето ѝ бие силно в гърдите. Сякаш не е изучил внимателно всеки сантиметър от задния ѝ двор. Пръстите ѝ се плъзгат по стената на басейна, Джоун пропълзва към дълбокия край, нестихващият вой на алармата се носи

в нощта. Къде е полицията? Ако можеше само да му се изплъзне, докато пристигнеха.

Може би вече си е тръгнал. Може би воят на алармата го е изплашил. Може би е в безопасност...

Чува го. Той е някъде над нея, движи се по каменните плочи. Може ли да я види? Видял ли я е вече?

Джоун навежда брадичка към гърдите, като се опитва да приглуши звука от дишането си. Усеща как бетонът жули босите ѝ крака отзад. С какво е облечена? Поглежда надолу, ръцете ѝ се спускат по очертанятията на гърдите ѝ, вижда дебелия бял надпис да изскача пред нея, сякаш е отпечатан с триизмерни букви. ПРЕКАРАХ НОЩТА С БЪРТ РЕЙНЪЛДС... гласеше гордо той. По дяволите, изкрещява наум тя, като се навежда напред, за да скрие буквите с ръце. От всички тениски точно тази ли избра да си облечеш?

Не мога да повярвам, че се притеснявам с какво съм облечена, скастрия се сама изведнъж Джоун, като си спомня разсъжденията на Карън Палмър. Какво би трябвало да си мислят хората, когато са изправени пред почти сигурна смърт? Никога не съм се задълбочавала толкова много в мислене през живота си, извинява се тя на образа на Карън. Не би могло да се очаква, че ще се обърна към Кант или Хегел, само защото ми остава да живея още няколко минути.

— Линда...

Гласът се извива из мрака, подобно на змия през тревата. Той е някъде над главата ѝ, от другата страна на басейна. Дали я гледа? Страхува се да вдигне очи, страх я е да не би движението да привлече вниманието му. Възможно е да не я е видял. Вероятно се надява, че гласът му ще я уплаши и ще я накара да издаде къде се е скрила. Беше важно да остане съвсем неподвижна.

— Линда — вика я отново гласът, този път по-близо.

Къде е проклетата полиция? Защо не са дошли? Какъв е смисълът да имаш алармена система, ако никой не ѝ обръща внимание, когато се задейства?

Лъжливото овчарче, мисли си, като си спомня предишните фалшиви тревоги. Къде са полицаите Уитакър и Стейтлър? Казаха, че щели да наблюдават къщата. Но това беше преди часове. Минава два сутринта. Вероятно вече са си легнали и здраво са заспали.

Почувства леко раздвижване над главата си, което, осъзнава Джоун секунда по-късно, е всъщност ръка, която се приближава към нея. Миг по-късно косата ѝ е стисната на топка, силата на пръстите на нападателя ѝ я изправят на крака. Тя извива глава назад, за да види как ножът проблясва във въздуха, ужасен вик се изплъзва от дробовете ѝ, когато ножът отрязва горната част на косата ѝ.

— Каубои и индианци! — надава боен вик момчето, докато Джоун побягва към отсрещната страна на бумеранга откъм дълбокия край на басейна.

— Остави ме на мира! — крещи тя, очите ѝ се впиват в неговите в тъмнината.

— Още не съм свършил с теб — смее се той, докато чака да види накъде ще избяга.

— Полицията скоро ще дойде...

— Разполагам с много време — отвръща уверено той.

— Моля те...

— Може би си права. Може би не трябва да се увеличам прекалено. Може би трябва да се заема със забавленията, които ти обещах...

Джоун започва да пристъпва отстрани на басейна, обратно към плиткия край.

Той се движи заедно с нея.

— Това се казва добро момиче — казва той. — Ела при татко.

Джоун вижда ужасено как Алън Кросби с лекота скача в плиткия край на басейна зад нея.

С лудешка бързина, Джоун се втурва към стъпалата, усеща как нещо се удря в пръстите ѝ и после я цапардосва болезнено по пищяла, като я кара да загуби равновесие. Залита, усеща как тялото ѝ рухва, пръстите ѝ напипват познатата мрежа на тенис ракетата ѝ, когато инстинктивно се протягат, за да ѝ попречат да падне. Краката ѝ някак си по чудо успяват да запазят равновесие, тя сграбчва ракетата и се покатерва по стъпалата, недружелюбни ръце се протягат зад нея, за да сграбчат тениската ѝ.

Джоун се мъчи да се изплъзне от здравата хватка на момчето, но пръстите му силно стискат тениската ѝ и я притеглят към него, като уловена на въдица риба. Отново чува злоещото щракване на автоматичния нож.

— Ти ми обеща да се забавляваме — отсича изведнъж тя, като изненадва и двамата с разпалеността в гласа си. — На мен обаче хич не ми е забавно!

За какво, по дяволите, говори? — чуди се Джоун, усеща как пръстите се отпускат, възползва се от моментното объркване, за да се измъкне от ръцете му.

Опитва се да избяга, но той е на сантиметри от нея. Отново го усеща зад гърба си, чува как ножът разрязва пространството помежду им. Как острието разсича гърба на тениската ѝ. Поредица от снимки, малки черно-бели фотографии на жертвите на Удушвача, проблясват пред очите ѝ.

— Не! — изкрещява тя решително, лявата ѝ ръка се присъединява към дясната върху дръжката на тенис ракетата. Вижда как се завърта, задният ѝ крак е здраво стъпил на земята и като започва отдолу, тя замахва с все сила с ракетата нагоре и напред.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джоун чува колата да спира, точно когато допива третата си чаша сутрешно кафе. Оставя я и зачаква познатите камбанки да иззвънят. Като хвърля гаден поглед към интеркома, бързо се запътва към вратата и поглежда през шпионката.

— Здравей — казва тя и отваря.

— Здравсти — отвръща ѝ той и съпруг и съпруга се гледат неловко един друг от двете страни на прага. — Мога ли да вляза?

Джоун не казва нищо, просто се отдръпва от вратата, за да може Пол да влезе. Той затваря вратата след себе си.

— Изглеждаш уморен — отбелязва Джоун. — Искаш ли чаша кафе?

— Капнал съм — отвръща той. — Да, с удоволствие бих изпил чаша кафе.

Пол я последва в кухнята и се приближава към плъзгащата се врата, за да погледне към задния двор.

— Бурна седмица — подхвърля той, почти разсеяно, сякаш не съзнава, че говори на глас.

Джоун издава нещо средно между смях и стон и поставя чашата му с кафе върху масата.

— Опитах се да се свържа с теб — продължава Пол. — Веднага щом чух за случилото се, обаждах се... идвах дотук. Най-накрая майката на Ив ми каза, че си заминала за Калифорния.

— Трябваше да се махна за няколко дни — обяснява Джоун. — Съжалявам. Редно беше да ти се обадя. Не бях на себе си. Всичко стана толкова бързо. — Тя разсеяно се оглежда наоколо. — Не ми се случва всеки ден за малко да убия някого — отвръща спокойно тя.

— Не можеше да се случи на по-подходящ човек. Добър замах имаш — шегува се той. — Разбрах, че си е счупил крака и ръката, когато паднал в басейна. Предполагам, че в края на краищата все пак се оказа добре, дето басейнът остана празен.

— Нещата сами си знаят как да се оправят — усмихва се Джоун.
— Кафето ти ще изстине.

Пол сяда до кухненската маса на мястото, което по принцип бе негово. Джоун дърпа стола отсреща и се чуди защо ли е дошъл. Момичетата щяха да се върнат от лагера след по-малко от час.

— Чувствам се толкова виновен — признава той най-накрая.

Джоун повдига рамене, без да казва нищо. Какво може да каже?

— Трябваше да бъда тук — продължава той, без да го подканят.
— Трябваше да бъда тук, с теб. Нищо подобно нямаше да се случи, ако бях тук.

— Не е така — отвръща му Джоун. — И не го казвам, за да те накарам да се чувстваш по-добре. Казвам го, защото е истина. — Пол въпросително я поглежда. — Онези жени, които е убил Удушвача от предградието са имали съпрузи да ги защитават. Но въпреки това са умрели; а аз не умрях. Може би фактът, че теб те нямаше, че можех да разчитам единствено на себе си, може би именно това спаси живота ми. Не знам. Хубава теория. Освен това, всичко свърши вече и аз съм добре. Така че, освен ако не ти харесва да се чувстваш така, мисля, че няма за какво да се чувстваш виновен.

Пол поглежда към Джоун силно изненадан.

— Не трябваше да изживяваш всичко това — заявява тихо той, неособено готов да изостави чувството си за вина.

— Не, не трябваше — съгласява се Джоун. — Но какво да се прави. — Главата ѝ се извъръща към басейна. Вижда мрака, усеща как ножът прерязва меката материя на тениската ѝ, чува свистенето на тенис ракетата си, когато я стоварва върху главата на момчето, вижда как той полита в бетонната яма. — Бих искала да продам къщата — съобщава спокойно тя.

— Разбирам — отвръща ѝ той.

Джоун кима. Признателна му е, че няма нужда да обсъждат надълго и нашироко нещата.

— Да си намеря нещо без басейн — добавя тя.

— Съгласен съм — кима без всякаква съпротива той и отпива няколко дълги глътки от кафето си. — Как беше в Калифорния?

Джоун се смее.

— Всъщност, в сравнение с тук, беше доста спокойно.

— Как е брат ти?

— Добре. Опитва се да ме убеди да се преместя да живея там.

— Мислиш ли наистина? — пита Пол, раменете му се стягат, въпреки че гласът му остава спокоен.

— Не — отвърща Джоун. — Това би означавало да откъсна момичетата от всичко, да ги запиша в нови училища, да ги отдели от приятелите им. Освен това, имам си работата...

— Все още ли възнамеряваш да продължиш да работиш?

— Да.

Раменете на Пол се отпускат.

— Май е добра идея.

— Мислех да взема момичетата с мен в кабинета утре — казва му Джоун. — Да им покажа къде работя. Да им покажа какво правя.

— Сигурно ще им хареса.

— Смятам, че е важно да разберат, че майка им е нещо повече от изтривалка, с изписано отгоре „Добре дошли“.

— Уверен съм, че не те смятат за изтривалка.

— Как биха могли да ме смятат за нещо друго? — пита Джоун.

— Бях така погълната да се потапям в очакванията на всички, че изчезнах. Не те обвинявам — добавя бързо тя. — Не си виновен ти. Не го направи ти. Аз сама си го направих. Някъде по пътя забравих как да бъда аз самата. Не те обвинявам, че си тръгна, наистина. Как можеш да живееш с една сянка?

— И аз не бях кой знае какво.

— Е, ти поне беше искрен.

— Искрен! — възкликва Пол. — Бях егоистичен, тъп кучи син. — Той се изправя, занася чашата си от кафе до мивката и я изплаква.

— Искам да кажа, какво си мислех, че ме чака там навън? Приключения? Младост? — Той горчиво се смее. — Няма нищо потъжно от един мъж на средна възраст, който се опитва да намери изгубената си младост. Е, и какво, ако не съм Кларънс Дароу? Все още съм дяволски добър адвокат. Най-накрая открих, че наистина не искам да бъда нищо друго, когато порасна.

Той я поглежда, чака я да каже нещо, но Джоун си мълчи, просто му връща настойчивия поглед.

Пол пръв отклонява глава, поглежда към вратата.

— Как е Ив? — пита, като търси по-безопасна тема.

— В болница е. Съгласи се Брайън да я заведе. Мисля, че може би онова, което се случи онази нощ, най-накрая ѝ вля капка здрав разум. Тя беше човекът, който се обади в полицията, нали знаеш, свърза се с Брайън, увери се, че ще дойдат навреме. Вероятно тя ми спаси живота.

— Какво лято само!

— Не е лято, което бих искала да се повтори — признава Джоун, като прокара ръка по главата си. — Подстрига ме много пънки — смее се тя. — Мислиш ли, че на момичетата ще им хареса?

— Защо не ги попиташ сама, когато ги вземем? — предлага той.

— Не мисля, че идеята е добра — отвръща бавно Джоун, като открива колко ѝ е трудно да го каже.

— Защо? — пита Пол.

— Защото смятам, че ако момичетата ни видят заедно на автогарата, само ще събудим надеждите им и после ще трябва отново да ги разочароваме.

— Ще трябва ли?

Джоун се втренчва в съпруга си.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Пол?

Настъпва кратка пауза.

— Че искам да се върна у дома — произнася тихо той.

— Защо?

Въпросът е смуцаващ с простотата си.

— Защото те обичам — отвръща Пол. — Защото си дадох сметка за четирите месеца, през които ме нямаше, че навън няма нищо...

— Навън има всичко — прекъсва го спокойно Джоун.

Той тъжно се усмихва.

Джоун поглежда навън през плъзгащата се врата.

— Толкова много неща се случиха. И толкова работи се промениха. Аз се промених.

— Обичам промените.

— Там е проблемът. — Джоун се извързва, за да застане лице в лице със съпруга си. — Около мен няма все да има по някой психопат убиец, за да доказвам непрекъснато на какво съм способна!

Изведнъж и двамата избухват в смях.

— Време е да тръгваме — казва накрая Джоун.

— Първо трябва да свърша нещо друго — отвърща ѝ той и се запътва към външната врата.

Като го последва, Джоун го вижда как слиза по стълбите до колата си и бързо изважда два куфара от задната седалка.

Усмивайки се уверено, Джоун наблюдава как мъжът, бил неин съпруг в продължение на двайсет години, качва куфарите си нагоре по предните стъпала.

Издание:

Автор: Джой Филдинг

Заглавие: Дълбокият край

Преводач: Анна Христова

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство Весела Люцканова

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ ООД — Хасково

Редактор: Вихра Манова

Художник: Росица Крамен

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11104>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.